

Tanrı
küçük
günahları
affeder

JOHN HART

ROMAN

JOHN HART
Tanrı Küçük Günahları
Affeder

GİRİŞ

Asfalt, ülkeyi kara bir yara izi gibi kesiyordu. Hava henüz ısınmamıştı ama şoför sıcaklığın giderek artacağını, ilerideki maviliğe doğru yolu bulanıklaştıracağını biliyordu. Güneş gözlüğünü ayarladı ve dikiz aynasından arkaya baktı. Bu aynadan otobüsün uzunluğunu ve içindeki bütün yolcuları görebiliyordu: Güzel kızları, kalbi kırık erkekleri, sarhoşları ve delileri, kırmızı buruş buruş çocukları olan iri göğüslü kadınları... Şoför belanın kokusunu bir kilometre öteden alabilir, kimin iyi olduğunu kimin ise bir şeylerden kaçtığını anlayabilirdi.

Şoför, çocuğa baktı.

Çocuk kaçanlara benziyordu.

Burnunun derisi soyuluyordu ama bronzlaşmış cildinin altından uykusuzluğun, yetersiz beslenmenin ya da her ikisinin birden sebep olduğu solgunluğu görebiliyordu. Çene kemikleri sert çıkıntı yapıyor, derisi gerildikçe geriliyordu. Siyah saçları olan onlu yaşlardaki genç bir çocuktü. Saçları, sanki kendisi kesmiş gibi karmaşık ve şekilsizdi. Gömleğinin yakası ve kot pantolonunun dizleri yıpranmış görünüyordu. Ayakkabıları henüz öyle değilse bile parçalanmaya yakındı. Kucağında mavi bir sırt çantası vardı ve bir zamanlar içinde ne varsa, geriye pek fazlası kalmamıştı.

Güzel bir çocuktü fakat şoförün asıl dikkatini çeken gözleriydi. Etrafındaki insanların varlığından aşırı derecede haberdar olmuş gibi sürekli hareket eden simsiyah, iri gözler... Kuzey Carolina'nın kum tepelerinde güneşli bir gün, külüstür bir otobüsün içinde yolculuk eden bir dolu insan... Üç beş gezgin işçi, bir zamanlar orduda hizmet etmiş gibi görünen birkaç kavgacı tip, bir iki aile, birkaç ihtiyar ve arka tarafta takılan bir çift dövmele genç.

Çocuğun gözleri en çok sıranın çaprazındaki yağlı saçlı, kırıxık bir takım elbise ve eskimiş ayakkabı giyen satış elemanı kılıklı adama kayıyordu. Bir de elinde yıpranmış bir İncil ve bacaklarının arasında da gazlı içecek tutan bir siyahi vardı. O da sürekli olarak çocukla göz göze geliyordu. Çocuğun arkasında yamalı bir elbise giyen yaşlı bir kadın vardı. Soru sormak için öne eğildiğinde çocuk başını iki yana sallayıp dikkatle cevap verdi.

Hayır, hanımefendi.

Çocuğun sözleri duman etkisi yaptı, yaşlı kadın kendini geri çekip kalın, mavi damarlı parmaklarıyla gözlüğünün zincirlerine dokundu. Camdan dışarı doğru bakmaya başladı. Gözlerinin içi parlıyordu, ta ki yolun kenarında dizili çam ağaçlan otobüs ilerledikçe gözlüğünün camına gölge düşü-rünceye dek. Aynı parçalı görüntü otobüsü de doldurunca şoför kınşık takım elbiseli adama baktı. Soluk cildi, akşamdan kalma teri, alışılmadık derecede ufak gözleri vardı ve şoförün sinirine dokunacak kadar da gergin hareketler sergiliyordu. Bacak bacak üstüne atıp sonra ayaklarını indiriyor, öne eğilip sonra gerisin geriye yaslanıyordu. Parmaklarıyla dizlerinin üzerine vuruyor, bakışları çocuğa kayınca da sık sık yutkunuyordu. Sonra bakışlarını kaçırıyor, amaçsızca başkalarının üzerinde gezdiriyor, sonra yeniden ona çeviriyordu.

Şoförün yorgun bir hali vardı fakat yine de otobüsünde işlerin yolunda gitmemesi durumunda sesini çıkarmayacak birine benzemiyordu. Alkoliklere, uçarılık yapıp yüksek sesle konuşanlara tahammülü yok gibi görünüyordu. Elli yıl önce doğduğunda hangi özellikle donatılmışsa o şekildeydi

ve bunu değiştirmek için bir sebep göremiyordu. Bu yüzden gözlerini çocuğun ve garip hareketli adamın üzerinden ayırmıyordu. Adam çocuğu izliyordu, bu yüzden de bıçak ortaya çıktığında yağlı koltuğa iyice gömüldü.

Çocuk bıçağı eline sıradan bir şeymiş gibi almıştı. Cebinden çıkartıp başparmağının tek bir hareketiyle açtı. Bir müddet elinde tuttuktan sonra çantasından çıkarttığı elmadan düzgün bir dilim koparttı. Elmanın hoş aroması, seyahat kokan koltuklara ve kirli zemine rağmen havayı doldurdu. Keskin mazot kokusu içinde bile şoför bu kokuyu almıştı. Çocuk adamın geniş gözlerine, yağlı, bembeyaz kesilmiş yüzüne baktı, sonra bıçağı katlayıp cebine koydu.

Rahatlayan şoför uzun dakikalar boyunca dikkatini başka bir yöne vermeden yolu izledi. Çocuğun bir yerlerden tanıdık geldiğini düşünüyordu fakat bu his zamanla uçup gitti. Otuz yıl... Ağır kalçasını koltuğun daha derinine yerleştirmişti.

Evden kaçan pek çok çocuk gördüğünü hatırladı.

ve aynadaki geniş kavise rağmen bunu anlayabiliyordu. Bu otobüsteki üçüncü seyahatıydı. Her seferinde farklı bir koltuğa oturuyor, üzerinde farklı bir kıyafet oluyordu, fakat elbet bir gün biri çıkıp okul günü sabahın yedisinde eyaletler arası bu otobüste ne aradığını soracaktı. Bu sorunun şoförden geleceğini tahmin etmişti.

Ancak henüz böyle bir soruyla da karşılaşmamıştı.

Çocuk pencereye dönüp omzuyla öyle bir açı yaptı ki kimseyle konuşmak istemezmiş gibi bir hale büründü. Camdaki yansımaları, yüzleri ve hareketleri izliyordu. Upuzun ağaçlan ve karlı görüntülerini hayal etti.

Bıçak cebinde ağırlık yapıyordu.

Kırk dakika sonra otobüs çam ağaçlarıyla çevrili, tozlu bir arazi üzerine kurulmuş tek odalı benzin istasyonunda durdu. Çocuk dar koridordan geçip basamaktan aşağı atlayarak indi. şoföre burada kamyon sürücülerini dışında kimsenin durmadığını ve on üç yaşında bir çocuğu almaya gelmiş gibi görünen herhangi bir yetişkinin de gözüne çarpmadığını söylemesine fırsat vermedi. Çocuk başını öne eğdi, güneş ensesini yakıyordu adeta. Sırt çantasını omzuna astığında motor çalıştı ve otobüs güneye doğru ilerlemeye devam etti.

Benzin istasyonunda iki pompa, uzun bir tezgah ve her tarafı motor yağıyla kaplı zayıf, yaşlı bir adam vardı. Sıcağın altına çıkmadan camın öteki tarafından başıyla selam verdi. Gölgedeki otomat o kadar eskiydi ki gazlı içecek için sadece elli sent istiyordu. Çocuk cebinden beş tane onluğu çıkartıp makineye attı, kapağını açıp buz gibi üzümlü sodayı kafasına dikti. şişenin kapağını kapattıktan sonra otobüsün geldiği yöne doğru, yılan gibi kıvrılan yolda yürümeye başladı.

Beş kilometre ve iki viraj sonra yolun sonuna geldiğini anladı. Önce asfalt yerini çakıla, çakıl ise yerini incele incele toprağa bırakmıştı. Tabela en son gördüğünden bu yana değişmemişti. Eskimiş ve hor kullanılmış tabelanın pul pul dökülen boyasının altından tahta kısmı ortaya çıkmıştı: TİMSAH NEHRİ YIRTICI KUŞ MUHAFAZA ALANI. Yazının üst kısmında, kanatlarının üzerindeki tüylerin boyası solmuş, zarif bir kartal figürü vardı.

Çocuk çiğnediği sakızı eline tükürüp yanından geçerken tabelaya yapıştırdı.

Bir kuş yuvası bulması iki saat sürmüştü. İki saat boyunca çalı dikenleri, sıcak, ter ve sivrisinekler yüzünden cildi kıpkırmızı olmuştu. Devasa yaprak ve dal yığını nehir kenarındaki nemli toprakta büyüyen upuzun çam ağacının üst dallarında görmüştü. Ağacın etrafını iki kere turladıysa da yere düşen herhangi bir tüye rastlamadı. Ormanın içi gün ışığıyla aydınlanıyordu. Gökyüzü o kadar mavi ve parlaktı ki çocuğun gözlerini acıtıyordu. Yuva, tam tepede ufak bir leke gibi görünüyordu.

Çantasını bir kenara koyup ağaca tırmanmaya başladı. Ağacın kabuğu güneşin altında zaten kavrulmuş tenine daha sert baskı uyguluyordu. Gergin ve korkmuş bir halde tırmanırken gözleri kartalı aradı. Raleigh'deki müzede doldurulmuş bir kartal görmüştü ve ne kadar vahşi olduğunu hatırlıyordu. Gözleri cam gibiydi, kanat aralığı bir uçtan diğerine bir buçuk metre vardı ve pençeleri çocuğun serçe parmağı kadardı. Sadece gagasıyla bile yetişkin birinin kulağını rahatlıkla koparabilirdi.

Tek istediği bir tüydü. Kuyruk kısmındaki temiz ve beyaz tüylerden olsa hiç fena olmazdı fakat kanatlarındaki kahverengi iri tüyler de işini görürdü. Sonuçta en yumuşak derisinden alman ufacık bir tüy de, omuz kısmındaki şekilsiz bir tüy de olabilirdi.

Pek önemli değildi.

Ne de olsa büyü büyüdü.

Yukarı tırmandıkça dallar daha da eğilmeye başladı. Rüzgar ağaçla birlikte çocuğu da sallıyordu. Rüzgar esmeye devam ettikçe kalp atışlarının hızlandığını hissediyor, parmakları bembeyaz kesilene kadar ağaca sarılıyordu. Çam, ağaçların kralıydı ve nehir bile aşağıda ufacık kalmıştı.

Tepeye yaklaştı. Bu mesafeden yuva, orta halli bir yemek masası büyüklüğündeydi ve nereden baksanız doksan kilo ağırlığındaydı. Onlarca yıl önce yapılmış gibiydi. Küf, dışkı ve tavşan artığı kokuyordu. Çocuk zihnini kokuya ve beraberinde gelen güce açtı. Elini değiştirdi ve tek ayağını zamanla grileşmiş gibi görünen bir dala koydu. Aşağıda, çam ormanı uzaklardaki tepelere kadar devam ediyordu. Nehir kıvrılarak siyah, koyu ve parlayan kömür gibi bir hal alıyordu. Başını biraz yukarı çevirince yuvanın ortasında soluk ve ince tüylü iki yavru gördü. Kıymık kadar ağızlarını açıp, yiyecek için yalvarıyorlardı. Çocuk rüzgar esince tele asılı çarşafın çıkardığı türden bir ses duydu. Bakma cesaretini gösterip, kartalın berrak gökyüzünden aşağıya indiğini gördü. İlk başta çocuk sadece onun tüylü gövdesini görmüştü fakat sonra kanatlar açıldı ve pençeler ortaya çıktı.

Kuş çığlığına benzer bir ses çıkardı.

Pençeler etine batarken çocuk da ellerini bıraktı, düşmeye başladı. Sarı gözlü kartalın pençeleri çocuğun gömleğine takılmıştı. O da çocukla birlikte aşağıya düştü.

Üçü kırk yedi geçe aynı tek odalı benzin istasyonunun park yerinde bir otobüs durdu. Kuzeye doğru giden başka bir otobüstü bu. Şoförü de farklıydı. Kapı gıcırdayarak açılınca bir avuç romatizmalı yolcu aşağıya indi. Şoför yirmi beş yaşında ve yorgunluktan çökmüş gibi görünen, ince yapılı, İspanyol kökenli biriydi. Banktan kalkıp otobüse doğru aksayarak yürüyen, bir deri bir kemik kalmış çocuğa bakmadı bile. Yırtık pırtık kıyafetlerini ve yüzündeki çaresizliğe yakın ifadeyi de fark etmedi. Bileti veren elindeki şey kansa bile, bu şoförü hiç ama hiç ilgilendirmiyordu.

Çocuk bileti bıraktı. Basamaklardan yukarı çıkmaya, bir yandan da gömleğini tek parça haline tutmaya çalışıyordu. Elindeki çanta ağzına dek doluydu ve tabanındaki dikiş izlerinin çevresinde kana

henzer lekeler oluşmaya başlamıştı. Çocuk çamur, nehir ve çiğ bir şey kokuyordu. Ama bu da şoförün ilgisini çekmiş gibi görünmüyordu. Çocuk otobüsün karamsar atmosferi içinde ilerledi. Sendeleyip koltuklardan birine çarptı, sonra ilerlemeye devam edip en arka sıraya geçip tek başına köşeye oturdu. Çantayı göğsüne dayayıp dizlerini kendine doğru çekti. Vücudunda derin çizikler vardı ve boynu da yaralanmıştı ama kimse ona bakmadı. Kimse ilgilenmedi. Çantaya daha sıkı sarılıp içindeki parçalanmış bedeni ve geriye kalan sıcaklığı hissetti. Yuvada tek başlarına kalan minik ve çaresiz yavruları düşündü. Tek başlarına açlıktan öleceklerdi.

Çocuk karanlığın içinde ileri geri sallanmaya başladı.

Karanlığın içinde sallandı ve sıcak, acı dolu gözyaşları akıttı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Johnny hayatı erken yaşta öğrenmişti. Ona birileri neden böyle farklı göründüğünü, neden böyle durgun olduğunu, gözlerinin ferinin neden söndüğünü sorduğunda böyle diyordu. Hayatı erken öğrenmişti... Güvenli sayılabilecek hiçbir yer yoktu; ne arka bahçe, ne oyun parkı, ne ön veranda, ne de kasabayı çevreleyen sessiz ana yol. Güvenli hiçbir yer, güvенеbileceği hiç kimse yoktu.

Çocukluğu ise bir hayalden ibaretti.

Bir saattir ayaktaydı. Gece seslerinin dinmesini, güneşin doğmasını bekliyordu. Günlerden pazartesiydi, hava hâlâ karanlıktı ama Johnny nadiren derin uykuya dalardı. Karanlık camların ardından dışarıyı izlerdi. Gece boyunca iki kere kapıların kilitlerini kontrol eder, ay doğduğunda tebeşirle kaplı gibi görünen patikayı ve boş yolu gözlerdi. Annesine bir bakardı, sadece Ken evde olmadığı zamanlarda tabii. Çünkü Ken'in oval yüzüğü bir kere çarptı mı fena iz bırakıyordu.

Bu da aldığı derslerden biriydi.

Johnny üzerine bir tişört ve altına da yıpranmış kot pantolonunu geçirdi. Yatak odasına doğru ilerleyip kapıyı araladı. Dar koridordan içeri ışık süzülüyordu. Oldukça havasızdı. Sigara ve viski kokusu her tarafa yayılmıştı. Bir an için Johnny koridorun sabah kahvaltısı kokularıyla dolu olduğu zamanları hatırladı. Yumurta ve kahve kokusu... Bir de babasının keskin tıraş sonrası losyonu. Güzel bir anıydı, o yüzden onu hemen karanlığa gömdü ve yok etti. İşleri zorlaştırmasına gerek yoktu.

Koridordaki kısa tüylü sert halıyı ayaklarının altında hissedebiliyordu. Annesinin yatak odasının kapısı bir hayli gevşemiş olmalıydı ki yerinde sallanıyordu. Boyasız, delikli bir malzeme kullanılmıştı. Odanın asıl kapısı arka bahçeye atılmıştı. Bir ay önce annesi ve Ken saatler sonra odaya girdiğinde o kapı çoktan menteşelerinden ayrılmıştı bile. Annesi ne için kavga ettiklerini hiç anlatmamıştı ama Johnny kendisiyle ilgili olduğunu tahmin edebiliyordu. Bir yıl önce olsa Ken asla annesi gibi bir kadına yaklaşacak cesareti bulamazdı ve Johnny bunu her seferinde yüzüne vuruyordu. Ama artık bir sene geçmişti. Koskoca bir sene...

Ken'i ailecek yıllardır tanıyorlardı, ya da onlar öyle sanmışlardı. Johnny'nin babası müteahhitti ve Ken de tüm inşaat işlerini üstleniyordu. Birlikte iyi iş çıkarıyorlardı çünkü Johnny'nin babası hızlı ve becerikliydi; Ken ise ona saygı gösterecek kadar zeki. İşte bu yüzden Ken, onlara karşı hep nazik ve düşünceli olmuştu. Hatta kaçırılma olayında bile. Ta ki, Johnny'nin babası artık bu üzüntü ve suçluluk hissine katlanamaz hale gelene kadar. Babası gitti gideli Ken'in saygısından eser kalmamıştı ve evlerine çok girip çıkar olmuştu. Şimdi ise otoritesini iyice kurmuştu. Johnny'nin annesini kendine bağımlı ve yapayalnız hale getiren oydu. Onu sürekli uyuşturucu ve alkol ile besliyordu. O, annesine yap diyordu, annesi de yapıyordu. Git yemek pişir, yatak odasına geç, kapıyı kilitle.

Johnny tüm bunları içine atıyordu. Kimi zaman kendini gecenin bir yarısı mutfakta ahşap saplı büyük bıçağa dokunurken buluyordu. Ken'in göğsüne saplanırken hissedeceği o yumuşaklığı düşünüyordu.

Adam tam bir yırtıcıydı. İstilacının tekiydi... Johnny'nin annesi neredeyse erimiş bitmiş durumdaydı. Kırk beş kiloya kadar düşmüştü ve kendini eve kapatmıştı. Johnny diğer erkeklerin annesine nasıl baktıklarını biliyordu. Annesi dışarı çıktığında Ken onun yanında nasıl da kartal kesiliyordu. Teni soluk olmasına rağmen pürüzsüz; iri gözlerindeki bakışlar kederliydi. Otuz üç

yaşındaydı. Melekler gerçek olsaydı, annesi onlardan biri olabilecek kadar güzeldi. Simsiyah saçlarıyla hem kırılğan hem de bu dünyaya ait değilmiş gibi duruyordu. Annesi bir yere adımını attığında oradaki tüm erkekler dönüp ona bakardı. Sanki annesi bir ışık yayıyor, her an ayakları yerden kesilip havada süzülecek gibi duruyordu. Bunlar annesinin hiç umurunda değildi. Kızı kaybolmadan önce de görünüşüne pek önem vermezdi. Kot pantolon üzerine tişört giyer, saçlarını atkuyruğu yapar ve yüzüne de biraz allık sürerdi, o kadar. Kocasını ve çocuklarını çok sevdiği, arada bir bahçesiyle uğraştığı, kilisede gönüllü olarak çalıştığı küçük bir dünyada yaşıyordu. En fazla, yağmurlu günlerde kendi kendine şarkı söylerdi. Şimdi ise içinde derin bir boşluk ve acı vardı. Eski halinden hiç eser yoktu. Yine de güzelliği baki kalmıştı. Johnny her gün bununla yüzleşmek zorunda kalıyordu ve her gün onun o güzelliğine sövüp duruyordu. Keşke çirkin olsaydı da Ken başına bela olmasaydı. Keşke çirkin çocukları olsaydı da kız kardeşi yine yan odada mışıl mışıl uyuyor olsaydı. Oysa kız kardeşi tam bir taş bebek gibiydi. İnsanın onu vitrine koyup kilitleyesi geliyordu. Johnny ondan daha güzel bir insan görmemişti ve bu durumdan nefret ediyordu.

Nefret ediyordu.

İşte hayatı bu kadar değişmişti.

Johnny annesinin odasının kapısını inceledi. Ken belki içerdeydi, belki de değildi. Kulağını kapının ahşabına dayadı, nefesini tuttu. Normalde içeride olup olmadığını anlardı ama günlerdir uykusuzdu. Ve bu uykusuzlukla vücudu bir çöktü mü tam çökerdi. Sabit, kara bir boşluk... Derin bir uyku... Genelde de bir şeylerin kırılma sesiyle uyanırdı. O vakitler saat sabahın üçünü gösterirdi.

Kapıdan geri çekildi, emin olamamıştı. Koridora geçti, banyonun ışığını yaktığında floresanın uğultusunu duyabiliyordu. İlaç dolabı açıktı. İçindeki haplara baktı: Xanax, Prozac, birkaç mavi ve sarı hap. Eline bir şişe aldı, Vico-din. Bu yeniydi. Xanax şişesi açıktı, haplar rafa saçılmıştı. Johnny içindeki öfkenin gitgide arttığını hissediyordu. Xa-nax, Ken'in güzel şeylerle geçirdiği bir gecenin ardından sakinleşmesine yarlıyordu.

Adam böyle diyordu.

Güzel şeyler.

Johnny şişenin ağzını kapatıp banyodan çıktı.

Ev leş gibiydi. Bu hali Johnny'e o evin onlara ait olmadığını yeterince hatırlatıyordu zaten. Onların asıl evi derli toplu ve tertemizdi. Çatıyı yenilemişlerdi, Johnny de yardım etmişti. Yaz tatilinde neredeyse her gün merdiveni dayayıp çatıya çıkmış, babasına kiremitleri taşımada yardım etmişti. Belindeki kemerin içinden ona çivileri uzatmıştı. Kemerin üzerine kendi ismi bile yazılıydı. Taş duvarlı güzel bir evleri vardı, Bahçeleri ise hiç de şimdi olduğu gibi yabancı otlar ve çöplerle kaplı değildi. Şu an yaşadıkları eve birkaç yüz metre uzakta olmasına rağmen çok daha uzakmış gibi geliyordu. O ev artık insanların yuva diye sahiplenip gözü gibi baktığı evler ve yemyeşil bahçelerin olduğu bir mahalleye aitti. Ev, hayallerinde hâlâ canlıydı ama aslında banka el koymuştu. Annesine bazı belgeler teslim edip bahçeye bir tabela dikmişlerdi.

Şu an yaşadıkları yer Ken'in kiralık evlerinden biriydi. Adamın yüzlerce böyle kiralık evi vardı ama Johnny'e göre bu büyük ihtimalle içlerinde en berbat olanıydı. Kasabanın unutulmuş bir köşesindeki çöp yuvası. Mutfak küçüktü, yerler ise muşamba ile kaplıydı. Tezgah yıpranmış bir çeşit

metalden üretilmişti. Johnny, ocağın üzerindeki ampulü yaktı ve yavaşça etrafına bakındı. Her yer iğrenç durumdaydı; bir tencerede sönmüş izmaritler, boş şişeler ve içki bardakları. Mutfak masasının üzerinde bir ayna yatay vaziyette duruyor, üzerindeki beyaz toz kalıntıları ışıktaki parlıyordu. Bunu görmek bile Johnny'nin kanını dondurmaya yetiyordu. Kıvrılıp rulo haline gelmiş bir yüzük yere düşmüştü. Johnny eğilip parayı yerden aldı ve eliyle düzeltti. Kendisi bir haftadır doğru düzgün bir şeyler yiyememişken Ken bir yüzük ile kokain çekiyordu demek.

Aynayı aldı, ıslak bir bezle silip duvardaki yerine astı. Eskiden babası o aynanın karşısında pazar günleri kravatını bağlardı. Johnny hâlâ gözünde canlandırabiliyordu; babasının uzun parmaklı beceriksiz elleri ve bir türlü bağlanmak bilmeyen o kravatla uğraşması. Önce sinirden yüzü kızarır ardından da bir rahatlama ile gülümserdi. "Neyse ki annen var," derdi ve annesi kravatını bağlardı.

Annesinin küçük sırtını kavramış eller. Babasının elleri.

Sonra küçük bir öpücük ve göz işareti.

Aynayı bir kez daha sildi ve duvardaki yerinde sağdan sola doğru ittirip onu düzeltti.

Johnny, verandanın gıcırdayan kapısını itip soğuk ve nemli sabaha adım attı. Elli metre ileride sokak lambasının teki yanıp sönüyordu. Arabaların farları uzakta bir tepenin silüetini aydınlatıyordu.

Ken'in arabası sokakta görünmüyordu. Johnny, biraz da utanarak, içinin rahatladığını hissetti. Ken, kasabanın öteki ucunda kocaman bir evde yaşıyordu. Duvarları güzelce boyanmış, yere kadar camlı ve dört arabalık garajı olan bir ev. Johnny iç çekti. Bir an için aklında annesinin aynaya eğilmiş hali belirdi. Bunu hemen aklından sildi. Annesi o kadar da ileri gitmezdi. Onun böyle taraklarda bezi olmazdı. Sıkıdığı yumruklarını rahatlatmaya çalıştı. Böyle şeyler düşünmek yerine havanın ne kadar açık olduğuna odaklanmaya çalıştı. Bugün yeni bir gün, belki de iyi şeyler olur diye düşündü ama sabah demek annesi için kötü bir başlangıç daha demekti. Uyandığında bir an için gözlerinde bir parıldama olurdu. Ama ardından yine aynı düşünce suratına çarpardı. Kaybolan kızı asla bulunamamıştı.

Johnny'nin kız kardeşi.

İkizi.

Alyssa, Johnny'den üç dakika sonra doğmuştu ve tek yumurta ikizleri ne kadar benzerse onlar da birbirlerine o kadar benziyordu. Saçları, yüz ifadeleri, gülüşleri aynıydı. Tamam, Alyssa bir kızdı ama on metre öteden onları ayırt etmek mümkün değildi. Duruşları, yürüyüşleri bile aynıydı. Çoğu sabah, ayrı odalarda olsa da, aynı saatte uyanırlardı. Annesi, onlar küçükken birbirleriyle iletişim kurdukları ayrı bir dil olduğunu söylemişti ama bunu hatırlamıyordu. Hayatında asla yalnız kalmadığını hatırlıyordu. İkisinin de tam olarak anlam veremediği şekilde birbirlerine bağlıydılar. Ama Alyssa gitmişti işte. Tamamen yok olmuştu. Karşı konulamaz gerçek buydu ve bu acı annesinin yüreğini dağlıyordu. İşte bu yüzden, Johnny elinden geleni yapıyordu. Geceleri kilitleri kontrol edip ortalığı topluyordu. Bugünlük işi yirmi dakikada bitmişti. Kendine bir kahve yapıp rulo halindeki yüzlüğü düşünmeye koyuldu.

Yüz kağıt.

Yemek ve giysi demek...

Eve şöyle son bir kez göz gezdirdi. Şişeler, atıldı. Uyuşturucu izleri, temizlendi. İçerinin havası değişsin diye camları açıp buzdolabına bakmaya gitti. Süt kutusu tam takır. Kartonda kalmış bir yumurta. Annesinin cüzdanını açtı. Dokuz dolar ve biraz da bozukluk. Johnny parayı yerine koyup cüzdanı kapattı. Bir bardak suyun içine iki aspirin atıp annesinin yanına gitti.

Güneşin ilk ışıkları candan yansıyor. Ağaçların ardında turuncu bir ampul gibiydi. Annesi yan yatıyordu, yüzü saçlarıyla kaplıydı. Komodinin üzeri dergiler ve kitaplarla doluydu. Onları şöyle bir itip bardağa yer açtı. Bir an için nefes alışım dinledi. Sonra Ken'in yatağın kenarına bıraktığı paralara baktı. Birkaç yirmilik, bir ellilik. Buruşmuş ve lekeli.

Koca bir desteden sıyrılmış.

Gözden çıkarılmış.

Yolun kenarında duran araba eskiydi. Babası yıllar önce almıştı. Cilası yerindeydi, lastiklerin havası her hafta kontrol ediliyordu. Ama Johnny bu kadarını yapmayı biliyordu. Marşa basınca hâlâ egzoz borusundan mavi bir duman çıkıyordu ve yolcu tarafındaki cam tam kapanmıyordu. Duman beyaza dönünceye kadar bekledi ve vitesi takıp gaza bastı. Henüz ehliyet alacak yaşta değildi. Yola dikkatlice bakıp devam etti. Yavaş ve kenardan gidiyordu. En yakındaki dükkan üç kilometre ötedeydi ama ana yolda büyük bir mağazaydı. Görenler onu tanırdı. Bu yüzden yola bir beş kilometre daha ekleyip akla gelecek her şeyi bulabileceği bir markete doğru ilerledi. Daha fazla benzin yakıyordu ve market pahalıydı ama başka bir seçeneği de yoktu. Sosyal Hizmetler'deki görevliler iki kez evi kontrole gelmişlerdi bile.

Araba, yol boyunca diğerleri arasında pek de seçilmiyordu. O da ötekiler gibi tipik, eski bir Amerikan arabasıydı. Siyah bir sedan arkasından gelip marketin girişinde durdu. Gün ışığı camına vuruyordu. Direksiyonda ifadesiz bir surata sahip yalnız bir adam oturuyordu. Arabadan inmedi. Johnny markete girerken onu gözünün ucuyla izledi.

Johnny, arabada tek başına oturup bekleyen adamlardan korkuyordu.

Reyonlar arasında gidip gelirken sürdüğü sepet tangırdıyordu. Temel şeyleri alsam yeter diye düşündü: Süt, meyve suyu, salam, yumurta, tost ekmeği, meyve. Annesi için bir kutu aspirin daha aldı. Domates suyu da ona iyi geliyordu.

Polis yolunu kestiğinde tam reyonun sonuna gelmişti. Uzun boylu, yapılı bir adamdı. Naif bakışlı kahverengi gözleri, yüzündeki sert çizgiler ve kemikli çenesiyle tezat oluşturuyordu. Alışveriş sepeti yoktu, elleri cebinde dikilmiş duruyordu. Johnny içeri kadar izlendiğini anladı. Adamın öyle bir ifadesi vardı. Uzun zamandır sabırla bekliyormuş gibi bir bakış.

Johnny, sadece koşup kaçmayı düşünebiliyordu.

“Selam, Johnny?” dedi. “Nasıl gidiyor?”

Johnny, polisin saçlarını daha kısa hatırlıyordu. Gözleriyle aynı renkti. Dağınık ve yakasına doğru inen kahverengi ve dalgalı saçlarında yeni yeni beyazlar çıkmaya başlamıştı. Yüzü süzülmişti ve Johnny yılların bıraktığı izleri görebiliyordu. Her ne kadar iri kıyım bir adam olsa da hafiften yenik, gizemli bir duruşu vardı. Aslında neredeyse herkes Johnny'e böyle görünüyor, bu yüzden de emin olamıyordu. Polisin sesi boğuk ve endişeliydi. Bu ses onda o kadar kötü anıları canlandırıyor

ki Johnny bir an için kaskatı kesildi. Ne hareket edebiliyor, ne konuşabiliyordu. Polis ona yaklaştı. Johnny'nin çoğu zaman karşılaştığı o düşünceli yüz ifadesi de beraberinde geldi tabii. Birine kibarca acımanın ve endişenin verdiği ifade... Bir yanı hâlâ bu adama güvenmek istiyordu ama yine de, Alyssa'nın tamamen yok olmasına göz yuman bu adamdı.

“İyiyim,” dedi Johnny. “Bildiğiniz gibi, takılıyorum.” Polis önce saatine, sonra da Johnny'nin pasaklı giysi-

lerine ve dağınık siyah saçlarına baktı. Hafta içi, bir okul günü, saat yediye yirmi vardı. “Babandan haber var mı?” diye sordu.

“Hayır.” Johnny bir an için utancını saklamaya çalıştı. “Ses yok.”

“Üzgünüm,”

Orada durduğu zaman dilimi yıllar kadar uzun gelmeye başlamıştı ama polis yerinden kıılmıyordu. Kahverengi gözlerini hâlâ Johnny'e dikmişti. Johnny'nin evine ilk geldiği günkü gibi sakin bakıyordu. Ama bu başka bir konuydu. Johnny, gözlerini adamın kalın bileğine ve kısa kesilmiş tertemiz tırnaklarına çevirdi. Konuşurken sesi titriyordu. “Anneme bir keresinde bir mektup geldi. Annem, Chicago'dan Califomia'ya geçtiğini söyledi.” Duraksadı, gözleri polisin ellerinden yere doğru kaydı. “Geri dönecek.”

Johnny bunu kararlı bir ifadeyle söylemişti. Polis başını sallayıp kafasını başka yöne çevirdi. Spencer Merrimon, kızı kaçırıldıktan iki hafta sonra çekip gitmişti. Büyük bir acı ve suçluluk duygusu... Karısı asla unutmamasına izin vermiyordu. Keşke onu gidip alsaydı. Gün batarken kızın o yoldan yürüyüp gelmesine gerek kalmazdı o zaman. Keşke üzerine düşeni yapsaydı, o zaman böyle olmazdı.

“Onun hatası değildi,” dedi Johnny.

“Öyle olduğunu asla söylemedim.”

“Yoğun çalışıyordu. Saatin farkına varmamış olabilir. Onun hatası değildi.”

“Hepimiz hata yaparız, evlat. Her birimiz. Baban iyi bir adam, bunu sakın unutma.”

“Unutmam.” Bir an için sesinde bir kızgınlık belirmişti.

“Aynen öyle.”

“Nasıl unutabilirim ki?” Johnny, beti benzi atmış bir durumda olduğunun farkındaydı. En son ne zaman bu kadar uzun süre bir yetişkin ile konuştuğunu hatırlamıyordu ama bu polisle konuşurken tuhaf bir hisse kapılıyordu. Adam orta yaşlıydı. Kırklarında olmalıydı. Tedirgin ya da aceleci değildi. Yüzünde dost canlısı bir ifade vardı. Küçük bir çocuğu kendine inandırmaya çalışan sahte bir ifade takınmıyordu. Bakışlarında bir dinginlik vardı. Johnny onun bir şeyleri düzeltebilecek kadar iyi bir polis olmasını umuyordu. Ama aradan bir sene geçmiş ve kız kardeşi hâlâ bulunamamıştı. Johnny artık içinde bulunduğu zaman için yeterince endişeleniyordu. O an için polisin onun hayatında yeri yoktu.

Sosyal Hizmetler tepesindeydi zaten. Onu almak için bahane arıyorlardı. Johnny'nin de yaptığı bazı şeyler vardı tabii, okulu astığında gittiği yerler ve gece yarısı gizlice evden çıktığında aldığı

riskler. Polis Johnny'nin yaptıklarını bilse bu konuda mutlaka harekete geçmek zorunda kalırdı. Çocuk sığınma evleri, mahkemeler...

Elinde olsa Johnny'i durdururdu.

“Annen nasıl?” diye sordu polis. Gözlerini bir an olsun kırpmıyor, hâlâ Johnny'nin sepetini tutuyordu.

“Bitkin,” dedi Johnny. “Lupus hastası, biliyorsunuz. Çok çabuk yoruluyor.”

Polisin yüzü ilk kez asıldı. “Geçen sefer burada karşılaştığımızda Lyme hastası demiştin.”

Haklıydı. “Hayır, lupus demiştim.”

Polisin yüzü yumuşadı ve ellerini sepetten çekti. “Yardım etmek isteyenler var, onu anlayabilecek kişiler.”

Johnny içinde bir kızgınlık hissetti. Kimse anlayamazdı, kimse yardım edemezdi ona. Asla. “O sadece hasta ve bitkin.” Polis bu yalanı kulak arkası etti ama yüzünde hâlâ üzgün bir ifade vardı. Bakışları önce aspirine, oradan domates suyuna kaydı. Ayyaşlar ve uyuşturucu bağımlılarını nerede görse tanıyacağı belliydi. “Tek canı yanan sen değilsin, Johnny. Yalnız değilsin.”

“Yeterince yalnızım.”

Polis derin bir iç çekti. Gömleğinin cebinden bir kart çıkarıp arkasına numarasını yazdı ve çocuğa verdi. “Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa...” Kararlı görünüyordu. “Gece olsun, gündüz olsun; ciddiğim.”

Johnny karta baktı, pantolonunun arka cebine sıkıştırdı. “Biz iyiyiz,” dedi ve sepeti diğer yöne çevirdi. Polis çocuğun omzuna elini attı.

“Eğer sana bir daha vurursa...”

Johnny gerildi.

“Ya da annene...”

Johnny omzunu silkti ki polis elini üzerinden çeksin. “Biz iyiyiz,” diye tekrarladı. “Ben hallederim.”

Sepetiyle polisin yanından geçti. Bir an için ya onu durdurup daha fazla soru sorarsa, ya Sosyal Hizmetler'de çalışan o sert ifadeli kadınlardan birini ararsa diye korktu.

Kasaya vardığında sepet kenara sürtünüp gıcırdadı. Kasadaki şişman kadın yüzünü buruşturup ona baktı. Markette işe yeni başlamıştı ve Johnny yüzündeki şaşkın ifadenin farkındaydı. On üç yaşındaydı ama çok daha küçük gösteriyordu. Cebinden yüzlüğü çıkarıp düzelterek kasa bandının üzerine koydu. “Biraz hızlı olabilir misiniz?”

Kadın ağzındaki çikletten balon yapıp patlattı. “Hemen sinirlenme tatlım, hallederiz.”

Polis hemen gerisinde bekliyordu. Johnny bakışlarının ona çevrildiğini hissedebiliyordu. Şişman kasiyer, aldıklarını kasadan geçirdi. Johnny gerginliğini üzerinden atmaya çalışıyordu ki polis yanına geldi ve, “O kartı kaybetme,” dedi.

Sonra döndü, gülümsemesinde bariz bir gerginlik vardı. “Seni görmek güzeldi, Johnny.”

Marketten çıktı, açılır kapanır kapıların büyük camlarından hâlâ görünüyordu. Johnny’nin kullandığı arabanın yanından geçerken bir an için durdu. Arabanın camından içeri baktı ve sonra arka tarafına geçip plakasına göz attı. Bir sorun olmadığını görüp arabasına geçti. Loşluğun içine kendini bırakıp oturdu.

Beklemeye koyuldu.

Johnny, kalbinin atışlarını yavaşlatmaya çalışıyordu. Kasiyerin nemli ve dolgun parmaklarının arasından para üzerini aldı.

Polisin adı Clyde Lafayette Hunt’tı. Bir dedektifti. Kartında böyle yazıyordu. Johnny’de bunlardan çok vardı. Üst çekmecesinde çoraplarının altında babasının fotoğrafıyla birlikte duruyorlardı. Bazen kartın üzerindeki numarayı düşünüyordu ama sonra yetimhane ve esirgeme kurumları geliyordu aklına. Kaybolan kız kardeşini ve yatağıyla duvar arasına koyduğu kurşun boruyu düşünüyordu. Polis söylediklerinde ciddiye. Büyük ihtimalle iyi bir adamdı. Ama Johnny ona her baktığında Alyssa’yı düşünmeden edemiyordu. Üstelik onu düşünemesi için iyice odaklanması gerekiyordu. Onu

canlı ve gülümserken aklına getirmeye çalışıyordu. İğrenç bir hücrede ya da bir arabanın arkasına tıklmış halde değil. Onu son gördüğünde on iki yaşındaydı. On iki yaşında, siyah, kısa saçlı. Olayı gören kişi onun arabaya doğru kendi isteğiyle gittiğini, hatta gülümsediğini söylemişti.

Biri onu arabanın içine çekene dek gülümsüyordu.

Bu kelime hep Johnny’nin beyninde yankılanıyordu. Gülümsemek. Takılmış plak gibi akimdaydı. Ama uyduğunda yüzünü görebiliyordu. Geride bıraktığı evler gitgide gözden kaybolurken iyice endişelendiğini ve çılgınlık attığını görüyordu.

Johnny, kasiyerin ona baktığını fark etti. Hâlâ eli açıktı ama para üzerini almıştı zaten. Paketleri de hazırды. Kadın, bir kaşını havada çikletini şaklatarak ona bakıyordu.

“Başka bir şey var mı, tatlım?”

Johnny irkildi. Para üstünü cebine tıktı. “Hayır,” dedi. “Başka bir şey yok.”

O geçerken kadın onun üzerinden camlı bir bölmede oturan market müdürüne doğru baktı. Johnny, bakışlarını takip edip paketlerine uzandı. Kadın omuz silkti. Johnny marketten çıktığında hava aydınlanmaya başlamış, gökyüzü mavileşmişti. Gözlerini annesinin arabasına dikti. Dedektif Hunt’ın olduğu yöne bakmamaya çalışıyordu. Elindeki paketler birbirine sürtünüp hışırdıyordu. Sağda kalan süt tıkdıyordu. Paketleri arka koltuğa koydu. Polis onu biraz öteden arabası o yöne çevrilmiş şekilde izliyordu. Johnny kafasını kaldırdığında adam başıyla selam verdi.

“Araba kullanmayı biliyorum,” dedi Johnny.

“Buna hiç şüphem yok.” Cevabı Johnny’i şaşırtmıştı.

Gülümser gibiydi. “Güçlü olduğumu biliyorum,” dedi ve gülümsemesi kayboldu. “Birçok şeyin üstesinden gelebileceğini biliyorum ama kanun kanundur.” Johnny omuzlarını dikleştirdi. “Kullanmana izin veremem,” dedi Hunt.

“Arabayı burada bırakamam,” dedi Johnny. “Bundan başka aracımız yok.”

“Seni eve bırakırım.”

Johnny cevap vermedi. Ev hâlâ viski kokuyor mudur diye bir düşündü. Bütün ilaç kutularını ortadan kaldırmış mıydı acaba?

“Johnny, sana yardım etmeye çalışıyorum.” Polis durakladı. “İnsanlar birbirlerine yardım eder, biliyorsun.”

“Hangi insanlar?” dedi alaycı bir tavırla.

“Tamam,” dedi Dedektif Hunt. “Sorun değil, bana adresini söyle.”

“Evimizin yerini biliyorsunuz. Önünden geçtiğinizi gördüm kaç kez. Hem de yavaşlayarak geçiyorsunuz. Bilmiyormuş gibi yapmayın.”

Hunt, çocuğun sesindeki güvensizliği hissedebiliyordu. “Seni kandırmaya falan çalışmıyorum, evlat. Açık adresine ihtiyacım var ki beni geri getirebilmeleri için oraya başka bir araç çağırayım.”

Johnny, dikkatle polise baktı. “Neden sürekli evimizin önünden geçiyorsunuz?”

“Dediğim gibi, Johnny. Yardım etmek isteyen insanlar da olabilir.”

Johnny ona inanıp inanmamakta kararsızdı ama yine de ona adresini verdi. Polis, telsizinden anons yaparak bir başka devriye aracını adrese yönlendirdi. “Haydi bakalım.”

Hunt, kendi arabasından inip Johnny’nin arabasına doğru yöneldi. Johnny, yolcu koltuğuna, polis ise sürücü koltuğuna direksiyonun başına geçti. Johnny emniyet kemerini bağlayıp, kımıldamadan oturdu. Bir süre ikisi de kıpırdamadı.

“Kardeşin için üzgünüm,” dedi en sonunda Hunt. “Onu geri getiremediğim için üzgünüm. Anlıyorsun değil mi?” Johnny hiç cevap vermeden karşıya baktı. Kucağında kavuşturduğu elleri sıkmaktan bembeyaz olmuştu. Güneş, ağaçları aşmış arabanın camından yansıtılarak içeriye ısıtıyordu.

“Lütfen bir şey söyle,” dedi Hunt.

Johnny ona döndü, sesi herhangi bir duygudan yoksundu, “Dün tam bir sene oldu.” Bunun yetmeyeceğini düşündü. “Bunun farkında mısınız?”

Hunt’ın içi cız etti. “Evet,” dedi. “Farkındayım.”

Johnny kafasını çevirdi. “Hadi gidelim artık, lütfen.” Araba çalıştı ve egzozdan çıkan mavi duman ön cama kadar geldi.

“Pekala,” dedi Hunt. “Hadi bakalım, Johnny.”

Arabayı vitese taktı. Kasabanın girişine kadar sessizce ilerlediler. Tek kelime etmediler. Johnny, polisin üzerine sinen kokuyu duyabiliyordu. Sabun ve tabanca temizliğinde kullanılan yağ kokuyordu. Belki de üzerine sadece sigara kokusu sinmişti. Eve, Johnny’nin babasının gittiği yoldan gitti. Arabayı kendinden emin, hızlı ve seri bir şekilde kullanıyordu. Gözü yoldaydı ve arada bir dikiz aynasına bakıyordu. Eve yaklaştıklarında Johnny bir sene önceki o günü hatırladı. Tıpkı bugün gibi o gün de evin tam önünde Alyssa’yı bulacağına söz vermişti.

Vardıklarında kapının önünde lambaları yanan bir polis arabası bekliyordu. Johnny arabadan indi ve paketleri almak için arka kapıya yöneldi. “Sana yardım edeyim,” dedi Hunt.

Johnny tek kelime etmeden ona sadece baktı. Hâlâ ne istiyordu ki bu adam? Kız kardeşi hâlâ kayıptı işte, daha ne?

“Ben hallederim,” dedi Johnny.

Dedektif Hunt bir süre Johnny’e baktı. Sonra yapacak bir şey olmadığını anladı. “Uslu ol,” dedi ve kapıda bekleyen polis arabasına bindi. Araba tekrar yola girene dek Johnny orada, elinde paketlerle bekledi. Dedektif Hunt’ın ona el sallamasına karşılık vermedi. Kapının önündeki girişte bekleyip arabanın önce bir yokuşta yükselmesini, sonra aşağı inişte kayboluşunu izledi. Kalbinin çarpıntısı biraz hafiflesin diye bekledi ve paketleri içeri götürdü.

Tezgahın üzerine koyduğunda paketlerin içinde pek bir şey olmadığı belli oluyordu ama aslında çok şey ifade ediyorlardı. Zafer. Johnny içindikileri yerleştirip bir fincan kahve yaptı ve bir de yumurta kırdı. Tavanın altını ısıtan mavi alevlere bakıp yumurtanın pişip beyazlamasını izledi. Dikkatlice tavadan çıkarıp bir kağıt tabağa koydu. Tam peçete alacaktı ki telefon çaldı. Ekranda numarayı görüp tanıdığından ikinci kez çalmasına izin vermeden açtı. Telefonun ucundaki çocuğun çatlak bir sesi vardı. O da on üç yaşındaydı ama bir yetişkin kadar çok sigara ve alkol kullanıyordu. “Bugün kırıyor muyuz? Haydi, kiralım.”

Johnny, gözlerini koridora dikti ve kısık sesle konuşmaya başladı. “Selam, Jack.”

“Kasabanın batısında bazı evlere baktım. Bayağı kötü yerler, gerçekten. Eski suçlular falan. Düşününce hiç de fena gelmiyor.”

Jack, Johnny okulu kırdığında ya da geceleri evden gizlice çıktığında neler yapıyor biliyordu.

Yardım etmesinin sebebi biraz iyi bir çocuk oluşu, biraz da kötü biri oluşuydu.

“Bu oyuncak değil,” dedi Johnny.

“Hediye atın dişine bakılmaz diye bir söz vardır, oğlum. Beleşe yardım işte. Böylesi her zaman denk gelmez.” Johnny iç çekti. “Üzgünüm, Jack. Kötü bir sabah seçtin.” “Annen mi?”

Johnny’nin boğazı düğümlendi ve kafasını evet anlamında sallamakla yetindi. Jack onun kalan son arkadaşıydı. Bir tek o Johnny’e deli ya da acınacak bir fare muamelesi yapmıyordu. Üstelik ortak noktaları da vardı. O da Johnny gibi ufak tefek bir çocuktü ve onun da kendine ait problemleri vardı. “Bugün pek müsait değilim.”

“Tarih ödevinin teslim zamanını yine geçirdik,” dedi Jack. “Sen yaptın mı?”

“Onu geçen hafta teslim ettim.”

“Yok artık! Ben daha başlamadım bile.”

Jack okula hep geç kalırdı ama öğretmenleri göz yumuyordu. Annesi ona bir keresinde çakal demişti, aynen öyleydi. Öğretmenler odasından sigara çalar, saçlarını jölelemek-ten çekinmezdi. Okuldaki herkesten daha çok içebiliyordu ve bir profesyonel kadar iyi bir yalancıydı. Ama yine de sır tutması ve sana arka çıkması gerekiyorsa bunu iyi beceriyordu. Aslında fena birisi değildi, hatta tatlı bile denebilirdi.

Bunları düşününce Johnny'nin bir anda keyfi yerine geldi. Ama çok geçmeden sabahın laneti tekrar üzerine çöktü.

Dedektif Hunt.

Annesinin komodini üzerindeki buruşmuş paralar.

“Gitmem lazım,” dedi Johnny.

“Okulu kırmaya ne diyorsun?”

“Gitmem lazım.” Johnny telefonu kapadı. Arkadaşını kırmıştı büyük ihtimalle ama şu an bunu düşünecek durumda değildi. Tabağını alıp verandaya çıktı. Yumurtasının yanında bir dilim ekmek yiyip bir bardak da süt içti. Bitirdiğinde henüz doymamıştı ama yapacak bir şey yoktu. Öğle yemeğine dört buçuk saat vardı.

Bekleyebilirdi.

Bir fincan sütlü kahve hazırlayıp loş koridordan annesinin odasına doğru yürüdü. Su da aspirin de bitmişti. Annesinin saçları artık yüzünü kaplamıyordu ve gözlerine pencereden içeri giren güneş ışıkları yansıyor. Johnny fincanı sehpa koyup pencereyi açtı. Evin yıkık dökük tarafından içeri hafif bir serinlik girdi. Johnny annesine baktı. Her geçen gün daha solgun, daha yorgun, daha zayıf ve bitkin görünüyordu. Kahve onu ayıltmaya yetmeyecekti ama olsun, Johnny yine de yanında bulunsun istemişti. Annesi de görsün diye.

Gitmek için dönerken bir anda annesi uykusunda inledi ve tiz bir çığlık attı. Bir şeyler söyler gibi oldu, bacakları kasılıyordu ve bir anda yatağın içinde doğruldu. Dehşet içindeydi. “Aman Tanrım!” diyordu. “Aman Tanrım!”

Johnny tam karşısında duruyordu ama onu görmüyor gibiydi. Onu korkutan her neyse henüz etkisinden kurtulamamıştı. Annesine yaklaştı, sadece bir rüya olduğunu söyledi ve o anda annesinin gözlerindeki ifade değişti. Artık onu tanıyor gibiydi. Elini yüzüne doğru kaldırdı. “Alyssa,” dedi, sesinde bir soru işareti vardı.

Johnny olacakları hissediyordu. “Ben Johnny,” dedi.

“Johnny?” Gözlerini kırıştırdı ve gün onun için de aydınlanmaya başlamıştı. Gözleri çaresizlikle kapandı ve kendini yeniden yorganın kollarına attı.

Johnny ona birkaç saniye izin verdi ama annesi bir daha gözlerini açmadı. “İyi misin?” diye sordu en sonunda.

“Kötü bir rüya gördüm.”

“Sana kahve yaptım. Kahvaltı etmek ister misin?”

“Kahretsin.” Yataktan bir hışımla kalkıp odadan dışarı fırladı. Arkasına bakmıyordu. Johnny banyo kapısının hızla çarpıldığını duydu.

Dışarı çıkıp verandaya oturdu. Beş dakika sonra okul otobüsü bakımsız bahçenin sınırında durdu. Johnny ayağa kalkmadı. Kıpırdamadı da. En sonunda otobüs kapılarını kapatıp yola devam etti.

Annesinin kendine gelip giyinmesi ve onu verandada bulması bir saat kadar sürdü. İncecik

kollarını dizlerinin arasına alıp yanma oturdu. Gülümsemeye çalışsa da olmuyordu. Halbuki eskiden bir gülümsemesiyle odayı nasıl da aydınlatırdı diye düşündü Johnny.

“Üzgünüm,” dedi annesi bir yandan onu omzuyla dürtüp. Johnny yola bakmaya devam ediyordu. Annesi onu yeniden dürttü. “Üzgünüm.. yani özür dilerim.”

Ne diyeceğini bilemiyordu. Annesinin her gün ona bakıp kız kardeşini hatırlamasının ne kadar zor bir şey olduğunun farkındaydı. Canı ne kadar yanıyor kim bilir. Johnny omuz silkti. “Sorun değil.”

Annesinin yüzüne bakınca daha net bir şeyler söyleme ihtiyacı duyduğunu görebiliyordu ama onu da becereme-mişti. “Servisi kaçırdın,” dedi.

“Umurumda değil.”

“Okulun umurunda ama.”

“Notlarım iyi, orada olup olmamam kimsenin umurunda değil.”

“Rehber öğretmenle görüşmelere hâlâ gidiyor musun?” Johnny annesine kızgın bir bakış attı. “Altı aydır gitmiyorum.”

“Öyle mi?”

Johnny başını yine yola çevirdi. Annesinin ona baktığını hissedebiliyordu. Eskiden her şeyden haberi olurdu. Oturup sohbet ederlerdi. “Artık geri dönmeyecek,” dedi keskin bir ifadeyle.

Johnny dönüp annesine baktı. “Efendim?”

“Yola bakıp duruyorsun. Sanki birdenbire yokuşun başında belirmesini bekler gibi sürekli bakıyorsun.” Johnny bir şey söyleyecekti ki annesi araya girdi. “Gelmeyecek.” “Bunu bilemezsin.”

“Sadece sana anlatmaya çalışıyorum-”

“Bunu bilemezsin!”

Johnny ne ara ayağa fırlamıştı hatırlamıyordu ama bu sabah ikinci kez bembeyaz olana dek yumruğunu sıkıyordu. Göğsünde alev alev yanan bir şeyler var gibiydi. Annesi, dizleri hâlâ kollarının arasında, arkasına yaslandı.

Gözlerinin ferisi sönmüştü ve Johnny bundan sonra neler olabileceğini biliyordu. Annesi elini uzattı ama Johnny’ye erişemiyordu.

“Bizi bırakıp gitti Johnny, yapacak bir şey yok. Bu senin hatan değil.”

Ayağa kalktı. Dudakları gevşedi ve gerçekle yüzleşmek zorunda kalanların acısını yüzlerine taşıyan o ifade bakışlarına oturdu. Sanki karşısındaki küçük çocuktaki hayatın gerçeklerini anlayamıyordu da onu rahatlatmak ister gibi davranıyordu. Ama Johnny bu bakışın ne demek olduğunu biliyordu ve bu ifadeden nefret ediyordu.

“O lafları hiç etmeyecektin.”

“Johnny...”

“Kaçırılması onun suçu değildi. Ona böyle bir şey söylememeliydin.” Annesi ona doğru bir adım attı. Johnny’nin umurunda değildi. “Senin yüzünden bizi bırakıp gitti.”

Bir adım daha atacaktı ki durdu. Sesini öfke kapladı. Dudaklarındaki o sevecen gevşeklik yerini gerginliğe bıraktı. “Evet, onun suçuydu,” dedi. “Onun suçuydu tabii ki başka kimsenin değil. Onun yüzünden kızımı kaybettim ve artık başka hiçbir şeyim yok.”

Johnny bacaklarının ardından bütün vücuduna yayılmaya başlayan gerginliğin farkındaydı ve çok geçmeden bir yaprak gibi titremeye başladı. Aynı kavgayı daha önce de etmişlerdi, bunun yüzünden kaç kere birbirlerinden nefret edecek noktaya gelmişlerdi.

Annesi doğruldu ve arkasını döndü. “Sen zaten hep onun tarafındasın,” dedi ve gitti. Eve girdi. Tüm dünyayı ve kalan tek çocuğunu da dışarıda bırakıp gitti.

Johnny ardından kapanan kapıya bakakaldı, sonra ellerine baktı. Elleri tir tir titriyordu. Kendini sıkıp titremeyi durdurdu. Tekrar yerine oturdu ve rüzgarın yol kenarındaki tozları kaldırışına baktı. Annesinin söylediklerini düşündü, yokuşun ardındaki tepeye baktı. Pek de bir şeye benzemiyordu. Üzerinde bakımsız, arasında eski püskü evlerin olduğu bir ağaçlık vardı. Telefon direkleri ve kabloları kıvrılarak ilerliyor, gökyüzünde siyah lekeler bırakıyordu. Tepenin özel bir anlamı yoktu ama uzun uzun bakmaya devam etti. Boynu tutulana kadar izledi, sonra annesine bakmak için eve girdi.

İKİNCİ BÖLÜM

Banyoda lavabonun yanında kapağı açık bir Vicodin şişesi duruyordu ve annesinin odasının kapısı kapalıydı. Johnny kapıyı araladı. İçerisi loştu ve annesi yatağında yorganın arasına saklanmış öylece yatıyordu. Nefes alırken burnundan tiz bir ses çıkıyordu. Onun dışında derin bir sessizliğe gömülmüştü. Kapısını kapatıp kendi odasına gitti.

Yatağının altındaki bavulun derisi soyulmaya başlamıştı. İki kapağı bir arada tutan küçük menteşelerinin üzerindeyse kara lekeler vardı. Deri tutamaçlarından biri kopmuştu. Johnny bu bavulu hâlâ saklıyordu çünkü bir zamanlar büyük büyük büyükbabasına aitti. Büyük kare bavulun üzerinde silinmeye yüz tutmuş bir damga vardı. Johnny bavulu sağa doğru eğince hâlâ görebiliyordu. Üzerinde JPM kazılıydı, John Pendleton Merrimon, Johnny ile adaşlardı.

Bavulu çekerek çıkarıp yatağın üzerine koydu ve kilidi açtı. Kilitten kurtulan üst kısmı havaya fırladı ve açılıp duvara dayandı. Kapağın iç kısmında kolaj şeklinde onlarca fotoğraf vardı. Çoğu kız kardeşinin fotoğrafıydı ama iki tanesinde birlikteydiler. Birbirlerine çok benziyorlardı, ikisi de neredeyse aynı şekilde gülümsüyordu. Fotoğraflardan birinin üzerinde elini gezdirdi, sonra diğerlerine, babasının fotoğraflarına baktı. Spencer Merrimon iri yapılı bir adamdı. Kare şeklinde dişleriyle tipik bir gülümsemesi vardı. Elleri vücuduna uygun biçimde sert ve güçlüydü. Özgüveni tamdı. Johnny onun oğlu olduğu için hep gurur duymuştu. Johnny'e o kadar çok şey öğretmişti ki... Araba kullanmayı, başını öne eğmemeyi, nasıl doğru karar vereceğini... Babası ona hayatın nasıl bir şey olduğunu öğretmişti, neye inanması gerektiğini ve inancını neye dayandıracağını da öğretmişti: Ailesine, Tann'ya ve topluma. Johnny erkek olmakla ilgili ne öğrendiyse babasına borçluydu.

Ta ki babası çekip gidene kadar.

Johnny şimdi ciddi bir kararlılıkla kendisine öğretilen bunca şeyi sorguluyordu. Tanrı, acı içindeki insanları umursamıyordu. Hele hele küçük insanları asla. Adalet, intikam ya da toplum diye bir şey yoktu. Komşular komşulara yardım etmiyordu ve hayat ağırbaşlı insanlara karşı hiç de adil değildi. Hepsi saçmalıktı. Ne kilise, ne polisler, ne de annesi olanları düzeltebiliyordu. Hiçbirinin buna gücü yetmiyordu. Johnny son bir yıldır bu yepyeni acı gerçeğin tam göbeğinde yaşıyordu.

Ama yapılacak bir şey yoktu. Onca zaman güvendiği dağlara karlar yağmıştı. Güç, bir illüzyondan ibaretti ve inanç saçmalığın daniskasıydı. Ne yani? Bir zamanlar mutlu olduğu hayatı artık buz gibi bir zindana dönüşmüştü. Artık hayat böyleydi. Johnny'nin kendinden başka güvenecek hiçbir şeyi yoktu. O yüzden de artık böyle ilerliyordu. Kendi yolunda, kendi seçimleriyle, ardına bakmadan. Babasının fotoğraflarına bakmaya devam etti. Birinde bir kamyonetin direksiyonundaydı. Gözünde güneş gözlüğü, yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Birinde ise bir çatıya çıkmak üzere merdivenlerin tepesindeydi, elinde de alet çantası vardı. Güçlü görünüyordu. Çenesi, omuzları, gür sakallan... Johnny, babasından aldığı fiziksel özellikler var mı diye baktı ama o, narin yapılıydı ve açık tenliydi. Johnny'nin güçlü bir görüntüsü yoktu ama bu sadece dıştan görünüşüydü.

Aslında gerçekten de güçlüydü.

Kendi kendine böyle söylüyordu: Güçlü olacağım.

Geri kalanı, kabul edilmesi güçtü. O yüzden de kabul etmiyordu. Zihninin arkasında bir çocuğa ait olan o tiz sesi duymazlıktan geliyordu. Dişlerini sıkıp fotoğraflara son bir kez daha dokundu, sonra gözlerini kapattı. Tekrar açtığına o duygu gitmişti.

Yapayalnız değildi.

Bavulun içinde Alyssa'nın özleyeceği, eve geri gelince bulmak isteyeceği her şey vardı. Johnny bu eşyaları çıkarmaya başladı: Okunmamış günlüğü, eskilerden beri sahip olduğu iki pelüş hayvan, üç fotoğraf albümü, okul yıllığı, en sevdiği CDler, okulda topladığı notları koyduğu ve hazine gibi sakladığı ufak sandık.

Annesi bavulun içindekileri pek çok kez sormuştu ama Johnny söylemeyecek kadar akıllıydı. Yanlış hapları kullanırsa her şey mümkün olabilirdi. Bahçeye atar, bir güzel yakar ve zombi gibi durup bağırarak kızını hatırlamanın canını ne kadar yaktığını haykırırdı. Babasının fotoğraflarının ve bir zamanlar kız kardeşinin odasını dolduran kutsal eşyaların başına gelen buydu. Bir gecede yok olup gitmişler

ya da annesinin kopardığı fırtınalarda paramparça edilmişlerdi.

Bavulun en altında yeşil bir dosya göze çarpıyordu. Dosyanın içinde ince bir harita destesi ve Alyssa'nın yirmiye yirmi beş santim ebatlarında bir fotoğrafı vardı. Johnny fotoğrafı kenara koyup haritaları yatağa yaydı. Büyük ölçekli bir harita kasabanın Kuzey Carolina'da nerede yer aldığını gösteriyordu. Ne tam olarak kum tepelerinde, ne Piedmont'ta, ne de sel düzlüklerindeydi. Raleigh'den iki saat, sahilden ise neredeyse bir saat uzaklıktaydı. Ülkenin kuzeyi sert bir bölgeydi. Ormanlar, bataklıklar ve eskiden altın aramak için kazdıkları kırk sekiz kilometre uzunluğunda granit yatakları... Kuzeyden doğan nehir kasabayı ikiye bölerek birkaç kilometre boyunca kasabanın içinden geçerek devam ediyordu. Batıya doğru ise üzüm bağları ve çiftlikler için elverişli kara topraklar uzanıyordu. Doğuda, üzerine çok lüks golf sahaları kurulu olan kum tepeleri ve onun da ilerisinde fakirlikten kıvranan küçük kasabalar vardı. Johnny birkaçını görmüştü. Evlerin etrafını saran yabancı otları, talan edilmiş bahçeleri ve kahverengi kese kağıtlarının içindeki şişeden kafayı çeken evsizleri hatırlıyordu. Bu derme çatma ufak kasabaları seksen kilometre kadar geçince Atlas Okyanusu kıyısındaki Wilmington'a ulaşılıyordu. Güney Carolina buralarla karşılaştırıldığında haritanın uzak bir ucundaki yabancı bir ülke gibiydi.

Johnny haritayı klasörün içine tıktırdı. Diğer haritalar ise kasabanın sokaklarını detaylı bir biçimde gösteriyordu. Bazı sokakların üzeri kırmızı mürekkepli kalemle işaretlenmiş, kimi adreslerin üzerine çarpı işareti konulmuştu.

Kenarlarda kendi el yazısıyla alınmış notlar vardı. Kimi bölgeler hâlâ tertemizdi; kimileri ise tamamen üzerleri ka-ralanmıştı. Kasabanın batısına doğru bakıp acaba Jack tam olarak nereyi kastediyor diye düşündü. Ona sormaya karar verdi. Ama daha sonra.

Johnny birkaç dakika daha haritaya baktıktan sonra katlayıp kenara koydu. Alyssa'nın eşyalarını bavula topladı ve yatağın altındaki yerine itti. Büyük fotoğrafı alıp kırmızı kalemi cebine attı.

Tam ön kapıdan çıkıp kilitleyecekken bir kamyonet evlerinin girişine doğru ilerledi. Kaputun üzerindeki boya parça parça dökülmeye başlamıştı. Tamponun sağ tarafı göçük halde ve paslanmıştı. Araba savrula savrula evin önündeki araba yoluna doğru ilerledi. Johnny'nin içini kaygı gibi bir his

kaplardı. Arkasını dönüp haritayı katladı ve kalemin durduğu cebe tıktırdı. Fotoğrafi ise, buruşmasını diye elinde tutmaya devam etti. Araba durdu ve Johnny camdan yansıyan mavi bir şey gördü. Sonra arabanın camı açıldı. Ardından görünen surat inanılmaz soluk ve şişkindi.

“Atla,” dedi adam.

Johnny sahanlıktan aşağı atladı, kısa çalılıarın arasından geçti. Arabanın yanına gelmeden durdu. “Burada ne işin var, Steve?”

“Steve değil, Steve Amca.”

“Sen benim amcam değilsin.”

Arabanın kapısı gıcırdayarak açıldı ve adam aşağı indi. Üzerinde mavi bir tulum vardı. Tulumun sağ kolunda da altın rengi bir arma. Belinde kocaman, siyah bir kemer vardı.

“Ben babanın kuzeniyim ve bence yeterince yakınız. Hem sen bana üç yaşından beri Steve Amca dersin.”

“Amca dediğin şey ailedendir ve ailedekiler birbirlerine yardım ederler. Seni son bir buçuk aydır görmedik bile. Nerelerdeydin?”

Steve iki başparmağını kemerinin ön kısmına geçirdi. “Annen artık zenginlerle takılıyor, oğlum. Paraları yiyip duruyor.” Elini sallayarak konuşmaya devam etti. “Evi bedava. Çalışmasına gerek yok. Yani evlat baksana ona. Erkek arkadaşından daha iyisini veremem ya. Adamın sineması var, alışveriş merkezi var. Neredeyse kasabanın yarısı onun. Benim gibi adamlar ona ancak ayak bağı olur.” “Ayak bağı mı?” Johnny’nin sesindeki alay açıkça fark ediliyordu.

“E, yani-”

“Ondan korkuyorsun,” dedi Johnny.

“Maaşımı o ödüyor; benim de, benim gibi dört yüz adamın da. Hani annene zarar verse anlayacağım ama tek yaptığı yardım etmek. Yalan mı? O halde niye adamın yoluna çıkayım? Baban da olsa bana hak verirdi.”

Johnny başka tarafa baktı. “Sen işe gecikmedin mi?” “Aynen öyle, o yüzden atla hadi.”

Johnny yerinden kıpırdamadı. “Burada gerçekten ne işin var, Steve Amca?”

“Annen arayıp seni okula bırakmamı istedi. Servisi kaçırmışsın.”

“Okula gitmeyeceğim.”

“Gideceksin.”

“Hayır.”

“Hadi ama bin şu arabaya.”

“Aldım dersin olur biter.”

“Seni alacağım dedim, o kadar. Binene kadar da bir yere gitmiyorum. Yoksa zorla bindiririm.”

“Sen polis değilsin, Steve. Sadece bir güvenlik görevli-sisin. Bana hiçbir şeyi zorla

yaptıramazsın.”

“Öyle mi?” dedi Steve. “Bekle de gör.” Johnny’i kenara itip yanından geçti. Belindeki metal kelepçeler birbirine çarptı. Üniformasının kumaşı sertti ve yürüdükçe pantolonu kumaş sesi çıkartıyordu.

“Ne yapıyorsun?”

“Annenle konuşacağım.”

“Uyuyor,” dedi Johnny.

“O zaman uyandırırım. Hiçbir yere gitme. Ciddiyim,” dedikten sonra alkol ve genel temizlik malzemesi kokan ufak eve girdi. Johnny kapının kapanışını izledi, sonra bisikletine baktı. Bisikletine atlayıp Steve Amcası gelene kadar gitmiş olabilirdi ama bu, güçlü insanların yapacağı türden bir şey değildi. O yüzden Johnny haritayı çıkartıp göğsünde düzeltti. Derin bir nefes alıp sorunla yüzleşmek üzere içeri girdi.

F.v sessizdi ve içerisi hâlâ loştu. Johnny kısa holü dönüp durdu. Annesinin kapısı ardına kadar açıktı ve Steve Amca kapının önünde duruyor ama kıpırdamıyordu. Johnny birkaç saniye izledi fakat Steve ne hareket etti ne de konuştu. Johnny yaklaştıkça annesinin odasını az biraz görmeye başlamıştı. Sırt üstü yatmış, tek kolunu gözünün üzerine koymuştu. Çarşaf beline kadar sıyrılmıştı ve annesinin çıplak vücuduna güneş ışığının yansıdığını görebiliyordu. Steve

Amca öylece orada durup izliyordu. O anda Johnny durumu anladı. “Ne yapıyorsun?” Sonra daha yüksek sesle bağırdı. “Steve, ne yapıyorsun dedim sana?!”

Steve Amca suçlulukla titreyip kendine geldi. Elleri havaya kaldırıp parmaklarını araladı. “Düşündüğün gibi değil.”

Ama Johnny dinlemiyordu. Hızla beş adım atıp annesinin kapısını kapattı. Annesi hâlâ kıpırdamamıştı. Johnny sırtını kapıya dayadı. Gözlerine ateş bürüdüğünü hissetti. “Sen hastasın, Steve. O benim annem.” Johnny etrafa bakıp sopa gibi bir şey aradı ama yoktu. “Senin derdin ne böyle?”

Steve Amca’nın gözleri alışılmışın aksine çaresizce bakıyordu. “Sadece kapıyı açtım. Kötü bir niyetim yoktu. Tanrı’ya yemin ederim, Johnny. Ben öyle biri değilim. Ben o tip erkeklerden değilim. Yemin ederim. Tanrı adına yemin ederim.”

Steve Amca’nın yüzünü yağlı bir ter kaplamıştı. Çok korkmuştu ve acınası bir durumdaydı. Johnny adamın taşaklarına tekme atmak istedi. Adamı yere sermeyi, sonra yatağının altındaki boruyu alıp onu dümdüz etmeyi istiyordu. Ama sonra Alyssa’nın fotoğrafını düşündü ve yapması gereken şeyler aklına geldi. Ve duygularını nasıl bir kenara koyacağını bu yıl öğrenmişti. Sesi soğuk ve mesafeli çıkmıştı. Yapması gereken şeylere odaklanmalıydı ve Steve de ona ister istemez yardım edecekti. “Beni okula götürdüğünü söyleyeceksin.” Johnny başını sallayarak öne doğru adım attı. “Sorarsa, böyle söyleyeceksin.”

“Sen de ona bir şey anlatmayacaksın, öyle mi?”

“Sana söylediğim şeyi yaparsan söylemeyeceğim.” “Yemin eder misin?”

“Sus ve git, Steve Amca. İŖe git.”

Steve hızla geçip gitti. Elleri hâlâ havadaydı. “Kötü bir niyetim yoktu.”

Ama Johnny’nin söyleyecek başka bir Ŗeyi yoktu. Kapıyı kapatıp haritayı mutfak tezgahına serdi. Kırmızı tükenmez kalem parmaklarının arasındaydı. Kırışmış kağıdı avucunun içiyle düzeltilti, sonra da bir parmağını son üç haftadır üzerinde alıŖtığı mahallenin üzerine koydu.

Rastgele bir sokak seçti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dedektif Hunt ufak ofisindeki masada oturuyordu. Dolap tepeleri ve kullanılmayan sandalyeler dosyalarla doluydu. Etrafta kirli kahve kupaları ve asla okumadığı hatırlatma notları vardı. Saat sabah dokuz kırk beşi gösteriyordu. Etraf aşırı derecede dağınıktı ama bununla ilgilenecek enerjisi yoktu. Ellerini yüzüne koydu, beyaz leke ve parıltılar görene kadar gözlerine bastırdı. Tıraş olmamış yüzünün kaba göründüğünü hissediyor, kırk bir yılın her bir dakikasını dışarı yansıttığını düşünüyordu. O kadar kilo kaybetmişti ki takım elbiseleri artık bol geliyordu. Altı aydır spor salonuna ya da atış poligonuna gitmiyordu. Gün içinde doğru dürüst bir öğün bile yemiyordu ama bunların hiçbiri önemli değil gibiydi.

Önünde, Alyssa Merrimon dosyasının ofis kopyası vardı. Bu dosyanın tam kopyası bir de evindeki masanın kilitli çekmecesinde duruyordu. Belli bir düzene sadık kalarak sayfaları açar, her bir kelimeyi okurdu. Raporlar, görüşmeler, özetler... Alyssa ona okul fotoğrafının büyütülmüş versiyonundan bakıp duruyordu. Kardeşi gibi siyah saçlıydı. Aynı kemik yapısı ve aynı kara gözler. Gizli bir tür gülümseme. Annelerinde de olan, Hunt'ın deneyip de anlayama-

dığı ruhani bir hafiflik... Gözlerini çeviriş şekli mi? Masumiyet mi? Bu sonuncusu, Hunt'ın en çok üzerinde durduğu olasılıktı. Çocuk zihninden saf olmayan hiçbir düşünce geçmemiş, hayatı boyunca kötü niyetle bir şey yapmamış gibiydi.

Annesinde ve ağabeyinde de aynı özellik az ya da çok vardı. Ama hiçbirinininki bu kız kadar değildi.

Hunt yüzünü bir kez daha ovdu.

Olmaması gerektiği kadar yakın hissediyordu ama dava garip bir şekilde onu kendisine çekiyordu. Ofisine hızlı bir bakış, ne denli bir düşüş içinde olduğunu kanıtlar nitelikteydi. Burada üzerinde çalışılması gereken başka davalar da vardı. Diğer insanlar. Merrimon ailesi gibi acı çeken diğer insanlar. Ama o dosyalar renksiz geliyor ve Hunt bunun sebebini bilmiyordu. Kızı rüyalarında bile görüyordu. Üzerinde, kaybolduğu gün giydiği giysiler oluyordu. Düşlerinde rengi soluk oluyordu. Kısa saç. Otuz altı kilo. Sıcak bir ilkbahar günü. Rüyalarının nasıl başladığını bilmiyordu ama top atışı gibi bir anda etrafı renkler ve seslerle doluyordu. Bir şeyler kızı ağaçların altındaki karanlık bir yere, çürüyen yaprakların sıcaklığına doğru çekiyordu. Kız elini uzatıyordu, ağzı açıktı ve bembeyaz dişleri görünüyordu. Hunt eli yakalamak için ileriye atılıyor, fakat kaçırıyordu ve uzun parmaklar kızı karanlık ve meçhul yerlere çekerken Alyssa çığlık atıyordu.

Bu olduğunda kan ter içinde uyanıyordu ve ellerini de yaprakların arasını kazarmış gibi buluyordu. Bu rüyayı haftada bir ya da iki gün görüyor, her seferinde de aynı şey oluyordu. Bazen yataktan gece üç civarında fırlıyor, sarsılmış bir şekilde tamamen uyanmış oluyordu. Sonra, gün uzun

parmaklarım Hunt'ın tenine koymaz, oğlu da uyanmazdan evvel kalan bütün vaktini aşağı katta dosyayı gözden geçirmek için harcıyordu.

Düşler onun kişisel cehennemi, dosya dini ve ayini olmuştu ve bu durum onu canlı canlı yiyordu.

“Günaydın.”

Hunt hafif sıçradı ve yukarı baktı. Kapıda dostu ve ortağı olan John Yoakum duruyordu. “Hey, John. Sana da günaydın.”

Yoakum altmış üç yaşındaydı. Açık kahverengi saçları, ak düşmüş keçi sakalı vardı. Zayıf ama fit, tehlikeli derecede zeki ve hata kabul etmez biriydi. Dört yıldır ortaklardı ve düzinelerce büyük davayla ilgilenmişlerdi. Hunt bu adamdan hoşlanıyordu. Çok bilmişin tekiydi ve özel biriydi. Ama daha azıyla yetinmeyen işlerde nadir görülen bir kavrayışı vardı. Çalışılması gerekince uzun saatler boyunca çalışıyor, ortağının arkasını kolluyordu. Mahremiyetine önem veriyorsa ve kimseyi özel hayatına katmıyorsa da Hunt bunu dert etmiyordu.

Yoakum başını iki yana salladı. “Bu şekilde görünmene sebep olan geceyi yaşamak isterdim.”

“Hayır, istemezdim.”

Yoakum’un gülümsemesi uçtu ve kelimeler ağzından daha canlı çıkmaya başladı. “Bunu biliyorum, Clyde. Seninle dalga geçiyorum, o kadar.” Omzunun üzerinden bir yeri gösterdi. “Bakmak isteyeceğin bir arama var.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü Johnny Merrimon hakkında.”

“Gerçekten mi?”

“Kadının teki bir polisle konuşmak istiyor. Ona bugün burada görevini yerine getiren tek gerçek polis olduğumu söyledim. Ona, duygusal anlamda hurda olanlardan bir tane olduğumu söyledim. Bir de polis gibi görünmek zorunda hisseden, obsesif kompülsif takıntısı olan biri var dedim. Kadın her ikisini de telefona alabileceğini söyledi.”

“Hangi hatta, seni çok bilmiş?”

Yoakum temiz, porselen dişlerini göstererek gülümsedi. “Üçüncü hatta,” dedi ve ofisten çıktı. Hunt telefonu kaldırıp üç numaralı hat için yanıp sönen tuşa bastı. “Dedektif Hunt konuşuyor.”

İlk baştaki sessizliği kadının sesi doldurdu. Sesi yaşlı geliyordu. “Dedektif mi? Bir dedektife ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Gerçekten de o kadar önemli değil. Sadece binlerinin bilmesi gerektiğini düşündüm.”

“Sorun değil, hanımefendi, isminizi öğrenebilir miyim, lütfen.”

“Louisa Sparrow.”

“Sorun neydi, Bayan Sparrow?”

“Şu zavallı çocuk. Biliyorsunuz ya hani, kız kardeşini kaybeden.”

“Johnny Merrimon.”

“İşte o. Zavallı çocuk...” Bir an için konudan uzaklaştı, sonra sesi geri geldi. “Bir dakika önce benim evimdeydi.” “Elinde kız kardeşinin resmi var mıydı?” diye sordu Hunt.

“Evet, neden sordunuz? Nasıl bildiniz ki?”

Hunt soruyu duymazdan geldi. “Adresinizi alabilir miyim, hanımefendi?”

“Başı deritte değildir umarım. Zaten yeterince şey yaşadı, biliyorum. Okul zamanı onun öyle hâlâ elinde kız kardeşinin fotoğrafıyla etrafta dolaştığını görmek çok üzücü. Sanki hiç yaşlanmamış gibi fotoğraftaki kıza öyle benziyor ki... Ve bir de sanki cevaplarını bilebilirmişim gibi sorduğu sorular var.”

Dedektif Hunt markette bulduğu ufak çocuğu düşündü. “Bayan Sparrow...”

“Efendim.”

“O adrese gerçekten ihtiyacım var.”

Hunt, Johnny Merrimon’u Louisa Sparrow’un evinden bir blok ötede buldu. Çocuk, kaldırımın kenarına çökmüştü. Kan ter içindeydi, saçları terden alına yapışmıştı. Eski püskü bisikleti fırlattığı yerde öylece yatıyordu. Dizlerinin üzerine bir battaniye gibi serilmiş haritaya gömülmüştü, bir yandan da tükenmez kaleminin arkasını ısırıyordu. Tamamen konsantre olmuş bir durumdaydı. Ta ki Hunt, arabanın kapısını çarpıp ininceye kadar. O an çocuk sanki ürkmüş bir hayvan gibi gerildi, sonra sakinleşti. Çocuğun gözlerinde sırasıyla önce kimin geldiğini anlama, kararlılık ve daha derin ifadeler oluştu.

Durumu kabullenme.

Ve kurnazlık.

Bir an için uzaklara baktı. Bisikletine atlayıp kaçmayı düşünüyor gibiydi. Yakınlardaki ormanlık alana bir göz attı ama Hunt artık çok yaklaşmıştı ve çocuk yelkenleri suya indirmek zorunda kaldı. “Merhaba, dedektif.”

Hunt güneş gözlüğünü çıkardı. Gölgesi çocuğun ayaklarına düşüyordu. “Merhaba, Johnny.”

Johnny haritasını katlıyordu. “Ne diyeceğinizi biliyorum o yüzden hiç yorulmayın.”

Hunt elini uzattı. “Haritaya bakabilir miyim?” Johnny donakaldı ve gözlerine yine o ürkek hayvan ifadesi yerleşti. Önündeki uzun yola baktı, sonra da haritaya. Hunt sözlerine devam etti, “O haritadan haberim var. İlk söylediklerinde inanmamıştım.” Hunt, gözlerini çocuktan ayırmıyordu. “Bu kaçınıcı, Johnny? Daha kaç kez sana söyleyeceğim? Bu dördüncü mü beşinci mi, kaçınıcı?”

“Yedinci.” Çocuğun sesi kaldırım kenarında kaybolur gibiydi. Haritayı tutan elleri bembeyazdı.

“Geri vereceğim.”

Çocuk kafasını kaldırıp ona baktı. Gözleri simsiyahtı ve o an kurnazlıktan eser yoktu. Çocuktan işte, korkuyordu. “Söz mü?”

O kadar ufak tefeki ki... “Söz, Johnny.”

Johnny elini kaldırdı ve haritayı Hunt’a uzattı. Harita iyice yıpranmış, katlama yerleri pamuk gibi yumuşamıştı. Beyaz kağıda mor yazıları olan, üzerinde, yaşayanların adresleri ve isimlerinin olduğu, vergi memurlarının kullandığı türden büyük bir haritaydı. Kasabanın sadece bir kısmını, hemen hemen bin kadar haneyi kapsıyordu. Hanelerin yarısına yakını kırmızı tükenmez kalemle işaretlenmişti. “Bunu nereden buldun?” diye sordu Hunt.

“Vergi memurundan. Pahalı bir şey değil.”

“Hepsini gösteren de var mı peki? Tüm kasabayı kapsayanından?” Johnny evet anlamında başını salladı ve Hunt sordu, “Kırmızılar ne?”

“Gittiğim evler, konuştuğum kişiler.”

Hunt beyninden vurulmuşa döndü. Bunu yapmak için harcanan saatleri aklı almıyordu. Şu külüstür bisikletin üzerinde onca yol kat etmişti! “Peki ya, üzerine yıldız koydukların?” “Yalnız yaşayan bekar erkekler. Beni asıl korkutan onlar.” Hunt haritayı katlayıp geri verdi. “Diğer haritalarda da işaretler var mı?”

“Bazılarında var.”

“Buna bir son vermelisin.”

“Ama-”

“Olmaz, Johnny. Buna bir son vereceksin. Bu insanları istediğin şekilde sorguya çekemezsin. Herkes şikayet ediyor.”

Johnny vazgeçmiyordu. “Kanunlara karşı geldiğim yok ki.”

“Şu anda kaçak durumdasın, evlat. Okulu kırıyorsun. Üstelik yaptığın şey tehlikeli. Bu evlerde kimler yaşıyor nereden bileceksin.” Parmağını haritanın üzerine bastırdı. Johnny haritayı hızla çekip kurtardı. “Bir çocuğun daha kaybolmasına göz yumamam.”

“Ben kendime dikkat ederim.”

“Evet, bu sabah da söyledin.”

Johnny kafasını diğer tarafa çevirdi. Hunt, dar çenesini ve sinirden gerilmiş kaslarını görebiliyordu. Boynunda ince bir ipe bağlı bir tüy asılıydı. Rengi atmış tişörtünün üzerinde beyaza çalan gri rengiyle parlıyordu. Hunt, konuyu değiştirmek istercesine kolyeyi işaret ederek sordu, “Bu nedir?”

Johnny elini boynuna götürdü. Tişörtün üzerine çıkan tüyü içine soktu. “Yeni yetme tüyü,” dedi.

“Yeni yetme tüyü mü?”

“Şans için.”

Çocuk yumruğunu öyle bir sıkıyordu ki yine beyazla-maya başlamıştı. Bisikletin üzerinde de bir tüy bağlıydı. Bu seferki daha büyükçe ve kahverengiydi. “Bu neyin tüyü?” diye sordu bisikleti işaret ederek. “Kartal mı? Baykuş mu?” “Hayır.” Johnny duraksadı ve yine bakışlarını başka yöne çevirdi. “O başka.”

“Johnny-”

“Geçen hafta haberlerde gördün mü? Hani şu Colorado ’ da kaçırılan kızı bulmuşlar. Gördün mü?”

“Evet, haberim var.”

“Bir yıldır kayıpmiş ve onu evinden sadece üç blok ötede bulmuşlar. Onca zaman sadece bir buçuk kilometre uzaktaymış. Ailesinden sadece bir buçuk kilometre uzakta bir bodrum katında

pisliğin içine gömülü haldeymiş. Ufacık bir delikte, yanında bir kova ve yatakla.

“Johnny-”

“Haberlerde gösterdiler. Kova. Bir mum. Pis bir yatak. Tavan burnuna değecek kadar yüksek. Ama onu bulmuşlar.”

“Bu, onlarca vakadan sadece bir tanesi.”

“Hepsi aynı.” Johnny ona doğru döndü. Gözlerinde hâlâ o donuk ifade vardı. “Çocuğu tanıyan bir komşu ya da bir arkadaş, ya da çocuğun her gün önünden geçtiği bir ev. Ve onları bulduklarında hep aslında ne kadar da yakında olduklarını görüyorlar. Ölmüş olsalar bile çok yakındalar.” “Bu her zaman geçerli denemez.”

“Ama bazen öyle.”

Şimdi Hunt da öylece uzaklara bakıyordu. “Bazen...” “Sizin bu işten vazgeçmeniz benim de vazgeçmem gerektiği anlamına gelmiyor.”

Çocuğun bu çaresizliği karşısında Hunt içinin sızladığını hissetti. Kendi bölümündeki önemli davalara bakan başde-dektifti ve bu yüzden Alyssa vakasıyla özel olarak ilgilenmişti. O çocuğu bulup evine getirmek için bütün polislerden çok çalışmıştı. Aylarca deliller gibi dikkatini bu meseleye yoğunlaştırmıştı. Hatta kendi ailesinden bile uzaklaşmıştı. En sonunda bir gün karısı hem kızgınlık hem de çaresizlik içinde onu terk edip gitmişti. Üstelik ne için? Alyssa hâlâ kayıptı işte. Eğer şanslılarsa ancak ondan geriye kalanları bulabilirlerdi belki. Colorado’da olanlar kimsenin umurunda değildi. Hunt’ın rakamlardan haberi vardı. Çoğu genellikle ilk günün sonunda ölmüş oluyordu. Bu da umurunda değildi. Ne olursa olsun o çocuğu bulup evine geri getirmek istiyordu. Öyle ya da böyle. “Dosya henüz kapanmadı, Johnny, kimse vazgeçmiş değil.”

Johnny bisikletini kaldırdı. Haritayı katlayıp arka cebine tıktırdı. “Gitmem gerek.”

Dedektif Hunt bisikleti direksiyonundan yakaladı. Metal barın üzerindeki pas ve sıcaklığı elinin altında hissediliyordu. “Şimdiye kadar seni birçok durumdan kurtardım ama daha fazlasını yapamam. Buna bir son vermelisin.”

Johnny pedalları çevirdi ama bisiklet hareket etmedi. Hunt onun daha önce hiç bu kadar bağırdığını duymamıştı. “Ben kendime dikkat ederim.”

“Ama sorun da bu, Johnny. Kendinle ilgilenmek senin işin değil. Bu annenin görevi ve üzgünüm ama o şu an bırak

on üç yaşında bir çocuğa, kendine bile bakacak durumda değil.”

“Böyle düşünüyor olabilirsiniz ama aslında hiçbir şey bilmiyorsunuz.”

Dedektif uzunca bir süre çocuğun gözlerinin içine baktı. Kızgınlıktan korkuya doğru ifadesinin değiştüğünü gördü ve çocuğun onun vereceği umuda ne kadar ihtiyacı olduğunu anladı. Ama dünya çocuklara pek de adil davranmıyordu. Hunt’ın Johnny’e karşı olan sabrı da tükenmek üzereydi. “Şu tişörtünü sıyırsam kim bilir kaç morluk görürüz dersin?”

“Ben kendime bakabilirim.”

Artık sözleri otomatikçe bağlamıştı, sayıklar gibiydi. Hunt sakinliğini korumaya çalıştı. “Eğer benimle konuşmazsan senin için hiçbir şey yapamam.”

Johnny bisikletinden atladı. “Yürürüm daha iyi,” dedi ve * arkasını döndü.

“Johnny.”

Çocuk yürümeye devam etti.

“Johnny!”

Durdu. Hunt bisikletini ona doğru iteledi. Tekerleklerden tangır tungur sesler geliyordu. Hunt, bisikleti ona uzatınca Johnny selesinden yakaladı. “Kartım sende duruyor mu?” Johnny evet anlamında başını salladı. Hunt derin bir iç geçirdi. Çocuğa karşı hissettiği sevgiyi ne kendine ne de ona açıklayabiliyordu. Sanki çocuğun içindeki acıyı olması gerektiğinden fazla hissediyordu. “Onu kaybetme, tamam mı? Ne zaman istersen ara.”

“Tamam.”

“Bir daha bunu yaptığını duymayacağım.”

Johnny cevap vermedi.

“Doğruca okula tamam mı?”

Yine sessizlik.

Hunt başını kaldırıp mavi gökyüzüne baktı, sonra da bakışlarını çocuğa çevirdi. Siyah saçları terden ıslak, çenesi gergindi. “Dikkatli ol, Johnny.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İnsanların hepsinin iyi oldukları söylenemezdi. Polis, bu konuda haklıydı. Johnny şimdiye kadar kim bilir kaç çitin üzerinden, kaç pencereden ev gözetlemişti. Saat kaç olursa olsun insanların kapısını çalmıştı ve görmemesi gereken birçok şeye tanık olmuştu. İnsanların yalnız olduklarında, kimsenin onları görmeyeceğini düşündükleri anlarda yaptıkları birçok şey vardı. Burunlarına kokain çeken çocuklar, yerdeki yemekleri yemeye çalışan yaşlılar görmüştü. Bir keresinde bir vaiz görmüştü; üzerinde sadece iç çamaşırı vardı. Karısını kıstırmış, avazı çıktığı kadar küfrediyordu. İğrençti. Ama Johnny aptal değildi. Manyakların herkes kadar normal görünebileceğini biliyordu. O yüzden gördüklerine şaşırıyordu. Bağcıkları her zaman sıkıca bağlıydı ve bıçağını asla yanından ayırmıyordu.

Dikkatliydi.

Akıllıca davranıyordu.

Johnny, bisikletiyle iki blok öteye gitmişti ki başını çevirip ardına baktı. Dedektif Hunt hâlâ bıraktığı yerde, arabasını çalıların önüne park etmiş vaziyette duruyordu. Sonra yavaşça el salladı.

Johnny bir daha asla arkasına bakmamaya kararlı bir şekilde dönüp daha da hızlı uzaklaştı.

Polisten korkuyordu. Hem nasıl oluyordu yaptığı her şeyden haberi oluyordu?

Beş.

Sayı birden aklında beliriverdi.

Beş tane morluk.

Pedallara abandı. Bacakları ağrıyana, tişörtü rüzgardan sırtına yapışana dek hızla sürdü. Kuzeye, kasabanın sınırında nehrin köprüünün altından akıp suyun düzleştiği genişliğe doğru ilerledi. Nehrin kenarında durdu, bisikletini bıraktı. Nabzı kulaklarında gümbürdüyordu. Yüzünden süzülen tuzlu damlaları hissetti. Gözleri yanıyordu. Elinin tersiyle sildi. Eskiden babasıyla burada balık tutarlardı. Nehir yatağının bir buçuk metre dibine kadar saklanan kedi balıklarını ve levrekleri nasıl avlayacağını biliyordu ama şu an bunların hiçbiri umurunda değildi. Artık balık tutmasa da buraya geliyordu.

Burası hâlâ onun yeri idi.

Tozlu toprağa oturup bağcıklarını çözdü. Neden olduğunu bilmiyordu ama elleri titriyordu. Ayakkabılarını çıkardı. Boynundaki tüyü yanağına değdirip tişörtüne sardı. Güneşin kızgınlığını teninde hissedebiliyordu. Vücudundaki morluklara baktı. En büyüğü iri bir diz büyüklüğündeydi. Sol kaburgalarının üzerindeydi. O anı hatırladı: Ken, üzerine çullanmış, diziyile kaburgalarına bastırıyordu. Johnny kurtulmaya çalıştıkça daha da bastırıyordu.

Johnny, o anı akimdan çıkarmaya çalıştı. Kaburgalarında hissettiği baskı, yüzüne sallanan parmak ve bağırsaklar.

Ben ne bok yiyeceksin dersen sen sadece o boku yiyeceksin...

Yüzüne inen tokatlar. Bir sağa, sonra sola. Arka odada kendinden geçen annesi.

Seni bok çuvalı...

Daha sert bir tokat daha.

Şimdi söyle bakalım baban neredeymiş?

Morluğun kenarları sararmıştı, ortası ise yemyeşildi. Parmağıyla dokununca hâlâ acıyordu. Dokunduğu yer önce beyazlaşıyor, oval bir şekil alıyor ve sonra içi yine renkle doluyordu. Johnny gözlerindeki tuzu sildi. Nehre doğru yürürken tökezledi. Nehir kıyısına gelince suya girdi. Ayaklarının altındaki kaygan toprak dibe battı ve Johnny suya daldı. Ilık su tüm vücudunu sardı, onu dünyadan koparıp yorgun bedenini dibe çekti.

Johnny nehirde iki saat kadar kaldı. Dedektif Hunt araştırmasına devam edecek mi diye endişeleniyor, bir yandan da acaba okula gitmeye değer mi diye kararsızlık yaşıyordu. Bir kıyıdan diğerine yüzdü. Alçak kayalıklardan daldı ve güneşin altında kendini kurumaya bıraktı. Suyun kenarlarında nehrin akışıyla kıyıya sürüklenmiş kütük parçaları üst üsteydi. Saat öğlene yaklaşırken fiziksel olarak tükenmiş durumda nehrin üzerinden geçen köprünün on iki metre kadar aşağısında düz bir kayanın üzerine sere serpe yatmıştı. Uzun dallarının gölgesi nehre yansıyan söğüt ağacının altında neredeyse görünmezdi. Arabalar geçince köprüden uğultu sesleri geliyordu. Kafasının tam yanına düşen ufak bir taş tıkrıdadı. Doğrulduğu sırada omzuna bir taş isabet etti. Etrafına bakındı, kimse yoktu. Üçüncü bir taş bacağını sıyırıp geçti. “Bir tane daha atarsan seni öldürürüm.”

Ses yok.

“Jack, sen olduğunu biliyorum.”

Jack kahkahalar atarak arkasındaki çalılıklardan çıkageldi. Yırtık bir pantolon ve eski püskü spor ayakkabıları giymişti. Eskilikten sararmış beyaz gömleğinin üzerinde Elvis baskısı vardı. Sırtında çantası, elinde de biraz daha taş vardı. Ağzının bir kenarı yaramazlık yapan bir çocuğunki gibi kıvrılmış, saçları ise geriye yatırılmıştı. Johnny bugünün cuma olduğunu tamamen unutmuştu.

“Bensiz okulu asarsan böyle olur işte.” Jack yanma geldi. Sarışın, kahverengi gözlü, bir kolu ciddi anlamda sakat, ufak tefek bir çocuktü. Sağ kolunda sorun yoktu ama diğerini gözden kaçırmak mümkün değildi. Yeterince gelişmemiş ufacık kalmıştı. Sanki altı yaşında bir çocuğun kolu gibiydi.

“Kızgın mısın?” diye sordu Johnny.

“Evet.”

“Tamam, o zaman ödeşmek için vuruş izni veriyorum.”

Jack’in gülümsemesi iyice muzipleşti. “Üç vuruş ha ona göre,” dedi.

“Kız kolunla üç vuruş.”

“Gülle kolla iki vuruş.” Jack iyi kolunun yumruğunu sıktı. “Kaçmak yok.” İyice yaklaştı, Johnny kolunu sıkıca gövdesinin yanına yapıştırdı. Jack bacaklarını açtı ve gerildi. “Bu acıtacak”

“Haydi, ama korkak.”

Jack, Johnny’nin koluna iki yumruk indirdi. Sert vuruşlarından tatmin olmuştu. “Al bakalım.”

Johnny kolunu açıp Jack'in attığı taşlardan birini fırlattı. Jack kafasını eğip kendini kurtardı. "Burada olduğumu nereden bildin?"

"Bunu bilmeyecek ne var."

"Niye geciktin?"

Jack, kayanın üzerine, Johnny'nin yanına oturdu. Sırt çantasını sırtından indirip tişörtünü çıkardı. Cildi kıpkırmızı yanmıştı ve soyuluyordu. Boynunda gümüş bir haç asılıydı. Çantasının içinden bir şey çıkarırken sallanan haç güneşte parlıyordu. "Birkaç bir şey almam gerekiyordu. Babam hâlâ evdeydi."

"Seni görmedi ama değil mi?" Jack'in babası ciddi, sert bir polisti ve Johnny ona görünmemek için elinden geleni yapıyordu.

"Sen beni aptal falan mı sandın?" Jack, sağlam elini çantanın içine daldırdı.

"Hâlâ soğuk." Jack çantadan bir şişe bira çıkarıp Johnny'e uzattı.

"Bira mı çaldın?" Johnny başını salladı. "Cehennemde yanacaksın."

Jack kurnazca gülümsedi. "Tanrı küçük günahları affeder."

"Annen hiç de öyle demiyor."

Jack bir kahkaha patlattı. "Annem ayak yıkamaktan ve yılanlarla ilgilenmekten bir adım uzak. Biliyorsun, aniden alevler içinde kalabilirmişim gibi zavallı ruhum için dua ediyor. Evde, sokakta, her yerde."

"Saçmalık."

"Hani bir keresinde kopya çekerken yakalanmıştım ya, hatırladın mı?"

Üç ay önceydi. "Evet, tarih sınavında, hatırladım."

"Ondan sonra annemi müdürle görüşmeye çağırdılar. Görüşmeden önce annem adamı da diz çöktürüp Tanrı'nın beni affetmesi için dua etmeye zorladı!"

"Atıyorsun."

"Atmıyorum. Adam annemden öyle bir korkmuş ki. Yüzünü görecektin; şaşkınlıktan ölecek gibiydi; bir de tek gözünü arada bir aralayıp annem ona bakıyor mu diye bakmalar falan." Jack bira şişesini açtı. "Adamı neyle suçlayabilirsin? Annem artık iyice kendini bu işlere verdi, beni de ardından sürüklemeye çalışıyor. Geçen hafta benim için dua etsin diye eve rahip çağırılmış."

"Neden?"

"Kendi kendimi okşama ihtimalime karşı."

"O kadar da değil."

"Hayat tam bir komedi," dedi Jack ama artık gülümsemesi kaybolmuştu. Annesi kendini korkunç bir şekilde dine adamıştı. Adeta yeniden doğmuştu ve hata kabul etmiyordu. Sürekli "Cehennemde yanacaksın", "Lanetlenirsin" diye Jack'in başının etini yiyordu.

Johnny de kendi birasını açtı. “Babanın içki içtiğini annen biliyor mu?”

“Tanrı’nın bunu hoş karşılamayacağım söylüyor. O yüzden babam da garaja bir buzdolabı atıp içkilerini ona koydu. Şimdilik sorun yok gibi.”

Jack şişeyi kafasına dikti. Johnny ise yudum yudum içiyordu. “Jack, bu iğrenç bir bira.”

“Kimilerinin parası ancak buna yetiyor, oğlum. Çok konuşma yersin yine yumruğu.” Jack kalan birasını da kafaya dikti. Boş şişeyi çantasına koyup yeni bir tane çıkardı. “Tarih ödevini yaptın mı?”

“Sana küçük günahlar hakkında ne dedim?”

Johnny, Jack’in arkasına doğru baktı. “Bisikletin nerede?” “Bilmem.”

“Ne demek bilmem?”

“Binesim gelmedi.”

“Altı yüz dolarlık Trek’in var ve binesin gelmedi, öyle mi?” Jack uzaklara bakıp omuz silkti. “Ben eskisinden istiyorum.”

“Hâlâ bir haber yok değil mi?”

“Birisini çaldı herhalde. Gitti işte.”

Düşüncenin gücü, diye düşündü Johnny. Jack’in eski bisikleti sidik sarısı renginde, üç vitesli ve selesi uzundu. Babası aldığı anda ikinci eldi, nereden baksan on beş yılı vardı. Ama Jack, bu bisikletini uzun zamandır bulamıyordu. “Gelirken trene mi asıldın?”

Johnny’nin gözü bir an için Jack’in hasta koluna kaydı. Jack dört yaşındayken kamyonetin arkasından düşmüştü ve kolu ciddi şekilde yaralanmıştı. Kemiklerinden biri kaynamayacak şekilde kopmuştu. Boşluğu doldurmak için bir inekten alman kemik operasyonla yerleştirildiyse de ameliyatı yapan doktorun hatasından dolayı bu da işe yaramamıştı. Kemik asla yeniden büyümemişti. O elinin parmaklarını pek iyi kullanamıyordu. Kolunda güç kaybı vardı. Ama bunların hiçbiri Johnny’nin umurunda değildi çünkü Jack’in kolu ikisi arasında sıkıntı konusu olamazdı.

Yine de kolu söz konusu olunca Jack biraz hassaslaşıyordu. Johnny’nin, koluna baktığım gördü.

“Ne o, trene asılamayacağımı mı düşünüyorsun?” Kızgındı.

“Hayır, aklıma şu çocuk geldi.”

İkisi de o çocuğun hikayesini biliyordu. On dört yaşında bir çocuk trene asılmak isterken eli kayıp raylara düşmüştü. Trenin altında kalıp iki bacağını da kaybetmişti. Biri kalçasından diğeri ise dizinin altından kesilmek zorunda kalmıştı. Jack gibi çocukları engellemek için mutlaka anlatılan bir hikayeydi.

“O da biraz salakmış.” Jack sırt çantasını küçük gözlerinden birine elini daldırdı ve bir paket mentollü sigara çıkardı. Sakat eliyle bir sigara çıkarıp küçücük parmaklarının arasında yaktı. Derin bir nefes çekip dumanı yuvarlaklar çıkararak üflemeye çalıştı.

“Babanın sigaraları da kötü.”

Jack masmavi, bulutsuz gökyüzüne bakıp bir nefes daha aldı. Küçücük parmakları arasında

sigara, olduğundan daha da büyük görünüyordu. “İster misin?” diye sordu.

“Olur.”

Jack, Johnny’ye bir sigara uzattı ve Johnny kendisininkini Jack’in sigarasından yaktı. Bir nefes çekip öksürmeye başladı. Jack güldü. “Bir de içebilsen!”

Johnny sigarayı nehre fırlattı. Ağzındaki tadı temizlemek için tükürdü. “İğrenç sigaralar,” dedi. Kafasını kaldırdığında Jack’in göğsündeki ve kaburgalarındaki morluklara baktığını gördü.

“Bunlar yeni galiba,” dedi Jack.

“Çok da yeni değil.” Johnny nehirde sürüklenip önlerinden geçen bir kütüğe baktı. “Anlat bakalım,” dedi.

“Neyi?”

“Şu kamyoneti.”

“Kahretsin, Johnny. İlla keyfimizi kaçıracaksın. Daha kaç kere anlatayım? En son anlattığımdan beri değişen bir şey yok, hep aynı zaten.”

“Anlat işte.”

Jack sigarasından bir nefes alıp başını çevirdi. “Kamyonet işte.”

“Ne renk?”

“Ne renk olduğunu biliyorsun.”

“Ne renk?”

Johnny iç geçirdi. “Beyaz.”

“Üzerindeki vurukslar, çizikler, başka hatırladığın bir şey?”

“Üzerinden bir yıl geçti, Johnny.”

“Başka?”

“Yeter. Beyaz bir kamyonetti işte. Beyaz, daha önce de dediğim gibi. Polislere de aynısını söyledim.” Johnny sessizce Jack’in sakinleşmesini bekledi. “Beyaz bir kamyonetti,” dedi. “Boyacı kamyoneti gibi.”

“Bunu daha önce söylememiştin.”

“Söyledim.”

“Hayır. Sadece tarif etmiştin: Beyaz, arkada camları olmayan. Daha önce boyacı kamyoneti gibi dememişsin. Şimdi niye öyle dedin? Bir tarafına boya falan mı bulaşmıştı?”

“Hayır.”

“Tepesinde merdiven mi vardı? Ya da merdiven koyacak yer falan?”

Jack sigarasını bitirip izmaritini nehre fırlattı. “Sadece bir kamyonetti, Johnny. Zaten o da yüz

metre ilerideydi. Onun kaybolduğunu öğrenene kadar o kızın kardeşin olduğunu bile anlamamıştım. Ben de onun gibi kütüphaneden eve geliyordum. Birkaç kişiyle birlikte gitmiştik. Kamyonetin yokuşun başından gelip durduğunu gördüm. Birisi içinden elini uzattı, o da ona doğru yaklaştı. Hiç de korkmuş görünmüyordu. Hemen gidiverdi.” Duraksadı. “Ondan sonra kapı açılıp birisi onu yakaladı. Beyaz bir adam, üzerinde siyah bir tişört. Daha önce de yüz kere anlattığım gibi. Kapı kapandı ve gittiler. Her şey on saniyede olup bitti. Benim hatırladığım başka hiçbir şey yok.”

Johnny başını eğdi, ayağını dibindeki bir taşa vurdu.

“Kusura bakma. Keşke bir şey yapabilseydim ama yapamadım. Ne olduğunu anlamadım bile.”

Johnny ayağa kalkıp gözlerini nehre dikti. Bir dakika kadar sonra başını olumlu anlamda salladı. “Bir bira daha ver.”

Bira içip nehirde yüzdüler. Jack sigara içti. Bir saat sonra sordu: “Gidip birkaç eve bakalım mı?”

Johnny elindeki taşı fırlatıp hayır anlamında başını salladı. Jack için bu bir oyun gibiydi, risk almak hoşuna gidiyordu. Etrafta gizlenip çocukların görmemesi gereken şeyleri izlemekten zevk alıyordu. Jack için adrenalin dolu bir oyun gibiydi. “Bugün değil,” dedi Johnny.

Jack kalkıp Johnny’nin bisikletinin yanına gitti. Harita

ön lastikte jantın arasına sıkıştırılmıştı. Çekip çıkardı ve havaya kaldırdı. “Peki ya bu?”

Johnny arkadaşına Dedektif Hunt ile karşılaşmasını anlattı. “Fena şekilde tepemde.”

Jack, Johnny’nin biraz abarttığını düşünüyordu. “Sadece bir polis.”

“Baban da polis.”

“Eee ne olmuş yani? Ben de onun buzdolabından bira çalıyorum.” Jack yere tükürdü. “Hadi ama, bir şeyler yapalım. Sana da iyi gelir. Bütün gün burada oturacak değilim.” “Hayır.”

“Sen bilirsin,” dedi Jack ve haritayı yine jantın arasına sıkıştırdı. Bisikletin üzerindeki tüyü gördü. Selenin yanındaki bir tele bağlanmıştı. Eline alıp sordu, “Bu ne böyle?” Johnny ifadesiz bir şekilde arkadaşına baktı. “Bir şey değil,” dedi.

Jack, tüyü parmaklarının arasında dolaştırdı. Üzerine güneş geldikçe parıldıyordu. Havaya kaldırıp ışığa doğru tuttu. “Güzelmiş,” dedi.

“Yerine koy şunu.”

Jack arkadaşının yumruklarını gördü ve tüyü elinden bıraktı. Tüy düşünce bağlı olduğu yerde sallandı. “Tamam, sordum sadece.”

Johnny yumruklarını açtı. Jack’ten zarar gelmezdi. “Ağabeyinin, Clemson takımına seçildiğini duydum.” “Duydun mu?”

“Bütün haberlerde geçiyor.”

Jack yerden bir taş alıp sağlıklı elinden sakat olana doğ-

ra yuvarladı. “Profesyoneller peşine düşmeye başladı bile. Geçen hafta rekor kırdı.”

“Ne rekoru?”

“Career Home koşusu.”

“Okul rekoru mu?”

Jack, hayır anlamında başını salladı. “Eyalet rekoru.”

“Baban onunla gurur duyuyor olmalı,” dedi Johnny.

“Oğlu ünlü oluyor, duyacak tabii.” Jack’in yüzündeki gülümseme gerçek gibiydi ama Johnny, sakat kolunu saklamak istercesine gövdesine nasıl bastırıldığını görebiliyordu.

İçmeye devam ettiler. Güneş yükseğe tırmanıyor ama gün ışığı soluklaşmaya başlıyormuş gibi geliyordu. Hava serinliyordu. Johnny üçüncü birasını yarısına kadar içip bıraktı.

Jack sarhoş oldu.

Ağabeyinden daha fazla bahsetmediler.

Arkalarındaki yola doğru giren aracı duyduklarında akşam saatleriydi. Köprünün başına kadar gelip eski patikadan girerek onların tam oturduğu yerin tepesinde durdu. “Kahretsin.” Jack bira şişelerini sakladı. Johnny morlukları görünmesin diye üzerini giyerken Jack de sanki bu garip bir durum değilmiş gibi davrandı. Morlukları anlatıp anlatmamak konusunu çok önceleri tartışıp bir kenara atmışlardı.

Patikanın etrafındaki çalıkların üzerinde ilerleyen metalik bir ses duyuldu. Johnny bakınca gelenin üzeri cilalanmış bir kamyonet olduğunu gördü. Metal parçalarından gün ışığının son demleri yansıyor. Durunca motoru gürlledi. Dört kapısından üçü açıldı. Jack vücudunu dikleştirdi.

Kot pantolonlar. Botlar. Yapılı kollar. Kendilerinden yaşça büyük çocuklar aracın ön tarafında toplanmak üzere ilerlerken Johnny bu kadarını görebildi. Onları daha önce mahallede görmüşlüğü vardı. Liseli çocuklardı. On yedi - on sekiz yaşlarında neredeyse yetişkin adamlar. Birinin elinde ufak bir viski şişesi vardı. Üçü de sigara içiyordu. Kıyının suya doğru eğildiği noktada tepelerinde durdular. Johnny’ye doğru baktılar ve içlerinden biri, uzun boylu sarışın, yüzünde bir doğum lekesi olan, aracı kullanan arkadaşını dürttü. “Şuna bak,” dedi. “İki küçük sıçan.”

Arkadaşının yüzünde hiçbir ifade belirmedi. Elinde viski şişesi olan, şişeyi kafaya dikti. Jack, “Defol git, Wayne,” dedi.

Doğum lekeli olan birden sustu.

“Aynen öyle,” dedi Jack. “Kim olduğunu biliyorum.”

Onu arkadaşı tek elinin tersini göğsüne bastırarak durdurdu. Uzun boylu, yapılı, dergilerdeki adamlar gibi yakışıklıydı. Wayne’i gayet sakin bir şekilde durdurup Jack’i işaret etti. “Bu Gerald Cross’un kardeşi, sözlerine dikkat et.”

Wayne yüzünü buruşturdu. “Bu bok çuvalı mı? Yok artık.” Bir adım atıp Jack’e doğru eğildi ve sesini yükseltti. “Ağabeyine söyle Carolina’ya yazılmalıydı,” dedi. “Clemson’a anca muhallebi çocukları gider.”

Aracı süren çocuk güldü. Elinde viski şişesi olan çocuk da. Wayne birden yeniden öne atılacak gibi oldu ama diğeri ona engel oldu. “Seni de tanıyorum,” dedi Johnny’ye bakıp. Duraksayıp

sigarasından bir nefes çekti. “Kız kardeşin için üzgünüm.”

“Nasıl yani,” dedi Wayne. “Bu o çocuk mu?”

“Evet, o.”

Johnny’nin sanki kanı çekilmişti, donuk bir ifadeyle cevap verdi. “Ben seni tanımıyorum.”

Jack, Johnny’nin koluna dokundu. “Hunt’ın oğlu. Polis var ya işte. Adı Ailen, lise sonda.”

Johnny kafasını kaldırıp bakınca benzerliği gördü. Saçları dışında her şeyi aynıydı. Gözlerinde aynı yumuşak ifade. “Burası bizim yerimiz,” dedi Johnny. “Önce biz geldik.”

Hunt’ın oğlu eğildi ama Johnny’nin cevabından pek etkilenmiş benzemiyordu. Jack’e doğru konuştu. “Seni ne zamandır ortalıkta görmüyorum.”

“Niye göresin ki?” dedi Jack. “Birbirimize anlatacak bir şeyimiz yok, Gerald’ın da yok.”

Johnny, Jack’e baktı. “Ağabeyini mi tanıyor?”

“Bir zamanlar tanıyordu.”

Ailen doğruldu. “Bir zamanlar,” dedi, sesi donuktu. “Biz başka yer buluruz.” Arkasını dönecekken durdu, Jack’e baktı. “Ağabeyine selamımı söyle.”

“Kendin söyle.”

Ailen duraksadı, sonra yalancı bir gülümsemeyle cevap verdi. Arkadaşlarına başıyla işaret edip kamyonete atladı ve motoru çalıştırdı. Tozu dumana katarak gittiler. Geriye sadece nehir ve rüzgar kaldı.

“O Hunt’ın oğlu demek?” diye sordu Johnny.

“Evet.” Jack yere tükürdü.

“Ağabeyinle arasındaki problem ne?”

“Bir kız,” dedi Jack ve nehre doğru döndü. “Eski mevzular.”

Ondan sonra aralarına biraz soğukluk girdi. Küçük bir su yılanı yakalayıp sonra salıverdiler, bıçaklarıyla kütükleri soydular ama işe yaramadı. Johnny’nin anlatacak bir şeyi kalmamıştı ve Jack bunu fark etti. Uzaklardan bir tren düdüğü duyulduğu sırada Jack kalkıp ayakkabılarını ayağına geçirdi. “Ben kaçıyorum.”

“Emin misin?”

“Ya da istersen beni önüne alıp merkeze kadar bisikletle götürebilirsin.” Johnny, Jack ile birlikte kıyıdan yukarı çıktı. “Sonra takılalım mı?” diye sordu Jack. “Film falan seyredebiliriz, ya da video oyunu oynarız.”

Düdük yeniden duyuldu, bu sefer daha da yakından. “Koşsan iyi olur,” dedi Johnny.

“Sonra haberleşiriz.”

Johnny, gidene kadar bekledi. Sonra yeni yetme tüyünü boynuna astı. Nehirde ellerini yıkayıp yüzüne su çarptı ve ıslak elleriyle bisikletine bağladığı tüyü düzeltti. Üzerine su gelince iyice

parlıyordu. Parmaklarının arasında kayganlaş-mıştı; diri ve mükemmel görünüyordu.

Johnny birkaç taş daha sektirdi ve sonra kayanın üzerine uzandı. Güneş ısıtıyordu, hava üzerine bir battaniye gibi serilmişti. Çok geçmeden uykuya daldı. Sonra bir anda sarsılarak uyandı. Nerdeyse akşam olmuştu, beş ya da beş buçuk suları. Ufukta kara bulutlar toplanıyordu. Hafif esen rüzgar uzaklara yağın yağmurun kokusunu taşıyordu.

Johnny kayadan aşağı inip ayakkabılarına bakındı. Ayakkabılarını eğilip aldığı sırada bir motor uğultusu duydu. Kuzey yönünden hızla yaklaşıyordu. Uğultu yaklaştıkça hızla giden bir arazi motoru sesine dönüştü. Neredeyse köprüye varmıştı ki Johnny arkasından bir başka motor sesi daha duydu. Bu seferki kocaman bir şeydi ve son sürat arazi motorunu takip ediyordu. Johnny boynunu uzattı. Köprünün karaya kadar uzanan ayaklarını görebiliyordu. Onun ardından ise yeşillikler ve aracın egzoz dumanından griye dönen gökyüzü. Köprü sarsılmaya başladı ve Johnny hayatında hiç duymadığı kadar büyük bir çarpışma sesi duydu.

Köprünün tam ortasına geldiklerinde metalin metale çarpma sesi duyuldu. Johnny havaya uçuşan cam parçalarını, arabanın tepesinin uçuşunu ve motor devrilince üzerinden fırlayan adamı gördü. Bacaklarından biri mümkün olmayan bir açıyla dönmüştü. Havada döne döne köprüden aşağıya düşerken kollarını boşlukta çaresizce sallıyordu.

Adam Johnny'nin tam ayağının dibine çaptığında neredeyse vücudunda sağlam kemik kalmamıştı. Kanlar içindeydi. Çamurlu bir tişört ve kahverengi bir pantolonu olan bir adamdı. Bir kolu sırtına doğru geriye dönmüştü ve kaburgası sanki içe göçmüştü. Masmavi gözleri ise mümkün olduğu kadar açıktı.

Yoldan acı fren sesleri yükseldi. Johnny yaralı adama yaklaştı. Yüzünün yarısında deri soyulmuş, sağ gözü kanlanmaya başlamıştı. Sağlam gözünü ise sanki yardım istercesine Johnny'e dikmişti.

Yoldan büyük aracın motor çalıştırma sesi duyuldu. Vitesi geriye taktı. Araç tekrar köprüye girdiğinde Johnny sarsıntıyı hissedebiliyordu.

Yaralı adamın ağzı aralandı. "Geri geliyor."

"Sorun yok," dedi Johnny. "Size yardım ederiz." Toprağa çömeldi. Adam elini uzattı. "İyi olacaksınız."

Ama adam Johnny'nin sözlerini dikkate almıyordu. Kendinden beklenmeyecek bir güçle Johnny'i kendine doğru çekti. "Onu buldum."

Johnny adamın dudaklarına odaklandı. "Kimi buldun?"

"Kaçırılan kıızı."

Johnny şok olmuştu. Adamın vücudu sarsıldı ve ağzından fişkırان kan Johnny'nin üzerine geldi. Johnny'nin umurunda bile değildi. "Kimi?" dedi yeniden ve sonra daha yüksek sesle, "Kimi?" diye sordu.

"Onu buldum..."

Tepelerinde bir yerde büyük aracın motoru sustu. Yaralı adam gözlerini yukarı dikti, korkusu gözünden okunuyordu. Johnny'i öyle bir kendine çekti ki kan kokusu burnuna geliyordu. Adamın

BEŞİNCİ BÖLÜM

Levi Freemantle omzunda çok değerli bir şey taşıyordu. Ağır, siyah bir plastikle kaplanıp bantlanmış uzun bir kutu. Ancak birkaç adam birlikte bu kutuyu Levi'nin taşıdığı kadar uzağa taşıyabilirdi ama Levi diğerleri gibi değildi. Ağırlığın verdiği acı umurunda değildi. Yolundan çıkmadan ilerliyor, aklına bir şeyler geldikçe kendi kendine mırıldanıyordu. Kafasının içinde Tanrı'nın sesini dinliyor ve annesinin ona küçükken öğrettiği gibi nehir kenarındaki patikadan ayrılmadan yoluna devam ediyordu. Nehir aynı nehirdi, hiç değişmiyordu ve Levi bu patikayı belki yüzlerce kez yürümüştü. O kadar iyi sayamıyor olsa da öyle olmalıydı.

Hem yüz çok demekti.

O da burayı çok sefer geçmişti.

Levi, daha sesini duymadan çocuğu görmüştü. Tam üzerine doğru sanki ardından atlı kovalıyormuşçasına koşuyordu. Zayıf omuzlarının üzerindeki başı her adımda sarsılıyordu. Yüzü kırmızıdan mora çalar durumdaydı. Önüne çıkan ufak kayalardan ve çukurlardan atlayarak geçiyor, yüzüne çarpan dallardan kendini korumaya çalışıyordu. Asla

arkasına bakmıyordu. Asla. Bu, avcıdan kaçan bir hayvanı izlemek gibiydi.

Levi çocuğun geçmesine izin vermek istedi ama geçecek yer yoktu. Bir yanında nehir bir yanında ağaçlar vardı ve Levi 1,95 boyunda, 110 kiloydu. Ardında Levi'yi arayan silahlı adamlar vardı. Bellerinde parlak tokalı kemerleriyle polisler, çirkin gülüşleriyle güvenlik görevlileri. Levi, Tanrı'ya ne yapması gerektiğini sordu ve Tanrı ona çocuğu yakalamasını söyledi. Canını yakma, dedi Tanrı. Sadece yakala.

“Gerçekten mi?” diye fısıldadı Levi ama Tanrı cevap vermedi. Böylece, Levi omuz silkti ve ağacın ardından çıkıp boştaki kalın koluyla çocuğu yakaladı. Çocuk çığlık çığlığa bağıırıyordu ama Levi, onu olabildiğince nazik bir şekilde tutmuştu ve bırakmıyordu. Tanrı ona, çocuğa ne söylemesi gerektiğini söyleyince şaşırıldı.

“Tanrı diyor ki-” diye başladı söze.

Ama Levi pek hızlı konuşamıyordu. Çocuk Levi'nin parmaklarından birini yakaladığı gibi tüm gücüyle ısırırdı. Dişi kemiğe dayanana kadar ısırırdı ve neredeyse etini kopardı. Yaradan kan fişkırıyordu. Canı gerçekten çok acımişti. O acıyla çocuğu fırlatıverdi. Böyle olunca kendini çok kötü hissetti tabii, sanki Tanrı'yı yüzüstü bırakmış gibiydi.

Çocuk toparlanıp bir tavşan gibi kaçmaya devam etti ama Levi onu kovalamayı düşünmedi bile. Omzundaki bu ağır kutuyla zaten koşamazdı ve kutuyu bırakmayı bir an olsun düşünemezdi. Bu yüzden parmağının acısının dinmesini ummaktan başka bir şey yapmadı. Acısı daha önce de dinmişti, yine dinerdi. Işınlan yerdeki acı ona karısını ha-fırlatmıştı. Bu da olabilecek en kötü acı demekti. Bir eliyle parmağını sarıp Tanrı'nın sesini dinlemeye koyuldu. Tanrı en sonunda konuşmaya başladığında Levi'ye çocuğun neden kaçtığını bilmenin iyi olabileceğini söyledi.

Levi omuzlarını dikti.

“Tanrı söyler, Levi yapar.”

Bu tuhaf bir durumdu.

Köprüye varması yirmi dakika sürdü. Kayaların üzerindeki kan kararmıştı. Bir sorun olduğu belliydi. Levi, söğüt ağacının altından çıkıp omzundaki kutuyu yere koymadan önce etrafı iyice dinledi. Birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesini istemiyordu ama Tanrı'dan hâlâ bir cevap yoktu. Yanaklarında sıcak bir esinti hissetti ve batıda bir yıldırımın ışığı parıldadı. Hava, köprünün altındaki topraktan kalkan tozla bulanmış gibi nemli ve gergindi.

Levi, nehirde bir ses duyar gibi oldu. Kafasını çevirip sesin sadece su olduğunu anlayana dek dikkatlice dinledi. Ya su, ya da nehir kıyısına toplanan çalıkların sesiydi.

Ama Tanrı değildi.

Tanrı'yı duyduğunda Levi'nin üzerinde serin bir hava kütlesi toplanıyordu. Yaptığı kötülükler aklından çıkmasa bile o sırada kendini huzura kavuşmuş hissediyordu.

Yani nehirdeki bu ses, Tanrı değildi.

Cesedin yanma geldiğinde aklı karışmış durumdaydı. Her ne kadar ensesindeki tüyler birer bıçak gibi dikilmiş olsa da korkmuyordu. Levi paramparça olan adama üzülmüştü daha çok. Böyle parçalanmış bir beden ve süzülen kırmızı kan bir sorun demektir. Kıpırdamadan yatmak ve ifadesiz açık duran gözler de öyle...

Levi ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Yüzündeki yara izlerini ovuşturdu. Özellikle de derisi erimiş gibi görünen sağ tarafını. Ne yapacağını bilemediğinden oturup Tanrı'nın ona ne yapacağını söylemesini bekledi.

Tanrı ne yapması gerektiğini bilirdi.

Tamı, işte bu kadar iyiydi.

ALTINCI BÖLÜM

Johnny yaşadığı sokağa vardığında güneş neredeyse batmış, gökyüzü maviden mora dönüşmeye başlamıştı. Ağaçlardan gece sesleri duyuluyordu. Acıdan sefil olmuş durumda olsa da içindeki umut onu canlı tutuyordu. İçten içe umutla yanıyordu şimdi.

Onu buldum.

Kimi buldun?

Kaçınlan km.

Johnny tekrar tekrar bu sözleri aklından geçiriyordu. Onu acıdan sıyrıp enerji veren bu sözlerde şüphe edilecek bir şey olabilir mi diye düşündü. Tam on üç kilometre. Çoğu koşarak. Hepsi çıplak ayak.

Ayakları yara bere içindeydi. Ama en kötüsü de sağ ayağıydı. Omzunda siyah bir kutu taşıyan koca devden kaçıp üç kilometre kadar koştuktan sonra yerdeki kırık bir cam parçası ayağını yarıp geçmişti. Johnny hâlâ ölen adamın kan kokusunu alabiliyordu. Bunu düşünmemeye çalıştı. Onun yerine kız kardeşini ve annesini düşünmeye odaklandı.

Johnny sondan iki önceki yokuşa kadar topalladı. Yüzüne ıslak bir rüzgar vuruyordu. Yol kenarına dizilmiş sokak lambalarını görmeye başlamıştı. Pencereleler, evler. Mor gökyüzünün altında küçücük görünüyordular. Ormanın karanlığından kaçmak için simsiyah yol kenarına toplanmış gibi kalabalıklardı. Sadece bir buçuk kilometre daha dedi kendi kendine, tek bir yokuş daha.

Duyduklarını annesine anlatmalıydı.

Yürümeye devam etti, o sırada arkasından gelen arabanın sesini duymadı. Annesi bunları öğrenince kim bilir neler olacaktı. Onu yataktan çıkaracak, ilaçlardan kurtaracaktı. Yepyeni bir başlangıç yapacaklardı. İki birliktelikte ve sonra da Alyssa.

Babası eve geri dönecekti.

Eski evlerini geri alabilirlerdi.

Arabanın farları yansırken Johnny yoldan kenara çekildi. Araba ona doğru yaklaşırken gölgesi sola düştü sonra araba yanında durdu. Johnny önce ürktü ama sonra Ken'in arabasını tanıdı. Kocaman beyaz bir Cadillac, dik yanları vardı ve üzerinde altın harflerle Escalade yazıyordu. Ken, camını indirdi. Teni öyle bronzlaşmıştı ki neredeyse göz altı torbalarını saklayabilir haldeydi. "Ne haltlar karıştırıyordun yine?" Johnny kafasını iki yana salladı. "Arabaya bin, Johnny. Hemen."

Johnny'nin beli büküldü. "Hayır-"

Ken aracını kenara çekip kapısını hızla açtı. "Bana cevap verme dedim sana. Arabaya bin. Annen deliye dönmüş. Bütün kasaba ayaklanmış." Ken arabadan indi. Uzun boylu ve iri cüsseliydi. Johnny'e göre ancak orta yaşlı adamlarda olabilecek şekilsiz bir vücudu vardı. Kolunda altın bir saat, seyrek saçlar ve ağzının kenarlarında,

Johnny'nin bir türlü nasıl oluştuğunu anlamadığı kahkaha çizgileri vardı.

Johnny zorla konuşuyordu. “Annem neden deliye döndü?”

Ken, kaim parmağıyla işaret etti. “Bin hemen.”

Johnny binip deri koltuğa gömüldü. Ken arabayı vitesine taktı. Johnny ölen adamı düşünüyordu.

Onu buldum.

Ev sanki yılbaşı için süslenmiş gibi ışıltı ışıltıydı. İçerideki, dışarıdaki bütün ışıklar yanıyordu. Evin önüne gelen araç yolunda sıralanmış polis arabaları etrafi mavi ışığa boğuyordu. Üniformalı polisler kararmaya başlamış gökyüzünün altında beklemedeydi. Bellerinde silahlar, telsizler ve bellerindeki kemerlerden sarkan ince siyah coplar vardı.

“Neler oluyor?”

Ken kapısını açıp Johnny’i boynundan yakaladı. Sert parmakları kaslarının dibine kadar giriyordu. Johnny kurtulmak için omuzlarını yuvarladı.

“Canım yanıyor.”

“Yanması gerektiği kadar değil.” Ken onu arka koltuktan dışarı sürükledi. O an elini boynundan çekip polislere baktı ve gülümsedi. “Onu buldum,” dedi ve annesi verandaya geldiğinde girişte durdular. Üzerinde kot pantolonu ve rengi atıp sütlü kahverengiye dönmüş bir tişört vardı. Steve Amca da onun yanına çıktı. Johnny bir adım daha attığında annesi ona doğru koştu. Saçları darmadağın, gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Onu kollarına aldı, ağzından çıkan kelimeler birbirine karışıyordu: “Tanrım, nerelerdeydin?”

Johnny bu olanlara bir türlü anlam veremiyordu. Daha önce de eve hava karardıktan sonra geldiği olmuştu. Kimi zaman annesi, evde mi değil mi fark etmezdi bile. Annesinin omzunun üzerinden polislerden birinin telsize konuştuğunu gördü. “Dikkat. Yirmi yedi. Dedektif Hunt’a söyleyin, Johnny Merrimon’un yeri tespit edildi. Evine geldi.” Telsizin diğer ucundan mekanik bir ses mesajı aldığını doğruladı. Bir iki saniye sonra telsiz yeniden hışırdadı. “Yirmi-yedi, hazırlıklı olun. Dedektif Hunt olduğunuz yere doğru yola koyuldu.”

“Yüz-dört, mesaj alındı.”

Johnny, annesinin onu saran kollarının gevşediğini hissetti. Bir anda Johnny’i itiverdi ve kollarını tutup sarsmaya başladı. Bağıırıyordu. “Sakın bir daha böyle bir şey yapayım deme! Sakın, anladın mı? Anladın mı, söyle!” Sonra yine onu sımsıkı kavradı. “Johnny, o kadar endişelendim ki!” Johnny artık öylesine sarsılmış ve büzüşmüştü ki zar zor konuşuyordu. Polisler merdivenlerden aşağı inip geldiler. Johnny, Steve Amca’nın gözlerindeki yalvaran ifadeyi görebiliyordu. O zaman anladı. “Okuldan mı aradılar?” Boynuna sarılmış olan annesi evet anlamında başını salladı. “Öğleden sonra cezaevine gitmişler. Burayı arayıp seni bulamadıklarını söylediler. Ben de o yüzden Steve Amca’nı aradım ama seni okula bıraktığımı söyledi. Üstelik yemin etti. Ve sen eve dönmeyince, düşündüm ki...”

Johnny annesinin kollarından kurtulup sordu: “Cezaevine mi?”

Annese eliyle yüzünü okşadı. “Yine oldu işte.”

“Ne oldu?”

Annesi ağlamaya başladı. “Başka bir kız daha kaybolmuş. Okulun bahçesinden kaçırdıklarını düşünüyorlar. Yedinci sınıflardan, Tiffany Shore.”

Johnny inanmadı. Kelimeler ağzından robot gibi dökülüyordu. “Tiffany’i tanıyorum.”

“Ben de.”

Annesi devam edecekken sesi kesildi ama Johnny aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. Tiffany Shore da yedinci sınıftaydı. Tıpkı Alyssa’nın kaybolduğu zamanki gibi. Johnny başını salladı. Ölen adamın sözlerini düşündü. *Onu buldum* dediğinde Johnny’nin kız kardeşinden, Alyssa’dan bahsediyordu. Tiffany’dan, ya da başka bir kızdan değil. “Bu doğru olamaz,” dedi Johnny, ama annesi evet anlamında başını salladı. Ağlıyordu. Johnny içindeki tüm umutların tükendiğini hissetti. Yanıp kül olmuşlardı. “Doğru olamaz,” dedi tekrar.

Annesi söyleyecek bir şey arıyordu ki o sırada bir polis gelip sözünü kesti. “Evlat,” dedi ve Johnny kafasını kaldırdı. “Tişörtünün üzerindeki kan lekesi mi?”

YEDİNCİ BÖLÜM

Levi, güneş batana dek cesedin yanında bekledi. Cesedin üzerinde uçuşan sinekler sinirini bozuyordu, üstelik parmağının acısı da geçmemişti. Acaba Tanrı onu bir tür sınava mı tabi tutuyordu? Kiliseye gittiği zamanlardan Tanrı'nın bazen böyle şeyler yaptığını biliyordu ama Levi'nin pek bir özelliği yoktu. Yerleri silerek para kazanıyordu. Dünya ve hayat onun için fazlasıyla karmaşıktı. Ama son yedi gündür Tanrı'nın sesi Levi'nin yanındaydı. Bir fısıldama gibiydi, dünya çok karmaşıklaşıp zihni karardığı sırada geliyor, onu çok rahatlatıyordu. Bir haftalık fısıldamadan sonra bir anda bu sessizlik büyük bir boşluk yaratmıştı. Levi, Tanrı'nın neden artık sessiz olduğunu merak etmeden duramıyordu. Yedi gündür başıboş dolaşıyordu.

Dünyayı yedi günde tamamladım.

Ses Levi'nin aklını bir sel gibi kapladı ama bu sefer biraz farklıydı. Bir anda başlayıp yavaş yavaş sessizleşmişti ve sanki cümlelerin sonu gelmemiş gibiydi. Levi nefesini tutup başını çevirdi ama ses geri gelmedi. Levi akıllı biri olmadığını biliyordu, karısı hep öyle söylerdi, ama aptal da değildi. Bir suçlu ve bir ceset bir arada pek de iyi bir ikili

oluşturmuyordu. Yol tam da başının üzerindeydi. Ve Levi, bu sefer Tanrı'ya biraz zaman vermeye karar verdi.

Sadece bir kerelik.

Cesedin yanına çömeldi, ceplerini karıştırdı. Cüzdanının içindeki paraları aldı çünkü açtı. Tanrı'dan af diledi ve cüzdanı yere atıp cesedi düzeltti. Kırık kolunu sırtının altından çıkartıp kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. Henüz kurumamış kana parmağını batırıp adamın solgun görünen alınına bir haç işareti çizdi ve açık gözlerini kapadı. Adamın ruhu için Tanrı'ya dua etti.

Onu yanına al.

Ona iyi bak.

Ayağa kalktığı anda beyaz bir şey gözüne çarptı.

Adamın elinde iki parmağının arasında beyaz bir kumaş parçası duruyordu. Levi çekince hemen kurtuldu. Soluk renkli ve yırtık pırtık kumaş sanki kesilmiş ya da yırtılmış bir tişört parçasına benziyordu. Ancak bir bebek ayağı büyüklüğünde rengi solmuş ve pisti. Üzerine bir isim işlenmişti. Levi okuma bilmediği için harfler ona hiçbir şey ifade etmiyordu ama beyaza çalan kumaş tam da ihtiyacı olan büyüklükteydi. Kanayan parmağını kumaşla sarıp dişiyle onu iyice sıkarak bağladı.

Sögüdün gölgesi altında plastikle kaplanmış büyük kutunun yanına geldi. Koca ellerinden biriyle kutuyu üst tarafından tutup omzuna yükledi. Başkası olsa kutuyu gördüğü anda altında ezilecek gibi hissedebilirdi. Ama Levi için sorun yoktu. Güçlüydü ve bir amacı vardı. Kutunun plastiği kulağının yanında hışırdadığında Tanrı'nın sesini yeniden duydu. Levi'nin doğru olanı yaptığını ve yürümeye devam etmesini fısıldadı.

Polisler geldiğinde elli dakikadır yürüyordu.

Dedektif Hunt arabasını köprüünün üzerinde bir durağa park etti. Bu kadar uzakta ne sokak lambası

ne de ev vardı. Tepesinde kapkara gökyüzü batıda mor bir çizgi halini alıyordu. Fırtına bulutları tam üzerler indeydi. Gök iki kez gümbürdedikten sonra fırtına başladı. Üzerinde sirenlere ışıklar saçan bir dizi araba Dedektif Hunt'ın arabasının arkasında durdu. Dönen ışıklar köprüyü kesik kesik aydınlatıyordu. Arka koltukta annesiyle birlikte oturan Johnny'e döndü. İkisinin de yüzü asıktı. "İyi misiniz?" diye sordu. Cevap alamadı. Johnny'nin annesi onu sımsıkı tutuyordu. "Burası mı Johnny?"

Johnny yutkundu. "Burası." Eliyle işaret etti. "Köprü'nün o tarafında, hemen aşağıda."

"Neler söylediğini tekrar anlat bana. Kelimesi kelimesine."

Johnny'nin sesi ölü gibiydi. "Onu buldum. Kaybolan kız." "

"Başka bir şey yok mu?"

"Bana koşup kaçmamı söyledi. Arabadaki adamdan bahsediyordu."

Hunt başını salladı. Aynı konuşmayı daha önce altı yedi kere daha yapmışlardı. Bütün olanların üzerinden geçmişlerdi. "Kız kardeşinden konuştuğunu düşündürecek başka bir şey söylemedi öyle mi? Adı, neye benzediği ya da o tarz şeyler?"

"Alyssa'dan bahsediyordu."

"Johnny- "

"Alyssa'ydı!"

Bağırışın etkisiyle Johnny'nin kafası önüne düştü. Hunt onun omzuna dokunup her şeyin yoluna gireceğini söylemek isterdi ama ne kadar çok istese de burası yeri değildi. Katherine Merrimon'a baktı. Ufak tefek kadın kıpırdamadan oturuyordu. Ona da dokunmak istiyordu ama bu hisleri biraz daha karmaşıktı. Güzel, nazik ve yaralıydı ama aynı zamanda bir kurbandı ve bununla ilgili kurallara uymalıydı. Bu yüzden Hunt elindeki vakaya odaklandı. Sesi donuk çıkıyordu. "Şans bizden yana sayılmaz, Johnny, buna hazırlıklı olmalısın. Bir yıl geçti. Büyük ihtimalle Tiffany Shore'dan bahsediyordu."

Johnny başını hayır anlamında salladı ama bir şey söylemedi. Annesi konuştuğunda onun da sesi bir çocuğunki gibiydi. "Tiffany'i tanıyorum," dedi.

Bunu ikinci keredir söylüyordu ama kimse farkında değildi. Kaybolan kızın görüntüsü Johnny'nin gözünün önüne geldi. Tiffany ufak tefek, sarışın, yeşil gözlü bir kızdı. Sol elinin üzerinde bir yara izi vardı. Bir de kimi yakalasa hep aynı fıkrayı anlatırdı. Üç maymun, bir fil ve bir tıpa hakkında bir fıkra. İyi bir kızdı, her zaman da öyle olmuştu.

"Köprüdeki adam," diye söze başladı Hunt. "Başka hatırladığın bir şey var mı? Onu tarif edebilir misin?"

"Sadece bir şekildi. Hareket eden bir gölge gibi. Yüzünü görmedim."

"Peki ya araba?"

"Görmedim, dedim ya."

Hunt, diğer polisler arabalarından çıkarken dışarı baktı. Gölgeyi köprü'nün beton duvarlarına düşüyordu. Hunt kendini gerçekten mutsuz hissediyordu. "Burada kalın," dedi. "Sakın arabadan

çıkmayın.”

Arabadan çıkıp kapıyı çarparak kapattı ve şöyle bir etrafa bakındı. Ağır nemli hava nehrin kokusunu yayıyordu. Karanlık köprünün altından yayılıyor gibiydi. Hunt başını kaldırıp kuzeye doğru baktı. Sanki Raven Kasabası'nın üzerine çöken iklimi sonuna dek görebiliyor gibiydi. Kayalıklara kadar uzanan ormanlık alan, nehri doğuran otuz kilometre genişliğindeki bataklık. Yanağına bir yağmur damlası düştü. En yakınındaki polis memuruna döndü, “Şu kenara ışık koyun,” dedi. “Aşağıya.” Polis, araçtan bir fener çıkarıp geceyi aydınlattı. Hunt, köprünün toprağa değen ayaklarından birine doğru ilerliyordu. Fenerin ışığı Hunt'm yolunu aydınlatıyordu. Işık nehir kıyısına vurunca ceset gözler önüne serildi.

Johnny Merrimon'un bisikleti cesetten 2 metre ötede yerde duruyordu.

Tanrım.

Çocuk haklıymış.

Hunt, yanma gelen diğer memurları fark etti. Dört tane polis memuru ve olay yeri inceleme hazırda bekliyordu. Hunt ön cama çarpan damlaların sesini duyuyor, başına düşen damlaların sayısı artıyordu. Fena bir yağmur geliyordu. Koluyla işaret verdi. “Cesedin üzerine bir muşamba serin, haydi çabuk. Parmaklıkların üzerine de muşamba istiyorum, hemen şuraya.” Asfaltta saçılmış boya ve cam parçaları olabileceğini düşünüyordu. “Buralarda bir yerde bir arazi motoru olmalı. Onu bulun. Birisi de bir çadır istesin hemen.” Gök gürledi ve Hunt başını kaldırıp gökyüzüne baktı. “Bu iş iyice çirkinleşmeye başladı.”

Arabanın içinde Johnny'nin annesi bir anda titremeye başladığını hissetti. Kollarında başlayıp sonra omuzlarına yayılıyordu.

“Anne?”

Annesi ona cevap vermeden elini çantasına daldırdı. Oturdukları yer karanlık olduğu için çantasını yukarı kaldırıp siren lambalarının ışığına tutmak için yüzünü cama döndü. Kafasını çevirdiği sırada Johnny onun gözlerine bakabildi. Sonra plastik şişenin içinde tıngırdayan ilaçları duydu. Annesi eline bir avuç hap boşaltıp ağzına attı ve başını geriye atıp yuttu. Çantası elinden kayıp karanlığın içine düştü ve kafası düşüp fena şekilde çarptı. Konuştuğunda sesinde duygudan eser yoktu. “Sakın bir daha böyle yapma,” dedi.

“Okul asmayı mı diyorsun?” diye sordu Johnny.

“Hayır.”

Bir duraksama. Johnny'nin içini kaplayan donukluk.

“Bir daha beni umutlandırma.” Başını öteki tarafa çevirdi. “Bunu bir daha sakın bana yapma.”

Yağmur bastırmadan çadırı kurmayı başardılar. Tepesindeki çadır rüzgardan sarsılırken Hunt cesedi incelemeye koyuldu. Öyle şiddetle sarsılıyordu ki sesini duyurmak için bağırması gerekiyordu. İki polis memuru etrafı aydınlatırken olay yeri inceleme ekibi ve adli tıp uzmanı cesedin yanında diz çökmüştü. Polis memurlarından biri Hunt'ın omzunun üzerinden uzanıp, “Birazdan su almaya başlayacak,” dedi. Haklıydı. Baharın sonlarına doğru gelen yağmurlar kısa süreli olsa da sert geçiyordu. Kötü bir zamanlamaydı.

Hunt, kan içindeki surata ve kırık koldan fırlamış kemiğe baktı. Cesedin giysileri kirli deriyle kaplanmıştı. Yer yer yeşile çalan tonuyla siyaha yakın pislik, ayakkabıları dahil tüm giysilerine bulaşmıştı. Nehrin ya da cesedin kokusu dışında bir koku daha havada asılı duruyordu. “Elimizde ne var?” diye sordu Hunt adli tıp uzmanına.

“Vücudu fit, kaslı. Otuzlu yaşlarda diye düşünüyorum. Cüzdanı şurada, adamlarından birinde olmalı.”

Hunt, plastik bir kanıt torbasının içindeki cüzdanı tutan Dedektif Cross’a baktı. Cross yapılı bir adamdı. Parlak ışığın vurduğu yüzü de güçlü görünüyordu. Otuz sekiz yaşında, on yılı aşkın süredir polislik yapıyordu. Çatışmalardaki cesaretiyle gözü pek bir devriye polisi olarak ünlenmişti. Altı aydır da dedektiflik yapıyordu. Cross, cüzdanı Hunt’a uzattı. “Ehliyetinde adı David Wilson olarak geçiyor. Organlarını bağışlamış. Lens kullanmıyor. Pahalı bir semtte oturuyormuş. Kütüphane kartı ve birkaç restoran fişi var. Biri Raleigh, diğerleri de Wilmington’dan. Evli olup olmadığına dair bir, şey yok. Nakit taşımıyor. İki kredi kartı hâlâ cüzdanın içinde.”

Hunt cüzdana baktı. “Buna dokundun mu?”

“Evet.”

“Cross, bu işin başında ben varım, anlatabildim mi?” Sesinden, kendini zor tuttuğu belli oluyordu.

Cross bir adım geri attı. “Tabii ki efendim.”

“Yenisin, anlıyorum. Ama bir olayın başında olmam demek beni buradaki sorumlu kişi yapar. Katili yakalarız ya da yakalayamayız. Kızı buluruz ya da bulamayız.” Gözlerinde hâlâ öfkeli bir ifade vardı. Parmağını kaldırıp devam etti. “Olay nasıl kapanırsa kapansın bunun sorumluluğunu almak zorundayım. Onca uykusuz gece geçirdim, anladın mı?” “Anlaşıldı, efendim.”

“Sakın benim olay yerimde izinsiz hiçbir kanıtta dokunma. Bir daha görürsem seni bitiririm.”

“Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyordum.” “Çadırımdan defol.” Hunt iyice sinirlenmişti. Eğer bir çocuk daha kaybolursa...

Cross başı önde pişman bir şekilde çıktı. Hunt derin bir nefes alıp dikkatini cesede vermeye çalıştı. Üzerinde alelade gri bir tişört vardı. Ter ve kan kokuyordu. Üzeri yeşilimsi siyah pislikle kaplanmıştı. Belindeki kemer hiçbir özelliği olmayan cinsten kahverengi deri bir kemerd. Metal kemer tokasında çarpma sonucu ciddi bir iz oluşmuştu. Pantolonu kalın kumaştandı. Bir gözkapağı hafif aralık duruyordu.

“Burası amma sıcak.” Adli tıp uzmanının adı Trenton Moore’dü. Ufak tefekti, orta derecede kaslıydı ve gür saçları vardı. Peltekti ve daha yüksek sesle konuşmaya çalıştıkça peltekliği daha da çok belli oluyordu. Genç, akıllı ve işinde zehir gibiydi. Katıldığı mahkemelerde, peltekliğine rağmen başarılı bir konuşmacıydı. “Sanırım kaya tırmanışçısı.” “Pardon?”

Doktor Moore çenesiyle cesedin ellerini işaret etti: “Ellerine baksana,”

Hunt, David Wilson’m ellerine dikkatlice baktı. Elllerinde yara izleri, derisinde soyulma ve nasırlar vardı. Tırnakları kısa kesilmişti ama içleri pisti. Herhangi bir inşaat işçisinin tırnaklarından farksızdı. “Peki ya parmakları?”

Adli tıp uzmanı adamın parmaklarından birini kaldırdı. “Nasıra bak.” Hunt, parmak ucuna baktı. Uç kısmındaki deri sertleşmişti. Doktor Moore diğer parmakları da aynı şekilde gösterdi, hepsinde aynı şekilde nasır vardı. “Üniversitedeyken bir oda arkadaşım vardı. Dağcılıkla uğraşıyordu. Kapı aralığında parmak uçlarıyla barfiks çekerdi. Bazen asılı kalıp öylece sohbet falan ederdi. Korkunç bir görüntü. Burada da var, bak.”

Doktor Moore cesedin elini nasıra bakması için Hunt’a uzattı. Zımpara gibi olmuştu. “Oda arkadaşımın parmak uçları da aynı bu şekildeydi.” Eliyle işaret etti. “Vücudun üst kısmında kas sistemi oturaklı. Ön kollarındaki kaslar fazla gelişmiş. Ellerde belirgin yara izleri. Tabii biz burada böyle boşuna konuşuyoruz. Masaya yatırmadan hiçbir resmi açıklama veremem.”

Hunt, cesedin göğsünün üzerinde kavuşturulmuş ellerine baktı. Bacakları da düzgünce yan yana duruyordu. “Birisi onu düzeltmiş,” dedi.

“Olabilir. Otopside önce kesin olarak bir şey söyleyemeyiz.”

Hunt kaşlarını çatı. Cesede tekrar bir göz attı. “Yere bu şekilde düşmüş olamaz değil mi?”

Adli tıp uzmanı otuz iki dişini birden ortaya çıkarırcasına sırtıttı. “Tabii ki şaka yapıyorum. Biraz rahatla.”

“Şaka falan yapma.” Hunt, adamın parçalanmış koluna, ters dönmüş bacağına baktı. “Sence bunlar çarpma sonucu mu kırılmıştır yoksa köprüden uçunca mı?”

“Çarpışmanın köprü üzerinde olduğundan emin misiniz?” “Motosikleti kesin olarak çarpmadan sonra düşmüş. Birisi onu toprağa itmiş. İtildiği yere gelirken birkaç kırılmış ağaç dalı ve ezilmiş çalılıklara rastladık. Eninde sonunda birisi bulacaktı. Köprüde benzin deposundakilere benzer boya kalıntıları bulduk. Kimyasal olarak da eşleşeceklerini düşünüyorum. Bir de olaya tanık olan çocuk var.”

“Çocuk burada mı?” diye sordu Doktor Moore.

Hunt, hayır anlamında başını salladı. “Bir polisle eve gönderdim. Onu ve annesini. Şu an burada olmalarına gerek yok.”

“Kaç yaşında?”

“On üç.”

“Güvenilir mi?”

Hunt durup bir düşündü. “Bilmem, sanırım öyle. Akıllı bir çocuk. Biraz kafası dağınık sadece.”

“Ne kadar zaman önce gördüğünü söyledi?”

“Cesedin iki, ya da iki buçuk saat kadar önce parmaklıklardan uçtuğunu söylüyor.”

Uzman, omuzlarını dikleştirdi. “Bulgularla eşleşiyor. Cesette henüz morarma başlamamış.”

Dikkatini tekrar cesede verdi, yüzüne doğru iyice eğildi. Alnındaki kanla çizilmiş haç işaretini gösterdi. “Pek karşılaştığımız bir şey değildir.”

“Ne anlama geliyor sence?”

“Ben sadece cesetle ilgilenirim. Gözkapaklarında da kan var. O kadar kanla bunu yapabilirsin.”

“Nasıl anladın?”

“Sadece bir önsezi. Doğru şekilde, doğru ölçüde.” Doktor Moore omuzlarını silkip ayağa kalktı.

“Bu adamı öldüren her kimse çok da akıllı değilmiş.”

Hunt çadırdan çıkınca sıırıslıklam oldu. Köprüye bakıp çarpışmayı, cesedin düşüşünü hayal etmeye çalıştı. Bu çocuğun kaderinde böyle bir olaya tanıklık etmek nasıl olabilirdi? Hunt, Johnny'nin bisikletine doğru yöneldi. Çadır kurulduğu sırada kenara çekilmişti. Çamurdan çekerken gıcırdadı. Boyaları atmış metalin üzerinden çamurlu sular akıyordu. Hunt bisikleti köprünün alt kısmına doğru kuru bir yere götürdü. Bir avuç polis orada konuşlanmıştı. Çoğunun elinde sigara vardı, içlerinden sadece biri meşgul görünüyordu. Bu Cross'tu. Diğerlerinden ayrı, elinde bir fenerle durmuş Johnny Merrimon'un haritasını inceliyordu.

Hunt, cüzdandan yüzünden hâlâ kızgındı, ona doğru ilerledi. Ama Cross ondan önce davrandı.

“Üzgünüm,” dedi ve öyle de görünüyordu.

Hunt, Alyssa'nın kaybolduğundan beri geçen bir yılı düşündü. Kabuslar, kendini işe yaramaz hissettiği... Bunların acısını Cross'tan çıkarmak doğru değildi. Daha bu işte yenydi ve zamanla o da kendi kabuslu gecelerine sahip olacaktı. Hunt zoraki gülümsedi. “Onu nerede buldun?” deyip haritayı işaret etti.

Cross'un kare çenesi ve dik saçları vardı. Haritayı indirdi, bu arada elindeki fenerin ışığı nehre kaydı. Çocuğun bisikletindeydi. Cross korkuyla geri çekildi. “Ama bu kanıt değil, öyle değil mi?”

Öyleydi ama Hunt sakin olmaya çalışıyordu. “Sonra onu bana verirsen iyi olur.”

“Tabii ki.” Hunt gitmek için arkasını döndü ama Cross onu durdurdu. “Dedektif..”

Hunt durup döndü. Cross loş ışıkta uzun boylu görünüyordu. Tenine yansıyan yeşil ışıkta zeytinyağı rengine dönmüştü. Gözlerinden gergin bir ifade vardı.

“Bakın,” dedi Cross. “Bunun olayla uzaktan yakından ilgisi yok belki ama yine de bilmeniz gerekir diye düşündüm. Benim oğlum-”

“Gerald mı? Beyzbolcu çocuk. Evet biliyorum.”

Cross'un ağzı büzüştü. “Hayır, Gerald değil, öteki. Jack, küçük olan.”

“Hayır, Jack'i tanımıyorum.”

“Bugün Johnny Merrimon ile birlikte buradaymış. O da okulu asmış. Ama bakın şey, olay olmadan çok önce o buradan ayrılmış zaten. Okuldaki görevliler olaydan sonra beni aradı. Bizim oğlan evdeydi, çizgi film seyrediyordu.”

Hunt şöyle bir düşündü. “Onunla konuşmam gerekiyor mu?”

“Olan bitenden haberi yok ama eğer isterseniz tabii ki konuşabilirsiniz.”

“Bence olayla ilgisi yok,” dedi Hunt.

“İyi. Çünkü bana sizin oğlunuzun da burada olduğunu söyledi.”

Hunt hayır anlamında başını salladı. “Sanmam.”

“Öğlen saatleri gibi buradaymış, birkaç arkadaşı da varmış yanında.”

Cross’un yüzündeki anlamsız ifade değişmemişti. “Bilin diye söylüyorum.”

“Jack bundan emin, değil mi?”

“Oğlum tembel olabilir ama aptal değildir.”

“Peki, Cross. Teşekkürler.” Hunt dönecekken Cross onu yine durdurdu.

“Bakın, olayla ilgili demişken Johnny Merrimon’u tartaklayan, yüzünde yanık izi olan siyahi adam...”

“Ne olmuş ona?”

“Bu olayla ilgisi olmadığını düşünüyorsunuz değil mi? Yani bu kurbanla. Öyle değil mi?”

“Bu cinayetle ilgili mi?”

“Evet.”

“Evet, ilgisi olmadığını düşünüyorum,” dedi Hunt. “Olay olduğunda nehirden bir buçuk kilometre kadar uzaktaymış. Aşağıya doğru.”

“Bundan emin misiniz?”

“Senin düşüncen nedir?”

“Biz düşündük ki, Johnny Merrimon ile üç kişi kontağa geçmiş. Ölen adam Wilson, Wilson’ı köprüden aşağı atan her kimse o adam ve yüzünde yara izi olan siyahi adam. Yanlış mıyım?”

“Teoride biz de bunun üzerinden ilerliyoruz.”

“Ama çocuk arabayı kullanamı görmemiş. Sadece bir gölge halindeki silüetini görmüş. Yani, o adamın siyahi adam olup olmadığından emin değil.” Cross haritayı kaldırdı. “Bu, kasabanın bu kısmım sokak sokak, ev ev gösteren ayrıntılı bir harita. Her türlü detay var, sokaklar, mahalleler. Ama burada, sağ üst tarafta, kenarda, burası nehir ve bakın burası da işaret etti - “biz buradayız. Köprüyü görüyor musunuz?”

“Görüyorum.”

“Nehri takip edin şimdi.”

Hunt hemen anladı. Köprünün hemen güneyinden nehir dar bir dönemece giriyordu. Bir buçuk kilometreden uzun, parmak gibi bir toprağın etrafından dolaşıyordu. Dört yüz metreden uzak olamazdı. Hunt birden içinde büyüyen öfkeyi hissetti. Cross’a değil, kendine kızıyordu. “Patika nehri takip ediyor,” dedi Hunt.

“Eğer Merrimon patikadan ilerlediyse onu bulduğu yere varabilmek için çok uzun bir yol kat etmiş olmalı. Koşarak geçse nereden baksanız on - on beş dakika sürer.” Cross parmağıyla bir yeri işaret etti. “Ama eğer patikadan sapıp buradan geçersen aynı yol beş dakika sürer.”

“Ormanın içinden geçer ama daha yakın.”

“Çok yakın.”

Hunt yağmurun altında zar zor görünen çadıra doğru baktı. Adam ezilip yoldan uçmuştu. “Eğer David Wilson bir şeyler öğrendiği için öldürüldüyse-”

“Kayıp kızla Hgili bir şeyler biliyordu.

“Onu öldüren adam Johnny’i de öldürmek isteyecektir. Ve eğer nehrin akış yönünü biliyorsa-”

“Karşıya geçip çocuğu işte burada bekleyebilirdi. Johnny on beş dakika kadar koşarken katil oraya beş dakika içinde yürüyüp Johnny vardığında onu bekliyor olurdu.”

“Kahretsin.” Hunt doğruldu. “Telsizden anons yap. İri yarı siyahi bir erkek, kırk ila altmış yaşlarında, yüzünün sağ tarafında derin bir yara izi var. Arama başlasın. Arabasm-da ciddi bir çarpma izi olmalı, büyük ihtimalle ön tamponun sol tarafında. Merkeze de mesajı iletin; şüpheli David Wilson’ın ölümüyle ilgili aranıyor ama Tiffany Shore’un kaçırılmasıyla ilgili olduğu da düşünülüyor. Canlı yakalanmak. Onu sorguya çekeceğiz. Hadi, hemen duyuruyu yap.”

Cross telsizini çıkarıp bilgilendirme yaptı.

Hunt beklerken yeni bir öfke dalgası vücudunu sardı. Geçen bir yılda dikkatsizleşmişti. Nehrin o şekilde yaptığı kıvrımı kendi fark etmeliydi, çaylak bir polisten duymamalıydı. Ama olan olmuştu. Şu an önemli olan, kızın bulun-masıydı. Hunt şu an elindeki olaya odaklanmalıydı. Tiffany kaybolalı daha bir gün bile olmamıştı; yalnızca sekiz ya da dokuz saat. Bu sefer kızı bulup evine teslim edecekti. Yumruklarını sıkıp kendine söz verdi, onu bulacaktı.

Bu sefer her şey farklı olacaktı.

Johnny’nin bisikletine baktı, çocuğun sesi kulaklarında yankılandı.

Söz mü?

Hunt, Johnny’nin bisikletinin selesine bağlı büyük kahverengi tüye uzandı. Çamura batmış, karmakarışık hale gelmişti. Elleriyle düzleştirdi.

Söz.

Cross telsizini kapadı. “Hallettim,” dedi.

Hunt tamam anlamında başını salladı.

“O nedir?”

Hunt tüyü elinden bırakınca bağlı olduğu ipin ucunda sallandı. Bir kez sallanıp ıslak metale yapıştı. “Bir şey değil,” dedi. “Bir tüy.”

Cross yaklaşıp tüyü eline aldı.

“Bu bir kartal tüyü.”

“Nereden anladın?”

Cross utanmış görünüyordu. “Dağlarda doğdum. Büyükannem yarı yerli. Totemlerle falan çok ilgilenirdi.” “Totem mi?”

“Olur ya hani; törenler, kutsal bitkiler falan.” Elini nehre doğru kaldırdı.

“Saflık için nehir. Bilgelik için yılanlar.” Omuz silkti. “Bana hep saçmalık gibi geldi.”

“Totemler mi?” diye tekrar etti Hunt.

“Evet.” Başıyla tüyü işaret etti. “Bu iyi bylerden.” “Ne tip bir büyü?”

“G. Dayanıklılık.” Şimşek akınca tüy elinden kaydđ. “Kartal tüyü sadece reislerde olur.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Devriye arabasının arka koltuğunda Johnny'nin annesi omzuna başını yaslamıştı. Viraja girdiklerinde başı sallanıyor, tümseklerde kalkıp iniyordu. Nehir ve ceset arkalarında kalmıştı. Johnny'nin polislere olan güveni de artık yavaş yavaş kaybolmuştu. Hunt olayın hâlâ Alyssa ile bir ilgisi olduğuna inanmıyordu ve bu, Johnny'i bir hayli öfkelen-diriyordu.

Belki öyledir!

Böyle bağırmıştı, Hunt'ın ifadesi biraz yumuşayınca da tekrar etmişti.

Ya bir ilgisi varsa?

Ama Hunt'ın aklı kendi düşünceleriyle meşguldü. Johnny'nin ısrarları konusunda sabrı tükeniyordu. Daha fazla tartışmamak için onları eve bırakmaya karar vermişti.

Sen buna karışma, demişti. Bu olayın seninle bir ilgisi yok.

Ama polis yanılıyordu. Johnny bunu hissedebiliyordu. Onun bu olayla ilgisi tabii ki vardı.

Devriye arabası garaj girişinde durdu. Yağmur arabanın metal tavanını dövüyordu, Johnny dikkatle eve, çamur-

lu bahçeyi aydınlatan loş ışığa baktı. İçeride hareket eden gölgeler seçilebiliyordu. Ken ve Steve Amca'nın arabaları garajdaydı. Haplar yüzünden annesi kendinde değildi. Gözleri kapalıydı, arada bir dudaklarının arasından kısık birkaç sözcük seçiliyordu. Johnny tam olarak ne yapacağını bilemedi. Arabayı kullanan polis arkasına dönüp şoför koltuğuyla arka koltuk arasında, üzeri el izleri ve kuru tükürük izleriyle kaplı camın arkasından sordu: "O iyi mi?"

Johnny evet anlamında başını salladı.

"Peki o halde." Ama o da tam emin değildi. "Yardıma ihtiyacı var mı?"

Johnny annesinin omzunu sarstı. Kafası diğer yana düşünce kolunu sıktı. "Gitmemiz gerek, eve geldik."

"Ev," diye tekrarladı annesi.

"Evet, ev. Hadi." Johnny kendi kapısını açmca metale çarpan yağmur sesi güçlü bir uğultuya dönüştü. Arabanın içine sıcak hava girdi. "Çantayı unutma," dedi.

Johnny annesini arabadan indirip verandadaki sundurmanın altına doğru yürüttü. Çamurdan geçip asfaltta kayan polis arabasına baktı. Verandaya vardığı sırada annesinin, yanında olmadığını fark etti. Yağmurun altında durmuş, ellerini açmış, gökyüzüne bakıyordu. Çantası yere, çamura düşmüştü. Sırtından yağmur suları damlıyordu.

Johnny hemen yanma gitti. "Anne?" Koluna girdi. "Haydi, içeri girelim." Gözleri kapalıydı ama konuşmaya başladı. Sesi duyulamayacak kadar kısıktı. "Ne?" diye sordu Johnny.

"Buralardan gitmek istiyorum."

"Anne..."

“Yok olup gitmek istiyorum.”

Johnny yerdeki çantasını alıp kolunu sıktı. “İçeri, çabuk.” Bir an Ken gibi konuşmuştu ama annesi arkasından gelmeye başladı.

İçeride ışıklar loştu. Steve Amca mutfak masasında oturuyordu. Önünde bir sürü bira şişesi vardı. Ken, elinde bir bardak viski ile volta atıyordu. Johnny annesini içeri sokarken başlarını kaldırıp baktılar. “En sonunda,” dedi Ken. “O ukala polis gelmeme izin vermedi. Ya eve gidecekmişim ya da benimle birlikte bekleyecekmiş.” Sesindeki küçümser ifade çok netti, Steve Amca’ya doğru baktı. Steve’in başı omuzları arasında eğilmiş duruyordu. “Bu konuyu binlerine mutlaka iletceğim. Benim kim olduğumu henüz bilmiyorlar.”

“Kim olduğunu biliyor. Sadece umurunda değil.” Johnny’nin aklından geçenler ağzından birden çıkıvermiş-ti. Ken durup gözlerini ona dikerken Johnny başına gelebilecekleri hayal edebiliyordu. Ama sonra annesi arkasında belirdi. Gözleri ifadeden yoksundu. Sırılıslam olmuştu, giysileri üzerine yapıştıyordu. Ken hâlâ gözünü dikmiş bakarken Johnny annesinin koluna girdi. “Haydi,” dedi. “Seni odana götüreyim.”

“Ben götürürüm.” Ken onlara doğru yöneldi. Johnny, “Hayır,” dedi. “Defol Ken, şu an sana ihtiyacı yok. Yatıp dinlenmeli. Sessizliğe ve uykuya ihtiyacı var. Onunla uğraşacak birine değil.”

Ken’in suratı kıpkırmızı kesildi. “Onunla uğraşmak mı?”

Johnny bir an için cebindeki bıçağı düşündü. Annesiyle Ken’in arasına geçti. Ken o mükemmel düzgün ve parlak dişlerini gösterip sırtına dek sanki yıllar geçmiş gibiydi. “Katherine.” Johnny’nin annesine baktı. “Oğluna her şeyin yolunda olduğunu söyle.”

“Sorun yok, Johnny.” Sesi sanki çok uzaktan geliyor gibiydi. Biraz sendeledi ve “İyiyim ben,” dedi. Oğlunun kolundan çıkıp karanlık koridora yöneldi. “Haydi, yatalım.” Bir eliyle duvara dayanıp durdu. Yüzünden yağmur damlaları süzülüyordu. Tekrar onlara döndüğünde sesi artık zorlukla çıkıyordu. “Sen de evine git, Steve.”

Ken, arkasından gitti, bir kez dönüp arkasına baktı ve kapıyı kapadı. Johnny kilidin sesini duymasa da kapının kilitlendiğinden emindi. Duvarı yumruklamak istiyordu ama vazgeçti. Dönüp Steve Amca’ya baktı. Boş şişelerini topluyordu. Şişeleri çöpe tıktırıp anahtarlarını aldı. Alışveriş merkezindeki her kapıyı açmak için birer tane anahtar, küçük bir anahtarlığa sığdırılmıştı. Başka çocuk olsa o anahtarlar için canını verirdi. Johnny için ise ağır bir metal yığınının başka bir şey değildi. Steve Amca kapının yanında durdu. Gözlerinde sıkıntılı bir ifade vardı ve Johnny’e her zamankinden farklı bakıyordu. Bir kolunu kapı aralığına dayadı. “Bu hep böyle mi yani?” diye sordu. Avuç içi yukarı dönük bir şekilde elini açmış koridor tarafını, kilitli kapıyı işaret ediyordu.

“Çoğunlukla.”

“Kahretsin.” Steve Amca başını salladı. Tek yapabileceği buydu zaten, diye düşündü Johnny. “Bu sabaha gelirsek...”

“Ne olmuş?” diye sordu Johnny.

“Gerçekten güzel bir kadın.” Johnny arkasını döndü. “Ona söylemediğin için teşekkür ederim.”

Johnny’nin de artık gücü tükenmişti. Odasına girip yatağının kenarına oturdu. Masanın üzerindeki

saatin tiktakla-rım seyretti. Koridorun öteki tarafından gelen yatak başının duvara vurma sesleri başlayana dek saniyeleri saydı ve sonra annesinin araba anahtarlarını almak üzere çıktı.

Doksan dört, diye düşündü ve ön kapıyı ardından kilitleyip çıktı.

Doksan dört saniye.

Çamura bata çıka ilerleyip annesinin arabasını çalıştırdı. Garajın kapısına geldiğinde inip kapıyı açtı ve eline tenis topu büyüklüğünde bir taş parçası aldı.

Evden çıktığında dikkatle sürmeye devam etti. Arabanın ön camı buğulanmıştı ve yalnızca tek fan yanıyordu. Eliyle camı silip dönmesi gereken yere baktı. O virajı dönünce kasabanın zengin mahallesine gidiliyordu.

Ken'in oturduğu sokağa girince yavaşladı. Önlerinde koca bahçeleriyle evler belirmeye başladı. Kadife gibi çimlerin üzerinde yürüme yolları, garajların önünde demir parmaklıklar vardı. Johnny farlarını kapadı, kaldırıma yanaşırken lastikleri çıtırdadı. Motoru kapamadı, işi kısa sürecekti.

Elindeki taş tam istediği gibiydi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Dedektif Hunt dar ve ıslak sokaklarda hızla ilerliyordu. Olay yeri beş kilometre kadar gerideydi. Adli tıp uzmanı cesedi toparlıyor, Hunt'ın adamları incelemelere devam ediyordu. Cross ona haritayı gösterince olayın seyri değişmişti. Hunt'ın kafasındaki parçalar, olasılıklar, değişkenler yer değiştirmişti. David Wilson bir şekilde Tiffany Shore'un yerini bulduğu için öldürülmüştü.

Onu buldum, demişti ve artık yaşamıyordu.

Ama onu nerede bulmuştu? Nasıl bulmuştu? Kız ne durumdaydı? Daha da önemlisi, onu kim öldürmüştü? Hunt, adamı yoldan çıkararak arabanın şoföründen emindi, bu tamamen mantıklı geliyordu. Ama nehirdeki o dönemeç işleri karıştırıyordu. Hunt, olay olduğu esnada köprüde ya da köprünün yakınlarında üç adam olduğunu düşünüyordu: Artık ölmüş olan Wilson, onu öldüren arabanın şoförü, olayın üç kilometre uzağındaki siyahi adam. Hunt işte buraya takılıyordu. Belki de Johnny'nin bahsettiği dev, sadece yanlış zamanda yanlış yerde olan bir adam değildi. Belki de David Wilson'ı öldüren arabayı o kullanıyordu. Belki de kullanmıyordu.

İki kişi mi vardı yoksa üç mü?

Kahretsin!

Hunt'ın Johnny'le konuşması gerekiyordu. Sonra değil hemen şimdi, o saniye. Ona sorması gereken başka sorular vardı. Telsizle merkezi arayıp Johnny ve Katherine'i evine bırakan devriye arabasına bağlanmak istediğini söyledi. Saatine baktı, bağlantı kurulmadığına sövdü. Tiffany kaybolalı on saat olmuştu. Bu tür kaçırılma olaylarında saatler geçtikçe kurbanların ölüm oranları da artış gösterirdi. Çok az kurban kaçırıldıktan bir gün sonra hâlâ yaşıyor olurdu.

Hız.

Her şey hıza bağlıydı.

Onu buldum.

Johnny'e yüzünde yara izi olan adam hakkında ve köprüde gördükleriyle ilgili soracakları vardı. İki adam aynı kişi miydi öğrenmesi gerekiyordu. Tahmine ya da teoriye değil, gerçeklere ihtiyacı vardı.

“Bağlantı kuruluyor,” dedi telsizin öbür ucundaki.

Telsizden ikinci bir ses duyuldu. Hunt kendini tanıtıp Johnny'nin yerini sordu.

“Evinden yeni ayrıldım. Onu son gördüğümde evinin gi-rişindeydi.”

“Tam olarak ne kadar önce?”

Duraksama. “Yirmi dakika.”

“Yirmi dakika, tamam.” Hunt telsizi kapadı. Beş dakika içinde Johnny'nin evine varmış olacaktı. Hadi, hadi... Gaza asıldı, ıslak asfaltta olmaması gereken hızda ilerliyordu.

Motosiklete çarpılalı üç saat olmuştu. David Wilson'a çarpan her kimse şu an herhangi bir yerde olabilirdi. Kasabayı, hatta ülkeyi terk etmiş olabilirdi ama Hunt böyle olduğunu düşünmüyordu.

Kaçırdığı çocukla yol almak riskli olurdu. Haber bir kere yayıldı mı insanlar hemen alarma geçirdi. Bu tip sapıkların çoğu çocuğu kaçırdıktan sonra ortalıktan yok olurdu. Johnny Merrimon bu konuda haklıydı. Üstelik çoğu kaçırılma olayı önceden çok iyi planlanmış olsa da bazıları sadece fırsattan ibaretti. Arabada yalnız bırakılan ya da kalabalık bir mağazada başıboş dolanan bir çocuk mesela... Ya da sokakta yalnız yürüyen genç bir kız.

Alyssa Merrimon gibi.

Günbatımında evine yalnız başına yürüyerek gidiyordu. Tenha bir sokaktaydı. Orada olduğundan kimsenin haberi bile olamazdı. Kim böyle bir şeyi planlamış olabilirdi ki? Aynı şey Tiffany Shore için de geçerliydi. Okul bitiminde bir süre otoparkta oyalanmıştı. işte, mükemmel bir fırsat. Ve tabii önlenebilir bir arzu.

Hunt kırmızı ışığı görünce acı bir fren yaptı ama sonra durmadan sola döndü. Arabanın arkası ıslak zeminde savruldu. Arabayı toparlayıp dikkatini verdi. Kolunun altındaki kılıfta yatan çıkıntıyı ve o şeytanı bulsa neler yapacağını düşündü.

Tiffany'nin kaçırıldığı haberi geldiğinde Hunt büyük bir grupla hemen harekete geçmişti. Bildiği cinsel suçluların olduğu her noktaya devriyeler yollamıştı. Çoğu, olasılığı düşük kişilerdi; röptgeppiler> teşhirciler ama çocuk tacizi, tecavüz ya da ona benzer suçlardan hüküm giymiş birçok kişi vardı. Hunt'ın elinde en korkunçlarının olduğu bir liste bulunuyordu; akıl almaz her türlü şeyi yapabilecek sadist manyakların listesi. Bu tip adamlar hiçbir şey tanımazdı. Asla tedavi edilemez ya da düzelemezlerdi. Bu tip manyaklarla uğraşırken çok hızlı davranmak gerekiyordu, bu yüzden Hunt bu tip adamların peşini asla bırakmıyordu.

Nerede oturduklarından kullandıkları arabalara, alışkanlıklarından neyi nasıl düşündüklerine kadar hepsini biliyordu. Fotoğraflar görmüş, kurbanlarla konuşmuş ve kurbanların yaralarına bizzat bakmıştı. Bu iğrenç yaratıkların hiçbiri hapishaneden çıkartılmamalıydı.

Ne şimdi, ne de sonra.

Çoğu hesap vermişti. Yerleri tespit edilmiş, sorguya çekilmişti. Neredeyse hepsi evlerinin aranmasına izin vermiş ama tüm aramalar elde var sıfır olarak tamamlanmıştı. Evlerinin aranmasına karşı çıkanlar zaten sürekli gözetim altında tutulan, düzenli olarak raporları alman kişilerdi. Hunt, ne zaman yemek yediklerini, ne yediklerini, yalnız olup olmadıklarını, eğer yalnız değillerse kiminle birlikte olduklarını bile biliyordu. Yerlerinden, yaptıklarından haberi vardı. Uyanık mı uyuyor mu? Sabit mi hareket halinde mi? Adamları listenin üzerinde çalışırken Hunt telefon konuşmalarını da özel olarak dinliyordu.

Hunt aklından isimleri geçirdi. Listedeki hiçbiri iki metre uzunluğunda değildi. Merrimon'un tarif ettiği gibi bir yara izi hiçbirinde yoktu. Eğer Cross haklıysa olaya yeni biri dahil oluyordu. Olaydan tamamen bağımsız biri. Ve eğer Cross yanılmışsa...

Sonsuz olasılık vardı.

Hunt, cebinden Tiffany Shore'un bir fotoğrafını çıkar

rıp baktı. Fotoğrafi, birkaç saat önce Tiffany'nin panikten deliye dönmüş annesinden almıştı. Okul için çekilmiş fotoğrafta Tiffany gururluydu ve gülümsüyordu. Alyssa ile aralarında benzerlik var mı diye baktı ama çok net bir şey söyleyemiyordu. Alyssa'nın saçları koyu renkti ve daha narin hatları

vardı. Daha ufak tefek ve masum bir görüntü çiziyordu. Ağabeyiyle aynı renk gözlere sahipti. Tiffany'nin ise dolgun dudakları, düzgün bir burnu ve ipek gibi sarı saçları vardı. Bu fotoğrafta uzun bir boyun, dolgunlaşmaya başlamış göğüsler ve gelecekte olacağı kadına göz kırpan bir gülümseme görülüyordu. Kızları karşılaştınca aralarında ortak nokta yokmuş gibi görünse de aslında vardı.

İkisi de masumdu ve ikisi de artık Hunt'ın sorumluluğundaydı.

Onun sorumluluğunda.

Başka kimsenin değil.

Cep telefonu çaldığında hâlâ bu düşüncelerde kaybolmuş durumdaydı. Arayanın kim olduğuna baktı. Şef. Patronu. Dört kez çaldı ve Hunt saygımdan telefona cevap verdi.

“Neredesin?” Şef boş laftan hoşlanmazdı. Alyssa'nın kaçırılmasının üzerinden daha yeni on iki ay geçmiş ve şimdi yeni bir kız kaçırılmıştı. Hunt, onun üzerinde farklı baskıların olduğunu farkındaydı; Tiffany'nin ailesi, eyalet yönetimi, basın.

“Katilerine Merrimon'un evine doğru yoldayım. Birkaç dakika içinde varmış olacağım.”

“Sen bu işin başındaki dedektifsin. Şu an David Wilson'm evinde ya da olay yerinde olmalıydın. Bunu sana ben öğretecek değilim herhalde?”

“Değilsin.”

Ama şef öğretmeye kararlıydı. “Eğer Wilson'ın Tiffany'i bulduğunu düşünüyorsak, ki öyle olduğunu düşünüyoruz, o zaman senin şu an olayları geri sarıp adamın o zamana dek yaptıklarının izini sürüyor olman gerekirdi. Nereye gitmiş, kiminle konuşmuş? Tiffany Shore ile şimdiye kadar yolları kesişmiş mi? Hayatında yaptığı radikal değişiklikler var mı?”

“Bunların hepsini biliyorum” diye araya girdi Hunt. “Yokaum'u evine gönderdim, ben de kısa bir süre sonra orada olacağım ama önce bunu yapmam gerekiyor.”

“Katherine Merrimon'un evine neden gittiğini ben mi sorayım, sen mi anlatacaksın?”

“Oğlunun bildiği şeyler olabilir.”

Hunt, şefin o anki halini hayal edebiliyordu; etrafında koşuşan emir kullan, terden üzerine yapışan gömleği. Tam bir politikacı gibi konuşuyordu.

“Bu işi üstlenecek misin, Hunt? İş üstleniyor musun?” “Bu ne saçma soru böyle.” Hunt, şefin neden endişe duyduğunu biliyordu ama kızgınlığını bir türlü gizleyemiyordu. Tamam, Merrimon olayına gereğinden fazla zaman ayırıyordu. Ne olmuş yani? Belki diğer polislerin hissedeceğinden fazla şey hissediyordu. Hem olay önemliydi ama şef bunu böyle görmüyordu. Hayır. Hunt'm yaptıklarından haberi vardı. Her gece sabah üçe kadar ayakta kalmalar, pazar sabahı gün doğarken daha önce binlerce kez incelediği kanıtları yeniden incelemek üzere ofise gelmeler, asla sonuca varmayan özel izinler için savcılarını tartaklamalar, fazla mesai yüzünden geç kalmalar, diğer polisleri baskı altına almalar, diğer vakalara harcanması gereken kaynakları hep o vakaya nakletmeler... Hunt'm kendini yiyip bitirmesini izlemişti resmen. Kilo kaybının, gittikçe solgunlaşan yüzünün, uykusuzluktan kan çanağına dönen gözlerinin ve ofisindeki dosya yığınının farkındaydı. Başka şeyler de vardı tabii.

Dedikodular.

“Sana soru sormadım, Hunt, bunu senden istiyorum, bu bir emir.”

Hunt dişlerini sıktı, öfkesinde boğulurken zorlukla konuşuyordu. Hep büyük davalara bakardı. Başdedektifti. Bu onun işi, hayatıydı. “İşin başındayım.”

Hunt, telefonun öbür ucunda bir iç çekme ve ardından arkadan gelen bir ses duydu. Şef yeniden söze başladığında sesinde kararlı bir ifade vardı. “Bu sefer olayı kişiselleştir-mene izin veremem, Hunt. Bu davada olmaz.”

Hunt dümdüz ileri bakıyordu. “Anladım, kişiselleştirmek yok.”

“Olay Tiffany Shore ve onun ailesiyle ilgili. Alyssa Mer-rimon değil. Onun erkek kardeşi ya da annesi değil. Anlaştık mı?”

“Kesinlikle.”

Uzun bir duraklamadan sonra şefin sesinde bu sefer biraz pişmanlık seziliyordu. “Olayı kişiselleştirirsen işini kaybedersin, Clyde. Departmanından tekme tokat atılırsın. Beni bunu yapmaya zorlama.”

“Nutuk atmana gerek yok.” İçinden cümlenin devamını getirdi, senin gibi sadece politik ağız yapan bir şişkonun nutuklarını dinleyecek değilim.

“Zaten karını kaybettin. İşini de kaybetme.”

Hunt dikiz aynasına baktı. Kendi gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu. Derin bir nefes aldı. “Yoluma çıkma yeter,” dedi, olabildiğince mantıklı konuşmaya çalışıyordu. “Bana güven.”

“Sana güvenimin sınırlarını son bir yıldır fazlasıyla zor-luyorsun, bunu bil. Yarın gece gazeteler baskıya girdiğinde manşetlerde Tiffany’nin annesinin kucağında otururken bir fotoğrafı olsun istiyorum. Biz işimize ancak böyle devam edebiliriz.” Bir duraksama oldu. Hunt, ağzından çıkacakları kontrol edemeyeceğinden korktuğu için sessizliğini korudu. “Mutlu son olsun istiyorum, Clyde. Bu hikayeye mutlu bir son yaz, ben de son geçen bir yılda yaptıklarını hiç olmamış gibi kabul edeyim.”

Şef telefonu kapadı.

Hunt arabasının tavanına sert bir yumruk attı ve Johnny’nin evinin girişine yöneldi. İlk bakışta evin önündeki araç yolunda arabalarını göremedi. Ön kapıyı tıklattığında evin bomboş olduğunu anlatır bir gıcırdama dışında bir ses gelmedi. Kenardaki küçük pencereden bakınca Ken Holloway’ın koridordan kapıya ilerlediğini gördü. Buruşuk pantolonun altına parlak ayakkabılar giymişti. Kapıyı açmadan aynanın önünde durup saçlarını düzeltti ve dişlerini kontrol etti. Sağ elinde bir tabanca vardı.

“Polis, Bay Holloway. Silahı bırakıp kapıyı açın.”

Holloway bir anda pencereden içerisinin görüldüğünü hatırlayınca irkildi. Yüzüne alaycı bir gülümseme yerleşti. “Hangi polis?”

“Dedektif Clyde Hunt. Johnny ile konuşmak istiyorum.”

Gülümseme yok oldu. “Kimlik görebilir miyim?”

Hunt rozetini cama bastırıldı, kapıdan bir adım geriledi ve bir elini hizmet silahının kabzasına koydu. Holloway yararlı organizasyonlara para bağışı yapıyordu. Sivil toplum kuruluşlarıyla birlikte çalışıp zengin insanlarla golf oynuyordu.

Ama Hunt, adamın aslında kim olduğunu biliyordu.

Katherine ve Johnny’i bir yıl izlemesi yetmişti. Tesadüf karşılaşmalar, tıpkı markette olduğu gibi, daha önce söylenenler ve söylenmemiş olanlar, bir iz ya da morluk, sert çıktığını sanırken çocuğun gözlerinde beliren o bomboş ifade. Hunt çok uğraşmıştı ama Katherine çoğunlukla kendinde değildi ve geriye kalan Johnny ise korkuyordu. Hunt’ın elinde sağlam bir şey yoktu.

Ama biliyordu.

Bir adım daha geriye atmasıyla Hunt ile kapı arasında iki metrelik bir ara açıldı. Pencere aralığından Holloway’in yapılı göğsü görünüyordu. Kaim bir göbek tabakasının üzerindeki göğsü yanık tenli ve etine dolgundu. Pencereden yüzü belirdi. “Dedektif, saat geç oldu.”

“Neredeyse dokuza geliyor, Bay Holloway. Bir çocuk kaçırıldı. Lütfen kapıyı açın.”

Kilit döndü ve kapı bir adım kadar aralandı. Holloway’in yüzü kırıksıklıklarla doluydu. Saç diplerindeki kırıksıklıkları gidermeye çalıştıysa da aralardaki boşluklar belli oluyordu. Elinde bir şey yoktu. “Tiffany Shore’un kayboluşuyla Johnny’nin ilgisi nedir?”

“Kapıdan geri çekilir misiniz lütfen?” Hunt, zor olsa da, sesini profesyonel bir seviyede tutmaya gayret ediyordu. Holloway’e bakmaktansa onu vurmaya tercih ederdi.

Hunt içeri girdi. Gözleriyle sağı solu taradı ve sonunda aradığını buldu; 38’lik Revolver televizyonun üzerinde, namlusu duvara dönük duruyordu. Tertemizdi.

“Ruhsatlı,” dedi Holloway.

“Eminim öyledir. Johnny’ye konuşmam gerek.”

“Bugün olanlarla mı ilgili?”

Hunt alkol kokusu alıyordu. “Bu gerçekten umurunda mı?”

Holloway gülümsedi. “Bir dakika.” Yüksek sesle bağırdı. “Johnny.” Cevap gelmedi. Yeniden bağırdı, cevap gelmeyince sövüp koridorda ilerledi. Bir kapı açılma sesi duyuldu ve kapı sonra çarparak kapandı. Holloway geri geldiğinde yalnızdı. “Burada değil.”

“Nerede?”

“Nereden bileyim.”

Hunt’ın sesindeki öfke açıkça duyuluyordu. “Daha on üç yaşında. Dışarısı karanlık ve yağmur yağıyor. Araba garajda değil ve sen onun nerede olduğunu bilmiyorsun, öyle mi? Kasti bir ihmal demek bu.”

“Benim de, dedektif, yasalardan bildiğim kadarıyla bu, annesinin problemi. Ben bu evde yalnızca misafirim.”

Göz göze geldiler, Hunt bir adım yaklaştı. Holloway ikiyüzlü parazitin tekiydi. Sırf kendi çıkarları için insanları kullanıyordu. Onun adını taşıyan üniversite binaları olsa bile Hunt ona karşı nefretini gizleyemiyordu. “Dikkatli olsan iyi edersin.”

“Bu bir tehdit mi?”

Holloway cevap vermedi.

“Benim kim olduğumu bilmiyorsun,” dedi Holloway.

“Eğer o çocuğun kılma zarar gelirse..”

Holloway soğuk bir ifadeyle gülümsedi. “İsmin neydi senin? Yarın vali ve eyalet başkanıyla bir toplantım var. Seninle ilgili bir konuşayım.”

Hunt adını söyledi ve devam etti, “Çocukla ilgili...” “Hatalı üretim. Ne yapabilirim? Ne benim oğlum ne de benim sorumluluğum. Annesini çağırayım mı? Sanırım uyandırabilirim. O da nerede olduğunu bilmiyordur ama istiyorsan annesini taşıyayım buraya.”

Hunt, Johnny’nin annesini ilk gördüğünden beri ona hayrandı. Katherine ufak tefek, hayat dolu bir kadındı. Çok zor zamanlarda bile inancını kaybetmemiş, metanetini korumuştur. Artık dayanamadığı güne kadar hep güçlüydü ama kendini kaybedişi geri dönülmez olmuştu. Belki kederinden, belki kendini suçlu hissediyor olmasındandı ama acısı dayanılmazdı. Belki de hiçbir anne babanın hayal bile edemeyeceği bir korku ve acının içinde boğuluyordu. Bu herif tarafından kolundan tutulup buraya getirilmesini görmek daha da kötü olurdu, onu alçaltırdı.

“Onu kendim bulurum,” dedi Hunt ve kapıya yöneldi. “Daha işimiz bitmedi, dedektif.”

“Doğru,” dedi Hunt. “Bitmedi.”

Tam kapıdan çıkacakken Holloway’in cep telefonu çaldı. Holloway cevap verdiği sırada çıkmayıp bekledi. “Evet.” Hunt’a arkasını dönmüştü. “Emin misin? Tamam, çok iyi. Evet, polisi arayın, ben de on dakikaya geliyorum.” Telefonu kapatıp Hunt’a döndü. “Alarm şirketi,” dedi. “Eğer hâlâ Johnny’i bulmak istiyorsanız benim evime baksanız iyi olur.”

“Neden?”

“Çünkü o küçük bok çuvalı pencereye taş atıp camı kırmış.”

“Johnny olduğunu nereden anladın?”

Holloway arabasının anahtarlarını kaptı. “Her zamanki gibi Johnny.”

“Her zamanki gibi mi?”

“Bu beşinci.”

Johnny karanlık sokaklarda ilerledi. Yağmur damlaları camın üzerinde cıva gibi görünen izler bırakıyordu. Tiffany’nin ailesi zengindi. Ken Holloway’in evinden üç blok ötede oturuyorlardı. Johnny bir keresine onlara bir kutlamaya gitmişti. Tiffany’nin evine yaklaşıncaya yavaşladı ve sokağa girince durdu. Polis arabaları ve kalın perdeli pencerelerin ardındaki gölgeleri gördü. Uzun bir süre evi seyretti ve sonra iki yandaki komşu evlere baktı. O evlerden hafif ışıklar süzülüyordu. Sokağın karanlığında Johnny kendini çok yalnız hissetti. Çünkü ondan başka bilen yoktu. Tiffany’nin evinin

duvarları arasında neler olduğunu kimse bilmiyordu. Ailesinin acısını bilen yoktu. Bazen yükselen bir umut ve sonra her şeyin sona erişinden kimsenin haberi yoktu.

Johnny'nin bildiği şeyi kimse bilmiyordu.

Onun ailesi dışında, diye düşündü Johnny.

Onlar biliyor.

Hunt arabasında oturup Holloway'in evden çıkışını izledi. Hunt'la birbirlerine soğuk bakışlar attılar ve Holloway kendi arabasına bindi. Arabanın koca motoru gürleyerek çalıştı ve Escalade yola çıktı. Hunt, arabasına yağın yağmuru dinleyip Johnny'nin evinden süzülen zayıf ışığa baktı. Katherine içeride uyuyordu. Onu kafasında yorganın altında gecenin tüm kötülüklerine sırtını dönmüş uyurken canlandırdı.

Dizüstü bilgisayarını açıp Johnny Merrimon ismini arattı. Ken şikayette bulunmuştu ama hiç yakalama kaydı yoktu. Haklı bir neden bulunamamıştı. Holloway her ne kadar evinin sürekli saldırıya uğramasından Johnny'i sorumlu tutuyor olsa da elinde kanıt yoktu.

Johnny'nin Holloway'in camlarını taşlama sebebinin ne olabileceğini düşündü. Sadece bir tek şey anlamlı geliyordu. Johnny adamı o evde, annesinin yanında istemiyordu ve her seferinde işe yarayacak bu yolu bulmuştu. Holloway gibi bir adam evini güvensiz asla bırakmazdı. Hele geceleri asla.

Tam beş kez evi taşlamış, ancak hiçbirinde yakalanmamıştı. Hunt başını sallayıp yüzündeki gülümsemeye engel olmaya başladı. Bu çocuğu gerçekten seviyordu.

* * *

İki dakika kadar daha Hunt arabada oturup Tiffany Shore'un dosyasına göz attı. Elllerinde fazla bilgi yoktu. Son görüldüğü sırada üzerinde ne vardı biliyordu. Kişisel özelliklerine dair bilgi sahibiydi. Sağ kürek kemiğinin üzerinde madeni para büyüklüğünde bir doğum lekesi vardı. Sol baldırında balık iğnesi izi hâlâ belli oluyordu. On iki yaşında, sarışın, ciddi bir diş operasyonu ya da ameliyat izi yoktu. Yaşı, boyu, kilo bilgisi vardı. Cep telefonu vardı ama dünden beri kayıtlara geçen bir arama yoktu. Çılgınlığını duyan birkaç çocuğun ifadesi vardı ama hepsi arabanın rengi konusunda farklı bir şey söylüyordu. Hunt, kızın en yakın arkadaşlarını da sorgulamıştı. Onların bildiği kadarıyla Tiffany'nin gizli bir erkek arkadaşı ya da evle ilgili problemleri yoktu. Notları iyiydi, atları seviyordu ve biriyle ancak bir kez öpüştü. Tipik bir kız çocuğu.

Hunt dosyaya bir not düştü. Tiffany ve Alyssa arkadaşlar mıydı? Belki ikisi de tanımamaları gereken birini tanıyordu.

Hunt elinde olmayan bilgileri düşündü. Failin eşkaline dair bilgisi yoktu, şüpheli herhangi bir ihbar alınmamıştı ve arabayı tarif edebilen olmamıştı. Yani, elinde hiçbir şey yoktu. Elinde sadece Johnny Merrimon ve David Wilson'ın ölmeden önce ona söyledikleri vardı. Adam, kaçırılan kızı bulduğunu iddia etmişti. Nerede bulmuştu peki? Nasıl bulmuştu? Ölü müydü, yaşıyor muydu? David Wilson'ı yoldan aşağı iten her kimse bunu yapmak için bir sebebi vardı. Peki, ama bu, Cross'un da şüphelendiği gibi, Johnny Merrimon'un tarif ettiği dev miydi? Yoksa başkası mıydı?

Hunt o çocuğu bulmalıydı.

Merkezi arayıp dedektiflerden birini istedi. “Ben Hunt. Ne buldunuz?”

“Pek bir şey yok. Myers ve Holiday hâlâ Tiffany’nin ailesinin yanında.

“Destek oluyorlar, değil mi?” diye araya girdi Hunt.

“Doktor orada. Anneye sakinleştirici veriyorlar.”

“Tiffany’nin telefonundan bir şey çıktı mı?”

“Hayır. GPS sinyali de yok.”

“Yoakum hâlâ David Wilson’ın izini mi sürüyor?”

“Şu anda onun evinde.”

“Elimizde bir şey var mı?”

“Sadece Wilson’ın üniversitede profesör olduğunu öğrenebildik. Biyoloji alanında galiba.”

“Parmak izleri?”

“Kurbanın gözkapağından bir başparmak izi aldık. İşleme alındı, çok geçmeden haber alırız.”

“Gönüllüler?”

“Yüzün üzerinde. Erken saatte başlamak için organize olmaya çalışıyoruz. Saat altı civarında aramaya kırsal alandan başlanacak.” Bir sessizlik oldu, ikisi de aynı şeyi düşünüyordu. Öyle büyük bir eyaletteyiz ki.

“Daha fazla insana ihtiyacımız var,” dedi Hunt. “Kiliseye haber ver, sivil örgütlere de. Alyssa Merrimon kaybolduğunda yüz kadar üniversite öğrencisi de aramalara katılmıştı. Dekanı ara.” Hunt aklından bir telefon numarası verdi. “İyi biridir, bir sor bakalım yardımcı olabilir miymiş. Yarın Tiffany’nin okulunun yeniden gözden geçirilmesini istiyorum. En az korkunç görünen polisleri yolla, çoğunlukla kadınlar gitsin. Gençler gitsin. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Bir ufaklık polisle konuşmaktan korktu diye bir şeyler kaçırmak istemiyorum.”

“Tamamdır. Başka ne yapabilirim?”

“Bekle bir dakika.” Hunt Katherine’in plaka numarasını buldu. “Bunu bir kenara yaz ve duyuru yap.” Aracın modelini, seri numarasını ve plaka numarasını verdi. “Çocuk, annesinin arabasında. Külüstür bir araç, fark edilmemesi mümkün değil. Önce Tate Sokağı’nda Ken Holloway’in evinin olduğu yere bakılsın. Orada olmayabilir ama bir bakmaya değer. Eğer o arabayı gören olursa hemen bana haber verilecek. Durdurun ve olduğu yerde kalsın. Bir şey olursa hemen beni arayın.”

“Anlaşıldı”

“Güzel. Bana David Wilson’ın adresini ver.” Hunt kalemine uzanmıştı ki Johnny’nin evinin verandasında bir hareketlilik gördü. Solgun bir kol ileri uzanmıştı.

Bu da ne böyle?

Yağmurun gürültüsüne karışan bir çığlık duydu. Eliyle düğmeyi bulup farları yaktı ve yağmurun arasında ışıklar süzüldü. “Aman Tanrım.”

“Dedektif-”

Hunt telefonu kulağına bastırđı, “Gitmem gerek.”

“Ama-”

Hunt telefonu kapadı. Kapıyı açtı ve yağmur hızla yüzüne çarparken tekrar etti.

“Aman Tanrım.”

Ama yeni bir çığlık sözünü kesti.

ONUNCU BÖLÜM

Johnny ara sokaklardan ilerleyerek kasabayı bir uçtan diğerine geçti. Jack'in oturduğu yerde düzenli bahçeleri olan küçük evler vardı. Etrafta küçük market sahipleri, polisler ve kuryeler yaşıyordu. Bahçelerde salıncaklar ve benzeri oyuncaklar vardı. Güneşli günlerde çocuklar sokakta kovalamaca oynuyordu. Burada yaşayan için güzel bir yerdi ama Johnny'nin içinde olduğu araba fazlasıyla dikkat çekerek, bu yüzden iki blok uzağa park etti ve yağmurun altında yürümeye başladı. Jack'in odasının ışığı yanıyordu. Johnny pencerenin eşiğinden bakınca arkadaşını gördü. Yatağına uzanmıştı, yanında çizgi romanlar vardı. Bir yandan okurken bir yandan göbeğini kaşıyordu.

Johnny tam camı tıklayacaktı ki Jack'in odasının kapısı açıldı. Ağabeyi Gerald içeri girdi. Uzun boylu ve kaslıydı. Üzerinde sadece kot pantolon vardı. Clemson armalı şapkasını ters takmıştı. Kardeşini kızdıracak bir şey söylemişti ki Jack kitaplarından birini ona fırlatıp iteleyerek dışarı çıkardı ve kapıyı kilitledi.

Johnny camı tıklattı ve Jack'in başını kaldırdığını gör-

dü. Tekrar tıklattı ve Jack yerinden kalktı. Pencere camını birkaç santim yukarı kaldırdı. Jack aralığa doğru eğildi. "Johnny, iyi misin? Olanları duydum. Çok saçma. Bunu kaçırdığıma inanmıyorum. Gerçek bir ölü adam ha!"

Johnny, Jack'in omzu üzerinden odanın kapısına baktı. "Dışarı çıkabilir misin?"

"Sanmıyorum." Jack biraz utanmıştı. "Sorgulamadan haberin var, değil mi? Tiffany Shore için."

"Biliyorum."

"Beni bulamayınca okuldan babamı aramışlar."

"Benim de annemi aramışlar."

"Evet, işte. Beni elimde birayla hâlâ sarhoşken yakaladı. Berbat bir durumdayım. Annem kilisede Tiffany ve benim ruhum için dua ediyor." Gözlerini devirip kapıyı işaret etti. "Pislik de nöbet tutuyor. Bana göz kulak olacakmış." Jack aralığa iyice yaklaştı. "Oğlum, şu ölü adam falan, korkunç olmalı. Şimdi durum ne peki? Babamı konuşurken dinledim. Olayın gerçekten Tiffany ile ilgisi var mıymış?"

"Ya da kız kardeşimle."

"Ondan çok emin değilim."

"O olabilir."

"Johnny, üzerinden bir yıl geçti, biraz gerçekçi ol. Rakamlara göre--"

"Bana rakamlardan bahsetme!"

Jack irkildi. "Dışarı çıkıyorsun, değil mi?"

"Buna mecburum."

Jack başını salladı, yüzü ciddileşti. "Yapma bence. Bu gece pek de dışarı çıkılacak bir gece değil. Kasabanın her yanı polis dolu. Bunu her kim yaptıysa o da tetiktedir."

Johnny hayır anlamında başını salladı. “Tiffany bugün kaçırıldı, henüz erken. İnsanlar böyle zamanlarda hata yapar.” “Nereye gidiyorsun?”

“Nereye gittiğimi biliyorsun”

“Yapma işte. Ciddiyim, içimde kötü bir his var.”

Johnny vazgeçmiyordu. “Benimle gelmeni istiyorum.” Jack omzunun üzerinden geriye baktı. Kapı hâlâ kapalıydı. Johnny ellerini pervaza koydu. “Yardıma ihtiyacım var.” “O evlere gitmeyi asla kabul etmedim biliyorsun. Benim için sınır bu.”

“Bu sefer farklı.”

“Bir gün ölüvereceksin. Bir manyağın teki seni yakalayacak ve öldürecek.” Jack’in suratı kıpkırmızı kesilmişti ve var gücüyle yalvarıyordu. “Yapma.”

Johnny karanlığa doğru baktı. “Nefesim kesildi, Jack.” “Nasıl yani?”

“Adam tam ayaklarımın dibine düştü. Kemiklerinin kırılışını duydum. Her tarafı kan içindeydi. Bir gözü yerinden fırlayacak gibiydi.”

“Hadi be, ciddi misin?”

“Onun nerede olduğunu biliyordu. Anladın mı? Onu yoldan aşağı fırlatan her kimse bunu adam kimseye anlatmasın diye yaptı.” Johnny yumruğunu kaldırdı. “Ben de tam oradaydım.”

“Sonra ne oldu?”

“Korktum ve koşmaya başladım.”

“Koştun. Ne olmuş yani? Ben de koşsam şimdiye kadar Virginia’ya varmış olurum.”

Johnny onu duymuyordu. Olayı tekrar yaşıyormuş gibi

anlatmaya devam etti. “Diğer adam arabadan inmiş geliyordu.” Başını salladı. “Bir metal sesi geldi, sanki elinde demir bir boruyla geliyordu. Koca bir makineydi, hırıltılı sesler çıkarıyordu. Ve yerde yatan korkudan ölmek üzereydi. Bana koşturmanı söyledi.”

“Ne güzel işte.”

“Hâlâ anlamadın mı? Onun nerde olduğunu biliyordu ve ben koşup kaçtım! O benim kız kardeşim. Benim ikizim.” “Yapma, Johnny.”

“Buna bir son vermeliyim.” Johnny yüzünü pencerenin altındaki aralığa dayamıştı. “Ve bunu bu gece yapacağım. Bu benim şansım, Jack. Olanları düzeltebilirim ama yalnız başıma yapabilir miyim bilmiyorum. Benimle gelmen gerek.”

Jack huzursuzca kıpırdandı ve kapıya umutsuz bir bakış attı. “Boşuna yorma kendini, Johnny. Yapamam, bu gece olmaz.”

Johnny geriye yaslandı. Hayal kırıklığına uğramıştı ve kızgındı. “Senin neyin var, Jack? Gündüz illa gidip bakalım diye tutturuyordun. Suç işlemek için can atıyordun.”

Jack kendini açıklamaya çalışıyordu. “Ama bu seferki oyun değil, değil mi? Bu seferki gerçek. Diyelim ki adamı buldun... Seni öldürür.”

“Zamanı geldi. Hemen şimdi, şu an.”

“Johnny-”

“Var mısın yok musun, Jack.”

“Bak, dostum..” Cevap yüzünden belliydi.

Johnny de görebiliyordu, gün gibi ortadaydı. “Kendini yorma,” dedi ve gitti.

Katherine Merrimon son basamağı da sendeleyerek indi ve artık yağmurun altındaydı. Belinden aşağı eğilmiş, bahçeye doğru yalpalıyordu. “Johnny!” Karanlığa doğru bağıırıyordu. Ayaklan çıplaktı, gözü dönmüş gibiydi. Gözbe-bekleri büyümüştü. Üzerindeki uzun tişört dizlerine kadar iniyordu ve birkaç dakika içinde sıırıslıklam olmuştu. Bacaklarından çamurlar akıyordu.

Korkmuştu ve büyük olasılıkla ilaçların etkisindeydi. Bu yüzden Hunt ona doğru dikkatle yaklaştı. Daha önce böyle sinir krizlerine denk gelmişti ve bunun da onlardan biri olduğundan emindi. Etinden et kopmuş gibi bağıırıyordu. Hunt, ellerini açıp ona doğru uzattı. “Bayan Merrimon.” “Johnny!” Sağlıklı düşünebilecek durumda değildi. Yağmur damlaları yüzünü dövüyordu. Tiffany’nin kaçırılması onun yarasını yeniden deşen bir olay olmuştu. Yine uyandığında bomboş bir evin içinde bulmuştu kendini. Yine bom-feoş bir yatakta.

“Bayan Merrimon.” Hunt yavaşça konuşuyordu.

Başını kaldırıp yukarı baktı. Yüzüne vuran ışıpta bile gözlerinin içi simsiyah görünüyordu. “Oğlum nerede?” Hunt yanma çöküp ellerini omuzlarına koydu. “Her şey yolunda,” dedi. “Her şey düzelecek.”

O an biraz sakinleşti ve sonra suratı yeniden asıldı. Sesi zar zor duyuluyordu. “Alyssa nerede?” diye sordu ama Hunt’ın verecek cevabı yoktu. Kederin ağırlığı altında ezilişini gördü. Belini büküyordu adeta. Elleriyle çamuru dövdü, parmaklarını toprağa daldırdı. “Bitsin artık,” diye fısıldadı.

Hunt’ın görevi gayet açıktı. Kadının yardıma ihtiyacı vardı. Johnny’nin ondan alınıp daha dengeli bir ortamda yaşaması gerekiyordu. Şu an Sosyal Hizmetler’i aramalıydı, bunu biliyordu. Ama başka bildiği şeyler de vardı. Eğer oğlunu da alırsa içindeki tek yaşama gücü tükenmiş olurdu ve bunu asla yapamazdı. Katherine çamuru yumrukluyordu.

“Lütfen bitsin artık.”

“Katherine...”

“Evlatlarım...”

Hunt dizlerinin üzerine çöktü, omzuna elini koydu. “Bana güven,” dedi. Katherine başını kaldırdı, gözlerindeki acı açıkça ortadaydı ve kızının adım sayıklıyordu. Hunt koluna girip kalkmasına yardım etti.

Yirmi dakika sonra yağmur durdu. Bir polis arabası, araba yoluna yanaştı. Memur Laura Taylor verandaya doğru yürürken arabanın üzerindeki lambanın ışığında sarı saçları ışıldadı. Otuzlarına yakın, geniş omuzlu, küçük suratlı bir kadındı. Bir zamanlar Hunt’tan hoşlanıyordu ama bu çok eskidendi. Şimdilerde bir NASCAR yarışçısına aşıktı. Yarışçının bundan haberi bile yoktu ama

umurunda değildi. Ona göre istikrar hayatta önemli bir erdemdi.

Merdivenleri ağır adımlarla çıktı, konuşurken yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. “Çok caydırıcı görünüyorsun, Hunt.”

“Ne demek istiyorsun?”

Kıyafetlerini işaret etti. “Islak giysilerin, gömleğindeki çamur lekesi.” Kafasını da işaret etti, “Ne o, bu aralar sörf mi merak saldın?”

“Sörf mü?” Hunt elleriyle saçlarını yokladı. Sırılısıklam tutamlar boynuna doğru akıyordu.

“Kesmene yardım edebilirim istersen.”

“Sorun değil.”

“Rahat ol.” Açık kapıya bakmak için yanından geçti. “Telefonda sesin çok dalgın geliyordu.”

Taylor kurallar konusunda çok titiz bir tipti ama Hunt onu özellikle çağırmıştı. Bu sert görünüşlü ve kurallara saygılı kadının yumuşak bir yönü de vardı. Hunt, ona bu konuda güveniyordu. “Ona göz kulak olman için sana ihtiyacım var,” dedi. “Aptalca bir şey yapmasına izin verme.” “Durum ne kadar kötü?”

“Şu an yatağında, sakinleşmiş durumda ama sanırım ilaçların tesiri altında. Bir kez kendinden geçti, her an yine olabilir. Ama aslında iyi bir insan, şans vermeye değer.” Taylor geriye yaslandı, duyduklarından pek de etkilenmiş benzemiyordu. “Herkes onun iyice kafayı yediğinden bahsediyor.”

“Kafayı yemek mi? Nasıl yani?”

“Hemen savunmaya geçme.”

“Geçmiyorum.”

Parlak gözlerinin içindeki gülümseme belli oluyordu. “Saçmalık. Şu haline bak. Suratın bembeyaz olmuş. Sanki annenden ya da karından bahsediyormuşum gibisin.”

Hunt sesini alçalttı, sakinleşmeye çalıştı. “Kafayı yemiş de ne demek?”

Taylor umursamaz şekilde omuz silkti ve başıyla evi işaret etti. “Bir keresinde kızını almak için okula gitmiş. Kız kaçırıldıktan dört ay sonra. Alyssa’nın orada olmadığını söylediklerinde gitmemek için direnmiş. Onu görmek için tutturmaya başlamış. Ona anlatmaya çalışırlarken kendinden geçip bağırmaya başlamış. Öyle tozutmüş ki güvenlik görevlileri onu okuldan çıkarmak zorunda kalmış. Üç saat boyunca arabasında oturup ağlamış. Memur Daniels’ı hatırlıyor musun?”

“Evet, şu yeni çocuk.”

“Bir buçuk ay kadar önce eve izinsiz girmekle ilgili bir ihbar almış. Kadını eski evinde koltukta uyurken bulmuş. Cenin pozisyonunda kıvrılmış yatıyormuş.” Taylor etrafa göz gezdirdi. “Her şey darmadağın.”

Hunt uzunca bir süre bir şey söylemedi. Sonra da çok açık ve net konuşmaya gayret ederek söze başladı. “Senin çocuğun var mı, Laura?”

“Olmadığını biliyorsun.” Hafifçe gülümsedi. “Çocuklarım olsa işime odaklanamam.”

“O zaman söylediklerime inan. Biraz rahatlamaya ihtiyacı var.” Taylor, Hunt’ın gözlerine gözlerini dikti. Aklından neler olabileceğini geçiriyordu. Taylor bir sokak polisiydi, bebek bakıcısı değil. Hunt’ın istediği ise ne göreviydi ne de prosedür. “Oğlu geri döndüğünde burada birisi olmalı. Bunda yasadışı bir şey yok.”

“Peki ya gerisi?”

“Ortalıkta dolaşmasın ve başka ilaç almasın yeter.”

“Sen ortalıkta istediğin gibi dolanırken ben de sıkı popo-luyla birlikte ne yaparsam yapayım istiyorsun.” “Biliyorum.”

“Eğer kadın bu kadar kötü durumdaysa, ilaçlar, alkol falan o zaman çocuğun Sosyal Hizmetler’ e verilmiş olması gerekir. Eğer sırf sen bu durum için bir şey yapmıyorsun diye çocuğun başına bir şey gelirse...”

“Bu riski alan benim.”

Dışarıya, yağmura baktı. Endişesi, yüzünden okunuyordu. “İnsanların dilindesiniz. Sen ve o.”

“Millet bir şey bilmeden konuşuyor. O lafların hiçbir dayanağı yok.”

Gözlerinde sert bir ifade belirdi. “Öyle mi?”

“O yalnızca bir kurban,” dedi Hunt sakince. “Hem evli. Mesleki sebepler dışında bir ilgim yok.”

“Bence yalan söylüyorsun,” dedi Taylor.

“Belki de,” diye cevapladı Hunt. “Ama sana değil.” Taylor, üzerinde tabancası, göz yaşartıcı spreyi ve kelepçelerinin asılı olduğu kemerinin üzerinde parmaklarını tıkrıdattı. “Olaya iyice batmışsın, Hunt. Bunun kadınla ilgili olduğu o kadar açık ki.”

“Bana yardım edecek misin?”

“Ben senin arkadaşınım, bana aşağılık bir şeymişim gibi davranma.”

“O iyi birisi ve ben onun çocuğunu kaybetmiş durumdayım. Hepsi bu.” Uzun bir duraklama oldu. “Johnny Merri-mon,” dedi Hunt. “Görsen tanıyabilir misin?”

“Bir çocuk gelirse odur herhalde.”

Hunt onaylar şekilde başını salladı. “Teşekkürler.”

Hunt gitmek için döndü ama Taylor onu durdurdu. “Senin için özel olmalı.”

Hunt bir an duraksadı ama yalan söylemesini gerektirecek bir durum yoktu. “İkisi de öyle,” dedi. “O da, oğlu da.” “Onları küçümsediğimi falan sanma ama neden?”

Hunt aklına çocuğu getirdi. Annesinin savunmasızlığını kavrayıp onu korumak için elinden ne geliyorsa yaptığını düşündü. Sabahın altısında market alışverişi yapışını, sırf annesinden uzak durması için Ken Holloway’in camlarını taşılayışını, hem de bir kere değil tam beş kere, düşündü. “Bütün bunlar olmadan önce onları mahallede hep görürdüm. Her zaman dördü birlikteydi. Kilisede, parkta, festivallerde... Mükemmel bir aileydi.” Hunt duraksadı, ikisi de söyleyemediği daha çok şeyin olduğunu farkındaydı. “Trajedileri sevmiyorum.”

Memur Taylor bir kahkaha attı.

“Ne?” dedi Hunt.

“Sen polissin,” dedi. “Hayatındaki her şey trajedi.” “Olabilir.”

“Tabii ya, olabilir.”

Yolun yüz metre kadar ilerisinde Johnny karanlık bir girişte durnuş bekliyordu. Hunt'ın kendi evinden çıkışını gördü. Hızla yanından geçerken eğildi. Ama normalde annesinin arabasının durduğu yerde başka bir polis arabası duruyordu. Johnny iki aracı da tam zamanında fark etmişti. Hem Hunt'ın arabasını hem de tepesinde sirenler olan polis arabasını.

Tek istediği, annesine bir bakmaktı. Bir kerecik yeterdi. Ama şu polisler...

Kahretsin.

Johnny'nin park ettiği yerde yaşlı bir çift yaşıyordu. Hava güzel olduğunda yaşlı adam verandada oturur, sarma sigara içer, üzerinde soluk, eski bir elbiseyle bahçeye uğraşan yaşlı karısını seyrederdi. Kadın eğildikçe elbisesinin önündeki aralıktan bembeyaz teni ve Johnny'nin hayatında hiç görmediği kadar çok damar görünüyordu. Ama Johnny ne zaman önlerinden bisikletiyle geçse ona selam verip gülümsüyorlardı. Kadının elleri, adamınsa dişleri kirliydi.

Johnny arabadan inip kapıyı kapadı. Etrafta hışırtılar, su sesleri ve kurbağa vıraklamaları duyuluyordu. Sonra bir arabanın köşeyi döndüğünü duydu. Asfaltta ilerleyen lastik sesleri ve arabanın farları alçak evi aydınlattı. Johnny eğilip evin kenarından arkaya doğru ilerledi. Araba ile arasındaki evlerin arka bahçelerinden görünmeden kendi evine doğru yöneldi. Biçilmiş çim ve toprak kokan sundurmaların altından, paslanmış yaylan olan bir trampolinin yanından geçti. Eğilerek çamaşır askılarının altından geçip çitlerin üzerinden atladı.

Annesinin penceresine doğru yaklaşırken yavaşladı. İçerisi sarı ışıkla aydınlatılmıştı. Kafasını yaklaştınca annesinin, yatağın kenarında oturduğunu gördü. Yüzünde kurumuş gözyaşları ve çamur lekeleri vardı. Sanki bedenindeki önemli bir damar kesilmiş gibi öne doğru eğik duruyordu. Elinde bir çerçeve vardı. Dudakları kıpırdayıp eliyle fotoğrafa dokununca sanki arkasından biri çekiyormuş gibi geriye atılıyordu. Ama Johnny'de acıma belirtisi yoktu. Göğsünde bir öfke kabarcığı büyümekteydi. Annesi sanki Alyssa bir daha asla geri dönmeyecek gibi davranıyordu, sanki hiç umut yokmuş gibi.

Çok zayıftı.

Ama elindeki çerçeve birden pencereye doğru dönünce Johnny annesini bu hale getirenin kız kardeşinin fotoğrafı olmadığını gördü.

Babasının fotoğrafıydı.

Johnny pervazın altına çöktü. Annesi o fotoğrafları

yakmıştı. Johnny o günü dün gibi hatırlıyordu; arka bahçede yanan kocaman bir ateş ve küle dönen fotoğrafların kokusu... Elinden kurtardığı üç fotoğrafla hıçkırarak ağlayarak koşan annesi hâlâ gözünün önündeydi. O üç fotoğrafın nerede olduklarını biliyordu. Biri çorap çekmesinde, diğer ikisi ise Alyssa'nın eşyalarını sakladığı bavuldaydı.

Annesinin elindeki fotoğraf ise daha farklıydı. Bu fotoğrafta babası daha gençti, dudakları hafif aralanmıştı. Gözleri ışıltılıydı. Üzerinde takım elbise vardı, film yıldızları gibi yakışıklı görünüyordu.

Johnny gözündeki ıslaklığı silip bakımsız bahçeden ağaçların başladığı yere doğru yöneldi. Annesinin fotoğrafa bakarkenki hali gözünün önünden gitsin diye uğraşarak karanlığın içinde ilerledi. Bu hali onu üzüyordu ve üzülme gücünü kaybetmesine neden oluyordu.

Johnny yere tükürdü.

Şimdi güçsüzlüğün sırası değildi.

Patikada ilerlerken karanlık gökyüzüne doğru upuzun dallarıyla uzanan dev ağaçların altından geçti. Kafasını yukarı kaldırdığında ağaç tepelerinden başka bir şey görünmüyordu. Karanlık gökyüzü yerine onların çatısı altındaydı. İleride talan olmuş bir tütün tarlasına vardı. Dev ağaçlar artık yoktu. Çorak toprakların üzerini sarmaşıklar kaplamıştı. Eğrelti otları boyunu geçiyordu. Yüz metre kadar ileride paslı bir çitin üzerinden atladı. Kabaran boyalar yüzünden bacakları çizildi. Eski tütün ambarına vardığında önce durup dinledi. Bir keresinde daha buraya geldiğinde

iki büyük çocuğa rastlamıştı. Ot içiyorlardı. Olayın üzerinden aylar geçmiş olmasına rağmen Johnny onu nasıl kovaladıklarını hâlâ unutamıyordu. Deponun duvarlarından birine yaslandı. Depoyu oluşturan kare şeklindeki kütükler eskimiş ve yıpranmıştı. Birbirlerine geçen uçlarının çoğu yıkılmaya yüz tutmuştu ama kütüklerin dayanıklılığı hâlâ yerindeydi. Johnny bir delikten içeriyi gözetledi. Karanlık. Sessizlik. Kapıya yöneldi.

İçeride eski bir kovayı ters çevirip üzerine çıktı. Üst eşiğe uzandı, kolları biraz acıdı ama koyduğu şey yerinde duruyordu. Eşiğe koyduğu çanta gürültülü bir şekilde ardından fare pislikleriyle birlikte indi. Üzeri yosun tutmuş ve mavileşmeye başlamıştı. Kenar dikişlerindeki kırmızımsı kahverengi lekeler duruyordu. Johnny kokuyu içine çekti. Pisliğin, ölü kuşların ve küflenmiş bitkilerin kokusu. Kovanın üzerinden yere düştü. Çalılığın içine bakıp dikkatlice dinledi.

Sonra depodan kuru odunları toparlayıp bir ateş yaktı.

Dev bir ateş.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Hunt, David Wilson'm evinin girişine yanaştığında sert bir rüzgar ile fırtına bulutları yeniden gökyüzüne hücum ediyordu. Kafasını eğip baktığında yerin ufak bir kısmının gümüş beyazı olduğunu gördü. Beton girişteki su birikintileri, arabasının üzerindeki su damlacıkları... Sokağın sonunda üniversite yerleşkesine ait, ne olduğu belli olmayan binalar vardı. Etraftaki bakımlı evlerde fakültede görevli profesörler ve aileleri ya da zengin çocukları yaşıyordu. Garajlar dar, ağaçlar yüksek ve geniş gövdeliydi. Beton kaldırımın kenarlarında ince şeritler halinde yeşillikler vardı. Küçük otlar, yosunlar. Havada yeni yetişen bitki örtüsünün kokusu hakimdi.

Yağmur yüzünden meraklı komşular şimdilik evlerin-deydi ve polis varlığı da sessizce devam ediyordu ama Hunt bunun çok da uzun sürmeyeceğini görebiliyordu. Dört ev ötede bir adam elinde plastik bir poşetle merdivenlerde durmuş öylece bakıyordu. Yolun karşısında karanlıkta tüten bir sigara görünüyordu. Hunt içinden sövüp kapıya döndü. Rönesans tarzı küçük ev, koyu renk tuğladan yapılmıştı. Komşu evden duvar gibi biçilmiş ince bitkilerle ayrılıyordu. Arka tarafta ise iki arabalık bir garajı vardı. Perdeleri sıyrılmış pencereden Yoakum'u gören Hunt kapıyı çaldı.

Ahşap döşemeler uzun süredir kullanıldığından ve bakımsız kaldığından çizik çizikti. Sağda yukarı çıkan merdivenin parmaklıkları siyah cilalıydı. Mutfak arka taraftaydı. Ankastre mutfak eşyaları ve beyaz dolaplar ışığın altında parlıyordu. Salondan üniformalı bir polis Hunt'a başıyla selam verince Hunt da başıyla karşılık verdi. Ardından diğer ikisi de aynı şekilde selam verdi. Hiçbiri Hunt'ın gözünün içine bakamıyordu.

Bunların hepsi çok tanıdık geliyordu.

David Wilson bir üniversite profesörüydü. Evinden de belli oluyordu. Koyu renk ahşaplar, üzeri kapatılmamış tuğlalar, yaş tütün ya da ot benzeri bir koku. Yoakum'un yemek odasından çıkıp Hunt'a anlamsız bir şekilde gülümsedi. "Mutlu haber getirenlerden değilim," dedi.

Hunt evin içini inceledi. "Baştan başla."

"Ev, üniversiteye ait. Wilson üniversitede çalıştığı için burada kira vermeden oturuyor. Üç yıldır buradaymış."

"Şanslıymış." Hunt eve yeniden göz gezdirdi. Birkaç polisin bakışıyla karşılaştı.

Yoakum da bakışları fark etti. "Senin için endişeleniyorlar."

"Endişelenmek mi?"

"Dün Alyssa'nın kayboluşunun birinci yılıydı. Kimse unutmuyor."

Hunt etrafına bakındı. Herkesin ağzı sımsıkı kapalı, gözlerinde gergin bir ifade vardı. Yoakum'un da endişesi ve sıkıntısı gözlerinden okunuyordu. Anlatmaya devam et," dedi Hunt.

"Biyoloji bölüm başkanı. Herkesin saygı duyduğu biri diyebilirim. Yayınlanmış birçok makalesi var. Çocuklar da ona hayran, yönetim de."

"Üniversite yönetimine Wilson'ın bu olayda bir şüpheli olmadığını net bir şekilde açıkladın değil mi? İyi bir imajı hiç yoktan mahvetmek istemem."

“Kurbanın tanık olduğunu söyledim. Gördüğü şey yüzünden öldürüldü.”

“İyi. Bana diğer bildiklerini anlat.”

“Mesela şununla başlayabilirsin.”

Yoakum, büyük ihtimalle evden bile eski antika bir halının üzerinden geçip bir duvarın önüne geldi. Duvarda birkaç fotoğraf asılıydı. Hepsi de birbirinin aynısı; David ve yanında güzel bir kadın. “Bekar mı?” diye sordu Hunt.

“Yemek masasının üzerinde motor parçaları, dolapta biftek ve bira, yatak başucundaki komodinde on yedi adet kullanılmamış prezervatif; sence?”

“Saydın mı?”

Yoakum omuz silkti. “Benim kullandıklarımıydı.”

“Ne komiksin.”

“Şaka yapan kim?”

“Tiffany Shore ile nerede ve nasıl karşılaştıklarına dair bir ipucu var mı?”

“Eğer bu evin içinde büyük bir ipucu yatıyorsa da ben henüz onu keşfedemedim. Gerçekten çocuğu bulduysa ancak kazara olmuş olabilir.”

“Pekala,” dedi Hunt. “Parça parça düşünelim. Üç yıldır burada yaşadığını biliyoruz. Atletik, iyi para kazanıyor ve zeki.”

“Atletik mi?”

“Adli tıp uzmanı bir kaya tırmanışçısı olabileceğini söylüyor.”

“O Trenton Moore bayağı akıllı bir adam.”

“Öyle mi?”

“Beni izle,” dedi Yoakum ve mutfaktan geçip evin arkasına çıkan dar bir kapıya yaklaştı. Açınca içeriye sıcak hava doldu. “Garaja arka bahçeden geçiliyor.”

Islak çimlere bastılar. Bahçenin büyük bir bölümü çitle çevriliydi. İleride, tıpkı ev gibi tuğladan yapılmış kare şeklinde bir garaj görünüyordu. İki araba rahat rahat sığacak genişlikteydi. Yoakum önden girip ışıkları yaktı. “Şuna bir bak.” Dik çatıdaki kirişler bir yandan diğer yana uzanıyordu. Beton zeminde yağ izleri vardı. Duvarların iki tanesi mantar panoyla kaplanmıştı ve panolarda her türlü tırmanış malzemesi asılıydı. İp çeşitleri, karabinalar, kasklar, fenerler... “Tırmanışçı olmasına şaşırımam.”

“Üstelik çok da komik ayakkabıları varmış,” dedi Yoakum ve Hunt ona döndü.

Boğazlı deri botların kenarlarında tabanındaki siyah plastik devam ediyordu. Mantar panolarda üç çift asılıydı. Hunt bir çifti eline aldı. “Bu ayakkabılar kaymıyor,” dedi. “Tırmanış için çok sağlam.”

Yoakum kirişleri gösterdi. “Adam sudan da korkmuyor-muş ayrıca.”

“Kano.” Hunt, kanolardan en uzununu işaret etti. “Bu okyanus tipi.” Kısa olanı gösterdi. “Bu nehir tipi.”

“Üzerine kayıtlı bir araba yok,” dedi Yoakum.

“Peki, yerdeki yağ izleri ne o zaman?” Hunt kapının ya-mındaki bir çiviye asılı anahtarları aldı. Anahtarın arka kısmı şişkin ve siyah plastiktendi. “Yedek anahtarlar. Sanırım Toyota marka.” Zemindeki fren izlerine baktı. “Geniş lastik aralığı. Ya bir kamyonet ya da cip. Üniversiteden kontrol ettir. Belki de biyoloji bölümüne kayıtlıdır.”

“David Wilson adına kayıtlı bir römork bulduk.”

“Arazi motoru içindir herhalde. Öldüğü sırada kullandığı motosikletin sokakta kullanma ruhsatı yokmuş, bu yüzden büyük ihtimalle römork ile taşıyordu. Arazi motosikleti ile ülkedeki en yasaklı bölgede ne işi vardı hâlâ bilmiyoruz. Ne yapıyordu ve nerede yapıyordu.”

Garajdan çıkıp kapıyı kapattılar ve bahçeye geri döndüler. “O tarafta iklim serttir. Ormanlık alan, arazi çoktur.” “Arazi motosikleti için uygun yerler.”

“Sence arabası hâlâ dışarıda bir yerlerde mi?” diye sordu Yoakum.

Arka kapıdan girip mutfaktan geçtiler. “Öyle olmalı.” Hunt yaşadıkları kasabayı kafasında canlandırdı. Eyalet başkentinden yüz altmış kilometre, deniz kenarından yüz kilometre uzaktaydılar. Kasaba zengindi, endüstrisi gelişmiş, turist çeken, golf sahaları olan bir yerdi. Ama kuzeyi çorak topraklardı. Bataklıklar, derin kanyonlar, geniş ormanlık alanlar ve granit yatakları. Eğer David Wilson o topraklarda arazi motoru kullanıyorsa arabası da o tarafta boş arazinin, kanyon arası yolların birinde olabilirdi. Herhangi bir yerde. “O tarafa nitelikli ekipler göndermeliyiz.” Hunt’ın aklında sayılar uçuştı. “Dört devriye aracı olsun. Hemen o tarafa doğru harekete geçsinler.”

“Çok karanlık değil mi?”

“Hemen,” dedi Hunt. “Karayolları devriyesine de römorkun plakasını ver.”

Yoakum parmaklarını şıklattı ve bir üniformalı polis hemen yanlarında bitiverdi. “Wilson’ın plakasını eyalet polisine ver. Shore olayıyla ilgili olduğunu söyle. Onlar da alarında zaten.” Polis telsize anons yapmak için gitti. Yoakum, Hunt’a doğru döndü. “Şimdi ne yapacağız?”

Hunt yavaşça etrafında döndü ve David Wilson’ın güzel kadınlarla fotoğraflarına göz gezdirdi. “Yatak odası, bodrum, çatı katı; bana hepsini göster.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Levi çamurda ve kaygan kayaların üzerinde dikkatle yürüyordu. Nehirden çarpan ışıldamalar ona küçükken yaşadığı bir şeyleri hatırlatıyordu. Tıpkı babasının kanserden ölmeden bir yıl önce ona verdiği kaleydoskopdaki gibi ışığın bir ritmi vardı. Patika dikleşmişti. Levi boşta kalan eliyle ağaç köklerine ve sıkı bitkilere tutunarak kaygan zeminde ilerliyordu. Ayakkabıları kaymasın diye yere sağlam basıyordu. Dik yokuş bitip tekrar düzlüğe çıktığında nefes almak için duraksadı. Tekrar yola koyulduğunda nehrin ışıkları çalılarının ve uzun dallı çamların ardından ışıldadı. Hava artık iyice kararmıştı. Levi işte o zaman yüzler görmeye başlıyordu. Bir an için karısının ona gülümsediğini görüyor, sonra görüntü kayboluyordu. Yüzü kırmızımsı siyaha dönmüştü ve ıslaktı. Onun yanındaki adamı da görebiliyordu, yüzünde korkunç bir ifade vardı ve bir kısmı dümdüz olmuştu.

Sonra, sesler.

Levi düşünemez hale geldi, tek istediği aklındaki görüntülerden kurtulmaktı. Bir kulağından içeri su fişkırtıp tüm pisliği diğerinden dışarı atmak istiyordu. İçini boşaltmak,

Tanrı onunla konuştuğu zaman ona yer açmak istiyordu. O zaman mutlu oluyordu, bir tek kelime defalarca tekrar ediyor olsa da; tek bir isim zihninde çınlayıp dursa da.

Sofia.

Levi o ismin defalarca yankılandığını duydu.

Onun isminin.

Yürümeye devam etti, yüzünde sıcak bir ıslaklık hissediyordu. Ancak bir buçuk kilometre sonra ağladığını fark etti. Umurunda olmadı. Burada onu kimse göremezdi. Ne karısı, ne komşuları, ne de söylediklerini anlamadığı ya da yol kenarında ölü bir hayvan gördüğü zamanki durgunluğuyla dalga geçen, ona gülen insanlar. Bıraktı. Gözyaşları akmaya devam etti. Tanrı'nın sesini duymak için dikkatlice dinledi ve gözyaşlarının akmasına iyice izin verdi. En son ne zaman uyuduğunu hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı. Geride bıraktığı haftadan aklında sadece buğulu renkler ve görüntüler vardı. Çamuru eşelemeler ve yürüyüş.

O yaptığı şey...

O şey.

Levi gözlerini yumdu. Öyle yorgundu ki. Ayağı koca yükün altında birden kayınca ıslak çamura düştü. Sırt üstü kaydı, nehir kıyısına doğru sert kayaların üzerinde çarparak yuvarlanmaya başladı. Kafasını sert bir şeye çarptı, gözlerinde bir ışık belirdi ve acı yan tarafına yayıldı. Acı adeta kör bir bıçak gibi saplanmıştı. Çok keskin ve sertti. Kırılan bir şeyin sesi geldi, koca bir çarpma sesi ve taşıdığı kutunun düştüğünü anladı. Elleri arasındaki plastik, kayıp düşmüştü. Nehre yuvarlanmıştı.

Kahretsin ki karanlığın içine dalmıştı.

Levi karanlık suya ve üzerindeki kırık ışıldamalara bakakaldı. Ellerini kızgınlıkla yumruk yaptı.

Levi yüzemiyordu.

Bir an için bu duruma sinirlense de Tanrı daha ona atlamasını söylemeden suya girmişti bile. Bacakları ve kolları açık bir şekilde suya atladığında pis suyun ağzına dolduğunu hissetti. Tükürerek kafasını suyun dışına çıkardı ama sonra yine battı. Elleri suyun içinde umarsızca çırpınıyordu. Parmaklarının arasında suyun soğukluğunu hissedebiliyordu. Çırpındı, ağzına burnuna su kaçmıştı ve bir an için öleceğinden korktu. Ama sonra göğsüne kadar yükselen suyun içinde ayaklarının yere bastığını fark etti. Ayağa kalkıp suda yürümeye başladı. Yıkılmış bir ağacın dallan arasına sıkışmış kutusunu bulana dek ışıkları yararak ilerledi.

Kutuyu kıyıya doğru sürükledi. Emekleyerek sudan çıktı. Onu yere yığmaya çalışan acıya dikkatini vermemeye çalışıyordu. Aklına yine karısı geldi.

Yaptığı şeyleri yapmaması gerekirdi.

Kutuya dört kolla sarıldı. Acısı artıyordu. Vücudunda yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Öyle yapmamalıydı.

Kutuya sarılı bir şekilde Levi uykuya daldı. Dev uzuvlarının her biri acırken inliyordu.

“Hiçbir şey yok.” Hunt, David Wilson'ın evinin bodrum katında dikilmiş duruyordu. John Yoakum da yanına ilişti. Tavandan paslı soketlere asılmış iki çıplak ampul sarkıyordu. Uzak köşede siyah bir ocak duruyordu. Hunt yere bir ayağını sürdü. Havaya kir ve toz saçıldı. Oda beton ve toprak kokuyordu.

“Ne bekliyordun?” diye sordu Yoakum.

Hunt, evin arka tarafındaki salonun altındaki bodrum girişine baktı. “Sadece iyi şans,” dedi.

“Bizde ne iyi ne de kötü şans var.”

“Bunu bir de Tiffany’e söyle istersen.”

Kimliği belirsiz bir yabancıнын kızı arabasına tıktığından beri on beş saat geçmişti ve onun izini bulmaya bir santim bile yaklaşmamışlardı. Evin her yerini köşe bucak araştırmışlardı ama elde var sıfır. Hunt bodruma inen merdivenlerden birini tokatladı, yine toz kalktı. “Oğluma bir bakmam lazım,” dedi. “Gecikeceğimi söylemeyi unuttum.” “Arasana.”

Hunt hayır anlamında başını salladı. “Açmaz.”

“O kadar mı kötü?”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Ne yapmamı istersin?” diye sordu Yoakum.

Hunt başıyla merdivenlerden yukarıyı işaret etti. “Temizleyin ve kapatın. Yarım saate karakolda görüşürüz.”

“Oraya gidince ne yapacağız?”

“Elimizdekileri değerlendirip dua ederiz.” Hunt bir parmağını Yoakum’un yüzüne değdirdi. “Ve sakın aklındaki söyleme.”

Yoakum ellerini kaldırdı. “Ne?”

“Tek bir kelime bile duymak istemiyorum.”

Hunt dışarı çıktığında kaldırımında toplanmış komşuları gördü. İki üniformalı polis kalabalığı geride tutmaya çalışıyordu. Hunt arabasına gitmek için kalabalığın arasından geçmek zorunda kaldı. Tam arabasına varmak üzereydi ki ince, kızgın suratlı bir adam sordu: “Bu, Tiffany Shore ile mi ilgili?” Sesini yükseltti. “Bize kimse bir açıklama yapmıyor.” Hunt hiçbir şey söylemeden yanından geçti. Adam Wilson'ın evini işaret ederek bağırdı: “Bu adam da mı işin içinde?”

Hunt durmayı düşünseyse de vazgeçti.

Söyleyeceği hiçbir şey durumu düzeltmeyecekti.

Arabaya binince havalandırmayı açtı ve rahatlamaya çalıştı. Eve gidip oğluna bakması ve yüzüne biraz su çarpması gerekiyordu ama kendini kasabanın diğer tarafında sokağın ucundan Katherine Merrimon'un evine bakarken buldu. O daha kapıyı çalmadan Memur Taylor kapıyı açtı. Yüzü gergindi. Bir eli tabancasının üzerindeydi. Kimin geldiğini anlayınca rahatladı, verandaya çıkıp kapıyı ardından kapadı.

Hunt başını salladı. “Bir haber var mı?”

“Çocuktan mı? Hayır. O boktan Ken Holloway'den mi? Evet.”

“Sorun çıkardı mı?”

“Johnny'i aramaya gelmiş. Öfkeden morarmış halde sürekli parçalanmış bir piyanodan bahsedip durdu. Steinman mı Steinbeck mi her neyse.”

“Steimvay.

“İşte ondan. Camdan giren taş piyanoya isabet etmiş.” Taylor gülümsedi. “Pahalı bir şeydi herhalde.”

Hunt'm boğazında bir şey düğümlendi. “Öyle olmalı. Sorun çıkardı mı?”

“Tabii canım. Onu içeri sokmayınca çocuğun annesine bağırmasına başladı. Ben onu sakinleştirmeye çalışırken beni de kovduracağını söyledi.” Hunt sesindeki öfkeyi duyabiliyordu. “O çocuk burada olsaydı elinden almak zor olurdu bence.”

“Geleli ne kadar oldu?” Hunt sokağa doğru baktı.

“Bir saat kadar sanırım. Avukatıyla birlikte geri döneceğini söyledi.”

“Ciddi misin?”

Taylor omuz silkti. “İlla eve girmek için tutturdu.” “Eğer geri gelirse,” dedi Hunt, “ve eğer sana zorluk çıkarırsa onu nezarethaneye tık.”

“Öyle mi?”

“Tanığma zarar vermesine ya da soruşturamama karışmasına izin veremem.”

“Ve tek sebep bu mu olacak?”

Hunt kötü bir şey söylememek için dilini tuttu ve arkasındaki eve baktı. Yağmur borularından ve yan kaplamalardan pis sular süzülüyordu. Perdelerde lekeler, pencere ahşaplarında kırıklar vardı.

Alyssa onlardan koparıldığı dönemde Katherine'in yaşadığı ev aklına geldi. Tanrı'nın ona çocuğunu geri vereceğine gönülden inandığı zamanları hatırladı. Çoğunlukla güney cephedeki bir pencerenin önüne oturur dua ederdi. Yüzüne vuran ışıktaki teni daha da beyaz görünür, gerçek bir meleğe benzerdi. Ken Holloway de tüm bu süreç içerisinde yanındaydı. Para, destek ve gülümsemesi ile oradaydı. Bu durum sadece bir ay sürdü. Katherine düştüğünde bir tekme de o vurdu. Artık darağacında gibiydi ve Hunt ilmeğin kimin elinde olduğunu çok iyi biliyordu.

“O heriften nefret ediyorum,” dedi Hunt ve gözleri uzağa daldı. “Ondan öldüresiye nefret ediyorum.”

Taylor da uzaklara daldı. “Bunu duymamış olayım.” Hunt sinirlenmeye başlamıştı. “Unut gitsin.”

Taylor gözlerini ona dikti. “Emin misin?”

“Evet.”

“Her şey yolunda mı?”

“Yolunda.”

“Güzel.”

Hunt yol tarafına baktı. “Bu bir şaka olmalı.”

Ken Holloway'in beyaz Escalade'i sokağa girerken yavaşladı. Evin önündeki araç yoluna girerken lastiklerinden biri sulama kanalına takıldı. Araba bir an içi durdu, sonra motor yeniden çalıştı ve lastik kanaldan çıktı. Hunt pencereden Holloway'in suratını görebiliyordu; çenesi sımsıkı, yüzü kıpkırmızıydı. Yanında, durumu olurlarına bırakmış görünen bir adam oturuyordu. Hunt adamı daha önce birkaç kez adliyede görmüştü. Avukatın biriydi. Yüzü soluk ve mutsuzdu. Arabanın kapısını açtı ve etrafındaki her şeye iğrenerek baktı: Eve, çamura, polisler. Hunt'm hayatında gördüğü en titiz hareketlerle arabadan indi.

Hunt bahçeye doğru yürüdü, Memur Taylor da arkasından. Holloway'in üzerindeki pembe gömlek yeni giydiği kot pantolonun içine sokulmuştu ve ayağında Hunt'ın tabancasından bile pahalı botlar vardı. Yapılı bir adamdı ve bu kadar öfkelenince daha bir devleşmişti. Çamurda ardından sürüklediği avukatı ile tehditkar görünüyordu. “Göster onlara.” Parmağıyla polisleri gösteriyordu. Bileğinden koca bir bronz bileklik sarkıyordu. “Göster bakalım bu işler nasıl oluyormuş.” Avukat düğmelerini ilikledi. Teni pürüzsüz, tırnakları tertemizdi. Sesi de titiz karakterine uygun şekildeydi. “Tam olarak neden burada olduğumu bilmiyorum,” dedi avukat. “Size anlattığım gibi-”

Holloway sözünü kesti. “Sen benim avukatımsın. Şu an mesaide sayılırsın. Şimdi, anlat onlara.”

Avukat, bakışlarını Holloway'den polisler kaydırdı. “Bay Holloway bu mülkün sahibidir. Özel mülküne giriş izni rica ediyor.”

“İzin talep ediyor,” diye araya girdi Holloway. “Burası benim evim.”

Hunt sakin olmaya çalıştı. “Ben daha önce sorduğumda bu evde sadece misafir olduğunu söylemiştin.”

“Kelime oyunları. Burası benim mülküm.”

“Ama Katherine Merrimon Şu an burada yasal olarak kiracı.”

“Bay Holloway ondan ayda sadece bir dolar alıyor,” dedi avukat. “Böyle bir kiracı pek olmaz.”

“Kira kiradır,” dedi Hunt ve avukatı süzdü. “Bunu siz de biliyorsunuz.”

“Öyle olsa bile Holloway istediği zaman mülkünün durumunu incelemek için gelebilir.”

“Günün mantıklı bir saatinde elinde izinle gelebilir,” diye düzelitti Memur Taylor. “Gecenin bir yarısı değil. Eğer Bayan Merrimon’u aramak istiyorsa sorun değil tabii.”

“Telefonlarını açmıyor,” dedi avukat.

Holloway öne atıldı. “O çocuğu görmek istiyorum. Özel eşyalarımın birine ciddi zarar verdi, bunun hesabını vermeli. Onunla sadece konuşmak istiyorum.”

“Bu doğru mu?” Hunt artık nefretini gizleyemez haldeydi.

“Tabii ki doğru, ne olacaktı?”

“Peki ya burada olmadığını söylersen?” dedi Hunt ve öne atıldı. Holloway ile arasında on santim kadar kalmıştı. Holloway’in öfkesine hakim olamadığını biliyordu. *Bundan emindi.* Şimdi o öfkeyi göstermesini istiyordu.

Öfkesini görmek için yalvarabilirdi.

Holloway’in gözleri kısıldı. Hunt, öfkenin ilk emarelerini görebiliyordu. Adam işine karışılmasını, ona meydan okunmasını sevmiyordu; bu yüzden Hunt bir adım daha yaklaştı. Holloway’e gözlerindeki alaycı bakışları gösterdi ve bu zaten onu cezbetmesine yetti. Son saniyede olan biteni avukat da fark etmişti, olacakları görebiliyordu, bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama...

“Benim kim olduğumu biliyor musun sen?” Holloway parmağını kaldırmış Hunt’m göğsüne bastırarak bağırıyordu. Artık işler rayından çıkmıştı. Hunt tek hareketle Holloway’i bileğinden tuttuğu gibi olduğu yerde döndürüp kolunu adamın kendi sırtına dayadı. Holloway acıyı hafifletmek için öne doğru bir adım attı ama Hunt bırakmıyordu. Onu o Şekilde Escalade’in yanına kadar itekledi ve yüz üstü kaportaya yatırdı.

“Demin bir polis memuruna saldırmıŐ oldunuz, Bay Holloway. Üstelik tanıkların önünde.”

“Bu saldırmak değildi.”

“Avukatınıza danıŐın.”

Holloway avucunun içiyle arabaya abanıp kalkmaya çalıştı. Hunt üzerine eğildi. “Ve Şimdi bu da polis memuruna direnmek oluyor.” Kelepçelerini çıkardı. Holloway’in kalın bileklerine kelepçeleri geçirip iyice sıkı hale getirdi ve o son kilitleme için bir kez daha sıktı. Holloway acıdan bağırdı ve Hunt diğer elini de arkasına büktü. Holloway’i arabaya dayalı tutmak için tüm gücüyle abandı ve kelepçeleri diğer koluna da geçirdi. “Bunlar ciddi suçlamalar, Bay Holloway. Avukatınız daha sonra size açıklama yapabilir,” dedi ve onu arabanın arka koltuğuna tıktı. Taylor’la göz göze geldiğinde sesi buz gibiydi: “Memur Taylor, Bay Holloway’i karakola götürüp işlemlerini yapın, lütfen.”

Taylor renk vermemeye çalışıyordu ama hissettiklerini pek de gizleyemiyordu. “Elbette, efendim.”

Hunt, onlar giderken arkalarından baktı. Devriye arabasında Holloway'ın bembeyaz kesilmiş suratu cama dayanmıştı. Cadillac'ın deri direksiyonunun başında ise Holloway'ın kızıdan hallice avukatı vardı. Yokuşu çıkıp rampayı indiler, gözden kaybolup ertelenmiş bir soruna dönüştüler. Öfke yerini tatmin duygusuna bıraktı. Bahçede durup Katherine'i düşündü ve arkasını döndü. Eve girince kapalı kapıya kulağını yaslayıp dinledi. Kağıt kadar ince ahşabın üzerine avucunu dayadı ve bir an için o odaya girdiğini hayal etti. Katherine yatakta kıpırdamadan yatıyordu. Zayıf ve donuk. Onu görünce gülümseyip bir elini uzatıyordu.

Hunt o an, içine sanki ılık kumlar serpilmiş gibi hissetti ama sadece o an için, bir an için. Bu sadece bir hayaldi. Aslında o, kızını eve getirmeyi becerememiş polisin tekiydi. Ondan bunu unutmasını nasıl isteyemezse, gerçeği de değiştiremezdi.

Elini yavaşça kapıdan çekip Johnny'nin kapısına yöneldi. Kapı açıktı. Düzgünce toplanmış yatağın yanındaki lambadan sarı yuvarlak bir ışık vuruyordu yalnızca. Oda, gördüğü diğer erkek çocuk odalarından çok farklıydı. Çok boştu. Etrafta ne oyuncaklar, ne oyunlar, ne de posterler vardı. Yatağın üzerinde iki yana açık bir kitap duruyordu. Diğerleri ise iki tuğla ile sıkıştırılmış şekilde komodinin üzerindeydi. Johnny'nin annesinin bir, Alyssa'nın ise üç fotoğrafı vardı. Yüzünün sol tarafını saçları kapatmıştı ama sağ tarafında açık kara gözü ışıltılı ışıltılıydı. Sanki çok özel bir şey biliyormuş da birilerinin ona sormasını sabırsızlıkla bekliyormuş gibiydi. Onun enerjisiyle karşılaştırıldığında Johnny çok daha donuk ve pasif görünüyordu. Acaba her zaman mı böyleydi? Yoksa biraz değişmiş miydi?

Biraz.

Hunt kelimenin absürtlüğü karşısında başını salladı.

Johnny'nin başına gelenlerin *biraz* denilebilecek bir tarafı yoktu. Sonuçları gün gibi ortadaydı; hareketlerinde, davranışlarında, duvarları bomboş odasında, hatta edindiği kitaplarda bile fark ediliyordu. Johnny'nin tarih ve antik dinlerle, yerlilerin içlerine dönüş ayinleri ve avlanma ritüelleriyle ilgili kitapları vardı. Hele bir ayin kitabı vardı ki koca kalın bir ciltti. İki tane de Cherokee dinini anlatan kitap vardı. Hepsi kütüphaneden alınmış kitaplardı, sırtlarında beyaz kare etiketleri duruyordu. Yatağın üzerindeki aldığında Johnny'nin aynı kitabı tam on dört kez ödünç aldığını gördü. Geri götürmekte asla gecikmemişti. Bir kez bile. Hunt, Johnny'i bisikletinde her seferinde kitabı geri götürmek için on iki kilometre yol giderken canlandırdı.

Kitabın kapağına baktı -*Raven Kasabası'nın Resimli Tarihi*- ve sonra Johnny'nin kaldığı sayfaya göz attı. Sağ tarafta buruşmuş bir takım elbisesi olan bir adamın siyah-beyaz fotoğrafı vardı. Altında ismi yazıyordu; "John Pendleton Mer-rimon, Askeri Doktor ve Kölelik Karşıtı. 1858. Johnny'nin atalarından biriydi. Biraz Johnny'nin babasını andırırsa da ona hiç benzemiyordu.

Birkaç sayfa daha karıştırıp kitabı yatağın üzerine geri koydu, arkasını dönene dek Johnny'nin annesinin koridorda durduğunu fark etmemişti. Üzerinde vücudunu anca kapatan bir tişörtün altından incecik bacakları sarkıyordu. Bir eliyle duvara dayanmıştı, ayakta durmaya çalışırken omuzları titriyordu. Gözleri açık yaralar gibiydi ve sesi titriyordu. "Johnny, senden bir şey rica edeceğim." Bir eliyle yüzüne gelen ışığı kapamaya çalıştı. "Alyssa'ya söyle, eve döndüğünde onunla konuşmak istiyorum."

"Katherine..." Hunt duraksadı, ne yapacağını tam bilemiyordu.

“Benimle tartışma, Johnny. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.”

Döndü, duvara dayanarak odasına girdi ve kapıyı kapattı. Yatağın tahtaları gıcırdadıktan sonra evde bir daha çıt çıkmadı.

Hunt evden çıkmadan önce bütün ışıkları açtı ve kapıları kontrol etti. Bahçeye çıktığında dikkatini toplamaya çalışıyordu. Tiffany Shore olayı ve ailesinin çöküntüsü ile Şimdiye kadar çoktan kaçmış olabilecek yüzü yaralı bir dev hâlâ ortalardaydı. Sonra Ken Holloway, Hunt’ın görmesi gereken kendi oğlu, Şu an kim bilir nerede ve ne yapmakta olan Johnny vardı. Hunt zerine çöken karanlık kasırgasını hissedebiliyordu ama kendini bırakmadı. Ve bu ona bir an daha kazandırdı. O anı bencilce kullandı. Katherine Merrimon’u ve onun acılı bomboş gözlerini düşündü.

Şu anda başka hiçbir Şey umurunda değildi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir buçuk kilometreden daha az bir uzaklıkta, Johnny'nin yaktığı ateş karanlık gökyüzüne doğru uzanıyordu. Alevlerin tepeleri turuncu közler saçıyordu. Ayakları ve üzeri çıplak bir şekilde ateşin yanına çöktü. Göğsünden akan ter, alevin kızılığında parlıyordu. Yanaklarından çenesine uzanan is boyaları ateşe yaklaştıkça yanıyordu. Gölgesi ambarın duvarına kambur bir devin gölgesi gibi yansıyordu. Kuş kanı, küf ve kuru ot kokan mavi çantaya uzandı. Paslanmış, hatta bir tanesi kopmaya yüz tutmuş kilitlerin sertliğini hissedebiliyordu. Çantayı açıp içinden bir deste buruşturulmuş kağıt çıkardı. Kağıtların her iki yüzünde de yazılar vardı ama Johnny bakmadı. Bunlara sonra ihtiyacı olacaktı. Sayfalan yere koyup uçmasınlar diye üzerlerine bir taştan ağırlık yaptı.

Ardından ucunda yılan çingirakları ve mokasen yılanı kafatası asılı olan bir deri kayış çıkardı. Çingirakları okulda bir çocuktan satın almıştı. Mokasen yılanını ise kendi öldürmüştü. Onu bulana kadar ormanda dört gün geçirmişti ama sonunda kendi arka bahçesinde karşısına çıkmıştı. Burnunun dibinde, bulunmayı bekliyordu. Onu bir kavak ağacı dalıyla öldürüp babasının ona onuncu yaş gününde verdiği bıçakla başını kesmişti.

İkinci bir deri kayışta beş tane daha kartal tüyü bağlıydı. Bisikletinde asılı olanın iki katı büyüklüğünde üç tane altın rengi kanat tüyü, iki tane ise uçları işaret parmağı kadar kaim ve sert bembeyaz tüyü vardı. Tüylerden hâlâ kuşun kokusu geliyordu ve üçünün kenarında kurumuş kan lekeleri göze çarpıyordu: Kartalın ve onun kanı.

Gözlerini kapatıp kayışları boynuna geçirdi. Tüyler hışırdadı, çingiraklar göğsünde tıngırdadı.

Sonra İnciri çıkardı.

Siyah kaplaması parmak izleriyle doluydu. Kapağında altın varak olarak Johnny'nin adı basılıydı. Johnny'e çocukken bir vaiz tarafından hediye edilmişti. Vaiz ona içindeki her bir kelimenin Tanrı'nın hediyesi olduğunu söylemişti.

Her biri birer hediye, genç adam.

Benimle birlikte tekrar et.

Aynı vaiz Alyssa kaçırıldığında da eve gelmişti. Johnny'e Tanrı'nın çocukları hâlâ sevdiğini ve tek yapması gerekenin dua etmek olduğunu söylerken sesi bir kez titrememişti bile. Kendinden emindi. Olabildiğince çok dua et demişti ve Tanrı onu eve geri getirecektir. Tüm gücüyle, her şeyini vererek dua etmişti. Onu geri getirirse Tanrı'ya kendi ruhunu vaat etmişti.

Yemin etmişti.

Her şeyini verirdi.

Johnny geceler boyu nasıl dua ettiğini hatırladı, annesinin kollarına dokunan sıcak parmak uçlarını hissetti. Görüp görebileceği son gücüyle çıkan sesini hatırladı.

Benimle birlikte dua et, Johnny.

Çaresizlikten imana duyulan açlık.

Vaiz, şişkin parmak uçları ve toparlak yüzüyle Johnny'nin yeniden karşısına çıktığında ona yeterince dua etmediğini söylemişti. "Biraz daha iyi olmaya çalış," demişti. "Daha fazla inan."

Johnny çorak toprağın üzerinde ayaklarıyla kendini iterek ateşe biraz daha yaklaştı. İncil'in kapağını yırttı. Altın varakla yazılmış ismi alevlerin kızılığında parlıyordu. Birden içinde batıl inançlara mahsus bir korku duydu. Incil'in kapağını ateşe atıp yanışını izledi. Kül olana dek izledi ve sonra çantayı ters çevirip içindekileri yere döktü. Kuru yapraklar yağmur gibi uçuştular, dal parçaları ve otlar yerde öbek-lendi. Sedir ağacı ve çam. Ladin ve defne.

Bir huş ağacının kütük parçasına oyulmuş bir çocuk resmi.

Alyssa'ya ait kırmızı bir kurdele.

Kurdeleyi bileğine bağladı sonra Incil'e baktı. Eliyle ağırlığını hissetti ve sonra yere koydu. Ateşe yaklaşan sayfalar sanki ne yapacaklarını biliyormuş gibi kıvrıldı, yanmak onların da kaderinde vardı.

Etrafındaki görüntü Johnny'e zalimce bir tatmin duygusu verdi.

Antik tanrılara ihtiyacı vardı.

Bu ihtiyaç birkaç ay önce bir dua ile ortaya çıkmıştı. Kış aylarıydı, ısıtıcı artık eskisi gibi çalışmadığından evde yakacak bir şey yoktu. Kız kardeşinin eve dönmesi için dua ederken ağzını her açışında soğuktan dumanlar çıkıyordu. Sabaha karşı dörtte sırtının soğuktan donmasıyla uyandı. Annesi için dua etti. İlaçları bırakması ve babasının ona geri dönmesi için dua etti. Ken Holloway'in yavaş yavaş acı çekerek ölmesi için dua etti. Ancak bu şekilde ayakta kalabiliyordu. Geçmişin ve geleceğin umutları ile içinde yetiştirdiği intikam tohumları sayesinde.

Bir saat kadar sonra, güneş ufuk çizgisinden yükselirken, Ken annesini bir hiç uğruna dövdü. Johnny kavganın sebeplerini asla anlayamıyordu. Johnny onu durdurmaya çalıştığı için şimdi sıra ondaydı. İşte ihtiyaç ilk o zaman başlamıştı. Çaresizlik ve kan, işe yaramayan onca dua ve alçakgönüllülük ve boyun eğmekten bahseden kapağı yaldızlı bir kitap; bunların hiçbiri Johnny'e güç vermiyordu.

Hiçbiri onu kuvvetli kılmıyordu.

Söğüt parçalarını ateşe attı, sonra çam, ladin ve defne geldi. Ateşe yakın yerde ayakta durup dumanın etrafını sarmasına izin verdi. Dumandan gözleri yaşarıyor, ciğerleri sökülecek gibi oluyordu ama derin bir nefesle onu içine çekip sonra dışarı verdi. Önce gökyüzüne, sonra toprağa ve dört tarafa üfledi. Ellerini kavuşturup duman topladı ve yüzüne sürdü. Bir kitaptan öğrendiği sözleri tekrarladı. Avuç içlerinde ardıç yemişleri ezip suyunu göğsüne sürdü. Ceplerine loğusa otu sıkıştırdı ve sonra kütüğe oyulmuş resmi de ateşe attı. Hemen alev aldı, soluk beyaz bir duman tütüyordu ve o duman da göğe ulaşana dek gözlerini ateşten ayırmadı. Ardından Incil'in geri kalanını da ateşe attı.

Bir an için aslında bütün bunları boş verip kitabı hain alevler arasından alıp eve gidebileceği akıma geldi. Eve gider, annesinin sevgili ama güçsüz oğlu olurdu. Bu düşünceleri kafasından attı. Sayfalar birbiri ardına kıvrılıp küle dönüştü ve ayin tamamlandı.

Artık hazırды.

Araba hâlâ yaşlı çiftin evinin orada karanlıkta gizliydi. Bir komşu bahçenin içinden geçerken

Johnny arabayı görebiliyordu. Nemli vücuduna dumanın kokusu sinmiş, vücudu yemiş ve küllerden simsiyah olmuştu. Bir çitten atladı ve kendini havalandırılmış bir avuç toprağa ekilmiş yeni fidanların arasında buldu. Tam arabaya doğru koşacakken evin arka tarafında yanan bir ışık görüp olduğu yerde donakaldı. Yaşlı kadın oradaydı. Banyo lavabosunun olduğu sarı tezgahın üzerine dayanmış damarlı titrek ellerini görebiliyordu. Başını eğdi ve gözünden teker teker yaşlar dökülmeye başladı. Kocasını arkasından yaklaşıp nazikçe boynuna doğru eğildi ve kulağına fısıldadı. Bir anda kadının yüzü gevşedi ve bir gülümseme belirdi. Kendini adamın göğsüne yasladı ve bir süre orada öylece durdular.

Johnny kendi göğsüne dokundu. Ter ve kül arasında derinden gelen kalp atışlarını hissedebiliyordu. Bir an için acaba yaşlı kadın neden ağlıyordu ve kocası ne söyleyip de yüzünü güldürebilmişti diye düşündü. Kendi babasını, nasıl da her zaman doğru anda doğru şeyi söyleyip aynı şeyi yaptığını düşündü. Yaşlı çifte bakarken boğazına sert bir yumru oturdu ama onu zorla yok etti. Gülümsedi ve dişleri karanlıkta bembeyaz parladı. Sonra pencerenin altından emekleyerek geçip gitti.

Onu asla görmediler.

Ya da çok azı görebildi.

Arabanın içi küf kokuyordu. Johnny deri koltukta kendini geri iterek elini cebine soktu. Sayfalar iyice buruşmuştu, üzerlerine çam reçinesi ve ateş kokusu sinmişti. Onları bacağına serip düzleştirdi ve fenerini yaktı. İsimler de adresler de kendi el yazısıyla yazılmıştı. Kenarlara bazı notlar ve tarihler atılmıştı.

Altı adam. Altı adres. Hepsi de sabıkalı cinsel suçlu. Kötü adamlar. Onlardan korkuyordu ama Tiffany Shore'un kaçırılmasının üzerinden neredeyse bir gün geçmişti ve onu kaçıran da büyük ihtimalle Alyssa'yı kaçıranla aynı adamdı. Bunlar Johnny'nin bulabildikleri arasında en korkunç olanlardı ve gerçekten ince eleyip sık dokumuştular. Alışkanlıklarını, işlerini, seyrettikleri televizyon programlarını ve hatta kaçta yattıklarını bile biliyordu. Bir tanesi bile alışılmışın dışında bir şey yapsa Johnny fark ederdi.

Korkusunu yenip anahtara uzandı. Dikiz aynasına baktı; gözlerinin içi kanlanmış, gözkapakları kararmıştı. *Artık dokunulmazım*, dedi kendi kendine, *bir savaşçıyım*.

Motoru çalıştırıp arabayı vitese taktı.

Artık yerli şefi olmuştu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Hunt, arabadan Yoakum'u aradı. Gecenin bir yarısıydı ve yollar yağmurdan sırılsıklamdı.

Telefonu iki kez çaldırdı. Bir üçüncü kez daha.

Bir anlık bir zayıflığın ardından Hunt, Katherine Merrimon'u bir kenara koymuştu. Bahçede bir dakikadan az bir süre için durmuşsa bile Hunt'ın vicdanı sızlıyordu. Tiffany hâlâ kayıptı ve tüm enerjisini bu olaya vermeliydi. Doğru sorular sorulmuş muydu, şimdiye kadar neler yapılmıştı? Neyi atlıyorlardı?

Telefon bir kez daha çaldı.

Haydi aç artık, Yoakum.

Yoakum telefona cevap verince özür diledi. "Burada işler karışık." Polis karakolundan bahsediyordu.

"Neler oluyor anlat."

"Bana söylediklerini yapıyoruz."

"Teker teker üzerinden geç."

"David Wilson'ın gözkapağından alınan parmak izi sistemde tanımlandı. Henüz bir eşleşme yok ama daha erken. Arazi yollarında dört araç Wilson'ın aracını arıyor. Senin tahmin ettiğin gibi cip üniversiteye kayıtlıymış. Wilson'ın arkadaşları ve akrabalarının listesini yapıyoruz. Bize bugün nerede olduğunu, ne yaptığını söyleyebilecek herhangi biri var mı araştırıyoruz. Üniversitedeki iş arkadaşlarıyla çoktan konuştuk ama işe yarar bir şey yok. Sorgulanmaya itiraz eden bir avuç insan var ama onun da üstesinden geliriz. İki tanesi şehir dışında olabilir, evlerine baktık ama her yer kilitli ve hiç ışık yok. Bir tanesinin Wilmington'da tutuklu olduğuna dair bilgi aldık, teyit ettiriyorum. İki yardımcı memur sabahki arama ağı için çalışıyor-"

"Arama ağı."

"Söylediğin gibi. Alyssa Merrimon vakasındaki gibi ilerliyoruz. O zaman mantıklıysa şimdi de mantıklı. Sadece adama ihtiyacımız var." Yoakum duraksadı. "Clyde, bak. Bunların hepsini zaten biliyorsun, emirleri sen verdin. Biraz eve gidip uyusan iyi olmaz mı? Saat kaç oldu, sabahın ikisi neredeyse. Oğluna baktın mı?"

Sessizlik.

"Hunt, inanamıyorum. Arasaydın bari?"

"Yoldayım sana doğru geliyorum," dedi Hunt.

"Şu an seninle arkadaşın olarak konuşuyorum, tamam mı? Eve gidip biraz uyumalısın."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır hiç de değil. Bu sabah bitik durumdaydın, şu anda da daha iyi olduğunu sanmıyorum. Burada sadece hamallık işi var. Bunun için sana ihtiyacımız yok, git biraz uyu. Yarın sabah dinç

olman gerekiyor. Tiffany için dinç olmalısın.” Hunt, kaldırımında ilerleyen lastik seslerini dinledi. Farları tam yanındaki büyük ağaçları aydınlatıyordu. “Bir saat olabilir belki,” dedi.

“Belki de iki saat,” dedi Yoakum. “Tanrım, bırak da üç saat uyu. Bir şey olursa ben seni ararım.”

“Tamam, anlaştık.” Hunt tam kapatacakken Yoakum araya girdi: “Bak, Clyde. Sen bu konuda en iyisisin. Ama kendini dağıtmamaksın.”

“Ne diyorsun sen?”

Yoakum iç çekti. “Kendini biraz toparla, dostum.”

Yoakum kapattı. Hunt, evinin yolunu tuttu. Ne yaparsa yapsın uyuyamayacağı biliyordu ama Yoakum haklıydı. En azından denemeliydi. Ve tabii bir de oğlu vardı...

Kahretsin.

Bu çok başka bir meseleydi.

Garaja park edip motoru durdurdu. Etraf sessizdi. Daha eve girmeden müzik sesini duyabiliyordu. Derinden gelen bir titreşimin sesi. Gitar tellerinden yükselen feryatlar. Durumu kabullenip merdivenlerden yukarı çıktı. Yan tarafındaki duvar kağıdı solgun ve eskimişti. Oğlunun kapısını çaldı, müzik sesinden duyulup duyulmayacağından emin değildi. Hunt en sonunda kapıyı açtı.

İlk bakışta sadece soluk bir beniz ve tepkisiz bir surat, sarı saçlar ve kendisinininkine benzeyen bir çift göz görebildi. Oğlu iki hafta sonra on sekiz yaşına basacaktı. Yapılı ve atletik bir çocuktur. Eğitim hayatı boyunca çoğunlukla iyi bir öğrenci olmuştu. İyi bir çocuk da denebilirdi. Ama bu durum geçen yıldan beri değişmeye başlamıştı. Saygısız, hoş görüşüz olup çıkmıştı. Şu anda yatağının kenarına oturmuştu. Üzerinde sarı bir şort, spor çoraplar ve üzerine “Candy” adlı filmin ünlü repliklerinden biri yazıyordu. Elinde bir otomotiv dergisi, müziğe ayağını yere vura vura ritim tutuyordu.

Hunt odaya girip kasetçaları kapattı. Oğlu başını kaldırıp baktı. Hunt, gözlerindeki nefrete şahit oldu.

“Kapıyı çalmak nedir bilmiyor musun?”

“Çaldım.”

Kafasını tekrar dergiye indirip bir sayfa çevirdi. “Ne istiyorsun?”

“Bugün olanlardan haberin var mı?”

“Evet, duydum. Ama senden değil tabii, ben de herkesle birlikte öğrendim.”

Hunt odanın içinde ilerledi. “Sen de orada, nehir kenarında mıydın?” Oğlundan ses çıkmadı. Bir sayfa daha çevrildi. “Yine mi okulu astın? Bunu konuşmuştuk.”

“Beni rahat bırak.”

Hunt sanki oğluyla değil bir yabancıyla konuşuyordu.

“Beni rahat bırak, dedim.”

Hunt bir an duraksadı, oğlu ayağa kalkmıştı. Kaslarının gerildiğini görebiliyordu. Bir an için Hunt’ın da öfkesi kabardı. Oğlu resmen ona dayılanıyordu. Ama bu tavn birkaç dakikadan az sürdü.

Oğlu tekrar kısa zaman önce olduğu çocuğa dđnüşti. Utangaç, masum merakları ve heyecanları olan bir ocuk. Kendi kahvaltısını hazırlamak için saat altıda kalkan, tahta ve elişi kağıdından uçurtma yapan bir ocuk. Hunt da gergin tavrını geride bıraktı. “Ben aşığıdayım. Konuşmamız lazım. Sen de bana anlatmak istediklerini bir düşün.”

Oğlu onu umursamadı. Hunt’ın arkasından kalkıp yeniden müziği açtı.

Hunt mutfakta bir tabureye oturdu ve Yoakum’u aradı. “Gelişme var mı?”

“Daha yeni konuştuk.”

“Biliyorum ama o zamandan bu yana bir değişiklik var mı diye sormak istedim.”

“Bir şey yok. Oğlun nasıl?”

Hunt viski şişesine uzandı. “Sanırım beni öldürmek istiyor.”

“Mazeret arıyorsa beni arasın, bende bolca var.”

Hunt bardağa iki parmak viski dđktü ve yerine oturdu. “Annesine ihtiyacı var. Ben onunla daha fazla iletişim kuramıyorum.” Hunt viskisinden bir yudum aldı. “Onunla birlikte gitmeliydi.”

“ocuğun seçme şanssı yoktu ki, Clyde. Annesi çekip gitti, ona da benimle gel demedi, yanlış mıyım?”

“Bu konuda onu zorlayabilirdim,” dedi Hunt.

“Düzelir.”

“Rock müzik dinleyip babasını yok etme planları yapıyor.”

“Rock müzik mi, aman Tanrım, hemen gazetecileri çağırın.”

“ok komiksin.”

“Evde kal,” dedi Yoakum. “Oğlunla ilgilen.”

“Zaman akıp geçiyor, John. On dakikaya ordayım.” “Bunu bir daha yapma.”

“Neyi?” Hunt, kendi sesindeki öfkeyi duyabiliyordu, Yoakum da öyle.

“Clyde, yeterince şey kaybetmedin mi? Gerçekten.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Tanrım. Bir kez olsun oğluna öncelik ver.”

Hunt cevap vermek istedi. Sert çıkmak istedi ama Yoakum suratına kapadı. Ahizeyi yerine koyup bir yudum daha aldı ve gerisini lavaboya dđktü. Yoakum doğru olanı yapmaya çalışıyordu. Hunt bunu anlamıştı ve o yüzden başını öne eğip asıl probleme odaklanmaya çalıştı. İşkolik durumdaydı ama hepsi bu değildi. Sessiz ve karanlık mutfakta durup düşündü ve hayatında ilk defa aslında oğlundan insan olarak pek de hoşlanmadığını kabul etti. Onu tabii ki seviyordu, onun oğluydu ama bazı hareketlerinden, inandıkları şeylerden ve yaptığı seçimlerden hoşlanmıyordu.

Oğlu eskisi gibi değildi, değişmişti.

Hunt bardağını alkaladı. Arkasını döndüğünde Ailen kapıda duruyordu. Birbirlerine bakıp

durdular, oğlu gözlerini ilk kaçıran oldu. “Evet, okulu astım, ne olmuş?” “Öncelikle, yasalara aykırı.”

“Biraz olsun bu halinden sıyrılamıyor musun?” Bir elini Hunt’ın oturduğu sandalyenin koluna koydu. “Neden hep polis olmak zorundasın? Neden biraz da normal bir baba olamıyorsun?”

“Normal babalar çocuklarının okulu asmasını umursamıyor mu?”

Ailen başını çevirdi. “Öyle demiyorum, biliyorsun.” “Köprünün orada bir adam öldürüldü. Bundan haberin var. Senin daha önce olduğun yerde öldürüldü.”

“Ben oradan ayrıldıktan saatler sonra.”

“Ya sana bir şey olsaydı? Başına kötü bir şey gelirse annene ne diyeceğim?”

“Bir şey olmadı, o yüzden yırttın.”

“Oradayken Johnny Merrimon’u gördün, değil mi? Jack Cross’u da.”

“Biliyorsun ki soruyorsun. Polisler böyle yapar nasılsa değil mi? Şüphelileri böyle sorguya çekerler.”

“Okul dışında Johnny Merrimon ile görüşüyor musun?” “O daha ortaokulda, ben lisedeyim.”

“Biliyorum,” dedi Hunt. “Ama hiç karşılaşıyor musun? Konuşuyor musunuz?”

“Onunla kimse konuşmaz. Delinin teki o.”

Hunt yerinde doğruldu, kulaklarında öfke alevleri harlanıyordu. “Ne demek deli?”

“Hiç konuşmaz ve gözlerinde hep ölü bir ifade vardır.” Ailen omuz silkti. “Bitik durumda. İki ziymiş sonuçta düşünsene, insan böyle bir şeyden sonra nasıl toparlanabilir ki?” “Peki ya Tiffany Shore?” diye sordu Hunt. “Onu tanıyor musun?”

Çocuk kızgınlıkla başını salladı, gözlerinde acımasız bir ifade vardı. “Yetmiyor, değil mi?”

“Ne?”

“O Tanrı’nın cezası işin.” Sesi tizleşmişti. “O boktan işin!”

“Oğlum-”

“Alyssa ve Johnny’i dinlemekten, başlarına ne kadar kötü bir şey gelmiş diye anlatmandan bıktım artık. Her gece o dosyayı tekrar tekrar inceleyip o kızın fotoğrafına bakmandan bıktım.” Hunt’ın çalışma masasını işaret etti. Çekmecesinde dava dosyasının bir kopyası duruyordu. “Gözlerinde o ifadesiz bakışları görmekten ve söylediklerimi dinlememenden. Sabahın üçünde evin içinde dolanıp kendi kendine mırıldanmanı duymaktan bıktım. Kendini suçlu hissetmenden de, dışarıdan yemek sipariş etmekten

de, kendi çamaşırımı kendim yıkamaktan da bıktım. Annem de bizi sırf senin bu takıntın yüzünden terk etti.” “Orada bir dur bakalım.”

“Doğru söyleyince durayım öyle mi?”

“Annen işimin gereklerini biliyor ve beni anlıyordu.” “Ben işinden bahsetmiyorum. Ben her gece yanında eve getirdiğin şeyden bahsediyorum. Johnny’nin annesiyle ilgili takıntından bahsediyorum.”

Hunt kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

“Bu yüzden bizi terk etti.”

“Yanlış düşünüyorsun,” dedi Hunt.

“O çocuğun annesine takıntılısın diye gitti!”

Hunt öne doğru bir adım attı ve sağ elini yumruk yaptığını fark etti. Bunu gören oğlu da ellerini kaldırdı. Omuzlarıyla gardım aldı ve Hunt oğlanın onu yere serebileceğini fark etti.

“Bana vuracak mısın?” dedi Ailen. Yumruğunun tersiyle ağzının köşesine dokundu. “Haydi, gel vur. Gel.”

Hunt geri adım atıp yumruğunu açtı. “Kimsenin kimseye vurduğu yok.”

“Tek umurunda olan o aile; Alyssa, Johnny ve o kadın. Şimdi de Tiffany Shore var ve her şey baştan başlıyor.”

“Bu çocuklar-”

“O çocuklar neymiş biliyorum! Tek duyduğum bu zaten! Ve bitmek bilmiyor.”

“Bu benim işim,” dedi Hunt.

“Ve ben de alt tarafı senin oğlunum.”

Sesi yenik düşmüş ama patlamaya hazır bir tondaydı. Baba oğul gözlerini birbirine dikti ve tam o sırada Hunt’ın telefonu çaldı. Arayan Yoakum’dü. Hunt parmağını kaldırdı, “Bunu açmam lazım.” Telefonu açtı. “İyi bir şey söyle.” Yoakum kısa ve öz konuşuyordu. “David Wilson’ın göz-kapağındaki parmak izinin sonucu geldi.”

“Eşleşme var mı?”

“Evet ve daha da iyisi var.”

“Ne kadar daha iyisi?”

“İnanamayacağın kadar iyi.”

Hunt önce saatine sonra dönüp oğluna baktı. Gözlerinde durumdan nefret eden bir ifade vardı. “On dakikaya orda-yım.” Telefonu kapatıp elini oğluna uzattı. “Ailen-”

Ama oğlu çoktan arkasını dönmüştü. Merdivenlerden hızla çıkıp odasının kapısını çarparak kapattı. Hunt gözlerini tavana bakıp sövdü ve evden çıkarken oğlu yine o korkunç şarkıyı son ses dinliyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Polis karakolu merkeze yakın bir sokaktaydı. İki katlı, kırmızı tuğladan fonksiyonel bir binaydı. Hunt karakolun kapısından bir hışımla geçti. Yoakum'u ikinci katta bir şehir haritasına gömülmüş şekilde buldu. "Seni dinliyorum," dedi Hunt.

"Parmak izi net. Levi Freemantle. Kırk üç yaşında. Siyahi erkek. Bir metre doksan beş santim boyunda. Yüz kilo." "Kahretsin. Çocuk abartıyor sanmıştım."

"Hayır, gerçekten dev gibi."

"İsmi tanıdık geliyor."

"Freemantle mı?" Yoakum sandalyesinde geriye yaslandı. "Bu geceden önce hiç duymamıştım."

"Fotoğrafi var mı?"

"Araç kayıtlarında yok. Ehliyeti yok. Kredi kartı ya da banka hesabı da öyle. Henüz rastlamadım."

"David Wilson köprüden aşağı bir araba çarptığı için uçtu."

"Belki başka eyalete kayıtlıdır. Belki de ehliyetsiz takılmak umurunda değildir."

"Başka ne biliyoruz?" diye sordu Hunt.

Yoakum birkaç sayfa kağıt topladı. "Birkaç yıl önce radara yakalanmış, başka bir şey yok. Tutuklanma yok. Banka hesabı, mülk kaydı ya da telefon kaydı yok. Hayalet gibi bir herifmiş. Büyük ihtimal farklı bir yargı sınırından buraya gelmiş olmalı. Ondan beri birkaç tutuklama, bir iki tane de suçlama kaydı var. Hapse girip çıkmış ama ciddi bir suçu yok. Bir ay orada, iki ay burada. Ama baksana bir hafta önce çalışma sırasında fark ettirmeden kaçıp gitmiş."

"Bir kanun kaçağından mı söz ediyoruz? Bunu neden daha önce duymadım?"

"Geçen hafta gazeteler yazdı ama iç sayfalarda bir yerde ufak bir yazı. Önemsiz, zararsız bir suçlu. Bir tehdit olarak görülmemiş. Hem bu yerel yönetimin sorumluluğuna giriyor."

"Ne tür bir işte görevliymiş?"

"En düşük seviye güvenlik önlemi gerektiren bir yerde. Kırsal alanda çift şeritli bir yolda çöp toplama, ot yolma gibi. Ormanlık alana kaçıp kaybolmuş."

"İnanılır gibi değil."

Yoakum, koca beyaz dişlerini gere gere gülümsedi.

"Asıl habere hazır mısın?"

"Neymiş?"

"Hapse girip çıkmış. Alyssa Merrimon'un kaçırılmasından üç gün önce serbest kalmış."

Hunt içinde heyecan kıpırtıları hissetti. "Sakın şaka yapayım deme, Yoakum."

"Elimizde bir adres var. Buraya ait."

“Yetki var mı?”

“Cross’u gönderdim, savcuyu uyandırıp halledecek.”

“Bu işe bir savcı atandı mı peki?”

“Atanmış olacak.”

“Emin misin?”

“Kız beyaz, ailesi zengin.” Yoakum omuz silkti. “Çok uzun sürmez.”

Hunt etrafına bakındı “Haydi ama Yoakum. Böyle şeyler söylememelisin, bunu konuşmuştuk.”

Yoakum omuz silkti ve sesi şaşkıncu şekilde donuktu. “Hayat bu işte, adil değil. Trajediler ve ağlak sahnelerle dolu. Kızma ama öyle.”

“Bir gün şu çenen yüzünden başın fena halde derde girecek. O yüzden onu sıkı tutsan iyi edersin.”

Yoakum sakızını patlatıp başka tarafa baktı. Hunt ellerindeki bilgileri gözden geçirmeye koyuldu. Levi Fre-emantle, Huron Sokağı’nda otuz iki yaşındaki beyaz bir kadınla, Ronda Jeffries ile yaşıyordu. Hunt kadının ismini bilgisayarda arattı. İki kez tacizden tutuklanmış, mahkum olmamıştı. Bir kez üzerinde A sınıfı uyuşturucu ile basılmış ve mahkum edilmişti. On sekiz aylık hapis cezasının yedinci ayının sonunda iyi halden salıverilmişti. Bir kez de toplum huzurunu bozmaktan mahkum olmuştu. Basit bir saldırganlık. “Ronda Jeffries,” dedi Hunt. “Freemantle ile ilişkisi nedir?”

“Şu an için aynı adreste yaşadıklarını biliyoruz. Ev arkadaşı ya da ondan daha fazlası olabilirler.”

Hunt, Levi Freemantle’ın tutuklanma kayıtlarına baktı. Tamamlanmamış görünüyordu.

“Bu tutuklamalar bir boka yaramaz. Başkasının arazisine izinsiz girme, aylıklık, hırsızlık falan. Vahşi ya da cinsel içerikli hiçbir şey yok.”

“Olanlar bunlar.”

Kayıtlar tıpkı herhangi yüz tanesinin olabileceği gibiydi. O kadar sıradandı ki Hunt sanki adamı tanıyormuş gibiydi; tıpkı diğer binlercesi gibi. Yine de iki metre, yüz kilo atlanacak bir şey değildi. Tarihleri tekrar kontrol edip Levi Freemantle’ın Alyssa’nın kaçırılmasından üç gün önce hapisten çıktığını doğruladı. Tiffany Shore’un kayboluşundan bir hafta önce de bir yol işi sırasında fark ettirmeden kaçmayı başarmıştı. Eğer bu bir tesadüfse bayağı büyük bir tesadüftü. Bir de cinayete kurban giden David Wilson vardı. Adam kayıp kızı bulduğunu iddia ediyordu. Cesedinin üzerinde Freemantle’ın parmak izi bulunmuştu. Johnny’nin tarifıyla adamın özellikleri tutuyordu. Zamanlama. Nehirdeki kıvrım.

Hunt sayfaları masaya koydu. “Cross’u ara. Ne durumdaymışız bilelim.”

“Ne yapması gerektiğini biliyor.”

“John, onu ara.”

Yoakum, Cross’un cep telefonunu aradı ve arama izninin ne zaman çıkabileceğini sordu. Telefonu kapadığında sesi pek de iç açıcı değildi. “Bilmiyor. Savcı acele edemiyor-muş.”

“Kahretsin,” dedi Hunt. “Hadi etrafı şöyle bir hırlayalım.”

Yoakum ceketini aldı ve Hunf ın arkasından koşturdu. “İznimiz olmadan arama yapmayacağız, değil mi?”

“Öyle bir şey yapmak aptalca olurdu.”

“Soruma cevap vermedin.”

Hunt onu dikkate almadı. Merdivenlerden ayaklarını vura vura iniyordu.

Yoakum sesini yükseltti. “Kahretsin, Clyde bu bir cevap değil.”

İşlek bir caddeden sola girip, şehir meydanının altı kilometre ters yönüne doğru ilerleyince Huron Sokağı’na çıkılıyordu. Şehrin bu kısmı kum tepelerinin ön ucunda bulunuyordu. Bu, hem bitki örtüsünden hem de havadaki nemden belli oluyordu. Kum ısıyı tuttuğundan hava daha sıcaktı. Zayıf toprakta ağaçlar daha bodurdu. Sokak dar ve kısa, etrafa dizilmiş evlerin bahçeleri yabani ot doluydu. Girişlerinde kalın zincirlere bağlanmış köpekler vardı. Hunt buralarda temkinli olmak gerektiğini biliyordu. İki yıl önce üç blok ötede bir cinayet vakasında çalışmıştı. Kadının biri kendi küvetinde bıçaklanarak öldürülmüştü. Bunu yapan, borç vermeyi reddettiği kendi oğluydu. Bir ellilik için ölmüştü kadın.

Acımasız sokağın acımasız insanları.

Hunt sola dönüp iki ev sonra yavaşladı. Farları kapadı, kırık bir şişenin üzerinden geçip durdu. Sokak, ileride daha nezih yerlere giden gümüşü raylara kadar uzanıyordu. Solda bir evin perdelerinden dışarı hafif bir mavi ışık süzülüyordu. Otlarda ateş böcekleri vızıldıyordu.

“Bu hiç iyi bir fikir değil,” dedi Yoakum.

Hunt çenesiyle işaret etti. “Aşağıdaki son blok, sağdaki.”

Yoakum başını o yöne çevirdi. Karanlık sokağa doğru kafasını uzatınca dudakları gerildi. “Tanrım.”

Hunt da sokağı gözledi. Verandadan yola pislikleri taşan darmadağın bahçeler, duvara dayanmış eski bir yatak, balkonlarda koltuklar. Araçlar kaldırımında duruyordu. Hatta gökyüzü bile olduğundan basık görünüyordu.

İki ev ötede bir pitbull zincirine bağlı bir o yana bir bu yana koşturup onlara bakıyordu.

“Bundan nefret ediyorum.”

“Biraz daha ilerleyelim.”

“Neden?”

“Freemantle’in evinin önünde bir araba ya da ışık var mı diye bakmak istiyorum.”

Hunt farlarını kapalı tutup arabayı boşa aldı. Otuz metre kadar daha ilerledikleri sırada pitbull durdu. Yoakum koltuğuna geri yapıştı. “Kötü bir fikir,” dedi ve tam o sırada köpek zincirinin yettiği yere kadar koşturup öyle bir havladı ki sanki arabanın içinde gibiydi. Onun gibi başka köpekler de zincirleri yettiği kadar ona katıldı. Etrafta zincirler takırdıyordu. İki evde daha ışıklar yandı.

“Kötü fikirmiş,” dedi Hunt ve vitesi geri taktı. Köşeyi dönüp yönünü girişe doğru verdi.”

Bir dakikalık bir sessizliğin ardından Yoakum, “Bu, sıkıntı yaratabilir,” dedi.

“Köpekler mi?”

“Dört blok öteden bile geldiğimizi duyar.”

Hunt saatine baktı. “Belki de duyamaz.”

“O nasıl olacak?”

“Bana güven.”

Yoakum camdan dışarı baktı. Hunt cep telefonundan Cross’u aradı ve ilk çalışta açıldı. “O izin belgesini istiyorum,” dedi. “Yirmi dakika içinde.”

“Savcı yüzünden.” Cross’un kızgınlığı sesinden belliydi. Beyannameyi üçüncü defadır okuyor.”

“Ne? Yazanlar gayet net zaten. Sebep çok açık ortada. Kafasına çök.”

“Onu da denedim.”

“Hangi savcı bu?” diye sordu Hunt, ve Cross cevap verdi: “Telefonu ver.”

“Konuşmak istemiyor.”

“Ver şu telefonu ona.”

Hunt bekledi. Yoakum başka taraflara bakıyordu. “Savcıya baskı mı yapacaksın?”

“Onu tehdit edeceğim.”

Savcı telefonu aldı. “Bu yaptığınız hiç de uygun bir davranış değil, dedektif.”

“İzin başvurusuyla ilgili bir sorun mu var?” diye sordu Hunt.

“Beyannameniz bende, ve fırsat verirsiniz kararımı vereceğim ama-”

Hunt araya girdi. “İzin belgesini imzalamakta geciken savcı yüzünden on iki yaşındaki çocuk öldü. Daha fazla oyalanırsak yarın manşetler bunu yazacak. Gazetede tanıdıklarım, hatırım geçen insanlar var. Dediğimi mutlaka yaptırırım.”

“Cesaret edemezsin.”

“Bir dene bakalım.”

Otuz dakika sonra polisler yerel bir bankanın arkasındaki boş alanda toplanmışlardı. İzin belgesi alınmıştı. Saat sabah üçü on geçiyordu; etraf karanlık ve sessizdi. Tepelerinde bir sokak lambası titreşip vızıldıyordu ve bir anda ampülü patladı. Hunt da dahil altı polis vardı. Başının üzerinden bir yelek geçirip cırt cırtını sağlamaştırdı. Silahını ikinci kez kontrol etti. Yoakum onu arka kapısında altın rengi bir kalkan bulunan lacivert kamyonetin arkasında bekliyordu. “Hazır mısınız?”

Yoakum endişeliydi. “Beklemeliyiz.”

“Hayır.”

“Karanlıkta girmek gereksiz bir risk. Garip bir ev, tehlikeli bir sokak. Biz daha sokağın

başındayken köpekleri duyacak zaten.”

“Şimdi harekete geçiyoruz.”

Yoakum başını iki yana salladı. “Binlerinin canını yakacaksın.”

“Buradaki herkes nasıl bir işe bulaştığını biliyor. İzci kampı değil burası.”

“Bu, bitkin savcıdan zorla izin almaya benzemez. Etiyle kemiğiyle sokaktayız. Ve birkaç saat durumu çok değiştirecek olmasına rağmen elindeki iyi polisleri tehlikeye atıyorsun. Şef bunun için kışını tekmelemenin bir sürü bahanesini bulacaktır. Birisinin yaralanması, tepene çıkması için yeterince iyi bir sebep olur. Aklını kullan, Clyde. Bir kez olsun. Bir de bu yönden bak.”

Hunt arkadaşını kolundan yakaladı. Öyle sıkıyordu ki kemiklerini hissedebiliyordu. “Ya senin kızın olsaydı? Senin kız kardeşin? Benim bakış açım bu ve sen de buna uymak zorundasın.” Hunt kolunu bırakıp arkasını dönecekti ama Yoakum henüz bitirmemişti.

“Duygularınla hareket ediyorsun.”

Hunt arkadaşına dikkatlice baktı, gecenin karanlığında gözleri simsiyah, yüzü gergin ve solgundu. “Bana karşı gelme, John. Bu çocuğu yaşarken bulacağım.”

“Birisi yaralanırsa bu senin sorumluluğun.”

“Ve biz burada oyalanırken kız ölürse de senin sorumluluğun. Bitti mi?”

Yoakum kendini topladı. Parmaklarını çıtlatıp evet anlamında başını salladı. “Konuşmaktan yorulduğum zaten.” Hunt bir parmak şıklattı ve diğer polisler etrafında toplandı. Yoakum, Cross ve tam teçhizatlı üç üniformalı polis. “Aradığımız adam bu.” Elinde adamın eski tutuklama dosyalarının birinden alınmış bir fotoğrafı vardı. “Suratının sağ yanında derin bir yara izi var. Adamı gören çocuğun söylediğine göre yanık izine benzer erimiş deri gibi görünüyor. İki metre boyunda, yüz kilo. Bu tanıma uyan başka bir adama rastlamayacağımı düşünüyorum, kolay olacaktır.” Birkaç gergin kıkırdama. Hunt gülmelerine izin verdi. “Demiryoluna gelmeden sağdaki son ev. Arkasında boş bir sahanlık ile yoldan ayrılıyor. Bir yanında demiryolu, diğer yanında başka bir ev var. Biz içeri girmeden önce üç tarafın da çevrilmiş olmasını istiyorum. Yeşillikler yabani ot ve yaprak dolu ama kimi yerlerde eski ağaç kökleri ve çöpler yüzünden engebeli olabilir. Bastığınız yere dikkat edin. Araç durunca önce Yoakum inecek. Siz ikinizi de yanma alacak.” Hunt iki üniformalı polisi işaret etti. “Siz arka ve yan tarafları tutacaksınız. Ben de geri kalanınızla ön tarafa gideceğim. Cross ileride olacak ama ilk önce içeri ben gireceğim. Adam dev gibi, bu yüzden arbede olsun istemiyorum. Onu hemen yere yığın. Kız herhangi bir yerde olabilir, bu yüzden silahlarınıza hakim olun. Adamı sağ yakalamalıyız ki konuşuralım.”

“Peki ya köpekler?” diye araya girdi Yoakum.

Hunt saatine baktı. “Köpekleri boş verin.” Aracın arka kapısını açtı, üniformalı polislerden biri direksiyona geçti. İçerisi silah yağı ve ter kokuyordu. Adamlar omuz omuza oturdular. “Bundan nefret ediyorum,” dedi Yoakum. İki üniformalı polis gülümsedi.

Yoakum bunu mutlaka söylerdi.

Motor çalıştı ve araç sokağa girmeden önce kendi etrafında bir çember çizip döndü. Hunt

direksiyondakine seslendi. “Dönüşten bir blok ötede dur. Orada bir market var. Kapalı”

Doksan saniye sonra araç boş bir alana doğru yavaşça ilerleyip eski püskü bir kamyonetin yakınında durdu. Hunt saatine baktı. “Üç dakika.”

“Neden bekliyoruz?”

Hunt soruyu dikkate almadı. “Üç dakika.”

Parmaklar sıkılıp gevşiyordu. Adamlar ayaklarına bakıyordu. Cross aradaki camı tıklattı. “Tam buçukta,” dedi Hunt. “Sonra yolumdan çekilin.”

Cross evet anlamında başını salladı. İki dakika sonra Yoakum dirseğiyle Hunt’ı dürttü. “Demek rock müzik?”

“Şimdi olmaz, Yoakum.” Bir dakika daha geçti. Trenin ilk tıkırtıları dalga dalga geldi, çok derinden hissediliyordu.

“Fark ettin mi?” diye sordu Yoakum.

Hunt karanlığa doğru baktı. Direksiyondakinin omzuna dokundu. “Ben söyleyince.”

Şoför olan başını salladı ve karanlıkta bir ses uğuldamaya başladı. Güneyden giderek belirgin hale geliyordu, daha derinden ama daha yüksek. Titreşim bir ses yığınına dönüştü ve düdüğü bir anda çalınca adamlardan biri irkildi.

“Sen tam bir zeka küpüsün,” dedi Yoakum.

Hunt elini şoför olanın omzuna koydu. “Şimdi.”

Araç boş alandan çıkıp önce bir sol, sonra bir daha sol yapıp Huron Sokağı’nın göbeğine çıktı. Boylu boyunca ilerlerken köpekler uğuldayıp zincirlerinin uçlarına kadar koşuştular. Yakından geçen trenin sesi hepsini bastırıyordu. Evin önüne vardılar. Hunt girişte bir araba, pencerelerden birinde de ışık gördü. Araç durdu. Kapıları açılınca sokağa içinden polisler döküldü. Yoakum ve adamları, silahlı ellerinde simsiyah botları karanlıkta görünmez bir şekilde yanlara doğru koştu.

Otuz metre ötede tren gece karanlığını yaran bir şimşek gibi ilerliyordu. Hunt şoförün ona yetişmesine izin vermek için bir saniye bekledikten sonra hızla koşmaya başladı. Cross diğer yanında belirdi ve dikey taraftan bahçeye girip verandaya kadar pisliğin ve kuru yaprakların içinde koşurdular. Hunt kapı kolu ve çerçeve arasındaki boşluğu işaret edip bir adım geri çekildi. Bir elinde fener, bir elinde tabancası vardı. Bir kez başını aşağı yukarı salladı ve kapıya çarpan koç başını duymadı bile. Kapıya çarpar çarpmaz etrafa kıymıklar ve parlak metal saçıldı. Mentşeler yerinden fırlarken kapı geri doğru çekilip düştü ve Hunt içeri girdi.

İçeride, üzerinde yırtık pırtık yastıklar, tepesinde tek bir ampul yanan bir sandalye vardı. Arkada floresan bir ışık koridorun sonunda bir yeri aydınlatıyordu. Hunt sağ tarafı kontrol edip silahını sol tarafa doğrulttu. Duvarlardaki açıklıklardan karanlık odalar ve eşyaların gölgeleri görünüyordu. Sol tarafta bir hoparlörden statik bir hırıltı geliyordu. Hunt kenara çekildi ve Cross ardından geldi. Oda sıcak ve daracıktı. Tütün rengi duvarlarda dans eden gölgeler dışında hareket eden bir şey yoktu.

Ciğerleri yakan yanık kokusunu ilk önce Hunt fark etti. Aracın şoförü olan polis iki kez nefes çekip burnunu kolunun içine sakladı. “Yerinizde kalın,” diye fısıldadı Hunt ve soldaki karanlık odaya

işaret edip diğer polisleri o yöne gönderdi. Hunt feneriyle koridoru aydınlatıp kapının kenarına dayandı ve karanlığa adım attı. Koridor daracık ve olduğundan uzunmuş gibiydi. İleride beyaz bir ışık halıya üçgen şeklinde yansıyor. Hunt bağırdı: “Polis. Arama iznimiz var.”

Sessizlik. Hareket yoktu. Hunt koridorda ilerleyip sağ tarafında bir mutfak gördü. Tezgahın üzeri bulaşıklarla doluydu. Girip baktı. Camı kırık bir pencere ve boş bir içki şişesinden başka bir şey yoktu. Arkasını dönüp koridorda ilerlemeye devam etti ve alçı paneldeki kan izini gördü. Açık bir kapıdan içeri adım atıp feneriyle odayı aydınlattı ve içerideki cesetlerin üzerinden sinekler uçtu.

Beyaz bir kadın, otuzlarında, büyük ihtimalle Ronda Jeff-ries'di. Tam olarak belli olmuyordu çünkü yüzünün yarısı yoktu. Üzerindeki şeffaf iç çamaşırı kanla kaplıydı. Göğsünün biri dışarı fırlamıştı. Derisi beyaza çalan gri bir renk-teydi. Yüzü paramparçaydı. Çenesi birkaç yerinden kırılmış, sol gözü kırıktan dışarı fırlamıştı. Bedenin üst kısmı koridora doğru uzanıyor, bacakları ise yatağın yanında duruyordu. Kollarından biri kafasının üzerine doğru uzanmıştı. O kolun elindeki iki parmak ise kırılmıştı.

Siyahi erkek ise onun kadar kötü dağılmamıştı. Hayattayken yapılı biriymiş de artık değildi. Kamı içeride kalan gazdan dolayı şiştiğinden kolları ve bacaklarını olduğundan küçük gösteriyordu. Kafasının sağ tarafı ezildiğinden yüzünün yarısı tamamlanmamış gibi görünüyordu. Çıplak vücudu, üzeri eşyalarla dolu bir sandalyeye yığılmıştı.

Hunt duvardaki düğmeye uzanıp ışığı yaktı. Işıktaki vahşet tüm ayrıntılarıyla gözler önüne seriliyordu. Hunt, arkalarından diğer polislerin geldiğini duydu. “İçerisi temiz,” dedi.

Ayaklarını nereye koyduğuna dikkat ederek kadının yanına diz çöktü. Cesedi aşağıdan yukarıya doğru inceledi. Kadının kırmızı ojeli tırnaklarının ortalarına boncuklar yapıştırılmıştı. Ayaklarının altında nasırlar vardı. Bacakları dizinden yukarı kadar tıraş edilmişti. Birer santim uzunluğunda takma tırnaklar parmaklarını diken gibi gösteriyordu. Görünen bir yara izi ya da dövme yoktu. Otuzlu yaşlarında görünüyordu.

Aynı şeyi adam için de yaptı. Sandalyenin tepesinde durup inceledi. Siyahi, kırklı yaşlarında, bir metre seksen santim boylarında. Her iki dizinde de eski ameliyat izleri vardı. Mücevher yoktu ama altın dişleri vardı. Sakalları uzamıştı.

Hunt başını kaldırdı. Dolabın yanında duran balıkçı çizmelerini, kot pantolon ve elma şekeri renginde saten çamaşırı gördü. Beton kerpici yatağın yanında buldu. “Yoakum.” Hunt işaret etti ve Yoakum odaya girdi. Hunt beton kerpici gösterdi. Bir tarafı kurumuş kanla sıvanmıştı. “Bu cinayet aleti olmalı.”

“Öyle görünüyor.”

Hunt doğruldu. “Bekle.” Ölü adamın ayaklarının yanında ve ölü kadının kolunun üzerinden geçti. Diğer polisler açık kapıya dayanmıştı ama Hunt onları dikkate almadı. Kapının yanına diz çöktü, elini halının üzerinde gezdirdi ve beton kerpicin izlerine rastladı. Ayağa kalktığı anda Cross kapıda duruyordu.

“Ne yapabilirim?” diye sordu Cross.

“Bahçeyi ve sokağı çevrele. Olay yeri inceleme ve adli tıp uzmanını çağır.” Hunt yüzünü ovuşturdu. “Ve bana bir diyet kola bul.” Cross tam dönerken koluna yapıştı. “Bu evdeki dolaptan

olmasın. Koridoru da boşaltın.”

Hunt koridorun boşalmasını seyrederken arkasında Yoakum’un olduğunu fark edip döndü. Ölüm ve vahşetin ortasında arkadaşı kanlı canlı duruyordu. Hunt ona bakmadan yavaşça konuştu. “Bunu söylemek için erken olduğunu biliyorum ama bence bu önceden planlanmış bir şey değil.” “Böyle düşünüyorsun, çünkü?”

Hunt kapının altına bir parmağını sürerek işaret etti. “Halıdaki izler. Beton kerpici kapının altına kapamak için kullanıyorlarmış gibi.” Omuz silkti. “Planı olan katiller genelde kendi silahlarını getirir.”

“Olabilir. Belki de o betonun orada olacağını biliyordu.” “Konuşmak için çok erken,” dedi Hunt. “Haklısın.” “Şimdi plan nedir?”

Hunt ellerini açıp odayı işaret etti. “Olay yeri inceleme gelene kadar burayı kapalı tutalım, sokakta yaşayanları sorguya çekelim. Lazım olursa diye bir arama köpeği de getir.” Hunt bir anda susup koridora doğru döndü. “Kahretsin!” Sözler ağzından bir çırpıda çıkmıştı. Duvara bir yumruk atıp bir hışımla salona geçti. Yoakum odaya girdiğinde Hunt iki elini açmış kapının çerçevesine dayanmıştı. Kafasını tahtaya vururken boş bir gümlleme sesi çıkıyordu. “Kahretsin.” Kafasını daha sert vurdu.

“Kendini yaralamak istiyorsan,” dedi Yoakum. “Daha iyi yollar var.”

Hunt döndü, sırtım kıymıklı kapıya dayadı. “Böyle olmamalıydı.”

“Cinayetler asla olmaması gereken şeyler.”

“O kız burada olmalıydı, John.” Hunt kendini boğulur gibi hissetti. Bir hışımla kapıyı açtı. “Bu iş bugün bitmeliydi.”

“Tiffany mi?”

“Hepsi, her şey.”

Yoakum önce anlamadı ama sonra fark etti.

Hunt’ın içinde yaşadığı cehennem artık onun hayatı olmuştu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Eski araba, dar ve karanlık yokuştan aşağı doğru vites boşa inip durdu. Bir yanında sessiz ormanın başladığı karanlık ve boş yol uzanıyordu. Johnny evi gözetledi. Bir penceresinden hafif bir ışık yayılıyordu. Buraya en son gelişinin üzerinden iki hafta geçmişti ama hâlâ aynı arabalar aynı ağaçların altında çürümeye bırakılmış halde duruyordu ve aynı posta kutularının üzerinde aynı bira şişeleri yığılıydı.

Ev kabak gibi ortadaydı. San boyalı dört duvarının kenarları yamuk yumuk bir ev. Bir buçuk kilometre uzağa leş gibi bir çöp kokusu yayılıyordu. Gündüzleri kargalar çöplerin üzerinde toplışıyordu. Uzaklardan bir yerden ise silah atış sesleri geliyordu. Sarhoşlar fare ya da boş teneke kutulara ateş ediyorlardı. Geceleri ise ağustos böceklerinin sesi hakimdi. Fakat bazen nedensiz bir şekilde susuyorlardı. Sanki dünya birden konuşmayı bırakıyormuş gibi oluyordu. Bu sessizlik anında Johnny hep donup kalıyordu. Etrafındaki hava sanki soğuk ve donuk bir hal alıyordu. Bu durum Johnny kabul etmek istemese de rüyalarına bile giriyordu ama yine de buraya gelip duruyordu.

Gece yarısı. Gün doğumu.

Altı kez.

On kez.

Burton Jarvis, mükerrer hükümlü olduğu için listedeydi. Bu, Johnny'nin bildiği en ciddi kelimeydi. *Her ne yaptıysa yeniden yapmaya meyilli pisliğin teki* anlamına geliyordu. Kayıtlara geçmiş bir cinsel suçluydu. Hayatını ölü geyikleri doldurarak ve düz şasili bir römorkla hafriyat artığı toplayarak kazanıyordu. Herkes ona Jar diyordu; şuna baksana Jar, sence bu kadar büyüğünü doldurabilir misin?

Jar'ın Johnny'nin anladığı anlamda arkadaşları yoktu ama birden fazla kez gelip giden adamlar olmuştu. O pis elleriyle CD değiş tokuşu yapıp Tayland'ın hâlâ sevişmek için en iyi yer olduğundan bahsediyorlardı. Johnny o adamların da kim olduklarını bulmuştu. Nerede yaşadıklarını, ne iş yaptıklarını biliyordu.

Onlar da listedeydi.

İçlerinden biri, diğerlerinden daha çok gelip gidiyordu. Silahı bazen yanında oluyordu, bazen olmuyordu. Yaşlı sırığın gözlerinde sapık bir parıldama ve uzun parmakları vardı. Jar ile birlikte aynı şişeden içki içip Vietnam'da bir köyde yaşadıklarından bahsediyorlardı. Minik Sarışın adını verdikleri bir kızdan bahsederlerken ikisinin de gözleri uzaklara dalıp gidiyordu. Kızın ailesinin katledildiği evde onunla üç gün geçirmişlerdi. *Minik Sarışın* deyip şişeyi kafalarına dikerlerdi. *Ne kızdı ama.*

Kahkahaları hiç de eğlenceli değildi.

Johnny ikinci gelişinden sonra Jar'ın evinin arkasındaki yıkık dökük barakanın farkına varmıştı. Ağaçların yoğun olduğu dar bir patikadan geçilerek oraya varılıyordu. Hem sokaktan hem de evden görünmüyordu. Duvarları çimentodandı. Pencereless tahtalarla, pembe izolasyon malzemesi ve siyah poşetlerle kapatılmıştı. Johnny içeriyi göremiyor-du, dışarı yansıyan ışık da yoktu. Kapıdaki kilit

neredeysse Johnny'nin kafası kadardı.

Önce oraya yöneldi.

Barakaya.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Saat altı civarlarında cesetler torbalarıyla dışarı çıkarılırken Hunt verandada bekliyordu. Durgun, karanlık gökyüzünün altında renksiz gibi görünen sokağa ve bahçeye baktı. Henüz güneşin doğmasına vakit vardı ama yaklaştığını hissedebiliyordu. Demiryolunun ötesindeki ağaçların tepelerine gri ışıklar yansımaya başlamıştı. Doğuda gökyüzü yeni bir günün başlangıcını işaret ediyordu. Her yer polis arabalarıyla doluydu. Sokağı ve girişi bloke ediyorlardı. Adli tıp uzmanının kapalı kamyoneti bahçenin kenarına park edilmiş, arka kapıları koca bir ağız gibi iki yana açılmıştı. Sarı bantların gerisinde öbeklenmeye başlayan gazeteciler vardı ama Hunt asıl komşuları gözlemliyordu. Sokak dar bir alanı kaplıyordu. Evlerin aralarında kısa boşluklar vardı ve hepsi birbirinin üzerine binmiş gibi görünüyordu. Birileri mutlaka bir şeyler biliyordu. Öyle olmalıydı. Etrafi süzerken gözü, üzerinde sarı bir tişört olan beyaz tenli yaşlı bir adama, şaşı bir siyahi çocuğa, sokak çetelerine ait renklere ve el yapımı berelere takıldı. Göğüsleri sarkık, iki kolunda da birer bebek olan iri bir kadına baktı. Yan evde oturmasına rağmen hiçbir şeyden haberi olmadığını söylüyordu.

Hiçbir şey duymadım.

Gözleri nefret doluydu.

Hiçbir şey görmedim.

Şubenin köpekli arama timinden biri evin yan tarafından çıkageldi. Üzeri pislik doluydu ve yüzü asıktı. Siyah tüylü melez köpek hemen yanında yürüyordu. Ceset torbalarına göz kırpmadan bakarken dili dışarıdaydı. Tasmalarını tutan adam başını salladı. “Zeminde ya da alçak alanlarda da hiçbir şey yok. Eğer bir ceset daha varsa başka bir yerde olmalı.”

“Emin misin?” diye sordu Hunt.

“Kesinlikle.” Köpeğin başını okşadı.

Hunt içinde bir rahatlama hissetti ama bu duyguya kapılmak boşunaydı. Tiffany Shore’un burada olmaması hâlâ hayatta olduğu anlamına gelmiyordu. Arkasında cesetler olduğunu bildiği için dönmeden devam etti. “Bunlar köpeğin aklını karıştırmış olamaz değil mi?” Başıyla gerideki ceset torbalarını işaret etti.

“Mümkün değil.”

Hunt olumlu bir şekilde başını salladı. “Peki Mike, teşekkürler.”

Adamın ıslığıyla köpek onu takip ederek dışarı çıktı.

Hiçbir şey. Ellerinde hiçbir şey yoktu. Johnny Merrimon’un Colorado’da buldukları kız hakkında söylediklerini düşündü: Bodrum katında duvara gömülü bir yerde sadece bir yatak, kova ve mumla bir yıl boyunca hapsedilmiş bir kız. Hunt’ın boğazında bir iğrenme refleksi oluşmuştu artık. Bunu düşündükçe sanki o refleksi gıdıklanıyordu. O kızı bulan polis kendisi olsaydı diye düşündü. Önce ne yapardı? Kızı eski püskü yataktan mı kaldırırdı yoksa o pisliğin suratını mı dağıtırdı? Acaba on yedi yıllık polislik kariyerini bir kenara atıp tetiği çeker miydi diye düşündü.

Belki de.

Hatta belkiden de öte.

Trenton Moore'un cesetleri arkaya yerleştirişini izledi. Adli tıp uzmanının görünüşü ile Hunt'm hissettikleri aynıydı: Yorgun ve solgun. Zayıf gün doğumu huzmeleri gibi. Trenton verandaya geldiğinde Hunt kahve ve ceset solüsyonu kokusunu alabiliyordu, tıpkı morglardaki kokuydu bu. "Sana bu kadar kısa aralıklarla iki iş daha kilitlediğim için üzgünüm," dedi Hunt.

Moore önemli değilmiş gibi yaptı. "Ben de zaten seni arayacaktım," dedi. "David Wilson'ın üzerinde ön incelemeyi tamamladık."

"Hızlısın."

"Nasıl desem, işimi seviyorum."

Hunt verandanın kapıdan ve gelen geçenden uzak köşesine doğru ilerledi. Moore da yanına geldi. "Anlat bakalım."

"Yoldan çıkıp yere çakıldığı sırada hayattaymış. Çocuk da bize böyle söylemişti ve bulgularım bunu doğruluyor. En belirgin yaralanmayı sen de gördün zaten. Bacakta ve kolda kırık var. Birkaç yerden aynı anda kırılmış aslında. Detaylar son raporda olacak. Beton zemine çarpma sonucu ciddi ezilmeler ve kırıklar. Sol tarafta eksen kayması. Yedi kaburgası kırılmış, sol tarafı da dahil. İç organlarda ciddi travma, iç kanama, patlak bir akciğer. Ama onu öldüren şey bunlardan hiçbiri değil.

"Devam et."

"Gırtlığında geniş bir ezik buldum." Moore kendi boğazının ön kısmında köprücük kemiklerinin tam yukarısını işaret etti. "Gırtlığı ve yemek borusu parçalanmış. Boğulmaya sebep olana dek nefes borusunun tümüne ciddi bir ağırlık binmiş." Duraksadı. "Adam boğazlanmış, dedektif."

"Ama Johnny onu bulduğunda yaşıyordu. Nefes alıyor, konuşuyordu."

"Boğazındaki ezilmenin belli bir izi var. Dışarıdan görülemiyor, ancak lens altında büyütülünce belirginleşiyor. Nasıl bir iz olduğunu anlamak ya da eşleştirmek mümkün değil ama kesinlikle var."

"İz mi?"

Moore anlatırken acı çekiyor gibiydi. "Bir ayak izi."

Hunt ensesinden aşağı inen soğuk ter damlasını hissetti.

"Birisi boğazına basmış, dedektif. Birisi, ölene dek boğazının üzerine basmış."

Moore'un ön inceleme raporu Hunt'ın sabahının seyrini değiştirdi. Daha acımasız, daha vahşi ve soğukkanlı bir hal almaya başlıyordu. Hunt huzursuz ve öfkeli bir şekilde eve girdi. Cesetler kaldırılmıştı ama gün doğumu hâlâ yeterince ışık vermiyordu. Saat altıyı yirmi beş geçince Hunt'm cep telefonu çaldı. Arayan oğluydu. Hunt numarayı tanıyınca irkildi. Olup bitenler sırasında oğlunu bir kez olsun aklına getirmemişti. "Efendim, Ailen."

"Eve gelmemişsin."

Hunt verandaya geri döndü. Açık, gri gökyüzüne bakıp oğlunun yüzünü hayal etti. "Evet," dedi. "Üzgünüm."

“Kahvaltuya gelecek misin?”

Hunt’ın içindeki suçluluk duygusu artıyordu. Çocuk aralarını düzeltmeye çalışıyordu. “Gelemem.”

Sessizlik. “Tabii ya.”

Hunt’ın telefonu tutan parmakları gerildi. Oğlunun elleri arasından kayıp gittiğini görebiliyordu ama ne yapacağını bilmiyordu. “Oğlum, dün gece için...”

“Evet?”

“Sana asla vurmaya düşünmedim.” Hunt telefonun ucunda bir soluk sesi duydu ve çocuk telefonu kapadı. *Kahretsin.* Hunt telefonu cebine koyup tekrar sokakta bekleyenleri izlemeye koyuldu. İçlerinden biri dışında hepsi cesetlerin yüklendiği araca merakla bakıyordu. Lekeli tişörtü olan yaşlı adam rayların üzerinde durmuş bir elini yırtık pırtık pantolonun beline dayamıştı. Kıpkırmızı olmuş gözleri baygın bakıyordu. Diğer titrek eliyle ise izmarit haline dönüşmüş sigarasını içiyordu. Hunt’a bakıp parmaklarıyla selam verdi.

“Yoakum,” dedi Hunt ve Yoakum başını kapıdan uzattı. “Birazdan gelirim.” Hunt rayların üzerinde duran adamı işaret etti. Yoakum eğri büğrü adama baktı.

“Desteğe ihtiyacın var mı?”

“Defol, Yoakum.”

Hunt raylara tırmanırken ayaklarının altındaki toprak eziliyordu. Yaşlı adamın şaraptan kızarmış burnundan yukarı doğru sigara dumanı süzülüyordu. Yakından bakınca

Hunt vücudunun önemli bir bölümünün felçten titremekte olduğunu gördü. Yüz yetmiş santim boyunda, omuzlan çökük, sağ tarafa doğru kıvrılmış duruyordu. Sanki sağ bacağı diğerinden daha kısa gibiydi. Hafif rüzgarda beyaz tel tel saçları havalanıyordu. Elini uzattı ve sesi çatlak çatlaktı, “Bana bir dolar verir misiniz?”

Hunt eline baktı, dış tarafındaki solmuş dövmeyle gördü. “Beş dolar olmaz mı?” Yaşlı adam Hunt’ın uzattığı parayı hemen ceplerinden birine tıktırdı. Kuruyup çatlamış dudaklarını yaladı ve gözleri rayların öteki tarafındaki yığıntıya kaydılar. Hunt bakışlarını takip edince ilerideki bodur çalılıkların arkasında eski püskü yeşil bir muşamba gördü. Ağaçların yeşili arasında neredeyse görünmez haldeydi. Boş teneke kutular ve sönmüş ateşin külleriyle karışmış toprak yığını gördü. Adam evsizdi.

Birden adamın gözlerinde korkulu bir ifade belirdi. Çökmüş avurtlarında korkudan yeni kırışıklıklar oluştu. “Tamam,” dedi Hunt. “Sorun yok.” Cüzdanından bir banknot daha çıkardı ve adam kesik kesik kıkırdarken başı bir anda geriye atıldı ve gülüşü kesik bir öksürüğe dönüştü. Parlayan rayların üzerine adamın ağzından kahverengi bir şey fırladı. Hunt başını başka tarafa çevirdi. Orada tümseğin öteki tarafına doğru atılmış başka şişeler de gördü. Köpek öldüren şaraplar, elli dolar bira şişeleri, ucuz viski şişeleri “Burada olanları gördünüz mü?” diye sordu Hunt evi işaret ederek.

Adamın bakışlarında boş bir ifade vardı, sonra bir anda korkuya dönüştü. Dönüp kaçmaya çalıştı ama Hunt onu kolundan yakaladı. Sakin bir sesle konuşmaya devam etti. “Beyefendi, bana işaret ettiniz, hatırladınız mı?”

Yaşlı adam kıpırdandı. Parmakları yamuk yumuk uçları sararmıştı. “O... o... ortalıkta çıplak dolaşıyordu.” Kafasıyla banyo penceresini işaret etti. “Bana bakıp gülüyordu.” Bir gözü seyirdi. “O... o... orospu.”

Hunt dikkatle konuşmaya devam etti. “Ronda Jeffries’den mi bahsediyorsunuz?”

Adamın çenesi bir anda kıtırdayarak seğirdi. Soruyu anlamamış gibiydi.

“İyi misiniz?” diye sordu Hunt.

“Adam iki kolunu da havaya kaldırdı. “Ben dünyanın kralıyım.” Kaçıp gidecekmiş gibi yapınca Hunt iki parmağını omzuna koydu.

“Beyefendi, bana burada olanları anlatır mısınız?”

Adamın sol gözkapağı düştü. “Ben sadece küreği gördüm,” dedi ve bir ayağını kaldırıp diğerinin kaval kemiğine sürterek bacağını kaşdı. “Küreği aldı,” diyerek işaret etti. “O barakadan aldı.”

“Levi Freemantle mıydı? Siyahi adam. Yüz kilo.” Hunt barakaya doğru baktı. Tekrar adama döndüğünde adamın suratu yine ifadesizleşmişti. “Ne diyordunuz?”

“Ne istiyorsun?” Sanki yüzündeki sinekleri kovarcasma elini salladı. “Seni tanımıyorum.” Dönüp raylara doğru ayaklarını sürüye sürüye uzaklaşmaya başladı. Sadece bir kez arkasını dönüp baktı, yine sinek kovar gibi ellerini salladı.

Hunt iç geçirdi. “Cross,” diye bağırdı ve onu tümseğın oraya çağırdı.

“Evet, efendim?” Cross rayların oraya geldi.

“Git onu getir,” dedi. “Bir şeyler görmüş olabilir. Olmayabilir de. Bakalım ağzından laf alabilecek miyiz ama nazik davran. İşin bittiğinde de hem Sosyal Hizmetler’i hem de Gaziler Hastanesi’ni ara. Gelip bu adama yardım etsinler.”

“Gazi mi?”

Hunt kendi elinin arka tarafını işaret etti. “Dövmesi var. ABD Deniz Kuvvetleri. Denizci. Ona saygılı davran.”

“Tabii, efendim.”

Hunt verandaya geri döndüğünde Yoakum yeniden başını uzattı. “Sanırım bir gelip bakman lazım,” dedi.

“Nedir o?”

“Güney batı tarafındaki boş odayı hatırlıyorsun değil mi?”

“Yatak odası mı?” diye sordu Hunt aklında odayı hayal ederek. Küçük, fazla eşya olmayan bir odaydı. Pencerede san bir gölgelik asılı, duvarlarda bant izleri vardı. Sadece boş olması dikkat çekiciydi. “Ne olmuş?”

Yoakum’un sesi düştü. “Gel de bir bak.”

Hunt, Yoakum ile evin içinde ilerledi. Parmak izi toplayan polisler ve polis ceketi giymiş bir fotoğrafçının yanından geçti. Odaya yaklaştığında iki üniformalı polis geçmesi için yolu açtı.

“Dolabın içinde.” Yoakum dolabın kapısını açıp içeriyi aydınlattı. İçine ışık dolunca dolabın beyaz iç kısmı olduğundan daha beyaz parladı. Arka tarafına pastel boyayla resimler çizilmişti. Çocukça çizgilere sahiplerdi. Yamuk yumuktu. Resimdeki adam siyah boyayla çizilmişti ve kırmızı dudakları, bol mor bir pantolonu ve kocaman kalın çöp adam parmakları vardı. Kahverengi gözleri sanki kavanoz şablon alınarak çizilmiş gibi yusuvarlaktı. Yüzünün sağ tarafında kırışık çizgiler olsa da kıvrımlıydı ve teh-ditkar görünmüyordu. Küçük bir kızı göğsüne bastırmıştı ve kızın saçındaki kurdelenin pembe rengi yapılı göğsünde kaybolmuş gibiydi. Kızın bir eli havadaydı ve üzerinde sarı bir etek vardı. Gülümsemesi vahşi bir kırmızıydı.

“Bu nasıl bir şey böyle?”

“Aynen,” dedi Yoakum. “Ben de aynen böyle dedim.” Hunt odanın geri kalanını gözden geçirdi. “Başka çizim yok mu?”

“Hiç yok.”

“Birileri bir şeyler biliyor olmalı.”

“Mahalleyi gözden geçirdik ama polislerle asla konuşmuyorlar. Bu sokakta böyle.”

“Kızın bu evde tutulduğuna dair bir işaret var mı?”

“Oda temizlenmiş,” dedi Yoakum. “Bu başlı başına bir gariplik. Evin geri kalanı iğrenç durumda.”

Hunt gözlerini duvarda gezdirip eskiden duvarda asılı olan her neyse onu tutan bantların izlerine baktı. İzler açılı duruyordu, sanki asılı kağıtları köşelerinden tutuyormuş gibi. Hunt köşeden başlayıp bütün duvarlardan yavaş yavaş geçti. Lekeli alçıpana ve zemine baktı. Duvarlarda boya kalemi izleri vardı. Başka çizim ya da resim benzeri bir şey yoktu. Sanki birisi kağıdın dışına taşmış gibi sert bazı çizgiler vardı, o kadar. Sarı gölgeğin arkasına baktı ve sonra köşede bir yere asıldı. Köşelerinden tutup kaldırdı ve Yoakum da bakmak için yanına geldi. “Bu bir düğme mi?” diye sordu.

Hunt elindekini çevirdi, gözlerini kısarak baktı. “Doldurulmuş bir hayvan parçası.”

“Ne?”

Hunt daha yakından baktı. “Sanırım gözü.” Bir elini

uzattı. “Bana bir poşet ver.” Yoakum ona bir poşet uzattı. Hunt, plastik hayvan gözünü poşete koyup ağzını kapadı. “Bu odanın altını üstüne getirin.”

“Sen nereye gidiyorsun?” diye sordu Yoakum.

“Bu boktan olaylardan bıktım artık.”

Hunt evden bir hışımla çıkıp verandaya ayak bastı, insanlar hâlâ evin önünde bekleyip tehditkar görünmeyen polisleri izliyordu. Bu vurdumduymaz halleri Hunt’ın öfkesini daha da kabarttı. Olabildiğince yüksek sesle bağırdı: “Bu evde neler olup bittiğinden haberi olan biriyle konuşmak istiyorum.” İnsanlar bir anda donakaldı. Her birinin suratına o bilindik boş ifade oturdu. “Burada insanlar ölmüş, bir kız kayıp. Bana birisi bu evde neler olduğunu anlatsın.” Hunt, iki elinde de birer bebeği olan kızgın ifadeli kadınla göz göze geldi. Ona odaklandı çünkü yan komşuydu ve bir anneydi. “En ufak bir şey bile bize yardımcı olabilir.” Kadın gözlerini dikmiş ona bakıyordu,

yüzünde soğuk ve mesafeli bir ifade vardı. Hunt kalabalığı sağdan sola taradı, yüzlerindeki güvensizliği ve kızgınlığı görebiliyordu. “Bir kız kayıp!”

Ama şu an yanlış yerde polislik yapmaya çalışıyordu. Verandanın köşesinde, üzerindeki etiketi solmuş beyaz boya kutusu gördü. Kendisini de şaşırtan bir dehşetle bir anda kutuyu tekmeledi. Kutu bahçeye, pisliğin içine düştü ve içinden grileşmiş boya fişkırdı. Hunt yerde bıraktığı lekeye baktı ve kafasını kaldırdığında şefin girişte durduğunu fark etti. Olay yerine henüz gelmişti ve arabası hâlâ çalışıyordu. Açık kapısının yanında durmuş, ellerini kavuşturmuş somurtarak Hunt’a gözlerini dikmişti. Göz göze geldiler ve

bir süre öyle kaldılar. Sonra şef yavaşça ve ne yapacağını bilir bir şekilde kafasını iki yana salladı.

Hunt iki kalp atışı kadar bekledi ve sonra arkasındaki açık kapıya döndü.

Ölümün kokusu etrafını sarıyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Burton Jarvis barakadan saat altıyı yirmi geçe çıktı. Bütün gece hiç uyunamıştı. Gece boyunca içtiği tekila ve aldığı uyuşturucu hapin hâlâ etkisindeydi. Gözlerinin ardında sanki bir ucundan yanmaya başlamış parlak bir fitil vardı. Korku gibi bir his. Hem kızgındı hem de kendini tatmin olmamış hissediyordu. Ne doğru ne de yanlışla ilgisi olan bir tür pişmanlık duyuyordu. Aklında sonuçlar, aldığı risk ve yapmaması gereken bir şeyi yaptığını bilen birinin endişesi uçuşuyordu. Yakalanmasına sebep olacak şeyler yapmıştı.

Ama yine de...

Ağaçların arkasındaki rutubetli boşluğa yöneldi. Yüzüne yayılan sıyrıtmayı hissedebiliyordu.

Ama yine de...

Koca kilitle uğraşırken gülümsemesi solmaya başladı, vücuduna ter hücum edince de tamamen yok oldu. Barakadan eve doğru sendeleyerek yürüdü. Gözlerinin içi kaşınıyordu ve sanki birisi sinüslerinden içeri mum akıtmış gibi bir yanma hissediyordu.

Jar iyi bir adam değildi. Bunu kendi de biliyordu ama umurunda değildi. Hatta annelerin sırf onun yanından geç-meşinler diye çocuklarını kaldırımdan yola indirmelerinden sapıkça bir zevk alıyordu. Dokuz tutuklanma ve parmaklıkların ardında geçen on üç yıldan sonra sadece kendi ihtiyaçları için yaşıyordu. Altmış sekiz yaşındaydı. Fırça gibi saçları vardı, iki tane dişi eksikti ve çiğ yumurta akı gibi gözleri vardı. Günde üç paket sigara kilo almasını, uyuşturucu ve alkol ise onu sakinleştirip hapishaneye girmesini engelliyordu. Acısını dindiriyor, akımın vardığı uçsuz bucaksız yerlerin rahatsızlığını alıyordu.

Genellikle.

Kasabanın hemen dışında on iki dönümlük bir arazide virane bir evi vardı. Katı atık toplama alanına gidişte çift şeritli yol önünde kıvrılıyordu. Ön bahçesi ağaç ve pislikle doluydu. On dokuz yıllık bir Pontiac ve her çalıştığında siyah dumanlar saçan bir kamyonet sahibiydi.

Bir de barakası vardı. Evin tam arkasında sık bir ağaçlık ile çalılıkların ardındaydı. O ağaçlar ve çalılar tam da olması gerektiği gibi büyümüşlerdi - barakayı saklamak için. Baraka, şehir haritasında görünmüyordu. İzinsiz bir mülktü. Barakadan sonra üç kilometre kadar ormanlık alanın ardından nehre ulaşıyordu.

Jar çocuğu daha önce görmüştü. Pencereden hızla geçen bir ışık, çalılığın arasında farklı bir renk. O bok çuvalının ne istediğini bilmiyordu ama bir keresinde nerdeyse yakalamıştı. Onu arka pencereden görmüş, sessizce ve görünmeden arkasından ilerlemişti. Tam saçma yapılmıştı ki çocuk elinden kaçıp kurtulmuştu. Jar, ciğerleri yetene kadar arkasından kovalamıştı. O anı çok iyi hatırlıyordu. Çamurun içinde diz çökmüş, avazı çıktığı kadar bağıırıyordu: Seni burada bir daha görürsem öldürürüm. Küçük bir sinek gibi öldürürüm.

Ama çocuk, Jar'ın bildiği kadarıyla iki kez daha geri gelmişti. Onu hiç böyle güpegündüz göreceğini düşünmemişti.

Gözüne ilk önce araba çarptı. Yolun kenarında, lastik demeye bin şahit isteyen yuvarlakları su

kanalına oturtulmuş şekilde park edilmişti. Jar ağaçların arasında parlayan bir metal görünce verandaya çıktı. Üzerinde sadece iç çamaşırı vardı ama umurunda değildi. En yakın komşusu bir buçuk kilometre ötedeydi ve boş bir sokakta yaşıyordu. Birileri çöplüğe giderken ya da modifiyeli arabalar yarışırken ancak araba geçiyordu. Burası onun cennet köşesiydi ve camı ne isterse onu yapıyordu. Hem saat daha çok erkendi. Güneş daha ağaç tepelerinden fazlasını aydınlatmıyordu.

Onun evinin önüne kim arabasını park etmişti böyle?

Bazı insanların aklı hiç çalışmıyordu.

İçeri uzanıp kapının arkasına dayalı beyzbol sopasını aldı. Sopanın üzerinde en son bir şampiyonluk maçında sinirlenip parçaladığı televizyondan kalan izler duruyordu. Jar, son basamağa geldiğinde tökezledi. Ayağını boşluğa atınca belinde sevimsiz bir acı hissetti. Toparlanmaya çalışıp sendelerken ağaçlara doğru yöneldi. Ağaç dallarından biri yüzünü sıyırıp yanağını çizdi.

Lanet olsun senin gibi ağaca.

Beyzbol sopasıyla dala bir vurdu, neredeyse dengesini kaybedip yere düşüyordu.

Araba eski bir steysin vagondu. Sarı boyalı, panelleri ahşap görünümlüydü. Lastikleri kabak gibiydi ve camların ikisinin lastikleri yerinden çıkmış sallanıyordu. İçinde kimse yok gibiydi. Jar girişteki çakıl yolun sonunda durdu ve kızarmış, sulu gözleriyle yolu gözledi. Gelen giden yoktu. Yolda steysin vagondan başka araç göze çarpmıyordu. Asfalt ılık ve düz, sopa fena hırpalanmış ve bol kıymıklı durumdaydı. Yürürken sopa bacağına sürtüyor, ince kıymıklar derisine batıyordu. Durup bakınca kıymık batması yüzünden bacağına kanadığını gördü.

Lanet olsun senin gibi sopaya.

Arabanın camları açıktı ve çocuk ön koltukta kıvrılmış uyuyordu. Üzerinde yırtık pırtık bir pantolon ve eski püskü spor ayakkabıları vardı. Boynundaysa tüye benzer bir şeyler asılıydı. Bu garipti. Üst kısmı çıplaktı ve göğsünde ve omuzlarında is lekeleri vardı. Suratı, Jar'm pencereden gördüğüyle aynı surattı. Ne halter karıştırdığı belli olmaz bir ifade, ince, is lekeli bir surat. Yanına dönmüş uyuyordu ve Jar parmaklarını şimdiden çocuğun boğazında hissedebiliyordu.

Bu o çocuktü. Jar'm her akşam huzursuzca omzunun üzerinden arkasına bakmasına sebep olan sinsi bir pislikti. Jar yola baktı ve tekrar arabaya döndü. Yerde bir dürbün, bir şişe su ve bir fotoğraf makinesi duruyordu. O fotoğraf makinesi de ne boka yarıyordu öyle? Çocuğun elinde çakısı vardı, açık duruyordu.

Jar bunu görünce neredeyse kahkahalara boğulacaktı ama o an kafasındaki hesaplarla meşguldü.

Görünürde kimse yok. Çocuğu arabadan çıkarmak otuz saniye, evin arkasına götürmek için bir dakika yeter.

Bunu yapabilirdi.

Ama sarhoş ve dengesiz bir durumdaydı. Canı çıkmış gibiydi ve Jar gibi insanlar hapisane hayatına öyle çabuk alışamazdı. Hem bir de arabayla uğraşması gerekirdi. Ondan hemen, iz bırakmayacak şekilde kurtulması gerekirdi. Eğer çocuk kavga etmeye kalkarsa iş pisleşirdi. Öfkeli olduğu zaman gözü hiçbir şey görmüyordu. Bunun farkındaydı. Yoldan geçen birinin görmesi ihtimali vardı. Yolun kıvrımı sebebiyle o önceden fark etmeden birisi çıkıverebilirdi. Çocuğu

arabdan dışarı srklerden onu gören olursa mutlaka polisi arardı. Hem polisler zaten kayıp kız yüzünden alarmdaydı.

Her zaman o kadar şanslı olamayabilirdi.

Jar kafasının içinde kendisiyle kavgaya tutuştu. Bu o çocuktu ve bir şeyler biliyordu. Oyle olmalıydı yoksa niye buraya gelip dursundu? Ona bakmak bile Jar'ın midesini bulandırıyordu. Bu ocukta garip bir şeyler vardı...

Bir yandan Jar bir düzen tutturmuştu. İkisi ve kalacak bir yeri, eski günleri hatırlayacak uzun geceleri vardı. Hem bir barakaya hem de üç kilometre uzunluğunda ağaçlık alan gibi bir fırsata sahipti.

Ama yeterince dikkatli olursa...

Yumuşak asfaltta ayaklarının üzerinde sallandı. İçindeki korku yükseliyordu. şu an etraf karışıktı. Hem sarhoş ve dengesiz bir durumdaydı.

Ama bu o çocuktu.

Jar yaklaşık bir dakikadır yolun ortasında donuyla durmuş arabanın içindeki çocuğa bakmakta olduğunu fark etti. O zaman kararını verdi. Aklından geçenler onu yavaşlatıyordu ve yeterince hızlı olmaması başını belaya sokardı. Bunu fena bir şekilde yaşayıp görmüştü. Dokuz tutuklama

ve on üç yıl; hepsi de kendi aptal hataları yüzünden. Unut gitsin. Arabanın plakasını alır, çocuğu sonra da bulurdu.

Ama ocuk o sırada gözlerini açtı. Gözlerini bir kez daha kapatıp açtı ve çığlık atmaya başladı.

Jar pencereden içeri bir farenin deliğe girişi gibi daldı.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Johnny korkunç bir kabustan uyanmış gibiydi. Üzerindeki pencereden gökyüzünü görebiliyordu. Sonra kanlanmış gözler ve uçlan san bantlı parmaklan gördü. Bunun bir kabus olduğunu biliyordu çünkü daha önce de görmüştü: Aynı surat, aynı kırık tırnaklar. Johnny gözlerini kırıştırdı ama değişen bir şey olmadı. O pis, çirkin adam hâlâ oradaydı ve parmaklan daha da sıkılaşıyordu. Johnny nerede olduğunu o an anladı. Çılgınlık boğazını yırtarken Burton Jarvis pencereden öyle bir hızla atılmıştı ki Johnny'nin kıpırdayacak vakti kalmamıştı. Geri kaçmaya çalışmıştı ama iri kemikli parmaklar bileğine yapışmıştı bir kere. Johnny yine bağırdı ve Jar, tıpkı rüyalanında duyduğu o derin ses gibi homurdandı. Ayak bileğine bir el daha yapıştı ve Johnny koltuktan ileri uçtu.

Bıçağını gelişi güzel sallıyordu. Adamın kollarına denk getirebildi. Kırmızı yaralar oluşup açıldı ve Johnny bıçağı bir kez daha salladı. Adam aniden üzerine çullanınca Johnny kafasını direksiyona vurdu. Kapı açıldı ve Johnny yere düştü ve başı kaldırırma çarptı. Bir ayak elindeki bıçağı tekmeleyip attı.

Arabanın altına kaçmaya çalıştı ama Jar onu boynundan

yakalayıp sırtüstü yere yatırdı. Kafasına taş parçaları batıyordu. Parmakları boynunu giderek daha fazla sıkıştırıyordu, Johnny göğsünde bir buz şeridinin oluştuğunu hissetti. Bir an için o kadar soğuktan ama sonra sıcaklık ve acı geldi. Johnny, kendi bıçağıyla yaralandığını anladı. Jar yüzünü yüzüne dayamış tükürükler saçarak sövüp sayıyordu. Bir soğuk şerit daha açılıp alev alev yanmaya başladı. Johnny ölüyordu, bunun farkındaydı. Bu yaşlı pislik onu sokak ortasında öldürüyordu.

Bıçak gözünün önünde ışıldadı. “Hoşuna gitti mi?”

Yeniden bıçakladı.

Ve yeniden, defalarca.

“Hoşuna gitti mi seni küçük piç?”

Delirmişti, çılgın gibi saldırıyordu ve bir anda bir gümbürtü koptu. Jar, göğsünde kıpkırmızı bir çiçek açmış gibi bir lekeyle geriye uçtu. Jar'ın vücudunun kaldırırma çarparken çıkardığı boş çuvalın yere düşüşüne benzer ses, Johnny'nin kulaklarını sağır edecek gibiydi. Johnny gözlerini kapadığında adamın yere nasıl çarptığını ve yerde seken kaburgalarını hâlâ görebiliyordu. Hiçbirine anlam veremiyordu ama Johnny'nin gözünün önünde olmuştu. Ve sonra acı araya girdi. Johnny doğrulup oturdu ama göğsünde inanılmaz bir acı vardı. Elleri kan içindeydi. Parmaklarına bakıp kafasını çevirdi. Jar'ın ayaklarının altını gördü. Yaşlı adamın bacağı hâlâ sarsılıyordu.

Neler oldu?

Arkasında bir taşın yolda sürüklenme sesini duydu. Önce tabancayı gördü. Büyük siyah şey bembeyaz ellerin arasında titriyordu. Küçük parmakların tırnakları dövüşmekten yıpranmıştı. Kolları inceikti, kasları zayıftı ve tabancayı zorlukla tutuyordu. Namlunun ucu havada deli gibi sallanıyordu. Üzerinde eski, dizlerine kadar uzanan mavi bir gömlek vardı. Cebinin üzerinde Jar'ın ismi yazılıydı. Alt kısmında bir yağ lekesi vardı ve bir düğmesi eksikti. Bileklerinden kelepçeler sarkıyordu. Dudaklarına diş geçirdiği yerlerden kan süzülüyordu.

Yanımdan geçerken Johnny'e bakmadı. Ayağı hâlâ sarsılan, elleri bükülmüş Jarvis'e baktı.

Johnny kızın kim olduğunu anladı. "Tiffany."

Kız onu umursamadı. Bacaklarındaki bağlanma izlerini, kelepçelerin altındaki derin yaraları gördü. "Tiffany, yapma."

Parmakları horozu buldu. İki kez tıkırdayan metal sesi duyuldu ve Jar'ın ayağı sarsılmayı kesti. Johnny kalkınca Jar'm suratını görebildi. Adamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yaşlı adam elini kaldırdı. "Yapma," dedi.

Burnundan süzülen kan Tiffany'nin titrek dudaklarına bulaştı.

Yapacaktı.

"Onunla konuşmam lazım." Johnny ellerini kaldırdı. "Kız kardeşimin yerini biliyor."

Tiffany bir an duraksadı. Dudağındaki kan süzülüp dişine bulaştı. Kolları uzattı.

"Hayır," dedi Johnny.

Ama Tiffany tetiği çekti. Kurşun Jar'ın avucunun içinden geçip dışında patladı. Kafası yere çarpıp sekti. Bacağı hareket etmeyi sonsuza kadar kesti.

Tiffany yere oturup gözlerini boşluğa dikti. Jar'ın akan kanı bacağıнын yanında bir göl halini alırken tabancayı yanına koydu. Johnny adamın yanına koşup dizlerinin üzerine yığıldı. Jar'ın parçalanmış kafasını ellerinin arasına almış sanki içinden akanları kurtarabilecekmiş gibi tutuyordu. Ama adamın gözleri cansız ve boş bakıyordu. Bir an için Johnny'nin gözü döndü ve bağırdı. "O nerede?" Soruyu bağırarak tekrarlıyordu. Jar'ın kafasını yere vurmaya başladı. Kafasının tüm kemikleri kırılana dek vurdu ve sonra durdu.

Geç kalmıştı.

YIRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Levi uyandığında kafasının içi karmakarışıktı. Silah sesiyle gözlerini açmıştı. Yakınlardan geldiğini sanmıyordu ama nehir suları sesin uzaklığını anlamasına engel oluyordu. Silah sesi herhangi bir yerden gelmiş olabilirdi.

Görüşü netleşene dek gözlerini kırıştırdı. Vücudunda bir acının ağırlığı vardı ve doğrulup oturmaya çalışınca acı da ona merhaba dedi. Boğazında acıyan yere dokunduğunda eline kan bulaştı. Kamına batmış bir dal parçasının ucunu gördü. Bilardo ıstakası kalınlığındaki dal parçası sağ tarafına, kaburgasının altına saplanmıştı. Eliyle ucuna dokununca vücuduna daha da saplandığını hissetti. Gözünden yaşlar gelirken onu içinden çıkarmak için çekmeye çalıştı.

Gözlerini yeniden açtığında artık çıkaramayacağını anlamıştı. O yüzden bir daha uğraşmadı. Hareket ettiğinde acıyordu ama hiç kıyılamayacak kadar da değil. Sadece düşünmemesi yeterliydi, o da düşünmemeye çalıştı, zorlanarak diz üstü çöktü, alnını kutuya dayadı ve ellerini yanına getirdi. Bir gün daha devam edebilmek, yapması gerekeni tamamlayabilmek için gerekli gücü ona versin diye

Tanrı'ya dua etti. Tanrı'nın onunla konuşacağından emindi ama gözlerini açtığında dala konmuş bir karga gördü. Kapkara gözlerini kutuya dikmiş kıpırdamadan bakıyordu. Levi bir anda içinde bir korku hissetti. Kuşlara güvenmiyordu. İnsanlara yapmak istedikleri konusunda çok gözü kara ve soğukkanlı hayvanlardı. Bir de kargalar hakkında anlatılanlar vardı. Büyük büyük büyükannesinden kalan hikayeler... Kargalar ve taze ölümler hakkındaki hikayeler.

Yerin dibine düşerken yanan ruhların hikayeleri.

Levi kollarını açıp kutunun üzerini kapladı. Karga bir süre daha ona baktı ve sonra başka bir ağacın tepesine kondu. Ağacın gövdesi yıldırım çarpması sonucu kömürleşmişti. Nehre doğru eğilmiş, çatallaşan tarafı ise bembeyaz olmuştu. Karga, on kadar diğer karganın arasında konduktan sonra bir kez ötüp sessizliğe gömüldü. Tek bir tüyü bile kıpırdamıyordu. Levi'ye doğru bakıyorlardı. İçine bir korku salındı. Karganın elinden kuru dallarla taçlanmış bir ölümün korkusu. Fısıldamayı duyabiliyordu.

Katil kargalar. Ruh taşıyanlar...

Sese irkildi. Tanrı'nın sesi değildi. Yağ gibi kaygan tatlı bir tondaydı. Beyninin içini kaplayıp ağzında tatlı bir tat bırakıyordu. Ayağa kalkmaya çalışırken yine acının kollarına düştü ve ayak bileği burkuldu. Acıdan dişlerini sıkıp sırt üstü yığıldı. Etrafını sıcak bir hava dalgası sarıyordu. Kafasını kaldırıp yukarı baktığında kuşlar hep birlikte kanatlanıp ormanda bir uğultu kopardılar. Levi, ayak bileğini eliyle kontrol edince davul gibi olduğunu fark etti. Ya dönmüş ya da kırılmıştı. Nehir yatağına yuvarlandığı sırada olmuş olmalıydı. Fark etmemişti bile. Ama şimdi bir hayli farkındaydı. Ayağını yere basınca sinirlerine doğru ilerleyen bıçak gibi keskin acıyı hissedebiliyordu. Neredeyse ağlayacaktı.

Koyu gri gökyüzüne baktığı sırada o sesi yeniden duydu.

Katil kargalar. Ruh taşıyanlar...

Ses onu korkutuyordu. “Neredesin?” diye yalvarırcasına sordu. Tanrı’yla konuşuyordu. Cevap veren olmadı. Gökyüzünde kargalardan bir iz yoktu ama kuru dallar hâlâ bir sağa bir sola, aşağı ve yukarı sallanıyordu.

Levi ancak bir saat kadar sonra tekrar yürüme cesaretini gösterebildi. Ayak bileğine aynı acı saplanınca emeklemesi gerektiğini anladı. Nehir kenarından yukarı doğru kutuyu sürükleyip inleyerek emeklemeye koyuldu.

YIRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Hastanenin otoparkındaki yeni araçları sığdıracak yer yoktu. Öyle üst üste yığılmışlardı ki Charlie, acil bir hasta gelmesi durumunda zorluk olmaması için bir şeridi açık tutmaya çalışıyordu. Charlie'nin işi buydu, otoparka bakıyordu. Girişi gösteriyor, insanları dışarıda tutuyordu. Sütunlu girişin altında durmuş parlak ışıklar yüzünden gözleri kamaşıyordu.

Bu beşinci röportajıydı.

Kalabalığı umursamaz şekilde bir kolunu kaldırmış, gözlerini Kanal 4'ün muhabirine dikmiş, anlatıyordu. Kadın gerçek hayatta da televizyonda olduğu kadar güzel görünüyordu. Film afişinden fırlamış gibiydi. “Tam orada,” diye işaret etti Charlie. “Araba o girişten geldi, yalpalıyordu. Sağa sola gidiyordu. Oradaki betona çarpıp geriye sekti ve sonra buraya düştü.” Charlie bu sefer tam durduğu yeri gösteriyordu. “Neyse ki çevik bir insanım.”

Muhabir başını sallayıp gülümsedi. Artık hiç şüphesi kalmamıştı; Charlie'nin göbeği gerçekten de en az üç adam büyüklüğündeydi. “Devam edin,” dedi.

Spikerin gülüşü öyle aydınlıktı ki Charlie parlaklığı içinde hissedebiliyordu. “Direksiyonda Johnny Merrimon mu vardı?” diye sordu kadın.

“Aynen öyle. Onu geçen seneden hatırlıyorum. O olayı unutmak kolay değil. İkiz kardeşinin fotoğrafları hemen her yerdeydi. Hepimiz gördük. Zaten birbirlerinin aynısı. Neyse, Johnny arabayla buraya geldiğinde her tarafı kan ve pislik içindeydi. Arabanın da her tarafı kan içindeydi.” Spiker kameraya döndü. “Johnny on üç yaşma...” “Direksiyonun başında işi ne...”

“Ama yanındaki kız Tiffany Shore'du.”

Charlie, evet anlamında başını salladı. “Kaybolan kız, evet. Oydu. Gazetede görmüştüm.”

“Tiffany de yaralanmış gibi miydi?” Muhabirin gözleri parıldıyor, hafif aralık boyalı dudaklarının arasından inci gibi dişleri göz kamaştırıyordu.

Charlie elini başından indirdi. “Yaralı mıydı bilmiyorum. Kollarında kelepçeler vardı ama bağlı değildi. Haykırıyordu. Arabadan çıkaralım derken avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Johnny'nin kolunu bırakmıyordu.”

“Peki ya Johnny Merrimon? O ne durumdaydı?”

“Onun durumu mu? Eee, tam bir vahşi yerli gibiydi.” “Vahşi yerli mi?”

Muhabir mikrofonu daha da yaklaştırdı. Charlie yutkundu, gözlerini dudaklarından alamıyor ama bunun için büyük bir çaba sarf ediyordu. “Evet. Saçları dümdüz ve simsiyah biliyorsunuz. Gözleri de öyle. Sülün gibiydi ve üzerinde tişört yoktu. Boynunda kemikler ve tüyler asılıydı - hatta bir kafatası bile vardı, yemin ederim ki kafatasıydı. Suratına siyah ve kırmızı boyalar sürmüştü.” Ellerini yüzünün iki yanına götürdü. “Yüz boyası gibi.”

Spiker heyecanlanmaya başlamıştı. “Savaş boyası gibi mi?” “Bana sorarsanız pislik içindeydi. Gözlerinin sanki akı çıkmıştı ve yüz metre koşmuş domuz gibi nefes alıyordu.” “Yaralanmış mıydı?”

“Daha çok bıçaklanmış gibiydi. Sanki bıçakla dilimlenmiş gibi. Yaraları kana ve pisliğe bulanmıştı. Direksiyonu elinden bırakamıyordu. Onu da arabadan sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldılar. Korkunç durumdaydı.”

Kadın mikrofonu yaklaştırdı. “Sizce Johnny Merrimon, Tiffany Shore’u onu kaçırın adamın elinden mi kurtarmıştı?” “Onu bilemiyorum.” Spikerin dekoltesini fark edince duraksadı. “İkisi de kurtulmuş gibi görünmüyordu.”

Hunt parlak koridorda ayaktaydı. Eğri büğrü yansıması, cilalanmış yer karolarından yansyordu. Şakağında bir damar atıyordu ve göğsünü asit gibi bir sıcaklık yakıyordu. Patronu, polis şefiyle konuşuyordu ve adamı oracıkta harcamamak için kendini zor tutuyordu.

“Onu nasıl kaçırabildin?” Şef, düşük omuzlu kalın belliydi. Hoşgörüsüzlüğüyle ünlüydü ve kendini beladan kurtaracak derecede politik bir adamdı. Normalde Hunt’la pek ilgilenmemeyi, onun işine karışmamayı tercih ederdi ama bu normal bir durum değildi. “Tanrı aşkına Hunt, herif bilindik bir sübyancı.”

Hunt içinden üçe kadar saydı. Bir doktor ve boş bir tekerlekli sandalyeyle zayıf bir hemşire yanlarından geçti. “Onu iki kez sorguya çektik. Evini aramamıza izin verdi ve biz de

arama yaptık. Temizdi. Bildiğimiz tek suçlu o değil. Ondan daha yüksek risk oluşturanlar vardı. Adam sayımız sınırlı.” “Bu yeterli sebep değil.”

Hunt tırnaklarını avuçlarına geçirdi. “En son suçu on dokuz yıl önceymiş. Bu vaktin on altı yılında şartlı tahliye ile salıverilmiş. Daha tehlikeli kayıtları olan suçlular vardı ve barakayı fark etmemizin imkanı yoktu. Ne izni ne de tesisatı var. Vergi haritalarında kayıtlı değil. Tamamen bir hiç. Sınırın dışında. Bu ülkede onun gibi on binlerce baraka olabilir ve bizim hiçbirinden haberimiz olmayabilir. Hem bir de Levi Freemantle var. Daha önce hiç bu kadar net bir kanıt görmemiştim. David Wilson kızı bulduğunu söylüyor, Wilson’ın cesedinde Freemantle’ın parmak izi bulunuyor-” “Burada çarmıha geriliyorum.” Şef parmağıyla hastanenin girişini gösterdi. “Üstelik televizyonların önünde”

“Bu benim kontrolüm dışında.”

Şef gözlerini kıstı, sesi fısıldar gibiydi. “Hoşuna gidiyor aslında, değil mi?”

“Saçmalama.”

“Biz becerememişken o çocuk Tiffany Shore’u nasıl buldu bilmek istiyorlar. Tanrım daha on üç yaşında ve onu kahraman ilan etmek istiyorlar.”

“Orada ne olup bittiğini tam olarak bilmiyoruz.” “Burada aptal yerine konuyorum! Bu arada, çocuktan bahsetmişken, Ken Holloway’e kıcımlı tekmelemek için bir fırsat verdiğin için de ayrıca teşekkürler. Belediyeden dört kere aradılar. Dört telefonun ikisi bizzat belediye başkanı’nın kendisinden geldi. Holloway ciddi suçlamalarla geliyor. Dava açmakla tehdit ediyor.”

Hunt’ın kızgınlığı tavan yapmıştı. “Görevi başındaki polis memurunu tartakladı. Bu, umurunda olmalı.”

“Uydurma, Hunt. Göğsüne parmağını dayamış sadece.” “Soruşturmama karışıyordu.”

“Soruşturmama değil başka bir şeye karışıyor.” Kelimeler tane tane dökülmüştü.

Hunt bir anda diklendi. “Bu ne demek şimdi?” “Holloway, senin Katherine Merrimon’a ilgin olduğu konusunda ısrarcı. Duygusal bir ilgi.”

“Saçmalık.”

“Öyle mi? Onu rahatsız edip durduğunu, kışkırttığını söylüyor.”

“Saldırganlaşmaya başlamıştı. Ben de uygun olanı yaptım.”

“Memur Taylor, Holloway’in tarafında.”

“Asla böyle bir şey söylemez.”

“Söylemesine gerek kalmadı zaten, aptal. Memur Taylor asla yalan söylemeyi beceremez. Doğru soruyu sormak yeterliydi.”

Hunt arkasını döndü, şef sözlerine devam ediyordu. “Davranışların beni doğrudan etkilediği için lafi dolandırmayacağım. Katherine Merrimon’a karşı özel bir ilgin var mı?”

“Ne yapmamı istediğini söyle, yeter.”

“Şu kahrolası soruya cevap ver.”

“Bu, aşağılayıcı bir soru.”

Saniyeler saatlere dönüşmüş gibiydi. Şef burnundan soluyordu. “Belki bir süre ara versen iyi olacak.”

“Mümkün değil. Asla.”

Şef derin bir soluk daha aldı ve bir an olsun empati kuruyor gibiydi. “Bak, Clyde. Alyssa’yı asla bulamadık. Ve bu olayın bu şekilde ortaya dökülmesi... insanların aklında soru işaretleri yaratıyor.”

“Ne hakkında?”

Yine o yumuşak bakışlar. “Yetkinliğin hakkında. Sana daha önce de söyledim. Bazen işi çok fazla kişiselleştiri-yorsun.”

“Başka bir polis olsa da böyle yapardı.”

“Daha bu sabah olay yerinde olup bitenleri izleyen kalabalığa bağıryordun. Olay yerinin üzerine koca bir kova boya boca ettin.” Şef başka tarafa doğru baktı ve başını iki yana salladı. “Zor bir sene geçirdin, sanırım ara verme zamanın geldi.”

“Beni kovuyor musun?”

“Birkaç hafta izin almanı istiyorum. En fazla bir ay kadar.”

“Hayır.”

“Öyle mi?”

“Aynen öyle.”

Yumuşamadan eser kalmadı. Öfke geri gelmişti. “O zaman sana ne yapacağını söyleyeyim.

Öncelikle bu içine edilmiş olayın tüm ceremesine katlanacaksınız. Basın bir şamar oğlamı istiyorsa seni veririm ve tek bir kelime bile edemezsin. Valilik için de aynı şey geçerli. Tiffany Shore'un ailesi için de.”

“Bunu neden kabul edeyim?”

“Çünkü ben seni bir yıldır sırtımda taşıyorum.” “Saçmalık.”

“Ayrıca,” sesini yükseltip iki parmağıyla avuç içine vurdu. “Ken Holloway’in peşini bırakacaksınız. Adamın Tanrı’dan çok parası, hiçbirimizin hayal edemeyeceği yüksek mercilerde dostları var ve bir de onunla uğraşa-mayacağım. Sana belli ki ilgi gösteren bir kadınla yatması dışında gördüğüm kadarıyla hayatında başka bir kötülüğü olmamış. Tutuklanma kaydı yok. Hakkında suçlama da yok. Yani, eğer parmağını göğsüne dayamak istiyorsa bırak yapsın. Katherine Merrimon’u becermek istiyorsa,” - Şef bir parmağını Hunt’ın göğsüne koyup hızla salladı -“bırak becersin.”

Hunt, şefin hışımla uzaklaşmasını izledi. Küçük endişeleri olan küçük bir adamdı ama Hunt’ın daha önemli sorunları vardı. Bu yüzden deminki tartışmayı akimdan silip attı.

Kiminle dalga geçiyordu ki?

Hastanenin uzun koridorlarında ilerleyip Johnny’nin kaldığı pediatri bölümüne geldi. Hunt’ın çocuğu görmesine izin vermiyorlardı ama Hunt doktorla konuşup bir yolunu bulmayı umuyordu. Bunları düşünürken Johnny’nin odasının olduğu koridorda bir bankta dizleri birbirine yapışık bir şekilde oturan sert bakışlı bir kadın gördü. Gri saçları geriye taranmış, üzerinde keskin hatlı bir takım vardı. Hunt durumu hemen anladı.

Sosyal Hizmetler.

Kahretsin.

Kadının gözü Hunt’a takılınca ayağa kalkıyordu ki o daha bir şey söylemeden Hunt arkasını dönüp gitti. Lobiye doğru ilerlerken Katherine’in sesini duydu. “Dedektif Hunt.”

Asansörün yanında durmuş, korkunç görünüyordu. Hunt hemen yanına gitti ve bekleme odasında kalabalığın arasında kendilerini garip bir şekilde yapayalnız hissettiler. “Kat-herine,” dedi Hunt. “Johnny nasıl?”

Bir kolunu sıvazlarken önüne düşen saçlarını geriye itti ve Hunt her an kendini kaybedebilecek durumda olduğunu gördü. “İyi değil. Yedi kez bıçaklanmış, iki tanesi derin.” Gözyaşları dökülmeden önce iki parmağıyla gözlerinin altını sildi. “Yaralara iki yüz altı dikiş atıldı, izi asla geçmeyecek.”

Hunt arkasına doğru baktı. “Uyanık mı?”

“Şu an değil. İlk geldiğinde yarı ayıktı.”

“Hiçbir şey söyledi mi?”

“Alyssa’yı sordu. Onu bulup bulmadığımızı sordu.” Hunt başka yöne baktı ama Katherine elini adamın koluna koyup, “Aynı adam mı?” diye sordu.

Kızını kaçıran adamın Burton Jarvis olup olmadığını soruyordu. “Bir şey söylemek için henüz

erken.”

“Erken mi?” Kolunu sıkıyordu. Hunt, içini dolduran umut ve endişeyi görebiliyordu.

“Bilmiyorum,” dedi. “Bakıyoruz, araştırıyoruz. Bir şeyler bulunca sana da hemen haber vereceğim. Söz veriyorum.” Katherine başını öne arkaya salladı. “Geri dönmeliyim... Uyanırsa yalnız kalmasın.”

Tam gidiyordu ki Hunt onu durdurdu. Konuşmadan önce kelimelerini doğru seçmeye çalıştı. “Katherine.”

“Evet?”

“Sosyal Hizmetler görevlisi seninle konuşmak isteyecektir.”

“Sosyal Hizmetler mi? Neden ki?”

“Johnny bütün gece senin arabanla birlikte kayıptı. Kayıtlara geçmiş bir sübyancı tarafından neredeyse öldürülüyordu.” Hunt durakladı. “Johnny’i seninle birlikte bırakacaklarını sanmıyorum.”

“Anlamadım.” Sonra hemen ekledi. “Buna izin veremem.”

“Boynunda kuş tüyleri, yılan çınırakları ve hatta bir kafatası asılıydı. Bunları gören hangi savcı seninle kalmasına izin verir bilemiyorum. Dışarıdaki gazetecileri gördün mü? CNN, FOX, hepsi burada. Ona ‘Küçük Vahşi Şef’ diyorlar. Artık ellerinde bir hikaye var ve bu da işleri karıştırıyor. Sosyal Hizmetler bir şeyler yapmak zorunda kalacak.”

Reddeden tavrı geride kalmıştı. “Ne yapmalıyım?”

“Bilmiyorum.”

“Lütfen.” Kolunu saran parmakları sıkılaşıyordu. “Lütfen,”

Hunt odada bir aşağı, bir yukarı baktı. On yedi yıllık kariyeri boyunca asla çizgiyi aşmamıştı ama işte şimdi o çizgi tam da önünde duruyordu. Kendinden emin bir şekilde çizgiyi aştı. Çünkü bazı şeyler daha çok umurundaydı.

“Kapsamlı bir değerlendirme yapacaklardır,” dedi. “Önce eve habersiz gelirler.”

“Ben buradan gidemem-”

“Hemen eve gitmeli ve etrafı temizlemelisin.” Elini kaldırıp yüzüne düşen bir saç tutamına dokundu. Hunt duraksadı ama acı gerçekleri söylemesi gerekiyordu. “O uyuşturucu ve sakinleştiricilerden kurtulmalısın.”

“Ben aslında-”

Hunt onu susturdu. “Bana yalan söyleme, Katherine. Şu an seninle bir polis olarak değil, bir arkadaşın olarak konuşuyorum. Bir arkadaş gibi sana yardım etmeye çalışıyorum.”

Katherine olabildiğince uzun süre gözlerini gözlerine dikti ve sonra başını eğdi.

“Katherine, bana bak.” Yüzünü çevirdi, parlak ışığın altında bembeyaz görünüyordu. “Güven bana.”

Çiy damlası gibi gözyaşları akarken gözlerini kırıştırdı ve kelimeler ağzından zorlukla döküldü. “Beni bırakabilir misin?”

Hunt cam kapılardan geçip kalabalığın arasına daldı. Muhabirler, kameralar. Katherine’in eli elindeydi. “Bu taraftan.” Hunt onu ardı ardına koridorlardan sürükleyip bir asansöre bindirdi ve sonra iki kanatlı, üzerinde ‘Sadece Kargo’ yazan bir kapıdan geçtiler. “Araba bu tarafta.”

“Benim arabama ne oldu?”

“Kantı olarak el konuldu.”

Kızgın güneşin altında elli metrenin ardından elini çekti. “Ben hallederim,” dedi. Ama arabaya vardıklarında Hunt, halledemeyeceğini açıkça görebiliyordu. Yanakları kıpkırmızı, parmakları ise bembeyaz kesilmişti. Kapıya dayanıp başını eğdi.

Eve vardıklarında Hunt arabayı eve olabildiğince yakın bir yerde durdurdu. “Taksi için paran var mı? Hastaneye geri dönmek için.” Evet anlamında başını salladı. “Benim numaram yanında mı?”

Yüzüne düşen saçları geriye attı ve gözlerinde gururlu bir ifadeyle, “Bende pek çok kartınız var,” dedi. Evin kapısını açtı ve sıcaklık evi doldurdu. Hunt, Katherine’in bacaklarının sendeleyişine, elini kapıya dayayışına baktı. İçeri girdiğinde sesi titriyordu. “Oğlumu çok seviyorum, dedektif.”

“Biliyorum.”

“Ben iyi bir anneyim.”

Kendini ikna etmeye çalışsa da gözlerindeki boş ifade söylediği şeyi bir yalana dönüştürüyordu. Johnny hastanedeyken o hâlâ uyuşuk durumdaydı. “Öyle olduğunu biliyorum,” dedi Hunt ama buna pek de inanmıyordu.

Bir zamanlar öyleydin, biliyorum.

Umarım bir gün yine öyle olursun.

Hunt vitesi geriye taktı.

Katherine merdivenlerde durup dedektifin gidişini seyretti.

* * *

Yarım saat sonra Hunt, Yoakum ve birkaç başka teknisyenle birlikte barakada olay yeri incelemeye katılmıştı. Eve arkası dönüktü. “Dikkat,” dedi Yoakum.

“Ne?”

“Şef.”

Hunt yola baktı. Şef, yerde kalan son yabancı otları da eze eze ilerliyordu. Yanında iki asistan onu takip ediyordu. Önde bir üniformalı polis, o geçerken yoldaki dalları önünden kaldırıyordu. “Onu bu hale ben getirdim,” dedi Hunt.

“Belli.”

Hunt kollarını göğsünde kavuşturdu. Şef işleri kontrol edecekse etsindi ama Hunt buna seviniyormuş gibi yapmayacaktı. Şef olay yerine dört buçuk metre kala durdu. Elleri belinde, çenesi

öndeydi.

“Bunu filmlerden mi öğrenmiş acaba?”

“Kapa çeneni, John.”

“Patton gibi davranıyor. Kahretsin. Adam kendini General Patton’u canlandıran George C. Scott sanıyor.”

Şef hareketlenip arayı kapattı. Küçük çetesi de ardından geliyordu. Yoakum’a başını salladı ve Hunt’a keskin bakışlarını fırlattı. “Benimle gelin.”

Hunt sık ağaçlıktan aşağı yürürken ellerini açıp kendi kendine sordu, “İyi de nereye?”

Şef, sık ağaçlığa göz gezdirdi. “Bize bir dakika izin verin.” Asistanları yoldan çekildi. “Sen de, Yoakum.”

“Ben mi?” Eli göğsünde, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Kaybol.”

Yoakum şefin arkasından, yürüyüşünü taklit ederek gitti fakat Hunt neşelenecek havada değildi. Şefle karşılıklı bakıştılar. Aralarındaki gerginlik arttı. Söze ilk başlayan ise şef oldu. “Bugün konuştuklarımızı düşününce... Belki sınırı biraz aşmışımdır.”

“Belki.”

“Ve belki de aşmamışımdır.”

Şef uzun ağaçları ve orman sınırını inceledi. Baraka yeşillik içinde bir lekeydi. “Eğer bu davayı kişiselleştirmedim-ğini söylersen, kabul edeceğim.”

Bakışmaları devam etti. “Bu da diğerleri gibi sıradan bir dava.”

“Tamam.” Şef başıyla keskin bir şekilde onayladı. “Oyunu bu şekilde oynayacağız ama bunu son şansın olarak kabul et. Böyle beceriksiz bir yalancı olduğun için seni kovmadan önce ne bulduğunuzu anlat bakalım.”

Hunt ağaçlardan görünmeyen eve doğru işaret etti. “Jarvis’in elektrik kutusuyla uğraştığı yeri bulduk. Kablolar yerin üç santim aşağısına gömülü. Baraka etraftan kesinlikle görünmüyor. Buraya çıkan patikayı da gördün. Yürümek için bile oldukça dar. Bunların hiçbiri evden ya da sokaktan görünmüyor. Tamamen kaçak. Ayrıca elektrik ya da su bağlı değil. Ölü bir bölge.”

“Tiffany ve Johnny’dan yana şansımız yaver gitti mi peki?”

“Sakinleştirici vermişler. Doktor onlarla görüşmeme izin vermedi.”

Şef barakaya girince Hunt onu takip etti. Tüyelerinin diken diken olduğunu hissediyordu. “Göründüğü üzere duvarlar battaniyeyle kaplanmış. Muhtemelen ses geçirmemesi için böyle yapmış. Pencereler izolasyon maddesiyle kaplanıp dışarıdan da muşambayla örülmüş. Bu, pencerelerin hem ses hem de ışık geçirmemesini sağlamış. Şuna bir bak.” Hunt ilerideki duvara doğru gidip aşağı taraftaki deliği gösterdi. “Kelepçelerini tutan kancayı Tiffany burada duvardan söküp atmış.” Kanca kanıt poşetine konulmuştu. Hunt poşeti eline alıp plastik içindeki metali hissettikten sonra şefe uzattı. Şef şöyle bir dokunup yere çömeldi ve kancanın çıktığı deliğe dokundu. Delik derin değildi. Beton sert ve kuruydu. “Sıkı ufaklıkmiş,” dedi Hunt.

“Demek bu şekilde barakadan çıktı.”

Hunt şefe kapıya kadar eşlik edip dışarı çıktı. Asma kili

di işaret etti. Pirinçten yapılmış büyük ve sağlam bir kilitti. Kapalıydı ve U şeklindeki çeliklere bağlıydı. “Kilidi çektik ama kapıyı kilitlemeyi başaramadık.”

Şef kilidi kaldırıp bıraktı. Kilit sallanmaya başladı. “Kaza eseri mi? Yoksa dikkatsizlik mi?” diye sordu.

“Fark eder mi?”

Cevap omuz silkiş olarak geldi. “Peki ya silah?” “Bilinmiyor. Bütün süre boyunca barakanın içinde olabilir. Evde de bulmuş olabilir. Evin kapısı da kilitli değildi.” İkisi de evin olduğu tarafa baktı. Ağaçlar yüzünden hiçbir şey görünmüyordu. Elbette akşam ışıklar yanınca durum değişiyordu. Tiffany bu şekilde görmüş olabilirdi. “Adamın kafasının güzel olduğunu düşünüyorum. İçki ve uyuşturucu bulduk. Otopsi, gerçeği gösterecektir.”

“Buraya başka çocukların da geldiğine dair bir iz var mı?” Şef ses tonunu profesyonel tutmaya çalıştı.

“Alyssa Merrimon’dan mı bahsediyorsun?”

“Özellikle ondan bahsetmiyorum.”

Şef gözlerini kaçırmıyordu. Cevap gelmeyince Hunt ormana baktı. “Köpeğe ihtiyacımız var,” dedi Hunt. “Eğer dışarıda bir yerlerde gömülüyse, onu bulacağım.”

“Pek fazla gün ışığı kalmadı.”

Hunt’ın sesi kederli geliyordu. “Çoktan telefon açtım bile.”

YIRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kendine ait olmayan evin ince duvarlarının ardında Katilerine Merrimon banyodaki aynaya bakıyordu. Polisin yüzündeki yalanı, suratına atılan bir tokat gibi hissetmişti. O yüzden de kendi kendine şu zor soruyu sordu:

İyi bir anne miydi acaba?

Cildi yüzünde gerilmiş, rengi geçip solmuştu. Saçlar olması gerekenden daha ağırdı ve yanaklarına dokunmaya çalıştığında elleri titriyordu. Tırnaklarının neden bu kadar kırık olduğunu, gözlerinin etrafında koyuluğun ne zaman bu kadar çoğaldığını merak etti. Gözlerinin derinliklerinde tanıdık bir şeyler aradı ama kartondan yapılmışlardı sanki.

Aklına Johnny'nin görüntüsü geldi. Her tarafı sargı beziyle kaplıydı ve kan kaybından rengi solmuştu. Buna rağmen ilk düşüncesi kız kardeşi olmuştu...

Alyssa.

Dudaklarında yankılanan bu ses, az daha yere yığılmasına neden olacaktı. Tek elini kaldırıp lavaboyu sıkı sıkı tuttu. Elini aynaya uzatabildiğinde ise ilaç dolabının kapağını açtı. Üç rafta ilaç kutuları diziliydi. Turuncu plastik kapların içindelerdi. Üzerlerinde beyaz etiketler vardı. Rastgele bir kutu seçti: Vicodin. Kapağını açıp avucuna üç hap aldı. Bütün sorunlarını uzağa götürebilirlerdi.

Sırtından ter damlalarının aktığını hissetti. Ağzı acı verecek kadar kuruydu ve hapların dilinin üzerinde duruşunu, zorla yutuşunu ve acı dolu bekleyişi hayal etti. Fakat aynaya baktığında gözlerinin ferinin öyle söndüğünü fark etti ki kopyanın kopyasıymış gibi görünüyordu. Johnny'nin gözlerine çok benziyordu ve her zamankinden daha farklı bakıyordu.

Elini çevirip hapların düşmesine izin verdi. Porselene çarpınca haplar küçük sesler çıkardılar. Aniden bastıran öfkeyle bütün şişeleri lavaboya attı. Büyük bir öfkeyle kapaklarını teker teker açıp içindikileri tuvalete döktü. Bir şişe... Yirmi şişe... Hepsini boşaltıp sifonu çekti.

Her şey çabucak olup bitti.

Çünkü çabuk olması gerekiyordu.

Boş alkol şişelerini mutfığa götürdü, çöp torbasına doldurup dışarı attı. Etrafı bir güzel temizleyip ovalarken zaman hızla geçiyordu. Yerler, buzdolabının içi, camlar... Her taraf ter ve çamaşır suyu kokuyordu. Çarşafı çamaşır makinesine tıktı. Otlara alkol döküp şişeleri teneke kutularla birlikte çöpe tıktırdı. En sonunda yine aynı aynanın karşısına geçti. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Kaynar suyu açıp yüzü acıyana kadar defalarca yıkadı ama gözlerindeki ifadesizlik değişmiyordu. Giysilerini üzerinden atıp duşa girdi ama yetmiyordu.

İçindeki pislikten kurtulamıyordu.

Johnny uyandığında nerede olduğunu bilmediği bir odada tek başınaydı. Kapının ardındaki ayak seslerini ve kısık

konuşmaları duyabiliyordu. Diyafondan bir doktorun sesini duyunca hafızası yerine gelmeye başladı. Göğsündeki bandajlara dokundu, hâlâ canı yanıyordu. Doğrulup oturmaya kalktı ama mide

bulantısından duramıyordu. Etraftaki renkleri ancak seçebiliyordu. Camdan bakınca görünen donuk bir kırmızı kapının altındaki beyaz yer... Gözleriyle annesini aradı ama duvarlar üzerine üzerine geliyordu. Tırnaklarının içinde kurumuş kan ve kırmızı böğürtlen artıkları hâlâ duruyordu. Boynundaki tüyleri almışlardı ama artık umurunda değildi. Gözlerini kapadığında Jar'ın ona nasıl asılıp tuttuğunu hatırladı. Arabanın içindeki kokuyu, Jar'ın boynuna çöküp göğsünde yaralar açarken yaydığı o soğukluğu hâlâ hissedebiliyordu.

Johnny ellerini yorganın altına soktu ama Jar'ın kafasının arkasında açılan o süngerimsi yarayı hâlâ hissedebiliyor gibiydi. Kafasını asfalta vururken çıkan sesin katı bir şeyden sıvı bir şeye geçişi hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Hatırladı. Jar ölmüştü. Johnny yana doğru döndü ve ışığı kapadı.

Kapı öyle sessizce açıldı ki Johnny neredeyse duymayacaktı. Havadaki hareketi ve yatağının yanma birinin geldiğini sadece sezdi. Gözlerini açtığında Dedektif Hunt'ı gördü. Yüzü bitkindi ve zoraki gülümsüyordu. "Aslında buraya gelmem yasak," dedi. Sonra başıyla yatağın yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Sence sorun olur mu?"

Johnny yastığa dayanıp doğruldu. Konuşmaya çalıştı ama beyninin içi uyuşmuş gibiydi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Hunt.

Johnny'nin gözleri dedektifin ceketinin sıyrılmış yerinden görünen silahın kabzasına dikilmişti. "İyiyim." Yavaş ve derinden konuşuyordu.

Hunt oturdu. "Konuşabilir miyiz?" Johnny cevap vermedi. Dedektif Hunt ona doğru yaklaştı. Dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini çenesinin altına destek yaptı. Böyle oturunca ceketini iyice açıldı. O kapkara sinsili silah iyice ortaya çıkmıştı. "Neler olduğunu bilmem gerekiyor."

Johnny cevap vermedi. Gözlerini silahtan alamıyordu.

"Bana bakar mısın, evlat?"

Johnny evet anlamında başını salladı ama gözleri, kaldıramayacağı kadar ağırlaşmıştı.

Johnny silaha gözünü dikmiş bakıyordu. Kareli kabzası. Beyaz emniyet kilidi.

Birden eli kıpırdadı. Dedektif, gözlerinin önünde giderek bulanıklaşıyordu ama Johnny hâlâ Silaha uzanmaya çalışıyordu. Sadece bir kez eline almalıydı. Görüldüğü kadar ağır mıydı acaba? Ama silah gözlerinin önünde bulanıklaşıp küçük bir ışık huzmesine dönüştü. Johnny'nin göğsüne bir ağrı saplandı, onu yatağa gömercesine itiyordu ve kulaklarında dedektifin gittikçe derinleşen sesini duyabiliyordu "Johnny. Johnny buraya bak."

Ve sonra sanki uzun bir delikten aşağı düşer gibi hissetti. Gözleri karanlığa gömüldü.

Katherine giysilerini ütöleyip giyindi. Parmaklarını sabit tutmaya çalışıyordu ama düğmeler sanki titreyen parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Saçlarını kuruttu, taradı ve hafif bir makyaj yaptı. En sonunda bir deri bir kemik kalmış normal bir kadın gibi görünüyordu. Taksiyi aradı, zar zor adresi hatırlayıp söyledi ve beklemek üzere koltuğun kenarına tünedi.

Mutfaktaki saatin tiktakları duyuluyordu.

Sırtını dikleştirdi.

Ter damlaları, kürek kemiklerinin arasından yavaş yavaş süzülüyordu sanki. Bir kadeh alkolün tadı ağzına geldi. Bu, kaybolup giden bir gün daha demekti yalnızca.

Kolay olacaktı.

Çok, hem de çok kolay.

Yeniden dua etme düşüncesi sanki gözünün önünden bir gölge gibi geçti. Gözlerini kırıştırmış gibiydi. Gözlerini açınca önünden bir ışık yukarı süzülmüş gibi kafasını kaldırıp baktı. İçindeki istek çok güçlüydü. Bir zamanların büyük tutkusu şimdi kuruyup kalmış gibiydi. O tutkuyu elle tutulur hale getirmeye çalıştı ama yapamadı. Dizlerinin üzerine çöktüğünde kendini bir yalancı, karanlıkta yolunu kaybetmiş bir gezgin gibi hissetti.

Önce doğru kelimeleri bulamadı, sanki Tanrı boğazını tıkamış gibiydi. Ama başını öne eğip dua etmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalıştı. O çıplaklık... inanç... Yalvarmanın verdiği alçakgönüllülük. O da aynen bunu yaptı, Tanrı'ya yalvardı. Sessizce, şevkle ondan yardım diledi. Elinde olanları kaybetmemek için yalvardı: Oğlunu ve onunla geçirdiği hayatını. Ayağa kalktığı anda çakıl taşlarına sürtünen lastik seslerini duydu. Kulağa yağmur sesi gibi geliyordu. Ve sonra ses durdu.

Ken Holloway ile kapıda burun buruna geldiler.

Üzerinde buruşuk bir takım elbise, boynunda gevşek duran parlak mor bir kravat vardı. Yüzündeki memnuniyetsiz ifadeyi ve boynundan akan ter damlalarını görünce Katilerine duraksadı. Elinin üst tarafını kaplayan siyah tüylere dikti gözlerini.

“Ne oluyor?” Ken, iki parmağıyla çenesini kavrayıp başını yukarı kaldırdı. “Kimin için süslendin?” Katherine cevap veremedi. Çenesini sıkıyordu. “Kimin için süslendin dedim.” “Hastaneye gidiyorum.” Cılız bir ses.

Ken saatine baktı. “Ziyaret saati birazdan bitecek. Bence sen bize birer içki koy. Yarın ilk iş gidersin.”

“Neden orada olmadığımı merak ederler.”

“Kim merak eder?”

Yutkundu. “Sosyal Hizmetler.”

“Bürokrasi. Sana hiçbir şey yapamazlar.”

Kafasını kaldırdı. “Gitmem gerek.”

“Bana içki koy.”

“Yok.”

“Ne?”

“Hepsi bitti.” Yanından geçip gitmeye çalıştı. Adam kollarının kuvvetiyle ona engel oldu.

“Geç oldu.” Sırtından beline doğru okşadı.

“Olmaz.”

“Bütün geceyi nezarethanede geçirdim.” Koluna asıldı. “Johnny yüzündendi. Senin oğlun

yüzünden. Eğer camlarımı taşlamasaydı...”

“Onun yaptığı kesin değil.”

“Sen bana cevap mı verdin demin?”

Kolu acımaya başlamıştı. Kolunu sıkıştıran parmaklarına baktı. “Dokunma bana.”

Ken bir kahkaha atıp vücuduyla onu itmeye başladı. Kapının önünde dağ gibi duruyordu. Onu geri itmeye başladı. “Bırak beni,” dedi ama onu evin içine doğru itiyordu. Gözlerinde vahşi bir ifade vardı ve dudakları pis pis gülümsüyordu. Birden Katherine’in aklında oğlunun bir görüntüsü canlandı. Merdivenin başında oturmuş, çenesini eline dayamış, yokuşun tepesine bakıp babasının yolunu gözlüyordu. Böyle yaptığı için ona kızmıştı ama şimdi içindeki umudun ne demek olduğunu anlayabiliyordu. Bakışları Ken’in kolundan aynı yokuşun başına kaydı. Kocasının kamyonetinin yokuşun tepesinden inişi gözünde canlandı. Ama şu an orası bomboştu ve yol olabildiğince karanlık, boylu boyunca uzanıyordu. Ken’in o tanıdık hırıltısını duydu ve başını kaldırdığında yüzündeki gülümsemeyi gördü. “Yarın,” diyordu, “ilk iş Johnny’e gidersin.”

Katherine tekrar yokuşun başına baktı ve gözüne metalik bir renk çarptı. Nefesi kesildi ve arabayı tanıdı. “Taksi geldi,” dedi.

Taksi yaklaşırken Ken bir adım geri çekildi. Katherine kolunu kurtarmıştı ama hâlâ ağırlığını hissedebiliyordu. O kızgın cüssesiyle önünde duruyordu. “Gitmem gerek,” dedi ve Ken’in yanından geçip çıktı.

“Katherine.” Ken’in yüzündeki gülümseme gittikçe yayılıyordu. “Yarın konuşacağız.”

Katherine kendini taksiye attı. Sırtını koltuğa dayadı. Burnuna sigara, kirli çamaşır ve jöle kokusu geliyordu. Şoför derisi buruş buruş bir adamdı. Boynunda soluk bir yara izi vardı. “Ne tarafa?”

Katherine, gözlerini Ken Holloway’den alamıyordu.

“Hanımefendi?”

Ken hâlâ gülümsüyordu.

“Hastaneye,” dedi.

Şoförün dikiz aynasından ona baktığı görünce o da baktı. “İyi misiniz?” diye sordu şoför.

Ter içindeydi ve titriyordu. “İyi olacağım,” dedi.

Ama yanılıyordu.

YIRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Johnny 'nin sırtı ormana dönüktü. Önünde, ağaçlığın orta yerinde sonradan açılmış gibi görünen bir patika vardı. Sanki sıra sıra ağaçların düzenini bozan bir hat gibiydi ama Johnny için o an çok daha fazla şey ifade ediyordu. Boylu boyunca uzanan patika ve yüzüne çarpan hafif esinti...

Patikanın tam ortasında duran kız kardeşi ona bakıyordu. Bir elini kaldırdı ve Johnny yürümeye başladı. Ayaklarını gıdıklayan, dizlerine değen otları hissedebiliyordu. Alyssa, onu son gördüğünden beri hiç değişmemişti. Soluk sarı bir şort, üzerinde beyaz bir tişört vardı. Saçları mürekkep karası, cildi esmerdi. Bir elini arkasına saklamıştı. Başını hafifçe yana eğdiğinden siyah saçları tutam tutam gözlerinin önüne düşüyordu. Altındaki otları ezen metal bir plakanın üzerinde duruyordu. Johnny havada yazın kokusunu alabiliyordu.

Yılan, Alyssa'nın ayaklarının dibinde kıvrıldı. Johnny 'nin öldürdüğü yılanı bu. Bir buçuk metre uzunluğunda, gövdesi altın rengi, kırçilli kahverengiydi. Sessizce kıvrılıyordu. Diliyle havayı kokluyordu. Johnny durunca kafasını kaldırdı.

Johnny onu öldürdüğü gün yılanın ona nasıl da yaklaşıp saldırmaya çalıştığını hatırladı.

Aralarında yalnızca birkaç santim kalmıştı.

Hatta belki birkaç milim.

Alyssa yılanı doğru uzandı ve onu ortasından tuttu. Yılan, kuyruğunu bileğine doladı. Alyssa yerden doğruldukça yılanın da kafası yükseliyordu ve en sonunda göz göze geldiler. Yılan dilini çıkardı. "Güç bu demek değil, " dedi Alyssa.

Yılan yüzüne kapaklandı ve geri çekildiğinde yüzünde iki yuvarlak delik açılmıştı. Deliklerden kan süzölmeye başladı. Alyssa yılanı daha da yukarı kaldırdı, bir adım attı ve ayağının altındaki levha oynadı. "Bu zayıflıktır. "

Yılan yeniden saldırdı. Ancak dişlerini yüzüne geçirdiği sırada iyice derine iterken yavaşlıyordu. Alyssa tökezledi ve yılan yeniden saldırdı. İki kez. Bir kez kaşına, bir kez de alt dudağına.

Her seferinde yüzünde daha fazla delik açılıyor, daha fazla kan akıyordu. Yürümeyi bırakıp durdu ve bir an gözleri parladı. Öyle kapkaraydı ki sanki boş delikler gibi görünüyordu. Annesinin ve Johnny 'nin gözleri gibiydi. Yılanı tutan elini gerdi ve yılanı sıkıştırdı, Johnny onun hiç korkmadığını görebiliyordu. Yüzünden vahşet ve öfke akıyordu. Dudakları bembeyaz olmuştu. Yılan kıvranıyordu. Sıkmaya devam ettikçe sesi güçleniyordu.

"Zayıflık, " diye tekrarladı, elleri yılanı sıkmaktan bembeyaz olmuştu. Yılan gittikçe daha hızlı hareket ediyordu. Eline, yüzüne saldırıyordu. Boynuna saldırıp dişlerini geçirdi ve zehrini daha da derine akıttı. Alyssa 'mn umurunda

değildi, arkasından diğer elini çıkardı. O elinde bir silah vardı, kapkara parıldıyordu.

"Güç, " dedi.

Ve yılanı boynundan söküp aldı.

Johnny sarsılarak uyandı. Uyuşukluğu biraz geçmişti ama rüyanın ağırlığı hâlâ üzerindeydi. Elindeki silahı alırken gülümseyip yok olan kardeşi gözlerinin önünden gitmiyordu. Göğsündeki sargılara dokundu. O sırada annesini gördü. Duvara dayalı sandalyede oturuyordu. Rimelleri akmıştı. Dizi seğiriyordu.

“Anne.”

Başını çevirdi, sesi tekledi. “Johnny.” Hemen ayağa fırlayıp yanına geldi. Eliyle saçlarını düzeltti ve eğilip ona sarıldı. “Bebeğim benim.”

Dedektif Hunt, kahvaltıdan iki saat sonra geldi. Kapıdan başını uzatıp Johnny’e gergin bir şekilde gülümseyerek parmağıyla annesine işaret etti. İkisi birlikte koridora çıktılar.

Johnny kapının penceresinden onları görebiliyordu. Hunt’ın söyledikleri annesinin hoşuna gitmiyor gibiydi. Aralarında ciddi bir tartışma alevlendi. Annesi başını iki yana sallayıp iki kez camdan Johnny’nin odasına baktı ve başını eğdi. Hunt elini omzuna koydu ama annesi onu silkeledi.

Kapı açılınca önden Hunt girdi, annesi de tam yanındaydı. Yüzünde sahte bir gülümseme vardı. Köşedeki plastik sandalyeye tünedi. Yüzü bembeyazdı ve kusacak gibi duruyordu.

“Selam, Johnny.” Hunt sandalyesini yatağa yaklaştırdı “Nasıl hissediyorsun?”

Johnny bakışlarını annesinden Hunt’m simsiyah parlayan silahına kaydırdı. “Tiffany iyi mi?”

Hunt ceketinin önünü kapadı. “İyi olacak.”

Johnny gözlerini kapatınca onun cesedin yanında kan gölünün ortasında oturuşunu hatırladı. Onu kolundan tutup arabaya sürüklerken teninin sıcaklığını ve kuruluşunu hâlâ hissedebiliyordu. “Benim kim olduğumu bilmiyordu. Yedi yıldır aynı okuldayız.” Başını iki yana salladı. “Hastaneye gelirken yarı yolda tanıdı beni. Kolumu tutmuş bırakmıyordu. Ağlıyor, bağıırıyordu.”

“Onun nasıl olduğuna bakacağım, söz.” Hunt duraksadı ve tekrar konuştuğunda sesi ciddileşmişti. “Çok cesurca bir şey yaptın.”

Johnny gözlerini kırıpıştırdı. “Ben kimseyi kurtarmadım.” “Öyle mi?”

“Onlar öyle sanıyor değil mi?”

“Bazı insanlar öyle düşünüyor, evet.”

“Beni öldürecekti. Tiffany beni kurtardı, asıl kahraman o. Kimse başka hikayelere inanmasın.”

“Gazetecileri boş ver, Johnny. Ciddiye almaya gerek yok.”

Johnny gözlerini karşıdaki beyaz duvara dikti ve sargılarına dokundu. “Beni öldürecekti.”

Katherine’den hıçkırık benzeri bir ses çıktı ve Hunt geriye döndü. “Burada olmana gerçekten gerek yok.” Sandalyede doğruldu. “Gitmeyeceğim.”

“Kimse zaten-”

“Hiçbir yere gitmiyorum.” Sesini yükseltti. Elleri titriyordu.

Hunt tekrar Johnny’e döndü, bu sefer yüzündeki gülümseme gerçek ama sorun olduğunun farkında bir gülümsemeydi. “Birkaç soruya cevap verecek güçte hissediyor musun?” Johnny evet anlamında

başını salladı. “Baştan başlayalım. Köprüde gördüğün adamı gözünün önüne getirmeni istiyorum. Şu arabasıyla motosiklete çarpanı, tamam mı?”

“Evet.”

“Şimdi de sen kaçarken sana saldıran adamı hatırla.”

“Bana saldırmadı. Beni kaldırdı sanki, yani tutup kavradı.”

“Kavradı mı?”

“Sanki bir şey bekliyor gibiydi.”

“Köprüdeki adamla aynı kişi olabilir mi? Köprüdeki adamla seni kavrayan adam.”

“Onlar farklı adamlardı.”

“Köprüdeki adamı çok az görebildin, ancak silüetini gördüm demiştim.”

“Görünüş olarak farklıydılar. Oldukları yer arasında da iki üç kilometre mesafe vardı.”

Hunt, nehirdeki kıvrılmayı anlattı. “Aynı kişi olmaları mümkün mü?”

“Nehrin nasıl aktığını biliyorum. O kıvrımın ortası bataklık. Eğer geçmeye çalışırsan beline kadar batarsın. Patika o yüzden nehrin akışını takip ediyor. Onlar farklı adamlardı, buna eminim. Köprüdeki zaten o kutuyu taşıyabilecek kadar yapılı değildi.”

“Ne kutusu?”

“Araba bagajı kadar bir şeydi,” dedi Johnny. “Plastik kaplamaydı. Çok ağır olmalı ki adam onu omzunda taşıyordu.” “Biraz daha tarif edebilir misin?”

“Siyah plastiktendi. Gri, uzun, kalın bantlarla tutturulmuştu. Bagaj gibi görünüyordu. Bir eliyle beni diğer eliyle kutuyu tutuyordu. Orada öylece duruyordu sonra bana bir şeyler söyledi.”

“Bunu daha önce söylememiştin. Ne dedi?”

“Tanrı diyor ki.”

“Bu ne demek?”

“Bilmiyorum.”

Hunt kalkıp pencereye doğru yürüdü. Uzunca bir süre dışarı baktı. “David Wilson ismi sana bir şey çağrıştırıyor mu?” “Hayır.”

“Peki ya, Levi Freemantle?”

“David Wilson köprüden aşağı uçan adam. Levi Freemantle ise beni tutup havaya kaldıran adam.”

“İsimlerin sana bir şey çağrıştırmadığını söylemiştin.” Johnny omuz silkti. “Çağrıştırmıyor. Ama Freemantle Kıızıl Afrikalı adı. O yüzden o dev adam olmalı. O zaman, David Wilson da ölen adam oluyor.”

“Kıızıl Afrikalı mı?”

“Öyle.”

“Kızıl Afrikalı ne demek?”

“Afrikalı ile kızıl derili karması.” Hunt boş gözlerle bakıyordu. “Lumbee, Sapona, Cherokee, Catawba. Kızılderili köleler de varmış bir zamanlar, biliyor muydunuz?”

Hunt bir an çocuğa şüpheyle baktı. “Freemantle adının da onlardan biri olduğunu nereden biliyorsun?”

“Raven Kasabası’nda ilk özgür kalan köle Isaac adında bir Kızıl Afrikalı’ydı. Özgürleşince soyadı olarak Freemantle’ı seçmiş. ‘Özgürlüğün koruyucusu.’ İsmi anlamı bu.”

“Bu olaydan önce Raven Kasabası’nda Freemantle ismini hiç duymamıştım.”

Johnny omuz silkti. “Etraftaydılar. Levi Freemantle’ın neden köprüdeki adam olduğunu düşünüyorsunuz?”

“Burton Jarvis’ten bahsedelim.”

“Hayır,” dedi Johnny.

“Efendim?”

“Önce soruma cevap verin, yoksa adil olmaz.”

“Burası oyun parkı değil, Johnny. Adil olur ya da olmazla uğraşmıyoruz.”

“Çok inatçı,” dedi Katherine.

“Peki bakalım,” dedi Hunt. “Bir kereliğine tek bir soruya iznin var.”

Johnny başını eğdi ve gözlerini Hunt’ın yüzüne dikti. “Levi Freemantle’m neden köprüdeki adam olduğunu düşünüyorsunuz?”

“David Wilson’ın cesedinde Freemantle’m parmak izini bulduk. Bu yüzden onu köprüden uçuran adam Freemantle mıydı diye merak ettik. Eğer aynı adamlarsa iş çözülür.” Hunt, Freemantle’m evinde buldukları cesetlerden ya da üzerinde sarı kıyafeti ve kıpkırmızı dudakları olan kızın resminden bahsetmedi.”

Johnny iyice doğrulup oturdu ve sargıların altında sanki bir şeyler gerildi. “Freemantle ona ulaştığında David Wil-son yaşıyor muymuş?”

“Belli değil.”

“Ama mümkün.”

Hunt, cesedin gözkapaklarındaki kanlı parmak izlerini aklına getirdi. “Şüpheli,” dedi.

“Belki Freemantle’a kızın yerini söylemiştir.”

“Böyle olduğunu hiç sanmıyorum, Johnny.”

“Ya gerçekten Alyssa’dan bahsetmişse. Belki Freemantle’a onu nerede bulduğunu söylemiştir.”

“Hayır.”

“Ama belki-”

“Alyssa’dan bahsedip bahsetmediği de, Freemantle yanına gittiğinde yaşıyor olup olmadığı da şüpheli.” Hunt çocuğuna baktı, söylenenleri zihninde ölçüp tarttığını görebiliyordu. “Aklından bile geçirme,” dedi.

“Neyi?”

Çocuğun gözleri kocaman açılmış, öyle saf saf bakıyordu ki başka polis olsa kesin yutardı. “Polisçilik oyunu bitti, Johnny. Harita falan yok artık. Macera da yok. Anlaşıldı mı?” Johnny başını başka tarafa çevirdi. “Burton Jarvis’i sormuştunuz. Ne öğrenmek istiyorsunuz?”

“Baştan başla. Evini nasıl buldun? Neden oradaydın? Ne gördün? Ne oldu? Her şeyi bilmek istiyorum”

Johnny ilk birkaç kez eve gidişini hatırladı. Karanlığın içindeki barakayı, evin ağaçların arasından görünüşünü ve ormanlık alandan gelen hayvan seslerini. Plaster kaplı parmaklar gözünün önünden gitmiyordu. Aylarca kabuslarına girmişti. Jar ile iğrenç arkadaşının Minik Sarışın’dan bahsedişleri kulaklarındaydı. Kahkahaları Johnny’nin dizlerini titretiyordu. Endişesi yüzünden okunuyordu ve annesi ayağa kalktı. Bir sağa bir sola yavaşça yürüyordu. Bu hareket Hunt T rahatsız etti. “Yerine oturur musun, Katilerine?” Kadının umurunda olmadı.

“Katilerine.”

“Hiçbir şey olmamış gibi orada nasıl oturayım?” Bir anda seğirtti ve gözleri öfkeyle parladı “Sosyal Hizmetler!” diye bağırdı Hunt’a. “Asla izin vermeyeceğim!”

Hunt sesini alçalttı. “Johnny’e ne zaman söyleyeceğimiz konusunda anlaşmıştık.”

“Ama dayanamıyorum!”

“Elimden geleni yapıyorum, Katherine. İnan bana.” “Alyssa’yı bulacağını da söylemiştin. Ona da inanmıştım.” Hunt’ın rengi attı. “Böyle olmaz.”

“Konuştuğunuz şey bu muydu?” Johnny koridora baktı. “Sosyal Hizmetler mi?”

“Sosyal Hizmetler senin refahın konusunda endişeli, Johnny. Olanları da düşününce detaylı bir değerlendirme yapmak zorundalar. Görüşmeler, ev ziyaretleri... Okulu da haberdar edecekler. Ama bunlar biraz zaman alacaktır tabii. Bu zaman zarfında da seni annenin himayesinden almak istiyorlar. Geçici bir süre için. Senin daha iyi korunabilmen için.” “Korunmak mı?”

“Tehlikede olduğunu düşünüyorlar.”

“Benim yüzümden,” dedi Katherine.

“Böyle bir şey söyleyen yok.” Hunt’m sabrı tükenmek üzereydi.

“Öyle bir şey yok,” dedi Johnny.

“Merak etme, evlat.” Hunt, Johnny’nin annesine baktı. Gözleri dolmuştu. Sonra bakışlarını çocuğa çevirdi. “Steve

Amcan ile konuşuyorum. Bu süreç bitene kadar onunla kalmanı sağlayabilirim sanırım.”

“Steve pisliğin teki.”

“Johnny!”

“Ama öyle, anne.”

Hunt, Johnny’e iyice yaklaştı. “Ya Steve, ya da mahkeme tarafından görevlendirilmiş bir koruma memuru. Steve olursa annen istediği zaman gelip seni görebilir. Kesin karar verilene kadar en azından hâlâ ailenle birlikte olursun. Eğer mahkemenin gözetimine verilirsen benim yapabileceğim bir şey kalmaz. Savcı kararını açıklar ve şansına ne çıkarsa onu kabul etmek zorunda kalırsın. Emin ol, çoğunlukla kimse şanslı olmuyor.”

Johnny annesine baktı ama Katherine yüzünü elleriyle kapamıştı. “Anne?” Annesi başını iki yana salladı.

“Üzgünüm,” dedi Hunt. “Bunun olacağı uzun zamandır belliydi. Hem şu an için en iyisi bu.”

“Babamı bulmalıyız,” dedi Johnny.

Annesinin ayak seslerini duymamıştı. Bir anda yanı başında bitivermişti. Gözleri kocaman açılmış ve kapkara parıldıyordu. “Onun nerede olduğunu kimse bilmiyor, Johnny.” “Ama mektup gönderiyor, demiştin. Chicago ya da Califomia’da demiştin.”

“Hiç mektup göndermedi.”

“Ama-”

“Yalan söyledim.” Bir elini açtı, avuçları bembeyazdı. “Hiç yazmadı.”

Johnny’nin gözleri karardı. “Eve gitmek istiyorum,” dedi ama Hunt vazgeçmiyordu.

“Öyle bir şey olmayacak.”

Kâtherine oğlunun yanına yaklaştı. Çenesini kaldırdı, korumacı ifadesi, zayıf da olsa gururlu yüzünden okunuyordu. “Lütfen,” dedi ve oğlunun elini avucuna aldı.

“Eve gitmek istiyorum,” diye tekrarladı Johnny.

Hunt bir an için kendini buna göz yumacak gibi hissetti ama hayır, işini yapmalıydı. Çocuğun birçok şeyine hayranlık duyuyordu ama kendi kurduğu dünyanın içinden onu çıkarmanın vakti gelmişti. Yoksa ya daha fazla kişi zarar görecekti ya da çocuk ölecekti.

Hunt ayağa kalkıp çocuğun boynundan çıkarılan tüylerin, kemiklerin, çingirakların ve sararmış kafatasının durduğu poşeti eline aldı. Kolyeleri çıkarıp Johnny’nin göz hizasında tuttu. “Bunu anlatmak ister misin?”

“Bu nedir?”

“Johnny buraya getirildiğinde boynundaymış. Vücudu is ve böğürtlen suyu kaplıymış, yarı çıplakmış ve cepleri, o her neyse artık, loğusa otuyla doluymuş. Sosyal Hizmetler de bunu sorgulayacaktır. Hem de her detayını. İnce eleyip sık dokurlar ve her şeyi bilmek isterler. O yüzden Johnny belki de ilk bana anlatmalıdır.”

Johnny gözlerini tüylere dikti. Jar, bir tanesini tam ortadan ikiye ayırmıştı. Hiçbir şeyin değişmediğini fark etti. Polis hâlâ bir tehdit oluşturuyordu ve annesi hâlâ çok güçsüzdü. Kimse anlamıyordu.

“Bu normal bir şey değil,” diye üsteledi Hunt.

“Bununla ilgili konuşmak istemiyorum.”

“Bana Burton Jarvis’i anlat.”

“Hayır.”

“Onu nasıl buldun? Oraya daha önce kaç kere gittin?”

Johnny başını camdan dışarıya bakmak için çevirdi.

Hunt kolyeleri bıraktı, Johnny’nin notlarının yazılı olduğu kağıtları aldı. “Burada yazanlar doğru mu? Buraya bakarsan ondan fazla kez gitmişsin. Üstelik diğerleri de var. Sadece Jarvis’in evine gitmemişsin.”

Johnny kağıtlara baktı. “Onlar uydurma.”

“Ne?”

“Oyun gibi bir şey.”

“Johnny-” Hayal kırıklığı gitgide üzerine çöküyordu.

Johnny gözlerini kırpmadı bile. “Dün gece ilk defa gitmiştim.”

“Neden yalan söyleme ihtiyacı hissettiğini anlıyorum, evlat, ama orada ne gördüğünü bilmem gerekiyor. Burada beş kişinin ismi var. Bu beş kişinin suçlu olduğunu zaten biliyoruz ve onları biz de izliyoruz. Ama bir de altıncı bir isim var. Jarvis’in yerine birkaç kez gelip giden bir adam.” Hunt sayfadaki yazılara baktı. “Bu adamla ilgili bir sayfa dolusu not tutmuşsun. Genel bir tanımı bile var; boyu, kilosu, saç rengi. Arabasının kayıtları... Üç farklı plaka numarası yazmışsın. Hepsisi de geçen sene farklı zamanlarda çalıntı olarak kayıtlara geçmiş. Bu adamın kim olduğunu öğrenmem gerekiyor, bana yardımcı olabilirsin.”

“Hayır.”

“Minik sarışın mı? Bu da ne demek?”

“Sosyal Hizmetler’deki görevlilerle işbirliği yapıyorsunuz.”

“Kahretsin.” Hunt’m sabrından eser kalmamıştı. Katherineine oğluyla onun arasına girdi. Uzun parmaklı elini uzatıp kararlı bir ifadeyle konuştu.

“Bu kadarı yeter,” dedi.

“Bu notların çoğu anlaşılabilir durumda. Johnny’nin tam anlamadığı ama bizim için önemli olan bilgiler içeriyor olabilir. Benimle konuşması gerek.”

Katherineine oğlunun el yazısına baktı. Notlara göz gezdirip dikkatlice okumaya başladı. Biraz zaman aldı ama Hunt bekledi. Okuması bittiğinde korkmuş görünüyordu. “Eğer sorularına cevap verirse bu Sosyal Hizmetler’in işine yarar mı? Yoksa bize zarar mı verir?”

“Bana güvenmelisin.”

“Oğlumu yanımda tutmaktan daha önemlisi olamaz,” dedi.

“Alyssa’yı geri almak bile mi?”

“Bunun olabileceğini mi söylüyorsun?”

“Anladığım kadarıyla oğlun çevrede aktif olan ve daha önce belirlenmemiş bir sübyancı tespit etmiş. Akıllı ve dikkatli birisi. Aralarında bir bağ olabilir.”

“Mümkün mü?”

Hunt’ın net olmadığı, sesinden belli oluyordu. “Bilemiyorum.”

“O zaman önce hâlâ yanımda olan oğlumu düşünmeliyim.”

“Oğlun hakkında endişeleniyorum.”

Katherine gözlerini Hunt’a dikti, bakışları cam parçası kadar keskindi. “Sana güvenmemizi mi istiyorsun?” “Evet.”

“Bir polise mi güvenelim?”

“Evet.”

Katherine bir adım öne çıkıp sayfaları Hunt’ın kafasına fırlattı. “Şu daha önceden tespit edilmemiş sübyancı hakkında mı konuşmak istiyorsun? Şu dikkatli ve akıllı olan, değil mi? Şu neredeyse oğlumu öldüren adamla bir bağlantısı olabilecek adamla ilgili mi?..”

Hunt başını çevirdi ve Katherine’in parmağının gösterdiği siyah mürekkeple yazılmış kelimeye baktı. Kadının yüzü porselen maske gibi bembeyazdı. “Orada yazan kelime,” dedi “polip, polit falan gibi bir şey değil. Orada ‘polis’ yazıyor. Burton Jarvis’in bir polisle birlikte olduğu yazıyor.” Sayfayı Hunt’ın göğsüne bastırıp oğluna yaklaştı. “Bu görüşme bitmiştir.”

Hunt gittikten sonra Katherine oğlunun yatağının yanına geldi. Ona uzunca bir süre baktı ama ne tüyler, ne yazılanlar ne de Hunt’ın söyledikleriyle ilgili bir şey sordu. Yüzü solgun ve sakindi. “Dua edelim, Johnny.”

Johnny, annesinin diz çöküşüne bakınca içinde bir yerlerde bir öfke filizlendi. Annesi daha demin gücünü göstermişti. Şimdi ne oluyordu? “Dua mı?” diye sordu.

“Evet.”

“Ne zamandan beri dua ediyorsun?”

Avuçlarını dizlerine sürdü. “Ne kadar rahatlattığımı unutmuşum.”

Sözler annesine ait değil gibiydi. Onun için vazgeçmek ne kadar da kolaydı böyle... Ellerini kavuşturursun ve rahatlamaya başlasın...

“Bizi dinlemiyor,” dedi Johnny.

“Belki ona bir şans daha vermeliyiz.”

Johnny gözlerini dikmiş annesine bakıyordu. İçindeki öfke ve hayal kırıklığını daha fazla gizleyemiyordu. Yatağın yanındaki korkuluklara asıldı. “Ben neler için dua ettim biliyor musun? Her gece dua ettim ve ne gördüm? Umurunda bile değil. Haberin var mı?”

Haykıran sesi vahşicediydi. Annesi başını iki yana salladı. Şaşırmış ve üzülmüştü.

“Sadece üç şey için dua ettim,” dedi Johnny. “Ailemizin yeniden bir arada olması için, senin o ilaçları bırakman için.” Annesi bir şey söyleyecek gibi oldu ama Johnny izin vermedi. “Ken’in ölmesi için her gece dua ettim.” “Johnny!”

“Her gece bunlar için yalvardım. Ailemin tekrar bir araya gelmesi ve ilaçları bırakman için. Ve Ken Holloway’in yavaş yavaş acı çekerek ölmesi için.”

“Lütfen böyle söyleme.”

“Hangisini söylemeyeyim? Ken’in ölmesini mi yoksa yavaş yavaş acı çekerek ölmesini mi?”

“Yapma.”

“Bize yaptığı gibi onun da üzerine bu korku çöksün. O da bu kadar çaresiz olmanın ne demek olduğunu anlasın istiyorum. Ve bize asla ulaşamayacağı bir yere gitmesini istiyorum. Annesinin gözleri dolmuştu. Bir eliyle saçlarını okşamaya kalktı ama Johnny izin vermedi. “Ama Tanrı böyle şeyler yapmaz değil mi?” Johnny iyice doğrulmuştu. Öfkesi saldırganlaşmış, bu saldırganlık ise onu yumuşak kamından vurmuştu. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Dua ettik ama ne Alyssa ne babam geri geldi. Ne evimiz ısındı, ne de Ken sana zarar vermeyi bıraktı. Tanrı bize sırtını çevirmiş. Bunu bana sen söyledin, hatırlasana.”

Doğruydı. Darmadağınık evin buz gibi parkelerinde yere savrulmuş, ağzının kenarından kan süzülürken, mutfaktan Ken’in kendine içki koyuş sesleri eşliğinde şöyle demişti, “Tanrı hakkında yanılmış olabilirim.”

“Kaybettiğimiz bunca şeyden sonra hâlâ nasıl böyle söyleyebiliyorsun?”

“Tanrı’nm geri getirdikleri her zaman somut şeyler olmayabilir, Johnny. Her zaman istediğimiz şey olmayabilir. Böyle bir şey yok. Öyle olsa hep çok kolay olurdu.”

“Ne kolay oldu ki zaten!”

“Görmüyor musun?” Gözleriyle adeta yalvarıyordu. “Hep kaybedecek daha çok şey vardır.” Elini tutmak için uzandı ama Johnny elini bir hışımla çekti. Eli yerine yatağın korkuluklarına iki eliyle tutundu. “Dua edelim, Johnny.” “Ne için?”

“İkimizin bir arada olması için. Bunlardan kurtulmak için.” Elleriyle öyle sıkı tutunuyordu ki parmak uçları be-yazlaşmıştı. “Affedilmek için.” Bir an boşluğa bakakaldı. Sonra başını öne eğdi ve sözler ağzından sessizce dökülmeye başladı. Johnny gözlerini kapatmış mı diye, hatta dua ediyor mu diye bir kez bile bakmadı.

Johnny’nin yüzünde af diler bir ifade yoktu. Rahatladığını belirten bir işaret de...

YIRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Hunt odadan çıkarken karmaşık duygular içindeydi. Katherine'in, Johnny'nin notlarında yazdığını iddia ettiği şeyle ilgili hem şüpheliydi hem de bu durum kafasını karıştırmıştı. Çocuğun onunla konuşmayı reddetmesi yüzünden öfkelenmişti ama bir yandan da yaşıyor olması ve Tiffany'nin kurtulmuş olması içini rahatlatıyordu. Hunt sırtını soğuk bir duvara dayadı. Etraftan geçenlerin bakışları umurunda değildi. Bitkin ve endişeliydi ama Bur-ton Jarvis'in ölümünün artık sonun başlangıcı olmasını umuyordu. Adamın vahşetinin sona ermesi, Alyssa'nın da bulunması için atılan bir adım olacaktı. Hunt o pisliğin bütün bu iğrençlikleri tek başına yaptığına kendini inandırmaya çalışsa da içini kemiren sevimsiz bir şüphe vardı

Bir polis mi?

Bu mümkün olabilir mi?

Hunt bir kez daha Johnny'nin eciş bücüş yazısını okumaya çalıştı. Kimisi kurşun kalemle yazıldığından dağılmıştı. Kimi kısımları ıslanıp kurumuştur, kimi yerleri is ve çam balından dolayı lekelenmiş ve gözyaşından dolayı dağılmıştı. Hunt daha çok yazılan şey olduğunu görebiliyordu. Kapıyı tekmeleyerek açıp çocuğun boğazına yapışmak ve bir cevap almak istiyordu.

Kahretsin!

Çocuk bir şeyler biliyordu, Hunt bundan emindi. Çocuğun bitkin kapkara gözleri, derin düşüncelere dalmış durgun ifadesi birçok kez olduğu gibi yine gözünün önünde canlandı. Johnny birçok anlamda darmadağın olmuş durumdaydı. Kafası karmakarışık olsa da kimi durumlarda o kadar net düşünüyordu ki...

Sadakat. Bağlılık. Kararlılık.

Bu üç özelliği onun eksik yanlarını tamamıyla kapatıyordu. Hunt bu yüzden ona karşı korumacı davranıyor ve onunla gurur duyuyordu. Bunların ne kadar önemli üç özellik olduğunu Johnny de bilmeliydi. Hunt oğlanın omzuna kolunu atıp ona bunları anlatmak ve onu artık durması gerektiğine ikna etmek istiyordu.

Hunt otoparktan çıktığında hava çok duru, güneş çok parlaktı. Yemyeşil çimler ve parlak güneş böyle bir güne hiç yakışmıyordu. Kafasını kaldırıp altıncı kata baktı. Johnny'nin odası koridorun bir ucunda, Tiffany'ninki ise diğer uçundaydı. Bina bembeyaz parlıyor, camlardan masmavi gökyüzü yansıyor.

Hunt arabasına doğru yöneldi. Tam yanma varmıştı ki yarı yolda, takım elbiseli bir adamla karşılaştı. Omuzları düşük, sırık gibi olan bu adam hastanenin köşesinden geçip hızla ilerleyerek arabaların arasından geçmiş ve Hunt'ın sağında bitivermişti. Hunt alışkanlık gereği adamı süzdü. Elleri açıkta ve boştu. Yüzünde cana yakın bir gülümseme, elinde ise bir dolu kağıt vardı. Hastane görevlisi herhalde, diye düşündü Hunt. Ya da basit bir ziyaretçi.

“Dedektif Hunt?”

Otuzlarında, saçları tutam tutam ayrılmış, yüzü hafif pütürlü, dişleri düzgün ve bembeyazdı. “Efendim?”

Adamın yüzüne bir gülümseme yayıldı ve bir parmağını kaldırdı. Sanki karşısındakinin kim olduğunu çıkarmaya çalışıyor gibiydi. “Dedektif Clyde Lafayette Hunt, değil mi?”

“Evet benim.”

Elindeki kağıtları Hunt’a uzattı ve Hunt kağıtları alırken adamın yüzündeki gülümseme kayboldu, “Mahkeme kağıtlarınız...”

Adam uzaklaşırken elindeki kağıtlara göz attı. Ken Hol-loway onu mahkemeye vermişti.

Lanet olsun.

Levi Freemantle’m gözetim memuru kasabanın mahkeme binasının üçüncü katma tıkılmış ofislerden birinde çalışıyordu. Yerlerdeki muşambalar yer yer kalkmış, duvarlar sekiz yıldır nikotine maruz kalmaktan sarı sarı lekelenmişti. Kapının ardında sesler yankılanıyordu. Tartışmalar, özürler, gözyaşları. Hepsi de daha önce duyulmuş şeylerdi. Yüzlerce kez. Milyonlarca kez. Yalanlar su gibi akıyordu ve böy-lece bu adam Hunt’ın şu hayatta gördüğü en gözü pek gözetim memuru olmuştu.

Freemantle’in gözetim memurunu aşağıda dokuzuncu odada buldu. Açık kapıdaki tabelanın üzerinde Calvin Tre-mont ismi yazılıydı. Yerler ve sandalyelerin üzeri dosyalarla doluydu. Üzeri çiziklerle dolu metal bir dolabın üzerindeki pervane sıcak hava üflüyordu. Hunt, masanın başındaki adamı tanıyordu. Orta boylu, geniş göbekli, altmışlarında, saçları yer yer beyazlaşmış bir adamdı. Yüzündeki kırışıklıklar öyle derindi ki sanki derisinin içine işlemiş gibiydi. Hunt kapıyı tıklattı.

Tremont başını kaldırdığında kaşlarını çatmıştı ama Hunt’ı görünce yüzü normale döndü. Hunt ile köklü bir arkadaşlıkları vardı. “Merhaba, dedektif,” dedi. “Seni buraya hangi rüzgar attı?”

“Adamlarından biri.”

“Bir sandalye çek otur diyeceğim ama ...” Elleriyle sandalyelerin üzerindeki kağıt yığınlarını gösterdi.

“Çok kalmayacağım zaten.” Hunt içeri girdi. “Dün sana bir not bırakmıştım. Gelme sebebim aynı konu.”

“Tatilden yeni döndüm, daha e-postalarımın hepsini okuyamadım bile.”

“Nasıl geçti?”

“Deniz kenarında geçirilebilecek tipik bir aile tatili.” Öyle bir söylemişti ki insan ne hayal etmesi gerektiğini bilemiyordu. Hunt başıyla onaylayıp üstelemedi. Şartlı tahliye memurları da aynı polisler gibiydi, kişisel konulara girmeyi pek sevmezlerdi.

“Levi Freemantle ile ilgili konuşmak istiyorum.” Tiemont’un yüzünde Hunt’ın gördüğü ilk gerçek gülümseme belirdi. “Levi mi? Ne yapıyormuş benim oğlan?” “Senin oğlan mı?”

“İyi bir çocuktur.”

“Adam kırk üç yaşında.”

“İnan bana, çocuk gibidir.”

“Senin oğlanın iki, hatta üç kişiyi öldürmüş olduğunu düşünüyoruz.”

Tremont’un başı, boynu yeni yağlanmış gibi bir anda döndü. “Sanırım bir hata yapıyorsunuz.”

“Çok emin konuşuyorsun.”

“Levi Freemantle’ı sokakta görsen iki kuruş için boğazını kesecek pisliklerden biri sanırsın ama sana net bir şekilde söyleyebilirim ki, dedektif, o kimseyi öldüremez. Asla. Bir hata olmalı.”

“Adresi var mı sizde?” diye sordu Hunt.

Tremont evet anlamında başını sallayıp adresi aklından söyledi. “Yaklaşık üç yıldır orada yaşıyor.”

“Bu adreste iki ceset bulduk,” dedi Hunt. “Biri, otuzlarının başında beyaz bir kadın. Diğeri ise kırk beş yaşlarında siyahi bir erkek. Onları dün bulduk. Bir hafta kadar önce öldürülmüşler.” Hunt duraksadı. “Clinton Rhodes adında birini tanıyor musun?”

“O ölen adam mı?”

Hunt, evet anlamında başını salladı.

“O davaya ben bakmadım,” dedi Tremont. “Ama uzunca bir süre buralara girip çıktı. Kötü bir adam. Vahşinin teki. O bir cinayet işlese anlarım ama Levi’nin alakası olamaz.” “Bundan bir hayli eminiz.”

Tremont sandalyesinde doğruldu. “Levi Freemantle şartlı tahliyeye uyumsuzluk yüzünden üç ay ceza aldı. Dokuz hafta kadar daha içeride.”

“Sekiz gün önce mesaideyken kaçmış.”

“Buna inanamıyorum.”

“Öylece yürüyüp gitmiş ve ondan beri de gören olmamış. Kör kütük sarhoş bir bunak ve başka bir cinayet mahallinin yakınlarında ona rastlayan bir çocuk dışında... İki gün önce oldu. Yani gördüğün gibi elimde her biri bir şekilde senin oğlanla ilişkili üç ceset var.”

Tremont, Freemantle’ın dosyasını çekip açtı. “Levi daha önce hiç şiddet suçundan mahkum olmamış hatta böyle bir şeyle suçlanmamış bile. Başkasının arazisine izinsiz girme, hırsızlık falan.” Dosyayı kapattı. “Bak,” dedi, “Levi’nin aklı biraz eksiktir. Bu suçların çoğu da yani, nasıl diyeyim - birisi ona dese ki, Levi git bize şuradan bir şişe şarap kap, gider alır ve getirir. Sonuçlarını asla düşünmez.”

“Çoğu katil gibi.”

“Öyle değil. Levi...” Başını iki yana salladı. “Çocuk gibidir.”

“Elimde beyaz bir kadın cesedi var, otuzlarında. Buna ne diyorsun?”

“Birkaç zamandır Ronda Jeffries diye bir kadın var. Eğlenmeyi seviyor. Etrafta bir, iki iş çevirmişliğiyle tanınıyor. Eğlence olsun diye iri yapılı, sert görünümlü adamlardan hoşlanıyor. Özellikle kaslı, sert siyahileri seviyor. Levi’ye de böyle görüldüğü için bulaşmıştı. Sonuçta adamı yolda görsen korkarsın. İdare etmesi kolay olduğu için Levi’yi etrafında tutuyor, ne istese de yaptırıyor. Kazandığı birkaç doları da kadına veriyor. Evle ilgileniyor ve onun sayesinde kadının

yasadışı şeylerini örtbas etmiş olmuş oluyor. Biraz yalnız kalmak ya da başka adamla olmak isterse Levi'yi bir süreliğine nezarete attıracak bir şeyler buluyor. Dediğim gibi, kadın ne isterse yapıyor. İlk tutuklandığında hırsızlık yüzündendi. Kadının vitrinden bir parfüm alıp ona tutması için vermiş ve sonra onu güvenlikten ve kapıdan dışarı çıkarmış.”

“Evliler mi?”

“Hayır, ama Levi öyle olduklarını sanıyor.”

“Neden?”

Tremont gülümsedi. “Yattıkları için ve şey...” Sözleri boğazında takılı kaldı. “Ha siktir.”

“Ne oldu?”

“Bunların çocuğuna kim bakıyor?”

Hunt birden ürperdi. “Çocukları mı var?”

“İki yaşında küçük bir kız.”

Hunt telefonunu almak için elini cebine attı.

“O kadar tatlı bir gülümsemesi var ki.”

YIRMİ ALTINCI BÖLÜM

Hastane saat dokuz civarında Katherine'i Johnny'nin odasından zorla çıkardı. Bu onun için bir anlamda zordu ama bir yandan da iyi olmuştu. Ken Hollovvay odayı dört kez aramıştı. Onunla buluşmaya evet demediği sürece telefonu kapatmıyordu. O üsteledikçe Katherine de her seferinde onu reddediyor, artık önceliğinin oğlu olduğunu anlatmaya çalışıyordu. En sonunda iki kez suratına kapadı. Ama bu sefer de ne zaman kapı açılrsa ya da ne zaman koridorda ani bir ses duysa korkudan zıplıyordu.

Bir de tabii ağız kuruluğu başlamıştı. Dayanmaya çalışsa da vücudu resmen alarm veriyordu. Eksikliğini hissediyordu.

Son bir kez yatağın yanından oğluna uzandı. Derin bir uykudaydı. Yüzü aynı kız kardeşininkine benziyordu. Aynı ağız, aynı hatlar. Başını öpüp hastanenin arka kapısında onu bekleyen taksiye bindi.

Eve giderken kendini güç bela tutuyordu. Elleri yumruk yapmaktan bembeyaz kesilmişti. Alkol satan üç dükkan ve iki barın önünden geçtiler. Çenesini sıkıyordu. Tırnakları ise avuçlarına geçmek üzereydi. Şehir merkezinin ışıkları geride kaldığında biraz olsun rahatladı. Artık önlerinde boylu boyunca sadece karanlık bir yol uzanıyordu. İyi hissediyordu. Bunu kendi kendine tekrarlardı.

İyiyim.

Taksi son yokuştan aşağı inerken evi gördü. Bütün ışıkları yanıyor, bahçenin ortasında bir ateş böceği gibi parıldıyordu.

Çıkarken tüm ışıkları kapatmıştı.

Taksiden inip kapıya doğru ilerlemeye başlayınca tereddüt etti. Çantasından cep telefonunu çıkardı. Verandaya kadar gidip fikrini değiştirdi ve bir adım geri attı. Her şey fazla durgundu; bahçe, ağaçlık, sokak.

Tam o sırada arabayı fark etti. Sokağın aşağısında elli metre ötede park etmiş duruyordu. Hava karanlık olduğundan arabanın rengini seçemiyordu. Siyah gibiydi. Daha önce oralarda görmediği büyük bir araçtı bu. Dikkatlice baktı. O tarafa doğru biraz ilerleyince arabanın motorunun çalıştığını fark etti.

Arabaya doğru iki adım daha atınca farları yanıverdi. Ardında toz kaldıran bir patinajla araba yola fırladı ve hızla uzaklaştı.

Katherine nefes nefese kalmıştı, sakin olmaya çalışıyordu. Arabanın teki, sadece bir komşu. Eve geri dönünce ön kapının aralık olduğunu gördü. Kapıyı ittiğinde sarı ışıklar dışarı doğru süzüldü.

İçeride müzik çalıyordu.

“Kendine mutlu yepyeni yıllar dile...”

Mayıs ayının sonlarındaydılar. Yılbaşına daha çok vardı.

Müziği kapatıp koridorun sonuna doğru ilerledi. Evin içi boş gibi görünüyordu ama müziğin sesi sinirlerini bozmuştu. Sürekli aynı şarkıyı çalmaya programlanmıştı. Önce yatak odalarına baktı, bir

gariplik görünmüyordu. Banyoda da sorun yoktu.

Mutfığa girdiğinde hapları gördü.

Turuncu şişe masanın tam orta yerine özenle yerleştirilmişti. Üzerindeki beyaz etiketi Katherine'e doğru dönüktü ve parlıyordu. Katherine gözlerini şişeye dikti, dilinin uyuştüğünü hissedebiliyordu. Etiketini okumak için şişeyi eline aldığı anda içindeki haplar tıkırdadı. Üzerinde adı ve bugünün tarihi yazıyordu.

Yetmiş beş adet kapsül.

Sakinleştirici.

Kapıyı bir hışımla açıp şişeyi bahçeye fırlattı. Öfke dolmuştu. Kapıyı kilitledi, bütün pencereleri ve kapıları kontrol etti ve ön tarafa bakan pencerenin kenarındaki koltuğa oturdu. Sırtı dimdikti. Şişenin orada, karanlığın içinde olduğunu biliyordu. Dişlerini sıkıp Ken Holloway'e sövdü.

Sandığı kadar kolay olmayacaktı.

Johnny ertesi gün öğleden sonra hastaneden taburcu oldu. Odasından aşağı tekerlekli sandalyede gelip dikkatlice doğruldu. "İyi misin?" diye sordu hemşire.

"Sanırım."

"Yavaş hareket et."

Hemen karşısında kameralar vızıldıyor, flaşlar patlıyordu. Gazeteciler sorular yağdırırken polisler onları barikatın ardında tutmaya çalışıyordu. Johnny olanları algılayabiliyordu. Bir elini Steve Amca'nın kamyonetine dayamıştı.

Charlotte ve Raleigh'teki haber ajanslarından araçları görebiliyordu. "Hazırım," dedi ve hemşire araca binmesine yardımcı oldu.

"Fazla hareket etmek yok," dedi. "Yaralarının iki tanesi oldukça derin." Kapıyı kapatırken gülümsedi. Steve direksiyonda oturmuş kameralara bakıyordu. Yanında oturan annesi ise eliyle yüzünü gizlemeye çalışıyordu.

Johnny arabanın arkasına yerleşince Hunt cama yaklaştı. Sosyal Hizmetlerde yaptığı anlaşmayı anlattı. "Eğer hepiniz kurallara uyarsanız hiçbir sorun çıkmayacak." Hepsinin yüzlerine bakıp Steve'e döndü. "Bunu yapabileceğinden emin misin?"

Steve dikiz aynasından Johnny'e baktı. "Sanırım. Dediklerimi yapacaksa sorun olmaz."

Hunt, Johnny'e baktı. "Bu bir hediye gibi şu an, Johnny. Olanları düşününce..."

"Ne kadar ayrı kalmamız gerekecek?" diye sordu Katilerine.

"Sosyal Hizmetler karar verecek."

"Saçmalık," diye mırıldandı Johnny.

"Ne dedin?"

Johnny paspası tekmeledi. "Hiçbir şey."

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Hunt başıyla onaylayarak. Sonra Steve’e döndü. “Çıkışa kadar arkamdan ayrılma.”

Arabada geçen yirmi dakika boyunca kimse konuşmadı. Eve vardıklarında Hunt çimenlik alanda durdu. Johnny ve annesi kamyonetten indiler. Annesi uzaktaki bir sokak lambasına baktı, boğazına dokundu ve eve girdi. Johnny de arkasından ilerliyordu. Odasına geldiler. Yatağın üzerinde giysileri katlanmış duruyordu. Annesinin sesinde özür diler gibi bir ifade vardı. “Dün akşam çıkardıklarım. Yanma ne almak isteyeceğini bilemedim.”

“Ben toparlanırım.”

“Emin misin?” Göğsündeki sargılara baktı.

“Halledebilirim.”

“Johnny...”

Annesine baktı. Ne kadar da gergin görünüyordu... Halbuki her zaman güçlü bir kadın olmuştu ama kaçırılma olayından sonra tam tersine dönüşmüştü işte. Yüzü, bakışları, ifadesi, eskisinden o kadar farklıydı ki. Sanki içinde bitmez tükenmez bir kavga var gibiydi. “Sana yalan söylememeliydim,” dedi. “Baban mektup yazıyor asla dememeliydim.”

“Anlıyorum.”

“Yapayalnız kaldığımızı hissetmeni istemedim. Düşündüm ki-”

“Anladım, dedim.”

Saçlarını okşadı. “Ne kadar güçlü,” dedi. “Ne kadar da kendi kendine yetiyorsun.”

Johnny bu sözler üzerine kaskatı kesilmişti. Çünkü annesi bunları bir zamanlar babası için söylerdi. Johnny bir keresinde, hâlâ sebebini bilmesede, annesiyle babasının bir tartışmasına tanık olmuştu. Annesi aynen böyle diyordu ona: Her zaman böyle kendi kendine nasıl yetiyorsun? Babası ise sadece gülümseyip ona bir öpücük kondurmuştu ve tartışma böylece bitmişti. Johnny’nin babası böyle iyi bir adamdı. Gülümsedi mi kimsenin kızgınlığından eser kalmazdı. Fakat şu an için güçlü olmakla kendi kendine yetmek Johnny için aynı şeylerdi. Şikayet etme. İşine bak ve ne gerekiyorsa yap. Bunu enine boyuna öğrenmişti. Tek eksiği babasınınki gibi bir gülümsemeydi. Johnny’de bir zamanlar var mıydı yoksa sonradan mı unutmuştu artık emin değildi. Johnny için hayat kendi kendine yetmekten ibaret bir hal almıştı. Bir pantolonu toparlayıp hircun içine attı. “Yapalım da bitsin.”

Annesi odadan çıktı ve ardından kapısının kilitleme sesi ve yatak örtülerinin hışırdaması duyuldu. Kavgayı hangi tarafı, güçlü mü yoksa yumuşak olan tarafı mı kazanmıştı bilmiyordu ama şu an yorgun kafasına çekmiş gözlerini sımsıkı kapamış olduğundan emindi. Birkaç dakika sonra onu kapıda görünce Johnny irkildi. Elinde bir çerçeve, içinde düğün gününden kalma bir fotoğraf vardı. Yirmi yaşındaydı, kocaman bir gülümseme ve yüzüne vuran güneş ışığıyla mükemmel görünüyordu. Johnny’nin babası da tam yanındaydı, yüzünde aynı acemi gülümseme tüm hatlarını gevşetiyordu. Johnny bu fotoğrafı hatırlıyordu. Annesinin bunu da diğerleriyle yaktığını sanıyordu. “Bunu al,” dedi.

“Geri döneceğim.”

“Al.”

Johnny fotoğrafı aldı.

Annesi ona inanılmaz bir şefkatle sarıldı ve tekrar odasına çekildi. Kapı bu sefer bir daha açılmadı.

Johnny tel örgü kapının ardında durdu. Dışarıda arada bir esen rüzgarda yapraklar hışırdıyordu. Hunt başı öne eğik, elleri ceplerinin derinliklerinde ayakta bekliyordu. Çökük gözleriyle eve doğru baktı. Johnny'yi görmedi. Alnının ortası kırışmış bir şekilde başını hiç oynatmadan bakış-lan bir pencereden diğerine kaydı. Johnny ayağıyla kapıyı itince dalgınlığından sıyrıldı. "Onu taşımaman gerekiyor." Johnny'nin omzundan çantayı aldı. "Dikişlerin patlayacak." "Acımadı." Johnny bahçeye indi, Hunt da yanına geldi. "Gitmeden önce..."

"Evet?"

"Levi Freemantle'ı gördüğünde..." Hunt duraksadı. "Yanında birisi var mıydı?"

Johnny soruyu bir düşündü, altında bir tehlike var mı diye baktı. Hunt'm tüm sorularına cevap vermeyi reddetmişti ama bu sorunun Sosyal Hizmetler'le ilgili ne tür bir problem yaratacağını anlayamıyordu. Dedektifin yüzündeki umutlu ifadenin, başını hayır anlamında iki yana sallayınca nasıl söndüğünü izledi. "Sadece kutu vardı."

Hunt'm gözlerinde canı çıkmış gibi bir ifade vardı, sesi öyle ruhsuzdu ki, "Kimse mi yoktu?" Hunt gerisini sormadı: Çocuk? Çok tatlı ufak bir kız çocuğu da mı yoktu? Johnny hayır anlamında başını salladı.

Hunt duraksadı ve konuşmadan önce boğazını temizledi. "Al." Kartlarından birini uzattı, Johnny aldı. "Ne zaman istersen ara, illa bir sebebi olması gerekmez." Johnny kartı arka cebine sıkıştırdı. Hunt, son bir kez eve bakıp zoraki gülümsedi. Johnny'nin omzuna dokundu. "Uslu ol," dedi ve Johnny'nin çantasını kamyonetin arka koltuğuna salladı.

Johnny, Hunt'ın arabasının yolda ilerleyip dönüşünü izledi. Kamyonetin kapısı açılırken gıcırdadı. Johnny bindi. Steve'in dudaklarında zoraki bir gülümseme vardı. "Sanırım artık baş başayız."

"Bu tam bir saçmalık," dedi Johnny.

Steve'in yüzü asıldı. Arabayı çalıştırıp yola çıktı. Şöyle bir doğruldu ve sordu: "Bana, neler olduğunu anlatsana." Tiffany Shore'u soruyordu.

"Ben kimseyi kurtarmadım." Johnny artık bunu kurulmuş robot gibi her seferinde aynı mekanik tonda söylüyordu. Johnny ardında bıraktığı eve bakmamaya çalıştı. Annesini bıraktığı o yıkıntıya dönüp bakarsa vereceği tepkiden korkuyordu. O küçücük, sıvaları çatlamış pislik yuvası.

Steve hızlandı. "Yine de baban olsa seninle gurur duyardı."

"Belki."

Johnny son bir kez dönüp eve bakma cesaretini gösterdi. Ev, ardında gittikçe küçülürken çökük çatısı düzleşir gibi oluyordu. Duvarlarındaki lekeler yok olur gibiydi ve bir an için ev uzakta parlak bir obje gibi göründü. "Sence sorun olur mu?" diye sordu Johnny. "Seninle birlikte kalmam yani. Benim fikrim değildi, biliyorsun."

“Benim işlerime karışma yeter.” Kamyonet bir yokuşu çıkmaya başladı. Steve çenesini sanki yerinden çıkacakmışçasına kıtırdattı. Artlarında kalan yol artık görünmez olmuştu. “Şeker, çizgi roman ya da bir şey almak istiyor musun?”

“Şeker mi?”

“Çocuklar şeker sever, sevmez mi?”

Johnny cevap vermedi.

“Kendimi sana borçlu hissediyorum.”

“Değilsin.”

Steve kafasıyla torpido gözünü işaret etti. Rahatlamış görünüyordu. “Oradan sigaramı ver.”

Torpido gözü kağıtlar ve bir sürü şeyle doluydu. Sigara paketleri. Fişler. Loto kuponları. Johnny paketi buruşmuş bir Lucky Strike çıkarıp amcasına uzattı. Ve sonra silahı gördü. Araba kılavuzunun ve üzeri kahve lekeleri dolu bir haritanın altında torpido gözünün en arka tarafına gizlenmişti. Kabzası kahverengi ahşaptan yapılmıştı ve çentikliydi. Metal kısımları namluya doğru gümüşü parlıyordu. Deri kılıfında çizikler vardı. Tabancanın yanında bir kutu 32’lik oyuk uçlu mermi kutusu duruyordu.

“Ona dokunma,” dedi Steve sakın bir sesle.

Johnny torpido gözünü kapadı. Arabayla ilerlerken seyrek ağaçların yanından geçiyorlardı. Sanki her ağacın dibinde koyu renkli dev adamlar gizlenmiş gibi geliyordu. “Bana ateş etmeyi öğretir misin?”

“Zor bir şey değil.”

“Öğretecek misin?”

Steve camdan dışarı doğru bakıyor, bir yandan dumanını üfürüyordu. Johnny sakın sakın oturuyordu ve bununla gurur duyuyordu. Çünkü bu sakın duruş pek sık olmuyordu. Kız kardeşini ve Kızıl Afrika ismine sahip, yüzü yaralı adamı düşünüyordu.

Steve, “Ne için?” diye sorunca Johnny ona en masum ifadesiyle bakıp cevap verdi.

“Hiç, öylesine.”

YIRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Steve kamyonetiyle şehrin içinde ilerliyordu. Dükkanların, villaların önlerinden geçti. Etrafı dev meşe ağaçlarıyla kaplı, ortasında eyaletin bir asır önceki başkanın heykeli dikili olan meydana vardılar. Johnny, ağaçların birinden sarkan bir tutam ökseotu gördü ve aklına bir zamanlar öpmeye kalkıştığı bir kız geldi. Şimdi yüzünü bile zor hatırlıyordu.

O zamanlar bambaşka bir hayatı vardı.

Meydanı ve üniversite kampüsünü geçtikten sonra Steve alışveriş merkezine giden dört şeritli yola saptı. Bu alışveriş merkezi Ken'e aitti. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Johnny.

"İşyerine uğramam lazım, uzun sürmez."

Johnny koltuğuna gömüldü. Steve de bunu fark etti. "Bay Holloway orada değildir," dedi. "Zaten hiç orada olmuyor."

"Ken'den korktuğum yok."

"İstersen önce seni eve bırakayım."

"Korkmuyorum dedim."

Steve kıkırdadı. "Sen bilirsin."

Johnny zar zor doğruldu. "Neden anneme bu kadar kafayı takmış?"

"Bay Holloway mi?"

"Ona iğrenç davranıyor."

"Annen ülkenin bu yakasındaki en güzel kadın, farkında değil misin yoksa?"

"Bir tek güzelliği için değildir."

Steve omuz silkti. "Bay Holloway kaybetmekten hoşlanmaz."

"Neyi kaybetmekten?"

"Hiçbir şeyi." Johnny'nin kafasının karıştığı, yüzünden okunuyordu. Bunu gören Steve'in gözleri kısıldı ve dudakları gerginleşti. "Haberin yok, değil mi?" Kafasını iki yana salladı. "Ah, Tanrım."

"Neyi?"

"Annen eskiden Ken Holloway'le çıkıyordu."

"Buna inanmam."

"İnansan iyi edersin." Steve sigarasından bir nefes alıp izmaritine kadar çekti. "On sekiz ya da on dokuz yaşlarındaydı. Gençecik kızdı." Başını iki yana sallayıp dudaklarını birbirine yapıştırdı. "Annen inanılmaz güzel bir kızdı. Hollywood'a gitse giderdi, New York desen zaten banko. Ama oraya hiç gitmedi."

"Hâlâ inanmıyorum."

“Ken ondan yaşça büyüktü ama o zamanlar bile etraftaki en zengin adamdı. Şimdiki kadar değildi ama yine de zengindi. Kafaya taktı mı onun ilgisine karşı koyacak bir kız yoktu. E tabii annen de diğerlerinden farklı değildi. Çiçekler, hediyeler, pahalı restoranlarda yemekler. Ona kendini özel hissettirecek her şey.”

“Annem öyle bir kadın değil.” Johnny sinirlenmeye başlamıştı.

“Şu an öyle değil. Ama insan gençken kendini çevresindekilerden daha üstün hissetmek ister. Bu birkaç ay kadar sürdü sanırım, baban geri gelene kadar.”

“Nereden geri gelene kadar?”

“Askerden. Dört yıl. Aralarında kaç yaş varsa artık, herhalde altı falan. Yedi de olabilir. Neyse işte, baban gittiğinde annen daha çocuktuk ama döndüğünde her şey farklıydı.” Steve güldü ve bir ıslık çaldı. “Hem de ne biçim farklı.” Johnny camdan dışarı bakmayı sürdürüyordu. Steve devam etti: “Senin baban ona çılgınlar gibi aşık oldu.”

“Peki ya o? Annem yani.”

“Annen bir kelebek gibiydi, Johnny. Nazik ve pır pır. Baban da onda en çok bunu severdi. Bir kelebeğin eline konması için beklemek gerektiği gibi o da en az onun kadar nazik ve sabırlı davrandı.”

“Peki ya Holloway?”

Steve sigarasının izmaritini dışarı fırlattı. “Holloway onu bir fanusa hapsedmek istiyordu, o kadar.”

“Annem de bunun farkına vardı, değil mi?”

“Annen onu baban için terk ettiğinde halini görmeliydin.” “Kızgın mıydı?”

“Kızgınlık, kıskançlık. Fikrini değiştirmek için çok uğraştı, annenin peşinden çok koştu. Ama üç ay sonra sizinkiler evlendi. Bir yıl sonra da sen oldun. Daha önce birinin birini böyle reddedişini hiç görmemiştim. Bence Holloway de bunu hiçbir zaman atlatamadı.”

“Ama babam Holloway’in yanında çalışıyordu ve Hol-loway hiç sorun çıkarmamıştı.”

“Baban hep her şeye iyi tarafından bakardı. Onu bu kadar iyi yapan şeylerden biri de bu. Ama Holloway onu mahvedeceği günü ipe çekiyordu.”

“Babam bunu bilmiyor muydu?”

“Ona hep söyledim. Ama baban onu daima idare edebileceğini düşündü.”

“Kendine güveniyormuş,” dedi Johnny.

“Ukalalık yapıyordu.”

Bir tümseğin üzerinden geçerken araba sarsıldı. “Sen de Holloway için çalışıyorsun.”

“Hayatta herkes istediğini seçme şansına sahip olamıyor, Johnny. Bunu aklının bir köşesine yaz. Benden sana hayat dersi olsun.”

Steve trafik ışıklarında durdu. İleride Holloway’in alışveriş merkezi dev bir savaş gemisi gibi

yükseliyordu. Johnny, Steve'in yüzüne baktı. "Sen de onunla çıkmak istemiş miydin?" Annesinden bahsediyordu.

Steve'in gözleri iyice kısılmıştı. "Bak evlat," yeşil ışık yandı, "herkes isterdi."

Otopark ağzına kadar doluydu. Johnny o zaman günlerden cumartesi olduğunu hatırladı. Steve personel girişinin oraya park etti. Kapıyı açtığı anda yan aynalardan Johnny'nin gözüne güneş ışığı yansdı. "Haydi," dedi.

"Ben arabada beklesem olmaz mı?"

"Bu arka taraflar pek tekin değil. Evsizler, uyuşturucu satıcıları ve hatta daha kim bilir neler neler." Steve kemerinde asılı olanları kontrol etti. Cop, telsiz, kelepçeler. "Gel hadi, sana ilginç bir şey göstereceğim."

İçeriye kartla açılan dar bir kapıdan giriliyordu. Ardından metal merdivenleri çıkıp üçüncü asma katta üzerinde GÜVENLİK yazan bir kapıya vardılar. Steve kartını okuttu ve omzunu kapıya dayadı. "Çocuklar bunu asla göremezler." Güvenliğin ofisi geniş ve karmaşıktı. Bütün bir duvar, güvenlik kameralarına bağlı ekranlarla doluydu. Diğer iki güvenlik görevlisi siyah ofis sandalyelerinde oturmuş, elleri klavye ve kumanda kollarında, ekranlara bakıyorlardı. Johnny içeri girince aynı anda dönüp baktılar.

Bir tanesi yirmili yaşlarında, kafası kazınmış, şişman bir adamdı. İlk başta şaşkınlık dolu olan gülümsemesi, artık karşısındakini hafife alır gibiydi. "Çocuk bu mu?"

Steve, Johnny'nin sırtına elini koydu ve odanın içine doğru ilerlediler. "Yeğenim sayılır." Şişman güvenlik görevlisi koca elini Johnny'e uzattı. "İyi iş çıkardın, evlat. Keşke ben de orada olabilseydim."

"Tiffany Shore'u kastediyor." Johnny, açıklama yapan amcasına baktı.

Görevli elini tabanca gibi tutup ateş eder gibi yaptı.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Johnny.

Ama güvenlik görevlisi vazgeçmiyordu. "Şuna bak." Masanın üzerindeki gazeteyi gösterdi. "Manşete baksana." Birinci sayfada Johnny'nin annesinin arabasında, hâlâ direksiyonda olduğu an çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Ağzı açık,

yüzü ifadesizdi ve şoktaydı. Her yanı kan içindeydi. Kimi yerlerde kuruyup kararmış ama göğsündeki yaralardan hâlâ kırmızı akan kan. Boynundaki tüyler ve çingiraklar gölge gibi duruyordu. Kurukafa ise sanki üzerine bal dökülmüş gibi san ve ıslak görünüyordu. Tiffany yanındaki koltuğa gömülmüştü. Yüzüne vuran güneşten dolayı gözleri kısılmıştı. Temiz kıyafetli, uzun kollu adamlar arabanın kapısını açmış onu dışarı çıkarmaya çalışırken kendini korumaya, onlardan uzak durmaya çalışıyordu. Johnny'nin koluna yapışmıştı.

Fotoğrafın altında şöyle yazıyordu. "Kayıp çocuk bulundu, sübyancı ölü ele geçirildi."

Johnny'nin sesi fısıltı gibiydi. "Bu fotoğrafı nereden bulmuşlar?"

"Hastanenin güvenlik görevlisi cep telefonu ile çekmiş. CNN'de bile aynı fotoğrafı kullanıyorlar." Şişman adam başını iki yana salladı. "Kim bilir ne paralar ödemişlerdir." Steve,

Johnny'nin elinden gazeteyi çekip aldı. "Böyle şeyler göstermeyin çocuğa."

Adam, Johnny'nin iyice asılan yüzünü görünce toparlandı. "Kötü bir şey yapmak istemedim."

"Patron içeride mi?" diye araya girdi Steve.

Görevli, Johnny'den gözlerini ayırmadan başparmağıyla başka bir ofisin kapısını işaret etti. Johnny, Steve'in bakışlarını takip edince beyaz, kirlenmiş storlarla örtülü bir pencereyi gördü. Oradan birisi dışarı baktı ve storlar tamamen kapandı. "Kahretsin," diye mırıldandı Steve. "Beni sordu mu?"

"Sormalı mıydı?"

Steve gergin görünüyordu. "Bir durum var mı?"

"Bir hırsızlık. İki tane S."

Steve, Johnny'e S'nin ne anlama geldiği anlattı. "Sarhoş." Johnny'nin omzuna dokunup işaret etti. "Hadi, gel," dedi. Johnny onu takip etti. Ekranların yanından geçip dev bir camın önüne geldiler. Camın ardından yemek katı görünüyordu. Steve camı tıklattı. "Aynalı cam," dedi.

Johnny camdan bir göz attı, aşağıda olan biten her şeyi görebiliyordu. Dükkanlar, vitrinler, yürüyen merdivenler, kalabalık. Şişman görevli yerinden kalkıp ellerini önünde birleştirdi. "Tanrı olmak böyle bir şey olsa gerek." Johnny adamın söylediği şeyin saçmalığına gülmek istedi.

Sonra, Jack'i gördü.

Pancar suratlı, düşük omuzlu, garip görünüşlü Jack.

Başında bir kalabalık toplanmıştı. Ortalarında ufak tefek, büzüşmüş kollu bir çocuk, omuzları çökmüş duruyordu. Hiçbir şey yapmadan alaylarına maruz kalıyordu çünkü karşılık vennenin bir anlamı olmayacağını biliyordu. Bir yandan, yürüyüp gitmek alay ettikleri şey karşısında yenilgiyi kabul etmek demektir. Onunla alay edenler büyük sınıflardan, yapılı vücutlu, kendine güvenen tiplerdi.

Bir çocuk Jack'in tişörtünün içinden sırtına tükürünce Johnny irkildi. Ama asıl, Jack'in ağabeyinin on metre ötede hiçbir şey yapmadan, etrafını saran kızlarla ilgilendiğini görünce gerçekten öfkelenmişti. Çevresinde en az dört kız vardı.

Johnny olayı gösterdi. "Şunu görüyor musun?"

Steve bakmak için eğildi. "Gerald Cross mu? Evet gördüm. Clemson ile sözleşme imzalandığından beri kızlar peşini bırakmıyor. Bir sene içinde profesyonel olur ve sözleşmeye göre alacağı ücret en az on milyona çıkar."

"Onu demedim."

"Ne o zaman?"

"Aşağı inebilir miyim?"

Steve omuz silkti. "İster git, ister kal. Baban değilim sonuçta."

* * *

Johnny, merdivenlerden hızla inip güvenlik kapısından kalabalığın arasına karıştı. Burnuna pizza, et, kalabalığın ter kokusu ve bir yerlerde bir bebek bezi kokusu geliyordu. Jack'e doğru yöneldiğinde etrafta fısıldaşmalar duydu. Onu parmakla gösterenler vardı.

Bu o çocuk.

Johnny önce bir anlam veremedi ama sonra anladı.

Herkesin haberi vardı.

Yemek katının bir ucundan diğerine yürüyene kadar birçok insan dönüp ona bakıyordu ama umurunda değildi. Büyük çocuklardan biri Jack'in sakat kolunun en hassas yerini itekliyordu. Jack, kolunu sakınmaya çalışıyordu ama Johnny, arkadaşının artık gözlerinin dolduğunu görebiliyordu.

Johnny kalabalığın arasından sıyrılarak geçti ve büyük çocuğun suratına var gücüyle bir yumruk indirdi. Yumruğu çocuğun ağzına yapıştı. Parmaklarının altında deri parçalarını, dişleri ve çocuğun patlayan dudağını hissedebiliyordu. Çocuk sola doğru sendeledi ve yumruklarını sıkılmış bir şekilde geri döndü. Bir yumruk sallamak için gerilmişti ki Johnny'i tanıdı. "Lanet olsun," dedi.

Johnny, çocuğun şaşkın gözlerine, kan lekesi olmuş dişlerine ve jöleyle dikleştirilmiş uzun saçlarına gözlerini dikmiş öylece bakıyordu. Çocuk kan tükürüp geri çekildi. "Kahrolası ucube."

Johnny, öfkeden titremeye başladı. Vücudu sanki bütün bir yılı, hastaneye kanlar içinde gelene kadar içinde tüm bastırdıklarını titreyerek dışarı kusuyordu. Büyük çocuk Johnny'nin korkudan titrediğini sanıp gülümsemeye başladı. Sonra onları izlemek için toplaşan kalabalığa doğru baktı. Yumruklarını indirip kahkahalar atmaya başladı. "Sakin ol, Pocahontas."

Başka kimse gülmedi. Johnny artık herkesin gözünde esrarlı bir kahramandı. Gözü pek, vahşi çocuk... Daha önce hiçbirinin görmediği cinsten şeyler görmüş bir çocuktü o. İkiz kardeşini kaybetmiş, Tiffany Shore'u kurtarmış ve neredeyse bir adam öldürmüştü.

Savaş boyalı, yüreği ateş dolu bir çocuktü.

Çılgın.

Johnny bir parmağını kaldırdı ve arkadaşının parıldayan gözlerine baktı. "Gidelim buradan."

Tam gidecekken arkalarda duran Gerald'ı gördü. Yapılı, uzun boylu, kum rengi saçları olan, yanık tenli çocuk. Johnny, Jack'i kolunun altına, aldı ve kalabalık açıldı. Gerald'ın karşısına dikildiler. Kızlar bir anda geriledi, onlar olmadan Gerald çıplak gibiydi.

Johnny, Jack'i kolunun altından öne itip bir koluyla arkadan boynunu sardı. Arkadaşının nasıl da küçülüp bir böcek gibi kıvrıldığını göremiyordu. Jack korkudan ve gerginlikten titriyordu. Gerald, Johnny'nin önünde dikildi. Ondan çok daha uzun boylu ve yapılıydı. Herkesin beğendiği, mükemmel, tam bir halk kahramanı olma yolunda bir çocuktü ama o sırada orada kimin patron olduğu açıkça belli oluyordu.

Johnny parmağını kaldırıp Gerald'ın göğsüne dayadı. "O senin kardeşin, geri zekalı. Neden bir şey yapmıyorsun?"

İki çocuk sessizce kalabalığın arasından yürüdü. Johnny önüne bakıp insanlarla göz göze gelmekten kaçınıyordu ama onu görmezden gelemedi. Uzun boylu, açık sarı saçlı, yaşça büyük bir

çocuk gözlerini onlara dikmişti. Dedektif Hunt'ın oğlu, Ailen. Nehir kenarında karşılaştıkları çocuk. Kalabalığın ardında bir kolona dayanmış duruyordu. Ucu metal plakalı botlar ve kot ceket giymişti. Gözleriyle etrafı süzüyor, bir yandan da ağzındaki kürdanı bir sağa bir sola oynatıyordu. Johnny ona baktığında hiç kımlıdamadı, ne bir göz hareketi ne bir ifade değişikliği. Sadece kürdan. Bir sağa, bir sola.

Steve'den aldıkları kartla kapıyı açtılar. Johnny kapıyı itti ve boş, serin, nem ve çimento kokan bir yere geldiler. Sağ tarafta yukarı çıkan merdivenler vardı. Burası zemini gri olan bomboş, koca bir alandı. Jack kendini köşeye, yere attı ve sırtını duvara dayadı. Johnny de yanına oturdu. Yerde, yapışmış çiklet izleri vardı. Jack'in ayakkabılarından birinin bağcığı çözülmüştü ve pantolonunun dizlerinde çim lekesi vardı.

“Şey,” dedi Johnny, “berbat bir durum.”

Jack başını dizlerine dayadı. Johnny ise yukarı baktı. Parmaklarını yanındaki bir çivinin ve kaynak izinin üzerinde gezdiriyordu. Jack yüzünü kaldırdığında dizlerindeki çimen lekelerini yer yer karartan ıslak noktalar görüldü.

“Buraya nasıl girdik?”

“Steve Amca sayesinde.”

Jack iki kez hızlıca nefes alıp sakat kolunun tersine sümüğünü sildi.

“O herifler tam anlamıyla pislik,” dedi Johnny.

Jack burnunu çekti. “Bok çuvalları.”

“Aynen. Hepsi puşt.”

Jack kıkırdadı, Johnny rahatlamıştı. “Ne diye çullandılar sana?”

“Bir cevap vereyim istiyordu,” diye anlatmaya başladı Jack. “Ama yapmadım.” Johnny sorunun ne olduğunu öğrenmek istediye de Jack omuz silkti. “Boş kafalar her zaman diğerlerine üstün gelmiştir.”

“Gerald da tam bir pislik. Kolun nasıl?”

Jack kolunu omzundan döndürdü ve göğsüne bastırdı. Johnny'nin göğsünü işaret etti, sargıları gömleğinin içinden belli oluyordu. “Oğlum, kanıyor.”

“Birkaç dikiş patlattım galiba”

Jack sargılara baktı. “Geçen akşam mı oldu?”

Sargılar kan kırmızısı olmuştu, Johnny gömleğini çekti. “Ben de seninle gelmeliydim, Johnny. Benden yardım istediğinde yanında olmalıydım.”

“Bir şey fark etmezdi,” dedi Johnny.

Jack kendi dizine bir yumruk attı. “Ben kötü bir arkadaşım.” Yumruklamaya devam ediyordu. “Ben,” dedi ve bir yumruk daha, “kötü bir arkadaşım”

“Yapma.”

“Alyssa için de hiçbir şey yapamadım.”

“Yapamazdın da zaten.”

“Göz göre göre...”

“Yapabileceğin hiçbir şey yoktu, Jack.”

Ama Jack onu dinlemiyordu. “Senin için de bir şey yapamadım.” Kendine yine, bu sefer daha sert vurdu.

“Yapma şunu, Jack.”

Jack durdu. “Doğru mu?” Johnny’e bakıyordu. “Senin hakkında söyledikleri şeyler yani.” Parmaklarını değdirmeden yüzünde gezdirir gibi yaptı.

Johnny, neyden bahsettiğini anlamıştı. “Bazıları doğru, sanırım.”

“Derdin ne, Johnny?”

Jack, Johnny’nin kendi ellerinden daha güçlü bir şeye çaresizce inanma isteğini asla ama asla anlayamazdı. Arkadaşına bakınca bunu şüphe götürmez bir şekilde fark etmişti. Jack korkunun ve bir şeyleri kaybetmenin ne demek olduğunu bilmiyordu. Johnny’nin yaşadığı kabus gibi bir hayat geçilmemişti ama aptal da sayılmazdı.

Johnny’nin ona söylemek istediği bir şey vardı.

“İngilizce dersinde okuduğumuz kitabı hatırlıyor musun? *Sineklerin Tanrısı*. Hani birkaç çocuk ıssız bir adaya düşüyor, başlarında ne anne ne baba var ve inanılmaz özgür yaşamaya başlıyorlar. Kendi mızraklarını yapıp kanlarını savaş boyası olarak kullanıyorlar. Ormanda vahşiler gibi domuz avlayıp savaş boruları çalıyorlar. Hatırladın mı?”

“Evet, ne olmuş?”

“Bir gün her şey normalken ertesi gün kural nedir hiç bilmiyormuş gibi davranabiliyorlar. Kendi kurallarını, kendi inançlarını yaratıyorlar.” Duraksadı. “Ben de bazen onlar gibi hissediyorum.”

“İyi de o çocuklar en sonunda delirip birbirlerini öldürüyorlardı.”

“Delirip mi?”

“Evet.”

Johnny omuz silkti. “Ben o kitabı çok seviyorum.”

“Tam bir salaksın.”

“Olabilir.”

Jack, kotundan sallanan bir tutam iplikle oynamaya başladı. Bir yandan etrafındaki betonlara ve merdivene bakıyordu. “Steve Amca’dan nefret etmiyor muydun sen?” Johnny ona Sosyal Hizmetler’i ve Dedektif Hunt’ı anlattı. “Bu yüzden onunlayım.”

“Ben olsam o polisi çok sallamazdım,” dedi Jack.

“Ne demek o?”

Elini, sinek kovar gibi salladı. “Babamdan duyduğum şeyler işte, polislerin konuştuğu türden.”

“Mesela?”

“Yok, işte annenden hoşlanıyormuş da, zamanında birlikte... Neyse işte.”

“Saçmalık.”

“Babam böyle söylüyor.”

“Ne yapayım? Baban yalancının teki zaten.”

“Sanırım öyle.”

Bir sessizlik oldu. İlk kez aralarında bir soğukluk olmuştu. “Akşam bizde kalmak ister misin? Yani, Steve Amca’da-”

“Babam seninle takılmama izin vermiyor.”

“Neden?”

“*Sineklerin Tanrısı* işte, dostum. Senin tehlikeli olduğunu söylüyor.” Jack başını duvara hafifçe vurdu. Johnny de aynısını yaptı “Tehlikeli,” dedi Jack. “Tehlikeli eşittir karizmatik.”

“Birlikte takılamazsak öyle sayılmaz.”

Yine bir sessizliğe gömüldüler. “Babanı gerçekten severdim,” dedi Jack. “Kolumun sakat olması hiç sorun değilmiş gibi hissettirirdi bana.”

“Değil zaten.”

“Ailemden nefret ediyorum.”

“Hayır, etmiyorsun.”

Jack dizlerini kollarıyla sarıp ellerini önünde sıkıca birleştirdi. “Geçen sene kolumu kırduğım zamanı hatırladın mı?” Sakat kolu zayıftı ve kolayca kırılıyordu. Johnny daha önce Jack’in kolunun en az üç kere alçıya alındığını hatırlıyordu. Ama geçen seneki en fenasıydı; dört yerden birden kırılmıştı. Bu sefer birkaç kez ameliyat olması gerekmişti. Sadece protez değil başka ufak çiviler de yerleştirmek zorunda kalmışlardı. “Hatırlıyorum.”

“Onu Gerald yaptı.” Dar dirseğinin ucundaki ufak eli kıpırdadı. Jack’in sesi iyice kısıldı. “Babam da o olaydan sonra bana yeni bir bisiklet aldı.”

“Jack- ”

“O yüzden ona hiç binmiyorum.”

“Lanet olsun, dostum.”

“Ailemden nefret ediyorum.”

YIRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hunt, şefin ofisindeydi. Ofis, iki yandaki bayraklarla şe-reflendirilmişti. Bir duvarda ise patronunun çeşitli eyalet görevlileriyle çektiği fotoğraflar vardı; belediye başkan yardımcısı, eski bir senatör, gözüne tanıdık gelen bir aktör. Çocuklarının fotoğrafları yatay dolabın üzerindeydi. Masasının üzerinde yerel gazete duruyordu. Wilmington, Char-lotte ve Raleigh gibi komşu eyaletlerin gazeteleri de yanındaydı. Johnny'nin fotoğrafı hepsinin birinci say faşındaydı. Savaş boyaları, tüyler, kan ve kemikler.

Vahşi bir yerli.

Şef koltuğuna tam sığmış bir şekilde, arkasına yaslanmış, ellerini göbeğinin üzerinde kavuşturmuş oturuyordu. Öfkeden gözlerinin kenarları buruşmuştu. Yorgundu ve yıkanmadığı için yağlanan saçları alnına yapışmıştı. Altmış yaşlarındaki eyalet şerifi duvara dayanmış duruyordu. Vücudunun boğumlan kırışmış, gözlerinin altında siyah gözaltı torbaları vardı. Yaklaşık otuz yıldır görevdeydi ve korkulan öfkesi kadar işindeki başarısıyla da biliniyordu. Tıpkı şef gibi suratında memnuniyetsiz bir ifade vardı.

Hunt, gözünü korkutmalarına izin vermeye niyetli değildi.

“Bu şubede,” diye başladı şef, “kaç kişinin çalıştığından haberin var mı? Kaç memur, kaç personel?”

“Çok iyi biliyorum.”

Şef, şerife doğru başıyla işaret etti. “Peki ya şerifin altında? Bir fikrin var mı?”

“Çoktur diye düşünüyorum.”

“Peki, eğer biz sana onların kişisel dosyalarını karıştırma izni verirsek bize ne derler düşünebiliyor musun? Gizli tutulan personel dosyalarından bahsediyoruz.”

“Burada var olan şeye inanmak için-”

“Ne dediğini anladık.” Şerifin sesi her şeyi bıçak gibi kesiyordu. Bir omzu duvarda yerinde kıpırdandı, başparmağı koca siyah kemerine dayanmış durumdaydı. “Hiçbirimiz orada yazan kelimenin tam olarak ne olduğunu asla bilemeyiz. Belki “polis” yazıyordur, belki başka bir şey. Belki de çocuk yanıliyordun”

Şef öne doğru eğildi. “Ya da hepsi birden.”

“Ya da çocuk manyağın tekidir.”

Hunt şerife gözlerini dikti. “Kesinlikle katılmıyorum.” “Ne o şimdi her şeyin uzmanı mı kesildin?” Şef parmağını gazetede ki resme vurarak gösterdi. “Şuna bir bak.” Çocuğun fotoğrafı onu haksız çıkaracak her şeyi barındırıyordu: Tüyler, darmadağın bir görüntü, korkudan şok olmuş Tiffany ve çocuğun bomboş bakan gözleri.

“Nasıl görüdüğünü biliyorum ama o zeki bir çocuk. Eğer bir polis gördüğünü söylüyorsa bir sebebi vardır.” Şerif araya girdi. “Çocuk her şeyi uydurduğunu iddia ediyor, sen kendin böyle

söyledin ve şimdi bunu mu iddia ediyorsun?”

“Sosyal Hizmetler’in onu elinde kalan tek aile ferdinden de koparacağından korkuyor. Burton Jarvis’in bir polisle ilgisi olduğunu düşünüyor.” Hunt artık öfkesini gizleyemez hale gelmişti. “Çocuk dehşete düşmüş durumda, kendini korumaya çalışıyor.”

“Peki, bu çocuk dışında, polislerimizden birinin bu berbat işle ilgisi olduğunu düşünmene sebep olacak başka bir şey var mı?”

“Tiffany Shore’a takılan kelepçeler polis kelepçesiydi.”

“Herhangi bir nalburdan alınabilir,” dedi şerif.

“Johnny’nin gözlemlerini de hesaba katınca fazla tesadüfi olmuyor mu?”

“Gözlemleri geçtik,” dedi şef.

“Tiffany Shore’un kelepçelerinin herhangi bir şube ile ilişkisi var mı? Herhangi bir seri numarası ya da başka bir şey?” Şerif konuşurken ağzı zor açılıp kapanıyordu.

“Hayır.”

“Olay yerinde? Jarvis’in geçmişinde ya da evinde?”

“Hayır. Ama bu çocuk en azından daha önce ortaya çıkarılmamış tehlikeli bir suçluyu ortaya çıkardı. İşe dosyalardan başlamak mantıklı. Eğer çocuk haklıysa etrafı bir kötü adamdan daha temizlemiş oluruz. Eğer haklı değilse kimseye zarar gelmez.”

“Kimseye zarar gelmez mi? Tanrım, Hunt!” Şef tumbul ellerini masaya vurdu. “Sana o dosyalara bakma izni vermem altımdaki her çalışanı kızdıracaktır ve daha da önemlisi şu an sayamayacağım kadar iş kanununa da aykırı. Olay duyulursa imajımızı nasıl zedeleyeceğini düşünemiyorum bile.”

“Ve duyulacaktır da,” dedi şerif.

“Çocuk zaten beni basın önünde mağlup etti. Üstüne üstlük başdedektifim, yani söylenenlere bakılırsa sağ kolum olması gereken adam, şehrin en saygın iş adamlarından biri tarafından dava edilmiş durumda.”

“O dava tam bir saçmalık, biliyorsun.”

Şef parmaklarını bir bir açarak saymaya başladı. “Polis vahşeti. Tartaklama. Duygusal stres yüzünden kasti saldırı. Hatalı tutuklama. Geriye daha ne kaldı? Parmaklarım yetmiyor saymaya.”

“Şu an bu ülkede cebinde bir polis rozetiyle elini kolunu sallayarak dolaşan bir pedofil olabilir. Eğer bu doğruysa ikinizi de ilgilendirir. Böyle bir olasılığı göz ardı etmek başka çocukları da riske atar. Onları riske atanlarsa siz ” - Hunt üzerine basa basa söyledi - “siz olursunuz.”

Şef sandalyesinden ayağa kalktı. “Eğer böyle bir şeyi bu odanın dışında söylemeye kakarsan seni çok fena bozarım.” “Göz ardı etmek bu durumu yok etmeyecek.”

“Bu kadarı yeter.”

“Eğer sizin imaj kaygınız yüzünden bir çocuk daha kaybolursa-”

“Bu bok çuvalını neden dinliyoruz ki biz?” diye çıkıştı şerif. “Eğer bir çocuk daha kaybolursa bu

onun yetenek-sizliğindedir. Olay bu kadar basit ve bunu herkes biliyor. Şunun suratına baksana zaten.”

Hunt diklendi ve şef ortamı yatıştırmaya çalıştı. “Jarvis öldü. Tiffany güvende. Önemli olan da bu.”

Şerif bir kahkaha attı. “On iki yaşında bir kız ve on üç yaşında bir piç sağ olsun.”

“Ben kendi personelikle ilgilenirim,” dedi şef, şerifi baştan aşağı süzerek. “Anlaşıldı mı?”

Şerif duvarda dayandığı yere geri döndü ve bir parmak havada Hunt’a saydırmaya başladı. “Şu kendini Süpermen sanan polisine söyle haddini bilsin. Diğerlerini çamura bulayıp kendini öne çıkarmaya çalışmasın. Benim adamlarım, senin adamların demek. Bu da biz demek.”

Şef elini kaldırıp Hunt’a döndü, konuşurken boynu alev rengine dönüşüyordu. “Sübyancı polis konusu kapandı, anlaşıldı mı? Bu konu hakkında tek bir kelime daha duymak istemiyorum.”

“Bu konudaki görüşünüz maalesef gayet net.”

“Güzel. Bundan sonra David Wilson’ın ölümü, Levi Fre-emantle ve Jarvis ile ilişkili şeylerle ilgileniyor olman gerekecek. Alakasız şeylerle ilgilenmeyeceksin. Olasılıklara hiç bulaşmayacaksın. Sadece, kesin ilişkisi olanlar üzerinde duracaksın. Eğer Jarvis ile ilişkisi olan biri varsa bunu bulmanın tek yolu bu. Konuyla ilgili her detayı bilmek istiyorum. Personel dosyalarıyla ilgili istediğini ancak Johnny Merrimon bize olayı anlatmayı kabul ederse yeniden değerlendireceğiz.”

“Eğer olayı görmüşse tabii,” dedi şerif.

“Evet, eğer bir şeyler görmüşse,” diye ona katıldı şef. “Neler görmüş, neler olmuş, nasıl olmuş? Normalde polislerin sorguladıkları ve cevaplarını istedikleri şeyleri bilmek istiyoruz. Anlaşıldı mı, dedektif?”

“Evet.”

“O zaman şimdi defol.”

Hunt yerinden kıpırdamadı. “Bence daha fazlası da var.” “Sence, öyle mi?” Şerifin küçümseyici ifadesi belli oluyordu.

“Freemantle olayıyla ilgili.”

“Onu buldun mu?” diye sordu şef.

“Henüz bulamadık.”

“Nedir öyleyse?”

“Cesetlerin üzerinden kimlikleri çıktı. Biri, Freemantle’ın kız arkadaşı, diğeri ise büyük ihtimalle takıldığı bir adam. Cinayeti Freemantle’ın işlediğinden neredeyse eminiz. Eve zorlayarak girme izine rastlamadık. Olay, o an olmuş, önceden bir hazırlık yapılmamışsa benziyor. Aşk cinayeti denebilir. Büyük ihtimalle onları yatakta basmış.”

“Hazırlıksız,” dedi şerif. “Büyük laflar bunlar.” “Freemantle o sabah hapisane görevinden kaçmış. Büyük olasılıkla direkt eve gitti ve onları bastı. Gözaltı memuru kadının fahişenin teki olarak bilindiğini söyledi.” “Güzel. Gayet net bir olay, bunu sevdim”

Hunt derin bir nefes aldı. “Bir kız çocukları var.”

“Ve?” Şef bir anda hindi gibi kabardı.

“Şu an kayıp.”

“Hayır.” Şef ayağa kalktı. “Hayır değil.”

“Nasıl değil?”

Şef sakin bir tonda konuşmaya çalışsa da altında gizlenen öfke belli oluyordu. “Bir kayıp kaydı alınmadı. Bizden yardım isteyen olmadı.”

“Bu, kayıp olmadığı anlamına gelmez.”

“Belki akrabalarından birindedir, büyükannesinde ya da teyzesinde falan. Çocuk büyük ihtimalle Levi Freemantle’ın yanındadır. Babası o sonuçta, öyle değil mi? Velayet haklarını henüz kaybetmedi.”

Hunt kızgın bir şekilde ayağa kaktı. “Olanları bu şekilde görmezden mi geleceksiniz?”

“Neyi görmezden geliyormuşuz?” Şef ona doğru döndü. “Göz ardı edecek bir şey yok. Ortada bir olay da yok.”

“Anladım,” dedi Hunt.

“Umarım öyledir.” Öfke giderek bir tehdit haline geliyordu.

“Yeni bir kayıp çocuk kimsenin işine yaramayacağı için kafanızı kuma gömüp hiçbir şey olmamış gibi davranmayı seçiyorsunuz.”

“Eğer kayıp bir çocukla ilgili bir kelime daha edersen...”

“Yeterince tehdit duydum.”

Şef vücudunu dikleştirdi. “Yetmedi galiba?”

“Bunu ciddi düşünmenizi tavsiye ederim,” dedi Hunt.

“Ya düşünmezsem?”

Hunt ikisine birden baktı, “Sanırım bu hepimiz için kötü olur,” dedi.

YIRMİ DOKUZUNCU

Johnny, Steve Amca'nın iki odalı evine gitti. Yer, dışarıdan bakınca bile berbat görünüyordu, yıkık döküktü. Steve evin kapısını açınca biraz utandı. "Ortalığın kusuruna bakma," dedi.

Johnny, bira ve pisliğin kokusunu alabiliyordu. "Sorun değil."

Steve, Johnny'e odasını gösterdikten sonra çocuk yalnız kalmak istediği için çıkıp kapıyı dışarıdan kapattı. Odada tek kişilik bir yatak, yanında ufak bir masa ve lamba vardı. Bir dolap ve bir de askılık. Başka hiçbir şey yoktu. Johnny çantasını yere koyup açtı. Anne ve babasının fotoğrafını masanın üzerine koydu. Sonra gömleğini açtı ve sargılarına baktı. Sargıların üzerinde çapraz bir çizgi şeklinde kan lekesi vardı. O çizgi kesiklerin en deriniydi. Kan kurumuştur, bir şey olmaz diye düşündü ve düğmelerini ilikledi.

Gün batanında pizza sipariş ettiler. Steve'in eğitici bir program olduğunu iddia ettiği yarışma programını seyrederken de yediler. Sonra Steve ellerini dizlerine koydu. Yüzünde garip bir ifade vardı. "Benim bir kız arkadaşım var..." Parmakları pantolonunun dikişlerini boydan boya takip ediyordu.

"Ben odamda kalırım ya da istersen sen dışarı çıkabilirsin. Benim için sorun olmaz," dedi Johnny.

"Dışarı mı?"

"Evet."

"Sosyal Hizmetler ne olacak?"

"Gelirlerse kapıyı açmam. Dışarı yemek yemeye gitmiştik deriz."

Steve bir telefona, bir de kapıya baktı. Johnny, işini kolaylaştırmaya karar verdi. "Daha önce çok yalnız kaldım, merak edecek bir şey yok."

Steve'in gergin ağzı en sonunda gevşedi. "Birkaç saat içinde dönmüş olurum."

"On üç yaşma geldim."

Steve birden dikleşip parmağını kaldırdı. Tırnağı kırık ve sararmıştı. "Benim eşyalarım uzak dur."

"Tabii ki."

"Kimseye de kapıyı açma."

Johnny bir koyun edasıyla başını salladı ama Steve'in hâlâ içi tam olarak rahat değildi. "Bir şeyler okurum herhalde. Yapmam gereken ödevler de var."

"Hah! Ödev iyi fikir!"

Steve evden çıktı. Johnny, sokağa erişene dek ardından baktı. Sonra Steve'in eşyalarını karıştırmaya koyuldu. Bu konuda çok titiz ve dikkatli davranıyordu. İçinde bir gıdım suçluluk duygusu hissetmiyordu. Steve bir şekilde kafayı bulabilecek durumdaysa bundan haberdar olmak istiyordu.

Aynı şekilde, silah, bıçak ya da beyzbol sopası gibi şeylerin olup olmadığından da haberdar olmalıydı.

Varsa yerlerini bilmek istiyordu.

Silahın dolu olup olmadığını da öğrenmeliydi.

Buzlukta votka, bir kasede de ot buldu. Bilgisayarda şifre koruması vardı ve dosya dolabı kilitliydi. Yatak odası dolabının zemininde avcı bıçağı, raftaysa seks rehberi buldu. Mutfaktaki diğer kapıdan geçerek ulaştığı garajda lastikleri yıpranmış ve oldukça kirli bir kamyonet ve beyaz boyaya bulanmış iskarpelalar vardı. Johnny parlak ışığın altında durdu, elini kaputun ve çamurlukların üzerinde gezdirdi. Kamyonet çok eskiydi ve hantaldı fakat lastiklerinde hava vardı. Johnny benzine bakmak için kontağı çalıştırdığında ibre yükseldi. Öylece durdu, garajdaki keskin kokuyu duyabiliyordu. Kafa yorduğu şeyleri muhtemelen yapmaması gerekiyordu fakat iki dakika sonra kendini mutfak masasında buldu. Önünde bir telefon rehberi ve kamyonetin anahtarı duruyordu.

Levi Freemantle için yalnızca bir kayıtlı adres vardı. Johnny o sokağın yerini biliyordu.

Tam kamyonetin anahtarlarını ele geçirmişti ki telefonun sesiyle irkildi. Arayan annesiydi, sesi perişan geliyordu. “Uslu duruyorsun değil mi?”

Johnny elindeki anahtarı ışığa doğru kaldırdı. “Evet.” “Bu geçici, canım, biliyorsun. Bana inan.”

Johnny telefonun diğer ucundan bir şeyin yere çarpma sesini duydu. “İnanıyorum.”

“Seni çok seviyorum, oğlum.”

“Ben de seni, anne.” Yine bir çarpma sesi.

“Kapatmalıyım,” dedi annesi.

“Sen iyi misin?”

“Uslu çocuk ol,” deyip kapattı.

Johnny telefona öylece bakakaldı, sonra ahizeyi yerine koydu. Elindeki anahtarların sıcaklığını hissedebiliyordu. *Kimse bilmek zorunda değil*

OTUZUNCU BÖLÜM

Katherine telsiz telefonu yavaşça yere, bacağının yanına bıraktı. Dayandığı kapının ağırlığını ve soğukluğunu sırtında hissedebiliyordu. Dışarıdan kapıya atılan yumruğa karşılık sırtını daha sıkı dayadı. “Defol buradan, Ken!”

Kafasının üzerindeki sürgü iyice zorlanmaya başlamıştı. Kapının altına üstüne yumruklar atıyordu. Bir darbe de alttan geldi. Tekme atmış olmalıydı. “Sen benim sevgilimsin ve burası benim evim.”

“Kilitleri değiştirdim!”

“Aç şu kapıyı dedim sana!”

“Polis çağırırım, yemin ederim çağırırım.”

Yumruklar ve tekmeler kapıyı zangırdatıyordu ama kapı kolu sıkı tutuyordu. “Sadece konuşmak istiyorum!”

“Şimdi arıyorum.” Yalandı.

Bir anda bir sessizlik oldu, çıt çıkmıyordu. Sesini tutup dinlemeye koyuldu. Ken’in kapının diğer tarafından kulağını dayadığını, yer yer açılmış boyalı kapının üzerinde sımsıkı parmaklarını hayal etti. Sessizlik devam ediyordu; on saniye, bir dakika. Son tekmede dayanamayıp çığılığı bastı. Sonra Ken’in basamakları titreterek inişini hissetti. Arabası çalıştı ve geri manevra yaparken farları dantel perdelerin arasından içeri yansıdı. Hızla uzaklaştı.

Katherine kapının önünde yığılıp kaldı. Dişleri titremekten birbirine vuruyordu. Ken ya sarhoştur ya da kokainden kafası güzeldi. Ama o artık bir karar vermişti. Önce Johnny. Alkol yok, uyuşturucu yok. Bu da Ken Holloway yok demektir.

Katherine avucunu ağzına dayadı. Neyse ki Johnny burada değildi, neyse ki o güvendedeydi.

Kalp atışları yavaşlayıp nefesi düzeline kadar bekledi. Belki beş, belki de on dakika. Tam ayağa kalkacakken bahçeden gelen bir tıkırtıyla irkildi. Biri çakıl taşlarının üzerinde yürüyor, toprakta bir şey sürüklüyormuş gibi bir ses çıkarıyordu. Korkudan donakalmıştı, neredeyse nefesi kesilmek üzereydi. Dışarıda sanki kuru yapraklara rüzgar vurmuşçasına-na bir hışırtı vardı. Verandanın üzerine bir şey konmuş gibiydi. Sanki birisi dışarıdan, kapının önüne hafifçe bir şey yaslamıştı. Katherine, bahçeye inen en alt basamağın tahtalarının gıcırdadığını duydu ve sonra yine sessizlik çöktü.

Nefes kesen bir sessizlik...

Telefon elindeydi ama acil yardım aramanın bir işe yaramayacağını düşündü. Hunt’ı aramak istiyordu, bir tek ona güveniyordu. Mutfığa doğru dört ayak üzerinde, emekler şekilde ilerledi. Hunt’ın kartı üst çekmecede duruyordu. Telefon bir kez çaldı ve Hunt hemen cevap verdi. Katherine, fısıltıyla konuşuyordu.

Hunt ona, “Sakın kapıyı açma,” dedi. “Ne olursa olsun sakın açma, oraya hemen bir ekip gönderiyorum.”

Telefonu elinden bırakmıyordu. Pencereye doğru ilerleyip gizlice bir göz atmaya karar verdi. Gölgeleler, ağaçlar, bulutların arasında ilerleyen ayın yaydığı ışık ve karanlıktan başka bir şey görünmüyordu. Yolda kimse yoktu. Bahçede kimse yoktu. Sağa doğru eğilip yanağını cama dayadı. Verandanın sadece küçük bir kısmını görebiliyordu. Kulağını tekrar kapıya dayadığında bir kazınma sesi duydu. Kurşun kalemle kağıda çiziktirirken çıkan ses gibi bir şey. İki kez belli belirsiz bu sesi duydu ve ardından sanki bir battaniyenin altından biri bağırıyormuş gibi bir ses geldi. Bir bebek ağlaması gibi... Tanıdık bir sese benziyordu.

Yine aynı sesi duydu. Kapının hemen önünden, verandanın üzerinden geliyordu.

Katherine telefona baktı ve bağırtıyı yeniden duydu. Bir an olsun bunun bir bebek ağlaması olduğunu düşündü. Birisi verandasına kundakta bir bebek bırakmıştı; bu düşüncenin çılgınca olduğunu farkındaydı. Ama ses yine geldi ve Katherine kendini bir eli sürgüde, diğer eli kapı kolunda buldu.

Bir an durdu, aklına Ken gelmişti.

Uzaklardan, yaklaşan bir aracın sesi geldi. Ses yakınlaşıp güney yönüne doğru uzaklaştı. Bağırtı yine geldi. Katherine, zincirin uzunluğu kadar açılan kapının aralığından yüzüne vuran havayı hissedebiliyordu. Kapıyı açmaya ne ara karar vermişti hatırlamıyordu.

Kapının önünde gri bantla sarılı bir karton koli duruyordu. Üzerine bir zarf bırakılmıştı. Koli hafifçe kımıldandı ve içinden gelen ses daha da duyulur oldu. Zarfın üzerinde Johnny'nin adı yazıyordu. "Aman Tanrım." Katherine bahçeye hızla göz gezdirdi ama kimse yoktu. Kapıdan dışarı adım attı. Zarfta herhangi bir pul yoktu, içinde küçük bir kağıt parçası vardı. Mesaj daktilo ile yazılmıştı, altta ne bir isim ne de bir imza vardı.

Kimseyi görmedin, bir şey duymadın. Ağzını sıkı tut.

Katherine dehşet içinde koliye bakakaldı. Diz çöküp bandı bir ucundan kaldırdı. Cırtlak bir sesle soydu. Kolinin içinde bir kedi vardı. Yaşıyordu.

Kaburgası kırılmıştı.

Katherine eve geri daldı. Korkudan nefesi kesilmiş durumdaydı ve aklında sadece tek bir şey vardı.

Johnny.

Steve'in evini aramak için numarayı tuşladı ama beceremedi. Tekrar denedi, parmakları titriyordu. "Tanrım, lütfen."

Telefon belki altı, belki on defa çaldı; açan olmadı. Korkudan ölecek gibiydi, telefonu kapadı. Hunt'ı yeniden aradı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Johnny garaj kapısını açtı, kamyoneti çalıştırdı. Motor zorla çalışıyor, egzoz borusundan mavi dumanlar yayılıyordu ama kullanılmayacak halde değildi. Dört şeritli ana yola çıkana dek ara sokaklardan ilerledi. Ana yola çıkınca gazı kökledi. Araç adeta kükrüyordu. Main Sokağı'na yaklaşıncaya yavaşladı ve trafikten kaçmak için tek yön bir sokaktan girdi.

Yavaşça ilerliyordu. Tren yoluna yaklaştıkça muhit iyice yıkık dökük bir hal alıyordu. Johnny evlerden yükselen müziği ve yüksek sesli konuşmaları, menteşeleri yamulmuş bir kapının çarpılışını duyabiliyordu. Huron Sokağı'na vardığında sola döndü. Dar sokak boyunca arabalar park etmişti. Oluklarda cam kırıkları ışıldıyordu. Evlerin giriş kapılarını otlar sarmıştı. Karanlığın içinden bir köpek, kendini yırtar-casına havlayarak önüne atladı. Siyah üzeri yer yer kahverengi benekli sıska bir pire torbası. Johnny ilerlemeye devam etti ama başka bahçelerde de başka köpekler vardı. İnce perdelerin ardında televizyonun yaydığı mavi ışığın altında pis pencerelerden sokağa gizlice göz atan insanları hayal etti. Bu yalnızca bir hayal değildi. Solunda bir adam kapıdan içeri, verandaya adımını attı. Üzerinde sadece bir kot pantolon vardı. Ayakları solgun ve cılızdı. İki dudağının arasında sarkan sigarasını içiyordu. Johnny onu umursamadı, ilerlemeye devam etti.

İlerledikçe sağda Freemantle'ın evi belirdi. Karanlık bir boşluğun içinde koca bir yığıntı gibi görünüyordu. Evin arkasındaki çakıllı yol raylara dek uzanıyordu. Burası katran, kaya tozu ve yağ kokuyordu. Girişte durdu. Ardında kalan hardal rengi evden bir bebek çığlığı koptu.

Johnny arabadan dışarı adımını attığında bebeğin ağlaması dindi. Köpekler köşelerine çekildi. Freemantle'ın bahçesine girdiğinde Johnny verandanın çatısının direklerinin arasına gerilmiş güvenlik bandını gördü. Kuşağın altından eğilip geçti. Karanlıkta görebilmek için ellerini yüzünün iki yanına siper etti. Hiçbir şey göremiyordu. Her şey daha da karanlıklaşıyordu o kadar. Johnny diğer sarı kuşakları da önünden kaldırdı. Tek bir dokunuşla evin kapısı ardına kadar açıldı. İçeride kimse yoktu. Ev boştu. Lambayı yakınca duvardaki kan lekelerini gördü.

Johnny korkmuştu.

Bu gördükleri gerçektir.

Kurumuş kan siyaha çalan bir renk almıştı. Elektrik düğmeleri ve kapı kolları gri tozla kaplanmıştı. Arka odada kan lekeleri gittikçe vahşileşiyordu. Koku da aynı şekilde... Havanın yağlı ve yoğun bir kıvamı vardı, sanki insanın boğazına yapıştıyordu. Yer, kurumuş kan gölüne dönmüştü. Cesetlerin olduğu yerler bantla işaretlenmişti.

İki ceset.

Kan gölü.

Johnny dönüp hızla ön kapıya doğru koştu. O koşarken geçtiği koridor gittikçe daralıyor gibiydi. Kapı, önü sarı kuşakla kesilmiş koca bir boşluğa açılıyordu. Kuşağa yapışıp verandanın üzerinden bahçeye atladı. Düşüp avuçlarını yere sürttü. Kalkmaya çalışırken bir kez daha tökezledi ve sonra kamyonete atlayıp gaza bastı. Sokaktan hızla çıkarken ardından çılgınca havlayan köpekleri duyabiliyordu.

Hunt kasabanın içinde hızla ilerledi. Son tümseği aşarken hızı yüz otuz kilometreyi geçiyordu.

Araba neredeyse havalanıp yeniden yere indi ve doksana kadar kökleyip devam etti. Katherine'in evinin girişinde acı frenle sağa yalpalayıp durdu.

Evin içinde ışıklar yanıyordu. Ağaçların olduğu yer ise karanlıktı.

Devriye arabası gelmemiştir.

Hunt hemen arabadan indi. Bahçenin kenarında sıralı ağaçlığa, bir eli silahında, dikkatle göz gezdirdi. Sessiz ve sakin görünüyordu. Verandanın tabanı ayaklarından kayıyor gibiydi. Kapıyı tıkladınca içeride hareket olduğunu sezdi ve bir adım geri çekildi. Bu sırada yine bahçeye hızlı bir bakış attı. Kapının kilidi çevrildi, kapı gıcırdayarak aralandı ve tamamen açıldı. Katherine Merrimon ışığın altında perişan bir halde bekliyordu. Elindeki koca kasap bıçağına sıkı sıkıya sarılmıştı.

“Katherine-”

“Johnny'den haber var mı?”

Hunt kapıdan içeri adım attı. “Steve'in evine bir devriye arabası gönderdim, çoktan varmıştır.” Hunt elini uzattı. “Bıçağı alabilir miyim?”

“Kusura bakma.” Katherine bıçağı Hunt'a verdi ve o da tezgaha koydu.

“Sen iyisin,” dedi. “Eminim Johnny de iyidir.”

“Hayır, değil.”

“Henüz bir şey bilmiyoruz.”

“Beni Steve'in evine götür.”

“Gideceğiz. Söz veriyorum. Sadece bir dakika otur lütfen.” Onu koltuğa oturttu. Kutu, masanın üzerinde duruyordu. “Bu mu?” diye sordu Hunt.

Katherine, evet anlamında başını salladı. “Sanırım artık ölmüştür.”

Hunt kutuya yaklaştı. Yırtıp açılmış metalik gri bandı ve kutunun yanında duran zarfla içindeki kağıda baktı. “Dışarıda bırakmadım,” dedi Katherine. Hunt, kutunun kapaklarını bir kalem yardımıyla araladı. Kedinin gözlerinin ferisi sönmüştü. Dili dışarı sarkıyordu.

“Ölmüş.” Hunt kapakları kapattı ve notu okudu: *Kimseyi görmedin, hiçbir şey. Sakın ağzım açma.*

Katherine, Hunt'ın yanına geldi, başı önünde tir tir titriyordu. “Sence bunu Ken mi yaptı? O gittikten on dakika sonra geldi.”

“Sanmıyorum.”

“Çok emin konuşuyorsun.”

“Emin değilim ama bence o yapmadı. Neden gidip geri dönsün ki? Neden kendini böyle ele versin? Daha da önemlisi neden böyle bir şey yapsın?”

“Öyleyse ne?”

Hunt notu tekrar okudu. “Bence bunun Burton Jarvis ile ilgisi var.”

“Ne?”

“Gazeteler birçok şey yazdı.” Katherine’in gözlerine baktı. “Johnny’nin notlarını gördün.”

“Tabii ki.”

“Katilerine, Johnny daha önce oraya gitmişti, Jarvis’in evine. Benden saklamaya çalışsa da daha önce birçok kez oraya gittiğini biliyorum.”

“Sence birisi Johnny’nin her şeyi gördüğünü mü düşünüyor?”

“Johnny, oraya düzenli girip çıkan altı adamdan beşini teşhis edebildi. Sadece beşini.”

“Peki ya altıncısı?”

“Altıncısı diğerlerinden daha dikkatliydi. Şimdiye kadar bildiğimize göre aracının plakasını üç kez değiştirmiş. Johnny’nin onu da teşhis edebileceğinden korkuyor.”

“O polisten mi bahsediyorsun?”

“Henüz onun o polis olduğundan emin değiliz.”

“Johnny öyle olduğunu düşünüyor.”

“Yanlış düşünüyor, yani, öyle olmalı.”

“Peki, ya değilse?”

Hunt, buna verecek cevap bulamadı. Onun yerine elini uzattı, “Haydi, gidip oğlunu bulalım.”

Johnny, Steve’in evine döndüğünde saat geç olmuştu. Binaların arasından yavaşça geçip son dönemeci de döndü ve eve yüz metre kala durdu. Steve’in aracı kapının önündeydi. Evin çevresi polis arabaları ile sanlıydı. Hunt’ın arabası da oradaydı ve bu Sosyal Hizmetler de orada demekti.

Johnny kendine sövdü. Daha çabuk dönmüş olmalıydı. Hatta hiç gitmemeliydi. Şimdi onu temelli alacaklardı. Durum gayet netti. Çantada keklik bir hale gelmişti.

Motoru durdurup kapıyı açtı. Yolun sağ tarafında eve uzanan yolun yarısına kadar bir sıra çam ağacı vardı. Johnny sırtını sıcak metal yığına dayayıp ağaçlara yaklaşıp arabaların etrafından dolandı. Ardından ağaçların arasına tünedi. Kendini bir diken yığınının arasına attı ve bulabileceği en karanlık cebe girdi.

Jack çoktan oradaydı.

“Oğlum, korkuttun beni!”

Johnny, arkadaşından gelen viski kokusunu alabiliyordu. Şişeyi göğsüne yaslamıştı zaten. “Jack, burada ne işin var?”

Jack kalkıp ağaç kütüğüne dayandı. “Başka nerede olacaktım ki?”

Jack polis arabalarını işaret etti. “Buraya geldiğimde, işte bununla karşılaştım.”

“Buraya nasıl geldin?”

“Yürüdüm.”

“Üç kilometre falan mı?”

Jack omuz silkti.

“Sarhoş musun?” diye sordu Johnny.

“Ne o, seni hayal kırıklığına mı uğrattım?”

“Hayır.”

“Biraz öyle oldu bence.”

Johnny, Jack’in ısrarına takılmadı. “Annem içeride mi?”

“Sanırım onu bir kez gördüm. Aslına bakarsan gerçekten bilmiyorum. Ben seni bekliyordum.”

Johnny ağaçların kenarına doğru yöneldi. Jack, birden onu azarladı.

“Dostum, rahat dur. Bildiğim kadarıyla benimki de içeride. Bir de onunla uğraşamam.”

“Baban mı?”

“Kendini göstermeye çalışıyor. Mesailer falan. Gerald profesyonel takıma geçene kadar o da dedektifliğe yükselmek istiyor.” Şişeyi kafaya dikti. “Sanki bir işe yarayacakmış gibi.”

Johnny karanlığa geri çekildi. Jack’in konuşurken kelimeler ağzına dolanıyor, ayakta zor duruyordu. “Senin neyin var?” diye sordu Johnny.

“Hiç.” Suratı asıktı. Johnny yeniden evi izlemeye koyuldu. “Eğer bilmek istersen...” Jack çok yüksek sesle konuşmuştu.

“Yavaş olsana! Tanrım!”

Jack sesini alçalttı. “Bilmek istersen şöyle ki, babamla kavga ettim. Birisi onu arayıp alışveriş merkezinde olanları anlatmış.”

“Ve o da Gerald’ın tarafını tuttu, değil mi?”

Jack hayır anlamında başını salladı. “Ben de öyle bekliyordum ama asıl sorun şenmişsin. Artık seninle arkadaşlık etmemi istemiyor. Bunu son kez söylüyormuş, bu son uyarısıymış.” Johnny bir elini sallarken başı dizlerine kadar eğildi. “Ama merak etme, ona siktiri çektim.”

“Hayır çekmedin.”

Şişeyi yine kafasına dikti. “İşte bu kadar.”

Johnny gözlerini pencereye dikti. “Eğer oraya gidersem beni sonsuza dek götürecekler.”

“Kim?”

“Sosyal Hizmetler. Beni Steve’in evinden alıp katı kurallarıyla övünen bir pisliğin yanına verecekler. Kim bilir belki beni günde üç kere yıkanmaya zorlayıp evden asla dışarı çıkarmazlar.”

“Belki de mültecilerin yanına verirler. Yerde uyumak zorunda kalır, ekmek ve suyla beslenirsin. Seni köle diye kullanırlar.”

“Kes sesini, Jack.”

“Ciddiyim.”

“Hayır, değilsin.”

Jack, yanma eğildi ve pencereye göz attı. Tekrar konuştuğunda bu sefer ciddiydi. “Senin için endişeleniyorlardır. Annen ve diğerleri..

“Şu an bunu düşünecek durumda değilim.”

“Neden?” Johnny, Jack’i kolundan kaptığı gibi çekiştirirdi. “Hadi,” dedi.

“Nereye gidiyoruz?”

“Hadi dedim.”

Jack’i kamyonete doğru sürükledi. “Burada bekle.” “Dostum, neler oluyor söyler misin?”

Ama Johnny onu duymuyordu. Polis arabalarını umursamadan Steve’in aracının kapısına yöneldi. Kilitliydi. Bahçenin kenarındaki kaldırımdan gevşemiş bir taşı yerinden çıkardı. Araca doğru tepkisizce ilerledi, taşı sağ elinde tutuyordu. Aracın camını kırıp torpido gözüne uzandı.

Kamyonete bindiklerinde Jack’in elindeki şişeyi kapıp dışarı fırlattı ve ona bir kutu mermiyi uzattı. “Bunları tut.” “Bu ne?”

“Bunu da al.” Silahı Jack’e doğru iteledi.

“Aman Tanrım.”

Johnny kapıyı açıp arkadaşına dik dik baktı. “Bu sefer gelecek misin?”

“Kahretsin,” dedi Jack ve Johnny gazı kökledi.

Johnny radara yakalanmamak için hızını düşürdü ve tepeye geldiklerinde duracak kadar yavaşlamıştı. Aşağıya ilerleyen yol Johnny’nin evine gidiyordu.

“Ne yapıyoruz?”

“Bir şey almam lazım.”

“Sence orada kimse var mıdır?”

“Bilmenin tek bir yolu var.”

Aşağı indiklerinde ev sağlarında kalmıştı. Birkaç odanın birden ışığı yanıyordu. Girişte araç yoktu. Johnny motoru durdurdu. Durgun bir hava hâkimdi. Evde hiç hareket yoktu. “Boş görünüyor.” Johnny inip anahtarıyla kapıyı açmaya çalıştı. “Olmuyor.”

“Doğru anahtar olduğundan emin misin?”

“Johnny tekrar denedi. “Annem kilitleri değiştirmiştir.” “Neden ki?”

“Holloway yüzünden herhalde.”

“Bu iyi bir şey sanırım, değil mi?”

“Eğer düşündüğüm gibiyse, evet,”

“Yani...” Jack etrafına bakınırken Johnny cama bir taş fırlattı. “Tanrım, Johnny! Ne yapıyorsun? Bir haber verseydin keşke.”

“Pardon.”

“İnsan kendi evinin camını niye kırar ki?”

Johnny dönüp ona baktı. Sesi çok gergindi. “Anlamıyor musun?” dedi yolda geldikleri yönü işaret ederek. “Polisler Steve’in evinden kaçtığımı biliyor. Sosyal Hizmetler’e kesin haber vermişlerdir. Beni nasıl bir yere tıkaçlarını düşünmek bile istemiyorum. Dört duvar arasına hapsedecekler, ondan sonra bittim.”

“Ne dedin?” Jack sarhoştı.

Johnny onu omzundan yakaladı. “Onu bulmak için son şansım bu. Ken’in evinin camı falan umurumda mı sanıyorsun? Steve’in kamyonu falan, hiçbiri umurumda değil.” Johnny, Jack’in omzunu bıraktığında Jack şöyle bir sendeledi. Johnny, yerden bir dal parçası alıp kırılan camın keskin yerlerini temizledi. Dalla işi bitmişti. Jack’e kimin patron olduğunu göstermek istercesine, “Sen burada bekliyorsun,” dedi. “Dışarıyı gözetle.”

Kırık camdan içeri tırmandı. Tepedeki lambayı yaktı. Her şey yerli yerinde görünüyordu ama farklı bir hava vardı. Bir daha burada olamayacak olması canını yakıyordu ama şimdi bunun sırası değildi. Önce annesinin odasına gidip yatağın yanındaki komodinin çekmecesini açtı. Nakit paraları buldu; nereden baksan iki yüz dolar kadar para. İki yirmilik alıp gerisini bıraktı. Kendi odasına gidip sırt çantasına birkaç giyecek ve bir battaniye tıktırdı. Dolabından biri kot, diğeri yün iki mont aldı. Yatağına döndü, *Raven Eyaleti Resimli Tarihi* adlı kitabını aradı. Cerrah ve Özgürlük Savunucusu Johnny Peddleton Merrimon’un anlatıldığı sayfa açık bir şekilde duruyordu. Bir an için adaşının resmine dokundu ve sonra hemen sayfayı çevirdi. Kaim harflerle şöyle yazıyordu; “Bir Özgürlük Hikayesi:

Raven Eyaleti’nde özgürlüğüne kavuşan ilk köle.” Isaac Freemantle’m hikayesini anlatıyordu ve bir de harita vardı. Haritada nehir ve kıyısından geçen yol görünüyordu. Johnny kitabı toparlayıp kapattı ve çantasına attı. Tabancayı da en üste koydu.

Mutfakta birkaç konserve ve fındık ezmesi buldu. Bir de büyük el feneri ile bir kutu kibrit. Buzdolabından, kalan ekmeği ve iki şişe sodayı da aldı. Bir an durup annesine bir not bırakmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Neler planladığını bilse daha çok endişe edecekti. Dışarı çıktı ve yün ceketi Jack’e fırlattı. “Al şunu.” Johnny de kot ceketi üzerine geçirdi. Jack ayılmaya başlamıştı. Donuk bakışlarından, yüzündeki çaresiz ifadeden ve gecenin karanlığında boylu boyunca uzanan yola bakışından belli oluyordu. “Gelmek zorunda değilsin,” dedi Johnny. “Ben tek başıma hallederim.”

“Johnny, bak, henüz ne yaptığını bile bilmiyorum.” Johnny evin arkasındaki derin ağaçlığa doğru baktı. Çantasında ağırlığını hissedebildiği silahı düşündü. “Ayıldığında anlatacağım. Eğer hâlâ gelmek istiyorsan gelirsin.” “Şimdi nereye?”

“Kamp kuracağım.”

Jack hâlâ boş gözlerle bakıyordu, Johnny elini omzuna koydu. Gözleri pırıl pırıl, dudakları incecik bir çizgi olmuştu. “Bunu bir maceraymış gibi düşün.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Hunt şöminenin yanında durmuş endişeli gözlerle Katilerine Merrimon'a bakıyordu. Katherine, Steve'in oturma odasındaki koltukta bitik bir durumda titreyerek oturuyor, dakikada bir ayağa kalkıp pencereden dışarı bakıyordu. Yo-akum, Cross'la birlikte mutfaktaydı. Steve odanın içinde volta atarken Hunt'a korku dolu gözlerle bakıyordu. Katherine ile konuşmaya çalışınca tokadı yedi. "Bu senin suçun," dedi Katherine.

"Kahrolası velet."

Bir tokat daha...

"Dışarı çıkıyorum," dedi Steve. "Sigara içeceğim." "Geri geleyim deme." Adamın yüzüne bakmamıştı bile. "Katherine..."

Acılı anne karanlığa dalıp gitmişti. Hunt araya girip, "Gidip sigaranı iç, Steve. Bize biraz zaman ver."

Kapıyı açtı. "Peki, sen bilirsin."

Hunt kapı kapanana kadar bekledi sonra Katherine'in koluna girip kanepeye kadar eşlik etti. "Onu bulacağız." "Nereden biliyorsun?"

"Oğlunu geri getirmek için elimden ne geliyorsa yapacağım, tamam mı? Söz veriyorum." İkisi de bu sözün ne kadar boş olduğunu fark etti. Katherine ellerini kucağının üzerine kavuşturdu. "Şu anda benim için daha önemli bir şey yok. Bana inanıyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Söz veriyorum, Katherine. Yemin ederim."

Katherine ellerini sıkı sıkıya kavuşturmuş, omuzları çökmüş bir şekilde başını evet anlamında salladı. "Sence birisi mi kaçırdı?"

Sesi öyle az çıkıyordu ki Hunt onu zar zor duyuyordu. "Hayır," dedi. "Kesinlikle hayır."

"Belki de birisi tehdit etmenin yeterli olmadığına karar vermiştir?"

Hunt olduğu yerde doğruldu. "İçeri zorla girildiğini ya da arbede yaşandığını gösteren bir iz yok. Steve'in kamyoneti alınmış. Johnny nasıl araba süreceğini biliyor. Anahtara da ulaşabilirdi."

"Oğlumu geri almalıyım. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Çocuğumu eve götürmeliyim."

Hunt Katherine'in camdan dışarı bakışını izledi. Yoa-kum mutfak kapısında belirdi. "Clyde," dedi ve parmağıyla gelmesini işaret etti.

Hunt mutfağa doğru yürürken, "Ne var?" dedi.

Yoakum, Hunt'ı mutfaktaki ufak masanın yanına kadar götürdü. "Burada kafana takılan bir şey görüyor musun?" Hunt masaya baktı. Masanın üzeri boş sayılırdı. Bir iki dergi, mektup, tarihi geçmiş bir gazete ve açık bir telefon rehberi. Kafasını hayır anlamında sallamak üzereyken Yoa-kum,

“Telefon rehberi,” dedi.

Bir iki saniye sonra Hunt Yoakum’ın gösterdiği şeyi gördü. Levi Freemantle, Huron Sokağı 713 numara. “Kahretsin.”

“Levi Freemantle ile neden ilgilensin ki?”

“Onun Alyssa’nın nerede olduğunu bildiğini düşünüyor.”

“Bunu neden düşünsün ki?”

“David Wilson’ın ölmeden önce ona söylediğine inanıyor.” Hunt rehberi kapattı. “Bu benim hatam.”

“Böyle bir şey yapacağını kimse tahmin edemezdi.” “Ben tahmin edebilirdim.” Hunt elleriyle yüzünü sıkı sıkıya kapattı. “Bu çocuk her şeyi yapabilir. Peşini bırakacağını düşünmekle aptallık ettim.”

“Sekiz dakikada orada olabilirim.”

“Hayır. Az da olsa bana güveniyor. Ben gitsem daha iyi olur.”

“O zaman acele etsen iyi edersin.”

Oturma odasına geçtiler fakat daha odanın ortasına vara-madan Steve bir hışımla içeri girdi. Katherine’i parmağıyla gösterip elini yumruk yapana kadar sıktı. Dudakları gerilmiş, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Öfkesini dindirmek için yumruğuyla diğer avucuna yumruk attı.

“Ne oldu?” diye sordu Hunt.

Steve gözlerini Hunt’a dikti. Parmağıyla sokağı işaret ederken ağzından kelimeler sinirden titreyerek çıkıyordu. “O ufak bok çuvalı tabancamı da çalmış.”

On dakika sonra, Hunt Freemantle Tarm evinin her karışını kontrol etmişti. Oturma odasından Yoakum’u aradı. “Yetişemedim.”

“Orada olduğuna dair bir işaret var mı?”

Hunt Freemantle’ın verandasına adımını atıp yırtılan sarı polis şeridine dokundu. “Şerit bozulmuş. Kapı da açık.” “Devriyelere haber vermeli miyiz dersin?”

Hunt olasılıkları düşündü. “Ya Johnny haklıysa? Ya altıncı kişi polisse?”

“Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.”

“İyi de ya öyleyse? Ya bütün devriyelere haber verdiğimiz için o polis de duyarsa?”

“Bunu sessiz bir şekilde mi halletmek istiyorsun?” “Bilemiyorum. Bu şekilde düşününce çok yanlış geliyor.”

Yoakum “Öyle diyorsan yanındayım. Bir dakika beklesene. Ne var?” dedikten sonra telefonu kulağından uzaklaştırınca Hunt belli belirsiz konuşmalar duymaya başladı. “Kahretsin.”

“Ne oldu?” diye sordu Hunt.

“Cross devriyelere çoktan haber verdiğini söyledi.” “Buna kimse izin vermedi.”

“Kayıp bir çocuğun, çalıntı bir kamyonet ve silahın mantığının basit olduğunu söyledi. Dürüst olmak gerekirse onunla aynı fikirdeyim, özellikle de...”

Yoakum duraksayınca Hunt arkadaşının Katherine’den uzaklaştığını hayal etti. “Özellikle de ne?”

Kapı kapanma sesi geldikten sonra Yoakum fısıldayarak konuştu. “Özellikle de dışarıda soğukkanlı bir katilin peşindeyken.”

Johnny terk edilmiş tütün fabrikasının girişini bulabilmek için uzun bir yol kat etmek zorunda kaldı. Bahçe kapısı açıktı ve sürgülü kapının sağında solunda otlar ve kısa böğürtlen çalıları bitmişti. Jack arkalarından kapıyı kapattı. Bu eski ambara daha önce hiç gelmemişti. “Nereye gidiyoruz?”

“Birazdan görürsün.” Kamyonetin farları geceyi bölüyordu. İki kafadar ilerledikçe çam ağaçları griden yeşile çalıyor, ışığın önünden geçerken ise etraftaki devrilmiş kalıntıların üzerindeki ışık göz kırpıyordu.

İlkbahar yağmurlarının toprakta açtığı delik ve oyukların üzerinden geçerken araç içinde zıpladılar. Ağaçların arasından sıyrılıp da terk edilen tarlalara vardıklarında, üzerlerindeki gökyüzü açılıverdi: Ötelerdeki yalnız yıldızlar ve ince bulutların ardındaki ayın silueti... “Burası bir zamanlar ekin tarlasıymış,” dedi Johnny. “O zamanlar bir avuç çiftlikmiş.” Yol sağa döndü, bir müddet düz devam ettikten sonra ikiye ayrıldı. Johnny soldan devam etti. “Büyük evin nerede yandığını hâlâ görebilirsin.” Başıyla gösterdi. “İşte şuradaki tuğla yığını. Eski kuyu mili.”

“Öyle mi?”

“Artık her tarafta bitkiler var. Altı ay önce buldum.”

Ambar ileride seçiliyordu. Oyma granit temelin üzerinde griye çalmış kütüklerden oluşan bir duvardı. Pembe ve yeşil renkler içindeki yaban gülü ve duvarın kararmış bir kısmını kaplayan sarmaşık vardı. Johnny diğer tarafa çekip aracı durdurdu. Kapı aralıktı. Yanmış odun ve kül ateş yakılan yeri belli ediyordu. “Çantayı versene.” Jack çantayı uzattı. Johnny, “Ben diyene kadar motoru kapatma,” dedikten sonra çantayı yere koydu ve el fenerini çıkarttı. Ambarın içinde kaybolduktan sonra birkaç mum ve küflü mavi bir çantayla dışarı çıktı. “Tamamdır.”

Jack motoru söndürünce farlar kapandı. Karanlık üzerlerine çökerken kirli elbiselerin, iri gözlerin ve beyaz tenin üzerinde el fenerinin ışığı parlamaya başladı. “Ken’in evi şu tarafta.” Johnny el feneriyle işaret etti. “Ağaçların arasında. Çok uzak sayılmaz.”

“Bütün bunları nereden biliyorsun?”

Johnny eğilip çantanın içinden kibrit kutusunu çıkardı, “işler kötüye gidince dışarı çıkıyor ve yılan arıyordum. Burayı bu şekilde keşfettim.”

“Şu yılanlara gelirsek-”

“Tut şunu.” Johnny ışığı Jack’e verdikten sonra mumları granit parçasının üzerine koyup yaktı. Jack sessiz bir şekilde izlediyse de Johnny arkadaşının yanında olduğunu hissedebiliyordu.” Burada birkaç gece uyudum. Kötü sayılmaz. İçerisi örümcek dolu. Dışarıdaysa en fazla sivrisinek var.”

“Ben sivrisinekleri tercih ederim.”

“Ben de.”

Jack feneri mavi çantanın üzerine tuttu. “Bu ne?”

“Hadi ateş yakalım.” Johnny odun aramaya koyuldu. Doğal olarak da Jack yardım etmeye başladı. Çalı çırpı ve ağaçlardan düşen dallan topladılar. Jack İncil parçasını bulduğunda ateş hâlâ küçüktü. Dışı siyah deri kaplamaydı, kitap sırtına bağlı parçalar vardı ve güneşten kavrulmuşlardı. Jack İncil’i uzun bir süre elinde tuttu. Johnny arkadaşının ufak parmaklarıyla harfleri takip edişini izledikten sonra ayağa kalktı, elinden İncili alıp ateşe attı. Topuklarının üzerinde ileri geri sallanarak arkadaşına bakmaya başladı. Jack herkesin iyi bir çocuk diyebileceği biri değildi fakat Johnny arkadaşının şeytanın varlığına inandığını biliyordu.

“Eğer düşündüğün şey buysa, cehennemde yanmayacağım. Söyleyeyim dedim.”

Jack’in ufak kolu hareket etti. Ateşi gösteriyordu. “Ne yapıyorsun, Johnny?” Başını çevirince kırmızı ateş gözlerini doldurdu. “İyi ve sessiz biri oldum. Tüm bu olanlar...” Parmaklarını yüzüne doğru hareket ettirdi. “Gazetede yazılanlar... Benden sakladığın sırların... Her ne yapıyorsan yap ama İncili yakamazsın. Bunu ben bile biliyorum.”

“Sadece bir kitap, o kadar.”

“Sözünü geri al.”

Johnny sesini yükseltti. “Sadece bir kitap ve işe de yaramıyor. Varlığıyla yokluğu arasında fark yok.” Jack’in ağız açıldı fakat Johnny söyleyeceklerini bastırdı. “Rahip farklılık ortaya koyacağını söylemişti ama rahibin kendisi de pisliğe bulanmış zaten.”

“Sanırım kusacağım.”

“Kusacaksan öteye git.” Johnny parmağıyla karanlığı gösteriyordu. “Akşam yemeği yiyeceğim ve kusmuğunun kokusunu almak zorunda değilim.”

Jack gözlerini kapattı. Açtığıdaysa daha iyi görünüyordu. Mide bulantısı geçmiş gibiydi. Konuştuğunda ise Johnny arkadaşının bu konu üzerinde durmamaya karar verdiğini anlamıştı. “Ne bu?” diye sordu Jack eliyle çantayı göstererek.

Rüzgarla savrulan duman yüzüne gelince Johnny gözlerini kıstı ve, “Gerçekten de bilmek istiyor musun?” diye sordu.

“Sordum, değil mi?”

Johnny bağcıkları çözdü, çantanın içindekileri yere boşalttı. Bitki demetlerini ayırdı. Dört çeşit bitki vardı ve her biri iple bağlanmıştı. Arkadaşı bitki demetlerini sıraya dizerken Jack’in gözleri her birinin üzerinde teker teker geziyordu. “Sedir,” dedi. “Çam. Ladin. Defne.”

“Eee?”

“Kutsal olduklarına inanılıyor.” Her birine sırasıyla tekrar dokundu. “Bilgelik. Güç. Cesaret. Azim. Bunları yakmak gerekiyor.”

“Yerli inancı mı?”

“Yerli. Ya da başka bir şey.” Johnny demetleri topladı, ateşin öteki tarafındaki karanlığa fırlattı. Demetler ses çıkartarak yere çarpınca, Johnny yere tükürdü. “Aç mısın?” diye sordu. “Ben acıktım.”

Ekmek arası fıstık ezmesi yediler, üzüm aromalı gazoz içtiler. Jack gözlerini arkadaşından ayırmadı. Johnny bunu fark ettiğindeyse gözlerini kaçırıyordu. Johnny bu durumu görmezden geldi. Yaptığı şeyler hakkında konuşmak istemiyordu ve Jack'in yargılayıcı sözlerini duymaya da niyeti yoktu. Fıstık ezmesi bulaşan parmaklarını kot pantolonuna sildi ve silahı eline aldı. Ağır ve yumuşak hatlara sahipti. İçini açınca dolu olduğunu gördü.

“Emniyet kilidi var,” dedi Jack. “Nereye doğrulttuğuna dikkat et.”

Johnny silindiri çevirerek kapattı. “Silahlardan anlar mısın?”

Jack omzunu silkti. “Babam polis.”

“Ateş edebilir misin?”

“Yeteri kadar düzgün edebilirim sanırım.”

Johnny silahı kılıfına geri koydu. Sessizliğe büründükleri için gecenin sesleri etraflarını daha bir sardı. Mum ışığının etrafında güveler dans ediyor, gölgeleri ise zemini yalıyordu. Jack yanacak mı diye görmek için konserve kutusunu ateşe attı; üzerindeki boya ses çıkararak kavruldu o kadar. “Johnny?”

“Efendim?”

Jack ateşe bakmaya devam etti. “Ödleklilik büyük günahlardan mıdır dersin?”

“Korkuyor musun?”

“Günah olduğunu düşünüyor musun?” diye ısrar etti. Çene kemikleri kenetlenmişti.

Johnny de kendi konserve kutusunu ateşe attı. Gözü iyice kuruyana kadar gözlerini kırpmadan öylece ateşe baktı. “Nehirdeki şu adam, David Wilson. Kız kardeşimin nerede olduğunu biliyordu. Biliyordu ve bana söylemesine fırsat tanımadan oradan kaçıp gittim.” Johnny arkadaşına baktı. “Yani, evet. Bence ödleklilik bir günahdır.”

“Tanrı olsa da olmasa da mı?” Jack'in gözleri irice açılmıştı ve sabit duruyordu.

“Aynen öyle.”

Jack karanlığa uzun uzun bakarken kollarıyla dizlerini sardı. “Burada ne yapıyoruz, Johnny?”

Johnny ateşi dal parçasıyla dürttü. “Söylersem geri dönüşü olmaz. O yüzden bana net bir cevap vermen gerekiyor. Var mısın, yok musun?”

“Konuyu bilmiyorken sana nasıl cevap verebilirim?” Johnny omuzlarını kaldırdı. “Ne yapmayı planladığımı bilmediğin için seni hemen şimdi eve bırakabilirim.”

“Tanrı aşkına, Johnny. Kimseye söylemem.”

“Var mısın, yok musun?”

Ateşin öte tarafında, duman ve çıkan kıvılcımlar ardında Jack koluyla burnunu sildi. Kafasını öte tarafa çevirene kadar gözleri turuncu turuncu parladı. Çevirdiğindeyse yine aynı esmer, saçı dağınık, üstü başı kirli çocuk oluverdi. “Sen sahip olduğum tek şeysin, Johnny. Geri adım atacağımı zannetmiyorum.” Tekrar Johnny'e baktığında gözlerinde öyle basit bir bakış vardı ki, Johnny bu

kahverengi gözleri bir köpeğin bakışlarına benzetti. “O yüzden söyleyebilirsin.”

“Gel buraya.” Johnny evden getirdiği çantayı karıştırdı. ‘Raven Kasabası Resimli Tarihi’ adlı kitabı çıkardı fakat açmadı. Jack ateşin etrafında dolanıp arkadaşının yanına geldi, toprağın üzerine oturdu. Johnny ise en başından açıklamaya başladı: David Wilson’ın köprüden düşüşünü ve söylediklerini, Levi Freemantle’ı, nehrin kenarında Johnny’i nasıl yakaladığını, Freemantle’ın evinde bulunduğu kan gölünü...

Jack başını hafifçe eğdi. “Johnny, bunları gazeteler de yazdı. Senin haberinin çıktığı gün. İsmi yazmadıysalar bile o evde bulunan cesetleri de söylediler. Kafaları ezilmiş iki insan.”

“O kadar kanı görünce birilerinin öldüğünü anladım.” Jack’ın yüzü buruştu. “Çok fazla mı kan vardı?”

“Tıpkı boya gibi her yerdeydi.”

Çocuklar bir iki dakika sessizce oturdu.

Boya gibi.

Sonra Jack başını iki yana salladı. “Bunun bizimle ne alakası var anlamıyorum.”

Johnny el fenerini yaktı, Isaac Freemantle’la alakalı sayfayı açıp haritayı gösterdi. “Kasaba burada.” Parmağını kuzeye götürüp dairesel bir hareket yaptı. “Burası çoğunlukla bataklık.” Parmağını biraz daha hareket ettirdi. “Burası da granitin yükseldiği yer, burası da eski madenlerin içinde olduğu devasa ormanlık alan. Burayı hatırladın mı?”

“Evet. Dördüncü sınıftaki doğa gezisinden. Etrafta başıboş dolaşıp da deliğin tekine düşmeyelim diye el ele tutuşmuştuk.” Johnny, o gün arkadaşının utandığını biliyordu. Kimse Jack’ın küçük elini tutmak istememişti. Hatta kızlardan birkaçı bunun iğrenç olduğunu bile söylemişti.

Johnny parmağın güneye, nehir boyunca uzanan patıkaya getirdi. Parmağı bataklığın kıyısında durdu. Orada iki kelime yazmaktaydı: Gizli Gölge. İşte buraya gidiyordu. Onu orada bulacağız.

“Anlamadım, dostum.”

Johnny kitabı kapattı. “Bu eskilere dayanıyor tamam mı? Kölelik zamanına.”

“Ne?”

“Kölelik zamanına. Odaklansana. Anlıyor musun? Köleler yanlarında kendi dinlerini de getirdi. Afrika’da olan şeyler. Kabilelere ait olanlar. Hayvan tanrılar ve su ruhları, fetişler, tılsımlar. Bunlara kök işi derlerdi. Hoodoo. Bu da aslında beyazların işine geliyordu çünkü İsa’yı, Tanrı’yı ve diğer şeyleri öğrenmelerini istemiyorlardı. Tanrı’nın gözünde eşit olduklarını düşünmelerini istemiyorlardı. Anlıyor musun? Eğer eşitsen sana kimse sahip olamaz. Köle sahibiysen bu tehlikeli bir düşünceydi.”

“Demek kölelerin öğrenmesini istemediler.”

“Ama öğrendiler. Afrikalı köleler, yerli köleler... Okumayı öğrenip İncil’i ellerine aldılar. Ama bunu da gizliden gizliye yaptılar çünkü tehlikenin farkındaydılar. Sahiplerinin düşündüklerinden daha da akıllıydılar. İnançları gereği cezalandırılacaklarının farkındaydılar. Satılacaklar, belki de

öldürüleceklerdi. Bu yüzden ormanlarda ve bataklıklarda ibadet ettiler. Gizli saklı yerlerde... anlıyor musun?” “Hayır.”

“Kiliselerinin saklama yerlerini bir düşün. Bu yerlere ‘gizli gölgelikler’ adını verdiler. Dinlerini paylaşmak istemeyen beyazlardan saklamak için bu yerlere gidip gizlice ibadetlerini yaptılar.”

“Gizli gölgelik mi? Haritadaki şu yer gibi.”

Johnny başıyla onayladı. “Kilise inşa etmeyecek kadar zekiydiler çünkü birinin er ya da geç bulacağını biliyorlardı. Fakat orman sadece ormandır. Bataklık da sadece su, çamur, yılan ve bunun gibi şeylerdir. Bu yüzden buralara gidiyorlar, tanrıları için şarkı söylüyor, toprağın üzerinde dans ediyor ve yeni inançlarını bu şekilde açığa vuruyorlardı.”

“Kitapta öyle mi yazıyor?”

Johnny öte tarafa baktı. Tereddüt ediyordu. “Bazıları. Hepsi yazmıyor.”

“Neyin hepsi yazmıyor?”

“Bir çeşit rahip olan Isaac adında bir köle vardı. Bilmeyenlere okumayı öğretti. Tehlikenin farkında olmasına rağmen inancı yaydı.” Johnny sivrisineğe vurdu, ensesinden sürüyerek aldı, işaret ve başparmakları arasında ezdi. “Bir süre sonra yaptıkları öğrenildi ve üç köle hemen orada, gizli gölgelikte linç edildi. Sonra da kiliseleri olan ağaçlara asıldılar. Isaac’i de asacaklardı fakat sahibi araya girdi. Bir elinde silahını, diğer elinde ise Incil’i alarak kalabalığı durdurdu. Cennetteki Tanrı’ya seslenip öne adım atan ilk kişiyi vurmakla tehdit ettiğini söylerler. Kimsede bunu sınavacak cesaret yokmuş. O kölenin hayatını kurtarmış.”

Jack meraklanmıştı. “Sonra ne olmuş?”

“Isaac’i evine götürüp üç hafta saklamış. Sanırım kalabalığın sakinleşmesini ya da suçluluk duymalarını beklemiş olmalı. Sonra köleye özgürlüğünü bağışlayıp halkının ibadet ettiği toprağı ona vermiş.”

“Linç edilmiş mi peki?”

“Öyle olmuş.”

“Bu adamı orada bulmayı mı umuyorsun?”

“Isaac Freemantle hayatının geri kalanında orada yaşamış. Belki Freemantle ailesi hâlâ orada yaşıyordun Patika tam olarak oraya gidiyor. Belki de kasabaya o yolla gidip geldiler.”

Jack tek kaşını kaldırdı. “Tüm bunları nereden biliyorsun? Kitapta yazmadığını söyledin.”

“Büyük büyükbabamın adı John Pendleton Merrimon. Benimle adaş.”

“Evet. Ne olmuş?”

“Silahı ve Incil’i eline alan adam o.” Johnny ateşe bir dal parçası attı. “Isaac’e özgürlüğünü o verdi.”

“Hadi oradan.”

“Doğnyu söylüyorum.”

“Sen de bataklığa gidip bu adamın katil olan büyük büyük torununu bulup Alyssa’yı mı sormayı planlıyorsun?” Johnny kendinden emin bir şekilde kafa sallayınca Jack başını iki yana salladı. “Sana borcu olduğunu düşünüyorsun.”

“Benim kim olduğumu bildiğini sanmıyorum.”

“Sen aptalın tekisin. Akıl dağıtılırken şemsiyeyle dolaşıyordun sanırım.”

“Şemsiyeyle dolaşmak...” Johnny’nin sesinde acı bir ton vardı. “Komikmiş.”

“Şaka yapmıyorum. Bu aptalca bir fikir, Johnny. Kafayı yemiş olmalısın.”

“Geri adım atmak yok. Böyle söylemiştin.”

Jack aniden ayağa kalkınca ateşten kıvılcımlar sıçradı. “Tanrı aşkına, Johnny. Bu herif daha yeni iki kişiyi öldürdü. Besbelli bizi de öldürecek.”

Johnny de ayağa kalktı. “Bunu yanıma neden aldım sanıyorsun?” Steve’in silahını kılıfından çıkartınca ateşten şeytanlar parlak metalin üzerinde dans etmeye başladı.

“Kafayı yemişsin.”

“Ve sen de benimle geliyorsun.”

Jack yardım ister gibi etrafa bakındı fakat hiçbir şey göremedi. Ateş karanlığı uzağa bastırırken gökyüzü üzerine üzerine gelmeye başladı. Jack yalvarırcasına ellerini açarak, “Üzerinden bir yıl geçti, Johnny,” dedi.

“Böyle konuşma!”

Jack yutkundu, ateşin öte tarafındaki çalılıklara baktıktan sonra, “Nalları dikmiştir, dostum,” dedi.

Johnny bütün gücüyle yumruk attı. Darbeyi yanağına alan Jack kendisini toprağın üzerinde yatarken buldu. Johnny arkadaşının başına dikildi. Aldığı nefes boğazına cam kırıkları gibi batıyor, silah ise eline ceset kadar ağır geliyordu. O an için en eski arkadaşı, artık düşmanı olmuştu. Johnny Jack’ten neden daha fazlasını beklediğine anlam verememeye başladı. Sonra arkadaşının bakışlarındaki dehşeti fark etti.

İçindeki öfke Johnny’i terk ederken gökyüzü de tıpkı yanan ateşin etrafındaki zifiri karanlık gibi döndü. Jack’in gözlerinde kendi yansımasını görebiliyordu. *Biliyordum, lanet olsun, biliyordum.* Arkadaşı deli olduğunu düşünüyordu. Fakat bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

“Gitmek zorundayım.”

Johnny’nin yumruğu gevşedi. Jack toprak zeminde kendini sürüyerek uzaklaştırdı.

“Lütfen. Tek başıma gitmeme izin verme.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hunt, Katherine Merrimon'u kasabanın ucundaki küçük eve arabasıyla bıraktı. Yolda bir kere konuşmaya çalıştıysa da kadın cevap vermemiştir. Evin önünde dururken tek kaşını kaldırarak camdan dışarı baktı. “Önceki gece şu yabancı arabayı gördüğünde nerede park ediyordu?”

Katherine eliyle işaret edince Hunt da sokağa baktı. “Orada öylece duruyordu. Motoru da çalışıyordu. O arabayı daha önce görmemiştir.”

“Ne tür bir arabaydı?”

“Polis arabası olduğunu zannettim.”

“Neden öyle düşündün? Bir şey mi gördün?”

“Polis arabası gibi görünüyordu. Büyük bir sedandı. Şekli şemali, polis arabası gibi görünüyordu işte.”

“Tepe lambaları var mıydı?”

“Hayır. Sadece duruşu öyleydi.” Hunt'ın arabasını göstererek, “Bunun gibi yani,” dedi.

“Ford Crown Victoria mı?”

“Tıpkı bunun gibi görünüyordu. Amerikan. Büyük. Bilemiyorum. Hava karanlıktı. Arabalardan pek anlamam.” “Peki ne zaman çekip gitti?”

“Ona doğru yürümeye başladığımda.”

“Hangi tarafa gitti?”

Katherine eliyle gösterince dedektif tek kaşını kaldırdı. “Bence tüm bunlar yaşandıktan sonra burada kalmamalısın.”

“Nerede kalabilirim ki?” dedi ve cevap bekledi. “Senin evinde mi yani?”

“Ben öyle biri değilim, Katherine.”

“Bütün erkekler öyledir.” Hissettiği acıyı saklayamıyordu.

Katherine gözlerini kaçırmadan bakınca Hunt duygu yoğunluğunu görebildi. Bitkin ve usanmış... *Kahrolası Ken Holloway*, diye düşündü Hunt. *Katherine 'i bu hale getirdiği için lanet olsun.*

“Aklımdan otel geçiyordu. Öyle göze batmayan bir yer.” Hunt'ın sesindeki acıyı hissetmiş olmalıydı. “Üzgünüm,” dedi Katherine. “Bana hep dürüst davrandığın halde haksızlık ettim.”

“Dediğimi yapacak mısın peki?”

“Johnny eve gelebilir. Burada olmam gerekiyor.” “Katherine-”

“Hayır.”

“O zaman sokağa bir devriye arabası göndereyim.” “Onu da istemiyorum.”

“Burası güvenli değil,” dedi Hunt. “Anlamadığımız şeyler oluyor.”

“Polis arabası Johnny'i korkutabilir. Şayet kaçıp gittiyse, rahatlıkla geri gelebileceğini

anlamasını istiyorum. Evin önünde polisler park ederse buna nasıl inanabilir ki?” Kat-herine kapısını açtı. “Eve bıraktığın için teşekkür ederim, dedektif. Bundan sonrasını idare edebilirim.”

Hunt arabadan dışarı adımını atıp tavanın üzerine ellerini koydu. “Evi kontrol etmek istiyorum.”

“Tek başıma kalmaya ihtiyacım var.”

Katherine’in acısı canını yaktığı için sokağı incelemeye başladı. Önceden de cesaretlendiğine ve bu cesaretin boşa çıktığına şahit olmuştu. Bu tıpkı bir ağacın devrilişini ya da bir nehrin kurumasını izlemek gibi bir şeydi. Önce karanlık eve, sonra da Katherine’e baktı. “Lütfen.”

“Israr ediyorsan öyle olsun.”

Hunt üç saniye sonra kırık pencereyi buldu. “Arabaya geri dön,” dedi ve üzerine zimmetli silahını çıkardı. “Arabaya bin ve kapıları da kilitle.”

Kadın, demlenin aksine evin kapısına doğru atıldı. “Katherine!”

“Kilitleri değiştirmişt看. Anlamıyor musun? Gelen Johnny’di.”

Hunt Katherine’i eşikte yakalayıp geri çekti. “Bekle,” dedi. “Biraz bekle.” Sonra “Johnny,” diye seslendi. Kolunu denediğinde ise kapı açılıverdi. “Johnny. Benim, Dedektif Hunt. Annen de yanımda.” Cevap veren olmadı. Hunt ehni kaldırıp, “Burada bekle,” dedi.

İçeri giren Hunt ışıkları yaktı. Halının üzerindeki cam parçaları parlıyordu. Arka odaları kontrol ederken bütün lambaları yaktı. Koridordan geri dönünce Katherine’i oturma odasında buldu. Silahını kılıfına geri yerleştirirken, “Kimse yok,” dedi. “Ev boş.”

Katherine kanepeye oturup sakinleşmeye çalıştı.

“Eksik bir şeyler var mı?” Katherine her şeyin yerli yerinde olduğunu söyledi. Hunt daha da yaklaştı. “Çalman bir şey var mı peki?”

Katherine başını kaldırıp baktığında yaşlı gözlerinde hiçbir ifade yoktu.

Hunt, “Bahçeyi kontrol edeceğim,” dedi. “Etrafa bakıp neler gördüğünü söylemelisin.”

“İşe yaramayacak. Yılın büyük bir çoğunluğunda eve bakmadım bile. Kayıp bir şeyler olsa bile bunu fark edemem.”

Hunt kadının ne demek istediğini anladıysa da üstelemedi. “Johnny’nin odasını kontrol et. Oradan başla.”

“Pekala,” dedikten sonra koridora doğru yürümeye başladı. Johnny’nin odasının ışığını yaktı. Hunt’ın evden çıktığını duyunca odanın ortasında öylece durdu. Baktıkça bu odanın o kadar da tanıdık gelmediğini fark etti. Bu odaya kaç kere girdiğini merak etti. Üç kere mi? Yoksa beş mi? Peki kaç kere ayık kalmıştı? Hiç, diye düşündü. Geçen yıl bulanık günlerden ibaretti. Yemişti. İçmişti. Ken Holloway gelip gitmişti.

Oğlunun odasında yabancılık çekiyordu.

O anda öz oğlunun da yabancı geldiğini fark etti.

Dolabı kontrol etti fakat içinde neler olması gerektiğinden emin değildi. Raflar ve çekmeceler

için de aynı durum geçerliydi. Kıyafet satın aldığına ya da yıkadığına dair anısı yoktu. Bu işleri Johnny'nin yaptığını fark etti. O yemek yapar, yine o temizlerdi. Katherine ağzını eliyle kapattı. Bu farkındalık yüreğine ağır gelmişti.

Oğlu neredeydi?

Masanın altında bir bavul buldu. Eskimiş ve yıpranmış bu bavulu hayal meyal hatırlıyordu. Çekip aldı, yatağın üzerine koydu. Açtığıdaysa donup kaldı.

Alyssa'nın yüzü...

Johnny'nin ve kocasının yüzleri...

Kapağın altı, fotoğraflarla kaplanmıştı. Mutluluğun resmi gibi. Vaat edilmiş yaşamın ta kendisi gibi... Gözleri yandı, boğazı düğümlendi ve fotoğraflardan birine dokundu.

Alyssa.

Tek kolunu ağabeyinin boynuna dolamıştı. Yüzlerinde kocaman bir gülümseme vardı.

Johnny.

Bavulun içinde kocasının yirmiye yirmi beş santim boyutlarında bir fotoğrafını buldu. Mavi bir tişört giyiyor ve alet kemeri takıyordu. Fotoğraf makinesine yan dönmüş, objektife bakmış, güçlü bir adamdı. Geniş gülümsemesi ve koyuluktan parlayacak kadar siyah saçları vardı. Koyu renk gözlükleri gözlerini saklasa da, Katherine nasıl olduklarını biliyordu. Mavi gözlerinde keskin ve cesur bir bakış vardı. Bir an için, kocasının üzerine gidip korkunç şeyler söylediği için duyduğu pişmanlığın ağırlığı altında ezildi. Sonra yine öfke baş gösterdi: Olanlar *onun* suçu! Eve asla tek başına yürümemeliydi.

Fakat öfkesi de zaman içinde heba olmuştu. “Neredesin, Spencer?”

Bu sorunun cevabı yoktu. Gitmişti işte.

Parmakları bavulun içindeki Alyssa'nın diğer eşyalarına dokundu. Pelüş hayvanlar, günlüğü...

Nasıl?

Uyuşturucuyla alevlenmiş çılgınlıkla geçen ilk üç haftada bunların hepsini yakmamış mıydı? Bavulun dibinden pelüş kuzuyu alıp burnuna bastırdı. Hâlâ içinde birazcık da olsa kızının kokusundan kalıp kalmadığını anlamak için iyice ciğerlerine çekti.

“Katherine.”

Hunt'm sesi uzaklardan geliyormuş gibiydi. Oyuncak, gözyaşlarıyla ıslanmıştı. “Git,” dedi Katherine.

“Etraf temiz.” Hunt holde duruyordu. Adım attığında ahşap zeminde oluşan titremeyi Katherine ayaklarının altında hissetmişti.

“Odaya girme.”

Hunt kapı eşiğinde durdu.

“İçeri girme.” Zihninin derinliklerinde bir yerlerde bulduğu hatıralar öyle keskin akıyordu ki, inşa ettiği bütün duvarlar parçalanmıştı. Uyuşturucu olmadan nehirde çıplak yüzüyor gibiydi.

“Katherine-”

“Beni yalnız bırak.” Avuçlarındaki kuzu yumuşacıktı. “Yalvarırım...”

Hunt geri döndü, sonra ön kapının kapanma sesi duyuldu. Katherine kuzuya baktı: zayıf, siyah gözlü, ve mükemmel bir günde bulut olabilecek kadar beyaz kürklü. Burnunu tekrar oyuncağa gömüp derin derin nefes aldı. Fakat kızının kokusundan eser kalmamıştı. Onun yerine eski bavul ve bavulu koyduğu yatağın temiz olmayan altı kokuyordu.

Hunt’ın arabası gidene kadar bekledi. Sonra uyuşmuş bacakları üzerine doğruldu, kapıyı açtı. Gece hava ciğerlerini bir sis gibi dolduruyordu. Araba yolunu geçip bahçenin ucuna vardı. Beyaz ve turuncu renklerin en son göz kırptığı otlara doğru gidiyordu. Oxycontin kutusunu bulup eve geri girmesi birkaç dakikasını aldı. Kapıyı kilitledi. Elleri öyle titriyordu ki haplar dışarı kendiliğinden çıkıverdi. İçlerinden dört tane seçip dilinin üzerine koydu ve su almadan yuttu. Daha sonra Johnny’nin yatağına uzandı, kuzuyu bir koluyla sardı, fotoğraflara baktı. Uzun geçen on dakika boyunca çektiği acıya katlandı. Daha sonra yumuşak ama ağır bir el Katherine’i yatağa bastırdı, oğlunun uzun zamandır dikkatle sakladığı fotoğraflara bakabileceği bir yere götürdü. Artık canı yanmadan isimlerini söyleyebiliyor, akıl gözüyle hareket ettiklerini görebiliyordu.

Hunt etrafta yavaş bir şekilde aracını sürdü. Arka sokakları taradı ve evlerin önündeki araç yollarına baktı fakat göze batan bir şey görmedi. Evler sessiz ve durağandı. Araç yollarındaysa kamyonetler, pikaplar ve otomobiller vardı. Motoru çalışan büyük sedanlardan da, camın arkasında görünen silüetlerden de eser yoktu.

Yeniden Katherine’in evine vardığında duracağı yeri iyi seçti: Evinden görülmeyecek kadar uzağa, fakat birinin gelip gelmediğini görebilecek kadar da yakına park etmişti. Demek sokakta devriye aracı istemiyordu. Pekala. Öyle olsun. Ama kadını burada tek başına, karanlık olayların ortasında bırakmayı da kabul etmiyordu. Yolun kenarına çekti, camını açtı, motoru durdurdu. Saatine baktı. Epey geç olmuştu.

Duyduğu pişmanlıkla oğlunu arayıp kapıyı iyice kilitlemesini ve alarmı kurmasını söyledi.

“Bu gece eve gelmiyor musun?”

“Özür dilerim, Ailen. Bu gece gelmeyeceğim. Akşam yemeğini yedin mi?”

“Aç değilim.”

Hunt yeniden saatine baktı. Karısına terk ettiği için içten içe küfrettikten sonra oğlunun dediklerini hatırladı. Belki gerçekten de *kendi* suçuydu. İşte yine burada, işi yüzünden ailesinden uzakta bir gece daha geçiriyordu. Bu noktada düşüncelerine son verdi.

İşim yüzünden değil.

En azından tamamen bu yüzden değil.

Katherine’in evine baktı. Ağaçların ardından geçen ışıklar gördü. Katherine değil de başka bir kurban bu halde olsaydı şimdi burada oturup gözcülük yapıyor olur muydu diye merak etmeye başladı.

“Ailen, dinle-”

Hat çoktan düşmüştü. Oğlu orada değildi.

Hunt telefonu kapatıp yerine iyice yerleşti. Garip arabaları ve Ken Hollovvay'ı arıyordu. Çatısının ortası çökmeye yüz tutmuş evin içindeki Katherine'i hayal etti ve saatler sonra uyuyakaldığıdaysa rüyasında onu oradan çıkarıp götürdüğünü gördü. Arabasında oturmuş, camları açmışlardı. Katherine'i eskiden olduğu gibi görüyordu. Rüzgar saçlarına doğru fısıldadı. Hunt'm yanağına elini koydu, ismini söyledi ve ışık Katherine'in gözlerindeki tatlı ıslaklığı gözler önüne serdi. Bu iyi bir rüyaydı fakat tutuk ve mutsuz bir şekilde uyandı. Güneş tam olarak yükselmemişti ve yüzüne düşüyordu. Rüya ise ışık oyunu kadar sahteydi. Telefonu çalıyordu.

“Evet.” Hunt gözlerindeki uykuyu ovalayarak uzaklaştırdı ve daha dik oturdu.

“Benim, Yoakum.”

Güneş camdan içeri acımasızca giriyordu. Hunt ön camdaki güneşliği indirdi. “Ne var, John?” Saati, sabah yedi yirmi biri gösteriyordu.

“Burton Jarvis'in yerindeyim.” Yoakum duraksayınca Hunt arka plandan gelen sesleri duyabildi. Bir köpek iki kere havladı. “Buraya gelmen gerek.”

Hunt'm parmakları kontaktaki anahtarı buldu. “Anlat bakalım.”

“Ceset bulduk.”

“Alyssa Merrimon mu?”

Yoakum boğazını temizledi. “Sanırım birden fazla cesedimiz var.”

Hunt araç yoluna girdiğinde JarvisTerin evi sessiz ve karanlıktı. Devriye arabası yoktu. Metal bir kutudan ağzına nane şekeri atan, soluk ve tıraşsız Yoakum'dan başka dedektif de yoktu. Ayakkabısı çamur içinde kalmış, pantolonu ise dizine kadar ıslanmıştı. Yanındaysa Mike Caulfield duruyordu. Mike, departmandaki köpek kullanan az sayıdaki memurdan biriydi. Otuz yıldır hizmet veren bu deneyimli memur, uzun boylu, kambur duruşluydu. Elleri nasırlı olan Mike'ın kafasındaki bir tutam saç o kadar siyahtı ki boyatmış olmalıydı. Giydiği yırtılmaya karşı dayanıklı kıyafetleri ise tıpkı Yoakum'un üstündekiler gibi kirliydi.

Yan tarafında oturan tasmalı köpek, Levi Freemantle'ın evini aramak için kullandığı köpekti. Hunt'ı, aracından çıkar çıkmaz karşıladılar.

“Yoak.” Hunt başıyla selam verdi. Sonra köpeğin tasmaını tutana dönüp, “Mike,” dedi. Her ikisi de ezilmiş gibi duruyordu. Köpek ise ne kıpırdıyor ne de göz kırpyordu, sadece sahibine bakıyordu. “Takviye ekip çağırmanız mı?”

Yoakum nane şekeri kutusunun kapağını kapattı. “Önce bunu görmeni istedim.” Evin arkasındaki ormanlık alana doğru yürümeye başladılar. “Anlat ona, Mike.”

Mike'ın başı hafifçe eğildi. “Bu sabah erken uyandım. Normalde erken kalkınca ava çıkarım. Fakat nedense burayı bir kere daha kontrol edeyim dedim.” Başıyla ileriye işaret etti. “Şu ızgara şekilleriyle sırayla çalışıyordum biliyorsun. Sundurmanın dışında bir şablonla. Fakat bir kereliğine olsun boş ver, hem bacaklarım da açılmış olur dedim. Saat beşte buradan ayrıldım ve nehre doğru düz bir çizgide ilerledim. Bu yaklaşık beş kilometre ediyor.”

Hâlâ sarı polis şeridiyle kaplı olan sundurmayı geçtiler. Mike tereddüt etmeden adım atıyor, dalların altından eğilerek geçiyor ve bir yandan da konuşuyordu. “Tom havlamaya başlamadan önce bir buçuk kilometre yürüdük. Yüz metre daha gidince iyice çıldırdı,” dedi başını eğip bir daim daha altından geçerken.

“Merkeze erken gitmişim,” dedi Yoakum. “Çağrıya ben cevap verdim.”

Çalılıkları ve açığa çıkmış granit yatağının ötesindeki dar ama hızlı akan dereyi geçtiler. Güneş, gri ağaçların ardından yükselmeye başladıkça sıcaklık da arttı. Yürürken ayağı kayan Yoakum, tek dizi üzerine düştü.

Hunt, “Bu koku da ne?” diye sordu. Mide bulandıracak kadar tatlı ve gizli bir koku vardı. Bir an için ucu ucuna fark edebilirken, şiddetli ve pis bir koku olarak yüzünüzü tokatlıyordu.

“Cesetleri attığı yer şu yönde.” Mike eliyle işaret etti. “İki üç kilometre ötede. Rüzgar estiğinde kokuyu alabilirsin.”

Daha da ileri yürüdüklerinde Hunt köpeğin kulaklarını diktiğini gördü. Hayvan kafasını kaldırdı, burnunu dikti, kokladı. Sonra burnunu yere dayayıp sahibini çekmeye başladı.

Son çalılıkları da geçtiklerinde geniş, sığ bir çöküntüye geldiler. Ağaç gövdeleri anıt gibi göğe yükseliyordu. Nemli ve çürümekte olan yapraklar orman zeminini hah gibi kaplamıştı. Üç küçük turuncu bayrak toprağa ince tellerle saplanmıştı. Bunu saymazsak toprak bozulmamıştı. “Bunların ceset olduklarına emin misin?” diye sordu Hunt.

Mike köpeğe eliyle işaret edince hayvan olduğu yere çö-meldi. Gözleri ve burun delikleri hariç kıpırdamadan duruyordu. “Otuz yıldır bu işi yapıyorum, dedektif. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi köpek de bu. O bayrakların altında insan kalıntıları bulacaksınız.”

Hunt başıyla onayladı, sonra el değmemiş geniş çöküntüdeki bayraklara baktı. On beş metre arayla dikilmişlerdi. “Üç ceset daha. Kahretsin.”

Mike ve Yoakum birbirlerine bakınca Hunt bunu fark etti.

“Yanımda sadece üç bayrak vardı,” dedi Mike.

“Yani?”

“Yani daha fazlasına ihtiyacım var.”

Hunt garip görünümlü, gergin teni olan köpek kullanıcısına uzun uzun baktı. Kulak kıkırdakları sarkık, burnu uzun, eğik ve kırmızıydı. Dudakları doğal olmayan bir dinginlikle sabit duruyordu. Hunt adamın soru sorulmasını beklediğini biliyordu. “Daha fazla ceset olduğundan emin misin?” Mike burnunu bandanasının içine sildikten sonra başıyla onayladı. “Böyle düşünüyorum.”

Hunt Yoakum’a baktı. “Bu mülk kaç yıldır Jarvis’in?” Yoakum’un yüzü kasvetliydi. “Yirmi dört yıl.”

“Yüce Tanrım.”

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Yoakum.

Hunt yukarıda sallanan yapraklara baktı. “Çağrı yap. Herkesi buraya topla.”

Yoakum ileri doğru yürüyüp cep telefonunu açtı. Mike burnunu son bir kez daha sildikten sonra bandanayı cebine koydu. “Ben ne yapayım?”

“Köpeği kullan,” dedi Hunt. “Bir şekilde bayrak buluruz.” “Peki efendim.” Mike eliyle işaret edince köpek tereddüt etmeden yürümeye başladı. Burnu yerde, kuyruğu havada düz bir hat üzerinde ilerledi.

Hunt ensesinde soğuk bir esinti hissetti.

Cesetlerin atıldığı yer gül kokuyordu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Johnny, Jack'i ayağıyla dürtüp uyandırdığında güneş ağaçların ardından yeni yükselmeye başlamıştı. Ateş sönmüş, gri bir renk almıştı. Battaniye çığden ağırlaşmıştı. "Zamanı geldi," dedi Johnny.

Jack, giyinip hazırlanan Johnny'e baktı. Ensesini kaşdı. "Canlı canlı yediler beni."

"Beni de." Johnny elini uzatıp Jack'i ayağa kaldırdı. "Kahvaltı ister misin?"

"Neyimiz var?"

"Konserve sosis ve fıstık ezmesi. Ekmeğimiz bitti." "Üzüm suyu var mı?"

"Yok."

Jack başını salladı. "Böyle iyiyim, almayayım."

Johnny battaniyedeki toprağı silkeledi, sonra tütün ambarının duvarına işedi. Elleri ateşle uğraşmaktan yer yer is içindeydi. Kutsal olan şeylerin artık kutsal olmadığını düşünerek gömleğinin altına silahı yerleştirdi. Gece geç saate kadar uyumamış, silahın silindirini çevirip namlusunu ateşin ışığına tutmuştu. Sonra nişan alıp silahın ağırlığına rağmen hedefini koruyup koruyamadığına bakmıştı. Levi

Freemantle'ı düşünüp kendi kendine ne yaptığını bildiğini söyledi. Sonra bunun bir öneminin olmadığına karar verdi. En nihayetinde, seçme hakkı olan sadece Jack'ti.

"Gelmek zorunda değilsin."

Jack omuz silkti. "Sen en iyi arkadaşımın."

"Ciddiyim," dedi Johnny.

"Ben de ciddiylim."

Johnny battaniyeyi çantaya tıktırdı sonra bağcıkları bağladı.

"Teşekkür ederim, dostum."

"Yağ çekme sakın."

"Çekmiyorum. Demek istediğim-"

"Ne demek istediğini biliyorum."

Johnny kamyonetin kapısını açtı. "Hazır mısınız?"

"Şov başlasın."

Johnny otlaklı araziden kamyoneti sürmeye başladı. Ağaçların altından geçtiler. Ormandan çıktıktan sonra girerken kullandıkları kapıdan çıkıp kuzeye, eyalet sınırına doğru giden çift şeritli yola çıktılar. Johnny bildiği yollardan çıktı, batıya döndü, karavan parkından geçti ve kasabadan uzağa giden hafif kavisli yola çıktı. Pek de büyük olmayan üzüm bağlarının ve taş duvarların yanından geçtiler. Hâlâ bir oraya, bir buraya serpiştirilmiş gibi duran savaş öncesi inşa edilmiş malikanelerin olduğu kırsal alanın derinliklerine doğru gittiler. Sonra, Johnny aracı kenara çekti. Raven kasabası

haritasıyla kitaptaki haritayı karşılaştırıyordu. “Nerede olduğumuzu biliyor musun?” diye sordu Jack.

Johnny cevap vermedi. Bir yolun ilerisine, bir de dar patika yola bakıyordu. Tabelaları bir kere daha kontrol ettikten sonra sola, tek şeritli yola saptı. Burası, ileride çakıl taşı döşenmiş yola bağlanıyordu. Johnny aracı tekrar durdurdu. Elektrik kablolarının üzerindeki kargalar dışında etrafta hareket eden hiçbir şey yoktu. “Kokuyu alıyor musun?” diye sordu Johnny.

“Hayır.”

“Nehir. Kasabanın hemen doğusunda kavis yapıyor sonra da geri dönüyor. Kasabadan yaklaşık yirmi kilometre uzakta olmalıyız. Belki biraz daha doğuda kalıyoruz.” Çakıl taşlı yolu gösterdi. “Sanırım burası.”

Jack etraftaki ağaçlara, tarlalara ve rüzgarla kesilen sessizliğe baktı. “Burası ne?”

“Görelim bakalım.” Johnny sağa döndü. Tekerlekleri dönerken etrafa çakıl fırlatıyordu. Beş yüz metre gittikten sonra sarı renk eski bir tabelaya denk geldiler: *EYALET BAKIM BÖLGESİ SONU*. Tabelanın hemen ardında orman başlıyordu. Nehir kokusu ise daha güçlü gelmeye başlamıştı. Yol tekrar kuzeye dönünce Johnny sağ tarafı işaret edip, “Nehir bu yönde. Paralel gidiyoruz,” dedi. Bir buçuk kilometre daha gittikten sonra ilk bahçe kapısından geçtiler. Kapı açık olmasına rağmen tabela, gerçeği gözler önüne seriyordu. **ÖZEL MÜLK. GİRİŞ YASAKTIR.**

Johnny tabelayı görmezden geldi.

İkinci kapı kapalı olmasına rağmen kilitli değildi. Yılların eskittiği alüminyum kapı, kamyonetin teki sanki geri geri gelip de çarpmış gibi eğilmişti. Johnny sedir ağacından kazığa bağlanmış kapıyı gösterip, “Kapıyı hallet,” dedi.

Jack araçtan inip kapıyı çekti, Johnny araçla içeri girince Jack kapıyı tekrar eski haline getirdi.

Sel sularının düzleştirdiği alana geldiler. Siyah, yağ kıvamında akan nehri görebiliyorlardı. Johnny geçen günlerde yağın şiddetli yağmurun ıslattığı alanı gösterip, “Bataklıkta yürür gibi olacak,” dedi.

Yol nehirden uzağa kıvrılıyor, bataklık ise etraflarını sarıyordu. Birkaç metre yükseğe çıktılar. İleride, ağaçların arasında nehir yarıklar açarak içeri kadar giriyordu. Johnny virajın tekini döner dönmez az daha karşıdan karşıya geçen bir kaplumbağayı ezecekti. Kabuğu kurumuş yosundan koyulaşmış kaplumbağaya bir iki metre kala durdu. Araç etrafından dolaşırken kaplumbağa kancalı ağzını açıp onlara baktı.

Yol son bir kez daha alçaldıktan sonra geniş ve sığ suyun da üzerinden geçen kısma vardılar. Çukurun ve başka bir toprak yığınının üzerinden geçtiler. Yer yer suya batmış ağaç kütükleriyle kaplı sığ su her iki yanlarında da uzanmaktaydı. Ötelerinde yol tekrar kuru zemine dönüyordu. Burası bir buçuk kilometre boyunca uzanan, ağaç ve üzüm bahçesinden oluşan bir çeşit ada gibiydi. Johnny kamyoneti durdurdu. Ötelerinde çakıl taşları seyrekleşiyor, sonra tamamen kaybolurken yerini ormanın içinde gözden kaybolan kara toprağa bırakıyordu. Devasa dallar toprağa değiyor, kökler ise yere değmeden önce eğri büğrü uzanıyordu.

Johnny yolu geçti, güneş gören son yerde durduktan sonra kontağı kapattı. Havada bir müddet sessizlik asılı kaldıktan sonra bataklık sesleri etrafı flütten çıkan notalar gibi yavaşça artarak

doldurmaya başladı. Su kenarındaysa balıkçıl kuşun teki gagasını suya soktu, bir şey yakalayama-dan geri çıkardı. Bir iki adım attıktan sonra tek gözü suda hareketsiz kaldı. Çocuklar kamyonetten çıktı. Johnny hanımeli ve garip asma yapraklarıyla kaplı tabelayı on beş metre öteden gördü. Buradaki her şey gibi eski görünen, ağaca çivilenmiş mevsimlerin eskittiği bir tahta parçası. Üzerine kazınmış derin harflerin dibi yakılmış gibi siyahtı.

GİZLİ GÖLGELİK, 1853

“İşte burası.” Johnny bir geri adım attı.

“Şu insanları astıkları yer.”

“Bu çok uzun zaman önceydi.”

“Burası ölü bir yer, Johnny. Burada olmamız gerekir.” “Hayal gücünün seni yenmesine izin verme.”

“Bunu söylemekte geç kaldın.”

Johnny bu yorumu uzun bir süre göz ardı etti. Hanımeli havaya şekerli bir koku yayıyordu. Johnny kabaca kesilmiş harflere eliyle dokundu. “Sıradan bir yer,” diye yalan söyledi. Balıkçıl, kurbağanın tekini yakalayıp çamurun içinden çıkarttı. “Sıradan bir yer işte.”

Jack taş atınca siyah suda yuvarlak dalgalar oluştu. Balıkçıl, gagasında kurbağa olduğu halde kanat çırpıp havalandı. “Elektrik hattı yok. Telefon hattı da yok.”

“Bu bütün gün duyduğum en iyi haber.”

Johnny ağaçların altına girdi. Dalların altında ilerlerken havanın serinlediğini hissetti. Dallar üzerinde katedral sessizliğiyle yükseliyordu.

“Kamyonete ne olacak?”

Johnny geriye baktı. Arkadaşı güneş ışığının altında durmuş, bir elini sıcak metalin üzerine koymuştu. “Çok gürültü çıkartıyor. Burada bırakacağız.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

Jack gölgelerin içine adımını attı. “Artık sessiz ol,” dedi Johnny. Sonra ormanın içinde gözden kayboldular.

Şehir polisleri ve şerifin emrinde çalışan polisler olay mahalline akın etti. Birileri eyalet polisine haber verdiyse de Hunt onları başından savuşturdu. On yedi yıldır horozu çok olan yerde sabahın geç olduğuna bizzat şahit olmuştu. Olayı yerel, işleri ise sıkı tut. Fakat şimdiden yedi tane bayrak dikilmişti. Yerel adli tıp uzmanı hepsiyle ilgilene-mezdi. Normal halinden eser kalmayan Dr. Moore, kederli gözleriyle Hunt’a yaklaştı. Siyah bir maddeyle kaplı lateks eldivenler giyiyordu. İki saatin büyük bir bölümünü tek bir bayrağın altındaki toprak katmanlarıyla uğraşarak geçirmişti. Kemikler, dişler, biraz da çürümüş kıyafet parçaları buldu. Hunt, Yoakum dışında kimseyi yaklaştırmıyordu. Olay yerinin yanında dolaşılıyor, güneş göğe doğru yükselirken fısıldayarak konuşuyorlardı.

“Doktor.” Hunt bakışlarıyla soru soruyordu.

Moore kafasını iki yana salladıktan sonra çamurlu mendiliyle yüzünü sildi. “Çocuk,” dedi. “Dişi. Dokuz ila on iki yaşları arasında olduğunu hesap ettim.”

Hunt Yoakum ile göz göze geldi. “Ne kadar olmuş?” “Ne zaman ölmüş dersek... Yıllar önce. Şimdilik kesin cevap veremem.”

“Ölüm nedeni?”

Doktor gözlerinin önünde küçüldü, omuzları çöktü, dudakları ise aşağı sarktı. “Kafatasında bir delik var.” Sağ ku-lağının arkasındaki eğimli kemiği gösterdi. “Bundan fazlasını söylemek için çok erken.”

“Silah mı, yoksa ezici bir aletle mi açılmış?” diye sordu Yoakum.

“Her ikisi de olabilir, hiçbiri de. Cevap için çok erken.” “Peki diğerleri?”

Moore bayraklara hüznün dolu bir bakış attı. “Yardıma ihtiyacım var. Chapel Hill’deki adli tıp uzmanlarının şefini aradım bile. Adam gönderecek.”

“Senin için başka ne yapabiliriz?” diye sordu Hunt. Moore başıyla olay yerinin yakınlarını bozan polisleri gösterip, “Şunlardan kurtulun,” dedi.

“Engel mi oluyorlar?”

“Yardımcı da olmuyorlar.”

Hunt başıyla onayladı. Moore haklıydı. “Oldu bil.” Moore tek elini kaldırıp, “Teşekkürler,” dedikten sonra sığ mezara geri döndü.

Yoakum, “Benim yapmamı ister misin?” diye sordu şefe bakarak.

Hunt dudaklarına gergin bir gülümseme yerleştirdi. “Onunla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Seni kovup eyalet polislerini çağırmak için bahane aradığım düşünüyorum. Bu şekilde işin içinden sıyrılmış, baskıdan kurtulmuş ve departmanı da korumuş olur.” Yoakum alandaki bayrakları gösterdi. “Kimse onu suçlayamaz. Bu büyük bir olay. Yerel bırakılamayacak kadar büyük bir olay bile olabilir. Başdedektif sensin. Seni kovması işin içinden temiz bir şekilde kurtulup eyalet polisini çağırması için yasal bir neden olur. Politika, Clyde. Çirkin işler. Onunla konuşmama izin vermelisin.”

“Hayır,” dedi Hunt adli tıp uzmanını göstererek. “Burada kalıp her ihtiyacının karşılandığından emin ol.”

“Kendi cenazen, dostum.”

Hunt Yoakum’u kimlikleri belirsiz kurbanlarıyla bırakıp şefe doğru yürüdü. Adam dağılmış olduğu kadar hevesliydi de. Burada, her yerden uzakta ve ormanın içinde politikacıya daha çok benziyordu. Hunt yaklaştıkça üniformalı polisler koridor oluşturacak kadar açıldı. Hunt söze girmeden şef konuşmaya başladı.

“Adli tıp uzmanı ne dedi?”

Hunt bakışlarını şeften şerife kaydırdı. Her ikisi de sıkıntılı görünüyordu. Hunt benzer bir ifadenin kendi yüzüne de yansıdığını tahmin etti. Son görüşmelerinin hatıraları havayı zehirlemeye devam ediyordu. “Bu insanların buradan gitmesini istediğini söyledi.”

“Cesetten bahsediyorum. Bu konuda ne dedi?”

“Dişi. Dokuz ila on iki yaşları arasında. Ölüm şekli ve zamanı henüz belli değil.”

“Alyssa Merrimon mu?”

Hunt şerife bakıp başını iki yana salladı. “Bu yıllardır toprağın altındaymış.”

Şef alçak alana göz attı. Gözlerinin altındaki deri, parlak bir hilal oluşturacak kadar katlanmıştı. “Şurada altı tane daha var. Belki de şansımız yaver gider.”

“Yerinde olsaydım buna şans demezdim,” dedi Hunt.

Şerifin dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Onu canlı bulacağına hâlâ inanıyor musun?”

Hunt sert bakışlarla cevap verdi. “Belki.”

Şerif, “Tam bir izci çocuksun, Hunt. Yemin ederim öylesin,” dedi.

“Seni yeteri kadar dinle-”

“Yeter,” dedi şef. “Her ikiniz de kesin şunu.”

Hunt öfkesini bastırmaya çalıştı. “Bu insanları buradan göndermeme izin verecek misin?”

Şef başıyla onayladı. “İhtiyacın olanı tut, gerisini de eve gönder.”

“Şerifin ofisinden kimseye ihtiyacım yok.”

Hunt şeriften bir tepki bekledi. Jarvis’ın evi şehir sınırı içindeydi fakat burada, ormanın derinliklerinde daha çok şehir sınırının üzerinde gibiydiler. Şerif isterse yetki alanı tartışması açabilirdi. İlk pes eden şerif oldu. “Perkins.” Eliyle işaret edince tanıdık gelmeyen bir polis memuru yanına geldi. “Adamlarımızı topla sonra buradan gönder.” Hunt’a bakıp gülümsedi, başındaki şapkasını düzeltti ve alçak bir sesle konuşmaya başladı. “Sen bu işi batırıp gittikten sonra, bu kasabayı hâlâ ben yönetiyor olacağım.”

“Dereyi görmeden paçayı sıvama.”

Soğuk bir tebessüm daha. “İyi günler, dedektif.”

Hunt şerifin gidişini izledi. Geriye döndüğünde şefin kendisini beklediğini gördü fakat yüzünde görmeyi umduğu düşmanlıktan eser yoktu. Yerine, çökmüş, dertli bir ifade vardı. Şapkasını çıkartıp gömleğinin koluyla alnını sildi. Kafasını bayraklara dikip yumuşak bir sesle konuştu. “Bunların hepsi çocuksa...” Cümlesini yarım bıraktı. “Tanrı yardımcımız olsun.”

“Belki çoktan yardım etmiştir. Jarvis öldü.”

“Bunu Jarvis’in yaptığını mı düşünüyorsun?” Başıyla bayrakları gösterdi. “Hepsini?”

Hunt Treton Moore’un ikinci kazı yerine geçişini izledi. “Belki.” Bir an duraksadı. “Belki de yardım almıştır.”

“İşe bir polisin dahil olduğunu hâlâ düşünüyor musun?” Ölü kediyi duydun mu? Johnny Merrimon’un konuşmaması için tehdit edildiğini?”

“Duydum.”

“Annesi bu olmadan önce hastaneden eve geldiğinde evinin önünde bir arabanın park ettiğini görmüş. Gecenin bir yarısı. Motoru çalışıyormuş. Adam öylece orada oturu-yormuş.”

“Kanunlara aykırı olduğu söylenemez.”

“Orada başka bir şey yok. Bir iki ev ve uzun bir yol. Birinin orada olması için yasal bir neden yok. Arabaya yaklaşınca pati çekerek kalkıp gitmiş. Bu, Johnny’nin Bırton Jarvis olayında ifşa olmasının hemen akabinde gerçekleşti. Adı her gazetede ve her televizyon kanalında geçiyordu. Resmi de öyle. Çocuğu bulmak pek de zor olmasa gerek.” Şef avuç içindeki çizgilere bakmaya başladı. “Yani?” “Kadın aracı polis arabasına benzettiğini söyledi.” Kan şefin yüzüne hücum ettiyse de Hunt bunu görmezden geldi. “Johnny Jarvis’i kiminle görmüşse-”

“Eğer birini gördüyse tabii.”

Hunt sesini yükseltti. “Johnny burada kimi gördüyse arabasına çalıntı plaka takacak aklı varmış. Eğer polisin teki bir şeyler saklayacak olsa, böyle yapardı.”

“Bu herkesin yapacağı bir şey.”

“Çalışanların dosyalarına erişim hakkı istiyorum.”

“Bunu yapamam.”

“Tekrar düşünmeni istiyorum.”

Şef tereddüt etti. “Bunu düşüneneğim.”

“Ne zaman haberim olacak?”

“Bana bir gün ver, tamam mı? Bir gün ve biraz da huzur.”

“Bir şeye daha ihtiyacım var. Eğer her bayrağın altında ceset *varsa* ve hepsi de çocuksa...”

“Devam et.”

“Hepsinin ilaven Kasabası’ndan gelmiş olma ihtimali yok. Yirmi yıllık zaman diliminde bile yok.” Başını iki yana salladı. “Olsa bilirdik.”

“Hemfikirim.”

“Metropol bölgeler yakınlarındaki civar kasabalarla iletişime geçecek elemanlara ihtiyacım var.” Şef başıyla onayladı. “Diğer kayıp çocukları aramalıyız.”

İkisi de sessizliğe büründü. Her biri kendi düşüncelerine dalmıştı. Hunt yas içindeki ana babalan, müzeye dönüşmüş odalan, pembe oyuncaklan, kıyafetleri ve resim çerçevelerinin üzerine konan hafif tozu düşündü. Buna bir son verip biraz da olsa huzur bulmalannı umdu. Çocuklannın cesetlerinden kalanlan götürüp onları bu hale getiren canavann öldürüldüğünü söylemeyi istedi. Eceliyle, hastalıkla, polis kurşunuyla değil de, son kurbanı olan küçük bir kızın tetiği çekecek güce sahip olması sonucu öldüğünü söyleyecekti. Hunt bunda bir şiirsellik buluyordu. Belki aileler de bulurdu.

Şefin düşünceleri daha temel düzeydeydi. “Medya bunun üzerine balıklama atlayacak. Bununla senin ilgilenmeni istiyorum, Hunt. Bilgi sızıntısı olmayacak. İsimsiz kaynaklar olmayacak. Adamlarını sessiz tut. Bu pisliği kilit altında tut.”

“Yoakum’u ve iki üniformalı polisi burada bırak. Medyanın ya da meraklıların cesaretini kırmak için birkaç ekip koy.”

Şef tek kaşını kaldırdı, avuç içiyle alnını sildi. “Tam bir sirke dönecek.”

“Diğer herkesi buradan göndermek için bir sebep daha.”

Hunt yaklaşan ayak seslerini duyunca kafasını çevirdi. Cross bayırda hızla ilerliyordu. Mühürlenmiş alana göz attıktan sonra Hunt ile şefin yanına doğru yürüdü. Yüzüne ateş basmış, yakası terden koyulaşmıştı. “Hunt,” dedi. “Şef.” İstekli ve heyecanlıydı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Hunt.

“Seni arıyorum.”

“Peki, beni buldun. Sorun nedir?”

“David Wilson’ın kamyonetini bulduk,” dedi.

“Nerede?”

“Kuzeyde. Boğazda terk edilmiş.”

“Göster bana.”

Şerif başını öne eğmiş, şapkasının siperini düzeltiyordu. Hunt şefi sarı benekli çukurun önünde bıraktı. Sayısız ağaç görüşünü engelleyene kadar Hunt iki defa geriye dönüp gittikçe küçülen şerife baktı. Ormandan çıkıp boş evi ve verandayı geçtiler. “Aracı nasıl buldunuz?”

“Biri ihbar etti.”

“Kim?”

“İsim vermedi. Bugün erken saatlerde, gün doğmadan yaklaşık bir saat önce bulmuş. Sesi sarhoşmuş gibi geliyordu. Sorduğumda geyiğin gözüne ışık tuttuğunu ve bunun çok da işe yaradığını söyledi.”

“Olay yerinde adamımız var mı?”

“Duyar duymaz sana geldim. Duymak isteyeceğini düşündüm.”

“Aradığımız araç olduğuna emin misin?” diye sordu Hunt.

“Arayanda plaka numarası da vardı. Aradığımız araç olmalı.”

“Arayan kişinin telefon numarası elimizde mi?” “Mağazanın tekindeki ankesörlü telefonda aramış.” “Bu kötü olmuş. Araca dokunmuş mu peki? Sabahın köründe geyiğin gözüne ışık tutan bir sarhoş... Bir şeyler çalmaya çalışacağına eminim.”

“Bilinmiyor. Yeri söyledi sonra da bana güçlük çıkarmaya başladı.”

Ormandan çıkıp parlak güneşin altına girdiler. Hunt yolun kenarında durdu. “Bana telefon da

açabilirdin.”

“Beni de yanında götürmeni istiyordum.”

Hunt genç adamı inceledi. Yüzünde kararlı bir ifade vardı. “Terfi almak üzeresin. Haksız mıyım?”

“Senden gelecek iyi bir söz çok işe yarar.”

Hunt kafasında ölçüp biçti. “Çok fazla uyumadım,” dedi. “Sen sür.”

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Çocuklar yavaş hareket ediyordu. Zemin ayaklarının altında yumuşak, orman ise kuşlar ve hareket eden gölgelerle hayat doluydu. Gri, düzgün ve insan kolu kadar olan dallar yola düşüyordu. Pek de uzak olmayan bir yerlerde, ağaçkakanın teki kahvaltısı için çalışıyordu.

“Burası tüylerimi diken diken ediyor,” dedi Jack.

“Gözlerini açık tut yeter.”

Orman karanlıklaştı, gürültüyse güneşle birlikte söndü.

“Altıma edeceğim.”

“Kapa çeneni, Jack. Tanrı aşkına.”

Yirmi dakika yürüdüler. Yoldaki tekerlek izlerinin hiçbiri yakın zamanlarda oluşmamıştı fakat bu hiçbir anlama gelmiyordu. Johnny en son gördüğünde Freemantle yürüyordu. Ağaçlar arasında ilerledikçe genişledi, düzleşti ve ağaçlar seyrelmeye başladı. Aşırı derecede biiyiinüş bir meyve bahçesini geçtiler. Elma ağaçlarının üzeri çiçeklerle kaplıydı. Devrilmiş bir çardağın üzeri ise asma dallarıyla çevriliydi.

“Yaklaşıyoruz,” dedi Johnny.

“Neye yaklaşıyoruz?”

“Ne varsa ona.”

Yol yıkık dökük bir kapıya ulaştı, sonra sağa dönüp aşırı büyümüş böğürtlen ve otların ardında kayboldu. Silah kılıfından çıkınca Johnny garip bir şekilde eğildi. “Emniyeti var mı?”

“Hayır. Söylemiştim. Tanrı aşkına, nereye tuttuğuna dikkat et.”

“Özür dilerim.” Johnny namluyu yere doğrulttu. Rüzgarla savrulan yapraklar sönük gümüş rengi kısımlarını gösteriyordu. Yolun kıvrıldığı yerde, kapının üzerine devrilen granit direkler vardı. Kapı yere düşmüş, parmaklıkların arasında otlar büyümüşü ve yumuşak ahşap yavaşça çürüyordu. Beyaz boya kalıntıları ise parça parça seçilebiliyordu.

Johnny granitin öteki tarafına bakıp kafasını hızla geri çekti.

“Ne var?” diye sordu Jack.

“Hiçbir şey,” dedikten sonra ayağa kalktı. “Hadi.”

Granit sütunları geçince orman önlerinde kıvrılarak devam etti. Eski bina kalıntılarının yanında tamamen yanmış bir ev gördüler. Geriye kararmış kütükler ve baca iskeleti kalmıştı. Eskiden kapı olan yerdeyse granit merdivenler duruyordu. Yanında ise pençe ayaklı bir banyo küveti vardı. Yeşil bitkiler bir oradan, bir buradan çıkıp büyümüşü. Moloz yığını içinde paslanmış demir yatak altlığı görünüyordu. Johnny yerden metal bir kapı menteşesi alınca üzerinde çekiç izleri olduğunu gördü.

“Şu karmaşaya bak.” Jack her ikisi adına da konuşmuş oldu.

İçinde paslanmış zincirlere kancaları hâlâ asılı duran tütsü odasıyla ahır hâlâ ayakta duruyordu. Johnny barakanın tekinin kapısında asma kilit olduğunu gördü. Hemen yanında tek kapılı, ufak

pencereleri ve iki bacası olan bir yapı daha vardı. Asıl evde olduğu gibi tek basamaklı taştan yapılmış merdiveni vardı. Basamağın ortası aşınmaktan pürüzsüzleşmişti. Camdan içeri bakınca şömine ve bir de tuğla fırın gördüler. Ayrıca sade bir masa üzerinde mutfak eşyaları duruyordu. “Burası mutfak,” dedi Johnny. “Yangın ihtimalini azaltmak için eskiden ayrı inşa edilirdi.”

“İronik bir durum.”

Johnny geri adım atıp yanan binaya baktı. “Burada elektrik yok. Yangın mumdanda çıkmış olmalı.”

“Ya da yıldırım düşmüştür.”

“Belki de.”

“Şuna bir baksana,” dedi Jack eliyle göstererek.

Johnny o tarafa doğru dönünce iki buçuk metre yüksekliğinde ve ucunda yeşile dönmüş pirinç bir çan bulunan bir sütun gördü. “Bu garip işte.”

“Ne?”

Johnny beline kadar gelen otları iterek yürümeye başladı. “Bu bir köle çanı. Bunun aynısını Wilmington’daki Sivil Hakları Müzesi’nde görmüşüm. Köleleri tarlalardan çağırmak için bunu çalarlarmış.”

“Özgür bir köle, köle çanını neden saklasın ki?”

Johnny çanın altına göz attı. “Bilmiyorum. Yaşadıklarını hatırlatmak için olabilir mi?”

“Neredeyse altıma edeceğim, dostum.” Bu, ağzından fisıltı olarak çıkmıştı.

Johnny ahırın içini kontrol etti. Görmeyi umduğu tarla ekipmanları dışında - ki hepsi kullanılmadığı için pas tutmuştu - içerisi boştu. Barakadaki kilidi kurcaladı, tahtaların arasındaki aralıktan içeriye göz attı. “Hurda yığını.”

“Artık gidebilir miyiz?”

Johnny etrafa göz attı. Her şey yalın güneş ışığı altında duruyordu. Ağaçlar, açıklık alan etrafında duvar görevi görüyordu. “Henüz değil.” Ağaçların arasında bir boşluğun olduğu açıklığın uç noktasına kadar yürüdü. “Bu taraftan gidelim,” dedi Johnny.

Yükselen ağaçların altında dikkatli bir şekilde yürüdüler. Patika kırk beş metre sonra başka bir açıklığa çıkıyordu. Sonunda güneş bel hizasında taş bir duvarı gözler önüne seriyordu. Onun da ötesinde, yeşil çimenler seçilebiliyordu. Duvarda ahşaptan yapılmış başka bir bahçe kapısı vardı. Bu iyi tamir görmüştü. Beyaz boyası mükemmel şekilde parlıyordu.

“Taze boya gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim,” diye fisıldadı Jack.

Yavaşça daha yakına geldiler. Tepelerinde bir kuş ötüp havalandı. Ayaklarının altından çiğnedikleri yaprakların sesi geliyordu.

“Bu ses de ne?”

Islak, kaba bir sestir.

Johnny başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

Başları aşağıda, son birkaç metreyi hızla geçip taş duvarın ardına saklandılar. Duvar sıcak, ses ise artık daha yakındı ve duvarın ardından geliyordu. Johnny bahçe kapısının menteşe aralığından bakınca bakımlı çimen ve sıra sıra oyulmuş taş gördü.

Yerine geri döndüğünde, “Bir mezarlık,” dedi.

“Ne?”

Johnny silahı göğsüne dayadığında kalbinin çeliğe baskı yaptığını hissetti. Nefesi boğazında kalmıştı. “Ürkütücü bir mezarlık.”

“Adam orada mı peki?”

İri gözlerle evet anlamında başını sallayıp mümkün olan en kısık sesle, “Evet,” dedi.

Jack tebeşir gibi bembeyaz olan dudaklarını yaladı. “Buradan çekip gitmemiz gerek.”

“Orada öylece oturuyor.”

“Ne yapıyor dedin?”

Johnny taştan başını kaldırdı. Mezarlık oldukça küçüktü. Olsa olsa kırk mezar taşı vardı. Merkezde devasa bir çınar ağacı duruyordu. Her köşede yase manolyalar ekilmişti. Sıra sıra uzanan kimi gümüş kimi ise siyah renkteki mezar taşlarının hepsi yosun ve likenle kaplanmıştı.

Levi Freemantle bacaklarını öne doğru uzatmış, ortada oturuyordu. Kıyafetleri kirli ve yırtık pırtıktı. Dizlerinde, avuçlarının içinde ve pantolonuyla gömleğinin sağ tarafında kan lekeleri vardı. Ayakkabısının teki çıkmıştı ve parlak güneş altındaki çimlerin üzerinde duruyordu. Ayağı ve ayak bileği öyle feci şişmişti ki tek bir uzuv gibi duruyorlardı. Johnny'nin ısırıldığı yer enfeksiyon kapmış, yaraya sardığı bez parçası sarıya dönmüştü. Cildi parlayacak kadar gergindi. Dizinin üzerinde kürek, yanındaysa bir tabut vardı.

“Ne yapıyor?”

Johnny hemen cevap vermedi. Işık öyle mükemmeldi ki her ayrıntıyı görebiliyordu: Solmaya başlamış gümüş şerit, tabut üzerindeki kurumuş çamur, ahşap üzerindeki çizikler ve su lekeleri... Freemantle'nin dizini neredeyse kemiğe kadar sıyrılmıştı. Mahvolmuş yüzündeki nem parlıyordu. Yanından bir şey çıkıntı yapıyordu. Johnny yerine geri dönüp sırtını duvara yasladı. “Bir ceset gömüyor.”

“Kahretsin.”

“Ve beşinci sınıfa giden bir kız gibi ağlıyor.”

Jack gözlerini kapadı. Johnny silindiri alına değdirecek kadar silahını yukarı kaldırdı. Ciğerlerine silah yağını çekerken dudakları ses çıkarmadan kıpırdadı: *Silah güçtür. Silah benim elimde. Silah güçtür.*

Silah benim elimde.

Ayağa kalkmaya başlayınca Jack arkadaşını geri çekti. “Yapma.” Jack daha sert sıkıkmaya başladı. Artık yalvarıyordu. “Bunu yapma, dostum.”

“Neyin var, Jack?” Johnny kolunu çekip kurtardı. “Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?”

Bir yıldır yaptığımız şeyin oyun oynamak olduğunu mu sanıyorsun? Buraya bu sebeple geldik.”

Jack’in hissettiği dehşet, yüzündeki çamur kadar belli oluyordu. Bütün bedeni titrese de başıyla onayladı ve elini indirdi. “Tamam, Johnny.”

“Başka seçeneğim yok.”

“Tamam dedik.”

Bir an için Johnny arkadaşının yüzündeki sessiz ve keskin panik haline bakarak öylece durdu. Sonra ayağa kalkıp tıpkı filmlerde yaptıkları gibi silahını öne doğrulttu: Kab-zayi iki eliyle tutuyor, namluyu ise mümkün olduğu kadar sabitlemeye çalışıyordu. Levi Freemantle küreği eline alıp ayağa kalktı fakat Johnny’nin geldiğini fark etmemişti bile. Başını öne eğdi, toprakta açtığı sığ çukura baktı.

Freemantle sakat ayağını yana uzattı. Böylece kürekten destek alabiliyordu. Johnny adamın gözyaşlarını utanmadan dökerken tabut için delik açışını izledi. Sağlam ayağının üzerine basıyor, sakat olan ayağını ise küreğin üzerine bastırıyordu. Fakat acıyla yüzünü buruşturuyordu. Ağırlığını diğer ayağına verince bileği burkuldu.

Yere düştü.

Yerden zar zor kalktı.

Yeniden denedi.

Johnny mezarlığa açılan bahçe kapısını açıp içeri girdi. Yirmi-yirmi beş metre ötede Freemantle duruyordu. Johnny tabuta göz atma riskine girdi. Küçük bir çocuk tabutu olduğunu gördü. Fler adımda daha da yaklaştı. Freemantle yüzünü kaldırıp Johnny’ le göz göze geldiği anda başını yere eğdi. Topal bir adım attı, küreğini kaldırdı ve tekrar toprağa sapladı. Johnny hüzün, acı, pislik ve kan gördü. Adamın yan tarafına dal parçası saplanmıştı. “Dur,” dedi Johnny.

Freemantle söylenileni yaptı, sonra elini kaldırıp avuç içini öne doğru uzattı. Yaralı avuç içini gösteriyordu. En sonundaysa silaha baktı. Ne olduğunu ya da neden göğsüne doğrultulduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi uzun uzun baktı. Konuştuğunda sesi kalın çıktı. “Yardım etmeye mi geldin?”

“Ne?”

“Yardım istedim ama artık benimle konuşmuyor.”

“Kim konuşmuyor?”

“Seninle konuşuyor mu?”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

Yüzündeki yaralar buruştu. Tek gözünün merkezinde süt beyaz bir lens vardı. “Delikli açamıyorum.”

Johnny duvara kaçamak bir bakış attı. Jack başıyla yapmamasını söylüyordu. Johnny tabuta baktı. “Beni hatırlıyor musun?”

Başıyla onayladı. “Koşuyordun, ben de yakaladım.” “Neden peki?”

“Tanrı söyledi.”

“Tanrı beni yakalamanı mı söyledi?” Adam başıyla onaylayınca, “Neden?” diye sordu Johnny.

“Nedenini söylemedi.”

“Johnny.” Jack sesleniyordu fakat duymazdan geldi. “Tanrı sana başka ne söyledi?”

“Bu kız benim bebeğim.” Freemantle tabutu işaret etti. Mahvolmuş yüzünde gözyaşları önce birikti, sonra da yere aktı. “Deliği açamıyorum.”

Johnny, Jack’e baktı.

Sonra silahını indirdi.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Cross kasabanın çıkışına kadar sürdükten sonra kuzeye döndü. Hunt camdan önce mahallelerin, sonra da sanayi bölgesindeki ışıkların geçişini izledi. Aklına ne bulunan araç ne de David Wilson geliyordu. Tek düşünebildiği yedi küçük bayrak ve Alyssa Merrimon'du. Kadını aklından çıkartamıyordu. Genç kızın hayatı son bulmuş, ailesi ise yok olmuştu. Derken düşünceleri kendi cehennemine akmaya başladı: Bir yıl boyunca uykusuz geçen acı dolu günler, on iki ay boyunca süren başarısızlık ve kendi ailesinin yok olma raddesine gelmesi... O kadar süre boyunca işin peşini bırakmamıştı. İş olan neydi? Peki kişisel olan neydi?

Telefon çaldığında arayan numaraya bakıp kehanette bulunuyormuş gibi konuştu. "Selam, Katherine."

"Johnny'den haber var mı?" Sesi kötü geliyordu.

"Hayır. Bir şey yok."

"Şimdiye kadar aramalıydı. Johnny çoktan arardı." "Dışarıda oğlunu arayan birimler var. Ayrıca zeki bir çocuk. Onu bulacağız." Cross'un araçta olduğunun farkına

varınca duraksadı. "Bunu bizzat konuşmaya gelmediğim için özür dilerim. Aslında gelecektim ama..."

"Şimdiye kadar araması gerekirdi."

"Katherine?"

Hunt'ın sesindeki endişeyi duyan Katherine, "Kötü bir gece geçirdim," dedi.

"İyi misin?"

"Şimdi daha iyiyim ama oğlumu evimde istiyorum."

"Onu bulacağız," dedi Hunt.

Katherine bir müddet tereddüt ettikten sonra konuştu. Sesi pudra yumuşaklığında çıkmıştı. "Bana söz verirsen, sana inanırım."

Hunt bu sözlerdeki çaresizliği anlamıştı. Gözlerini kapattı ve Katherine'i o evde hayal etmeye çalıştı. Johnny'nin yatağına oturmuş, tek dudağı porselen dişlerinin arasında... Nefesini tutuyor, parmaklarını sıkıyor... Uzun kirpikleri, göz altlarındaki karartıyı kapatıyor... "Söz veriyorum," dedi Hunt.

"Yemin et."

"Onu bulacağım."

"Teşekkür ederim, dedektif." Nefes verişini telefon hattı boyunca ilerleyip Hunt'm kulağına geldi. "Teşekkür ederim, Clyde." Telefonu kapatan Katherine oldu. Hunt gözlerini ovuşturunca gözkapaklarının altında kum taneleri varmış gibi geldi.

Cross başka bir aracı geçip sağa döndü. "Johnny'nin annesi mi?"

"Evet."

Yol almaya devam ettiler, sanayi bölgesini geçip kırsal alana çıktılar. Cross ellerini direksiyondan ayırmıyordu. Boğazını temizledi. “Dedikoduların havada uçtuğunu bilmen gerekiyor.” Hunt yanındakine dik dik baktı. “Merkezde,” diye devam etti Cross, “İnsanlar konuşuyor.”

“Ne dedikodusu?”

“Burton Jarvis ile bir polisin işbirliği yaptığı dedikodusu. Şu ölü çocuklarla ilgili. Belki de Alyssa Merrimon’la da...”

“Dedikodular tehlikeli şeyler olabilir.”

“Demek istediğim-”

“Ne demek istediğini anlıyorum.”

Tekerleklerin altında birkaç yüz kilometre akıp gitti. Cross tekrar konuşmaya başladığında, kelimeleri dikkatle seçiyordu. “Şef çalışanlara seni personel dosyalarının yakınma yaklaştırmamalarını söyledi. Özellikle de seni. İşte dedikodular bu noktada başladı. Bilmen gerektiğini düşündüm, o kadar.”

Hunt çimenleri ve gökyüzünü izledi. Şefi cezalandırmanın olası pek çok yolunu düşündü. “David Wilson’m arabasının yanında bizden biri var mı?”

“Kırsal alanda olduğu için şerifi aramak zorunda kaldık. Memurlardan biri olay yerinde. Dokunmaması gerektiğini biliyordur elbette.”

“Umarım haklısındır.”

“Yaklaştık zaten.”

Araç eski model Toyota Land Cruiser’dı. Rengi siyahtı. Aşağı doğru açı yapmış, 40 metre derinliğindeki otlarla dolu kayalık bir boğazın dibindeydi. Yan dönüp aracın tavanından içeri girdiği halde römork araca hâlâ bağlıydı. “Aşağı inen oldu mu?”

Memur başını iki yana salladı. “Şerif işbirliği içinde olmamı söyledi, ben de öyle yapıyorum. Aşağı inen olmadı.” Hunt aşağı inen yola baktı. İnce kum ve oynak kayalardan oluşuyordu. Ağız boyunca ağaç, ot ve çalı çırpı bitmişti. “Cross, bagajda tırmanma ipi var mı?”

“Evet.”

“Getirsene.”

Hunt ipi bağladı, diğer ucunu aşağıya attı. Cross’la birlikte aşağıya inerken ayaklarının altındaki kayalar kayıyordu adeta. Yere ilk inen Hunt oldu. Su yılanının teki boğaza atlayıp aracın altına kaçtı. Tavan, römorkun ağırlığıyla çökmüştü. Ön tampon zarar görmüş, boyası iyice çizilmişti. Ön cam boyunca örümcek ağı gibi uzanan bir kırık vardı. “Hiçbir şeye dokunma.”

Cross camdan içeri göz attı. “Anahtarlar kontakta.” Başını çevirdi. “Otomatik vites de hâlâ sürüş modunda.”

Hunt yolcu kapısını açmak için mendil kullandı. Keskin araba kokusuyla birlikte yüzüne sıcaklık çarptı. Sürücü tarafındaki deri koltuk eskimekten parlamıştı. Arka koltuklar aşağı inmiş, bagaj ise tırmanma araç gereçleriyle doldurulmuştu. Hunt arazi motoru kullanırken giyilecek türden ceket ve

çamurlu botlar buldu. Sürücü koltuğunun arkasındaysa mazot bidonu vardı. Kazaya dair kan lekesi yoktu. “Biri aracı buraya atmış gibi görünüyor.”

“Saklamak için iyi bir yer,” dedi Cross.

Hunt torpidoyu açmak için aynı eldiveni kullandı. Kağıtları kalemle kurcaladıktan sonra da kapattı. Paspasları inceledikten sonra koltuğun altına göz attı. “Merhaba,” dedi.

“Ne?”

Hunt koltuğun altına eğildi, pirinç kovanı kalemle kendine doğru çekti. Cross daha da yakma geldi. “Kırk beşlik.” Hunt cebinden kanıt poşeti çıkartıp kovanı içine koydu. Güneş ışığına tutup kanıtı bakarken, “Hadi buraya biraz adam çağıralım,” dedi.

Hunt ve Cross teknik ekibin gelmesini bekledi. Çakıl virajda bekleyip harap olmuş araca baktılar. İki olay yeri inceleme aracıyla dört teknikerin gelmesi yirmi dakika sürdü. “Olduğu yerde incelenmesini istiyorum. Parmak izleri, iplikler... Şimdi burada yapabileceğiniz her şeyi yapmanızı istiyorum. Zaman çok önemli. İşiniz bittiğinde yukarı çıkartıp otoparka çektirebilirsiniz.”

Ekibin başı aracı ve yamacı inceledikten sonra, “Ciddi misiniz?” diye sordu.

“İp var. Başarabilirsin.” Hunt gökyüzüne baktı. Güneyde kara bulutlar toplanıyordu. “Yağmur yağmadan oradan çıkarın. Geçen seferki gibi bir gün yaşamak istemiyorum.” Hunt teknikerlerin işe koyulmasını izledikten sonra Yoakum’u arayıp bilgi verdi.

“İyi bir kırılma noktası,” dedi Yoakum.

“Orada işler ne alemde?”

“Dr. Moore bir ceset daha buldu.”

“Ve?”

“Başka bir çocuk. Alyssa Merrimon değil.”

Hunt parmaklarını rahatlatmak için çaba gösterdi. “Yağmur yağacak gibi.”

“Evet. Üç dört saate kadar yağması bekleniyor.”

“Basın geldi mi?”

“Henüz gelmedi.”

Hunt hurdaya dönen Toyota’ya bakıp daha nerede işe yarayacağını düşündü. Olay yeri inceleme teknikerleri arabayı incelerken, adli tıp da cesetlerle ilgileniyordu. “Bir şeyi gözden kaçırmışız gibi hissediyorum.”

“Hadi canım.”

“Bariz bir şeyi kaçırıyoruz.”

“Ne yapmak istiyorsun?” diye sordu Yoakum.

“Olduğun yerde kal. Yanma geliyorum.” Hunt telefonu kapattı.

Ses boğazından bir hırıltı gibi çıktı. “Dedektif.” Tekniker aracın sürücü kapısının yanında

duruyordu. Hunt aşığı seslendi. “Evet?”

“Araç silinmiş gibi görünüyor.” İçerisini gösterdi. “Direksiyon, kapı kolu, vites...” Omuzlarını kaldırdı. “Sanırım biri hepsini silmiş.”

“Kontakt anahtarında bir şey var mı?”

Tekniker öbür tarafı göstererek, “Kaputa Michaels bakıyor,” dedi. Hunt o tarafa döndü. Aracın arka kapıları açılmıştı. Alet edevat içeri konulmuş, ufak bir masa kurulmuştu. Teknikerlerden biri anahtarı beyaz kağıt kaplanan masaya koymuştu.

“Michaels?”

“Bir saniye,” dedi çalışmaya devam ederek. Doğrulduğu zaman, “Parmak izimiz var,” dedi.

Hunt, Cross’u sokakta bırakarak Jarvis’in arazisindeki olay yerine gitti. Adli tıp uzmanı üçüncü cesedin üzerindeki toprağı çıkarmaya başlamıştı bile. Yoakum yan tarafta duruyordu. Elleri belindeydi ve dudaklarını da ısırıyordu. Normalde uzun biriydi fakat bu nemli, gölge dolu çöküntünün içinde ufak ve sıkıntılı görünüyordu. Hunt’a bakıp, “Üç numara,” dedi.

Hunt ceset torbasına konulup taşıma için hazırlanmış iki cesede baktı. Düz oldukları için boşmuş gibi duruyorlardı. “Hadi buradan gidelim.” Hunt gitmeye başladıysa da Yoakum onu takip etmedi. Ceset torbalarına bakıyordu. Mezar olduğundan şüphelenilen yerler henüz kazılmamıştı.

“Birileri bu yüzden ölmeli,” dedi Yoakum.

Hunt geri adım attı. Yoakum ile çalıştığı yıllar boyunca, zırhında böylesi bir çatlak görmemişti. Yoakum amansızca etkiliydi, fıkralar anlatırdı, duygularını göstermezdi... “Birileri öldü,” dedi Hunt.

Adamın yüzü orman ışığında daha farklı görünüyordu. “Jarvis’in bu işte tek başına olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Bunlar sadece bebek.”

“Hadi, John. İşimizi yapalım.”

Yoakum başını iki yana salladı. Hunt ne düşündüğünü biliyordu.

Birileri bu yüzden ölmeli.

Bayırdan tırmanıp yürüyerek ormandan çıktılar. Yolda motorları çalışan iki haber aracı vardı. İşaretli araçlarla adli tıp araçlarına bakıyorlardı. Onları ilk Yoakum gördü. “Televizyon muhabirleri,” dedi.

“Kahretsin.”

Şerif yola üniformalı iki devriye memuru koymuştu.

Yüzlerine uzatılan mikrofonları ve kameraları umursamadan kolları açık bir şekilde duruyorlardı. Muhabirler Hunt’ı gördüklerinde, sorularını o tarafa yöneltmeye başladılar. “Daha fazla ceset bulduğunuz doğru mu?”

“Yorum yok.”

“Adli tıp uzmanı neden olay yerinde?”

Hunt ve Yoakum üniformalı polisleri iterek geçtiler. Hunt sesini yükseltti. “Buradan kimse geçmeyecek,” dedi.

“Dedektif Hunt-” Kanal Dört’ten bir muhabirdi. “De-dekt-”

Hunt yürüyüşünü kesmek istemedi. Aracına yürürken muhabirler önünden çekiliyorlar, ama bir yandan da takip ediyorlardı. “Johnny Merrimon’u aradığınız doğru mu?” Hunt geri döndü. Ne demesi gerektiğinden emin değildi ve içi aniden öfkeyle dolmuştu. Kadın mikrofonu öne uzattı. Kameralar yüzünü profilden çekiyor, dedektifin gözleri ise öfkeden parlıyordu. “Kaybolduğu doğru mu?”

Hunt kadının arkasına baktı. Yolun başından başka bir haber aracı geliyordu. “Yorum yok.”

“Kimliği belirsiz bir polis memurunun Burton Jarvis ile beraber çalıştığı söylentileri hakkındaki yorumunuz nedir?” “Ne dedin sen?” Kadın soruyu tekrarlayınca Hunt yüzünün renk akıtacak kadar kızardığını hissetti. Yoakum’a “Buraya daha fazla ekip göndersinler. “Sen” - muhabiri gösteriyordu - “benimle gel.” Yüzünde beliren gülümsemeye birlikte ekibine işaret edince, “Sadece sen,” dedi Hunt. Kadının yanıtını beklemeden yol boyunca yirmi metre yürüdü. Takip edeceğinden emindi. Arkasını döndüğünde kadını üç adım gerisinde buldu. Saçlarını yapmış, kırmızı renk dar bir süveter giymişti. Arkasındaysa üçüncü haber ekibi çekim için hazırlanıyordu. “O soruyu neden sordun?”

Kadın geri çekilmedi. “Doğru mu”

“Devam eden bir soruşturma hakkında yorum yapamam. O soruyu neden sordunuz?”

“Kaynaklarım koruma altındadır.” Mükemmel çenesini kaldırıp ellerini beline koydu.

Hunt öne doğru eğildi. “Bu tür dedikoduları ciddiye almamanızı tercih ederim.”

“İnkâr mı ediyorsunuz?”

Hunt Johnny Merrimon’un notlarını, şefin personel dosyaları hakkındaki tutumunu, Tiffany Shore’u bağlamak için kullanılan polis işi kelepçeyi düşündü. Katherine’in evinin önüne park eden koyu renk sedanı ve omurgası ezilen kediye yani Johnny’i sessiz tutmak için yapılan tehdidi düşündü. “Kaynağınız yanılıyor.”

“Bu sözünüze alıntı yapabilir miyim?”

“İstersen alnına dövmesini bile yaptırabilirsin.” Hunt yürümeye başlayınca kadın takip etti. Hunt Yoakum’a katıldığında yeni bir kamyonet daha geldi. Bu gelenler, Chapel Hürdeki adli tıp şefinin gönderdikleriydi.

Muhabirler etraflarına üşüşüp soru sormaya başladılar. Kamera ekibi ise gelenleri diri diri yedi.

Hunt kendini direksiyonun başına attı, Yoakum da hemen yanına oturdu. Koca motor öksürünce Hunt gaza basmadan önce muhabirlerin yoldan çekilmelerini bekledi. Yoakum ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. “Ne oldu?” “Johnny’i biliyorlar.”

“Nasıl?”

Tanrı Küçük Günahları Affeder

“İşe bir polis memurunun da katılmış olabileceğini de biliyorlar.”

“Neler oluyor böyle?”

Hunt gözlerini yoldan ayırmadı. “Birisi bülbül gibi ötüyor.”

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Yoakum polis merkezine giren Hunt'ı takip ediyordu. Masalarla dolu çalışma alanına girdiklerinde herkes elindeki işi bırakıp onlara bakmaya başladı. Ortama sessizlik çökerken Hunt yükselen tansiyona aldırmadan üzerlerine dikilen gözleri geçip ofisine girdi. Kapıyı kapatan Yoakum oldu. "Bu çok garipti."

"Onları suçlayamazsın. Ana caddeye Court TV park etmiş."

Yoakum kirli camın ardından baktı. İçerideki kirli ışık, keçi sakalım sarı-beyaz bir tonda gösteriyordu. "Bu onunla alakalı değildi."

"Değil miydi? Saatler içinde tek bir kaçırma olayından çoklu cinayete geçtik. Ulusal medyada ölü çocuklarımız var. İnsanlar korkuyor ve konuşuyor. İkimiz de tüm bunların merkezindeyiz. Neden öyle uzun uzun baksınlar ki?"

"O bakışlara iki şey sebep oldu."

"Öyle mi?" Hunt kızgındı ve öfkesine hakim olamıyordu ama yine de Yoakum geri adım atmıyordu reddetti.

"Bir polisi - yani kendilerinden birini - aradığın ve gittikçe daha fazla dibe battığın için baktılar."

"Neyi batırmışım?"

"Johnny Merrimon."

Bu sefer Hunt camdan dışarı bakıyordu. "Kimse bir şey söylemedi-"

"Velet yakında geri gelmezse söyleyecekler ama. Artık işin içinde medya da var. Kayıp olduğunu biliyorlar. Eninde sonunda Sosyal Hizmetler'i uzak tuttuğunu öğrenecekler ve herkes çocuğun annesiyle seni biliyor."

"Öyle bir şey yok."

"Buna inanabilirsin ama ben inanmıyorum. Neyse, önemli de değil zaten. Johnny'i Sosyal Hizmetler'den uzak tutmak senin kararındı. Ona bir şey olursa sebebinin hiçbir anlamı kalmaz. Çarmıha gerileceksin."

"Yanıldığımı düşünüyorum."

"Çocuğu tanıdığın için mi? Diğerleri çocuğu tanımıyor diye mi? Hayatının boktan olduğunu biliyorlar. Babasını ve ikizini kaybettiğini biliyorlar. Annesinin ucube gibi davrandığını da, gazetelerde yazanları da biliyorlar. Fotoğrafları sen de gördün. Johnny kafayı yemiş gibi görünüyordu. Akıl sağlığı yerinde olan herkes o fotoğraflara bakınca çocuğu kendi iyiliği için kilit altında tutar."

"Neyin aksine böyle yaparlardı peki?"

"Onu aptal, kendi hayatını bile idame ettiremeyen güvenlik görevlisi akrabasına vermektense dediğim gibi yaparlardı. Lanet olsun, Clyde. Göremiyor musun? Çocuğun başına kötü bir şey gelirse yaptıklarını mantıklı gösterecek hiçbir şey yok. Ken Holloway bunun olmasını sağlayacaktır. Şef, basın ve bölge baş savcısı da öyle..."

Hunt arkadaşını inceledi. Yaşlı görünüyordu. “Endişelenmek sana yakışmıyor, John.”

“En kötüyü umduğum için beni nadiren hayal kırıklığına uğratırlar. Biliyorsun. Otuz yıldır bu işi yaptığım halde bu yüzden bana dokunamadı.”

“Bu dava ise..?” Hunt arkadaşındaki değişikliği hissetti. Yoakum öfkeliydi.

Bir an duraksadı. “Bu dava farklı.”

“Çocuk oldukları için mi?”

“Çünkü hepsinin yaşını toplaşan benim yaşımı tutmuyor. Çünkü tüm bunlar yıllardır kendi arka bahçemizde olurken uyuyorduk. Söylüyorum işte, Clyde. Hiç böyle hissetmemiştim.”

“Nasıl hissetmemiştin?”

“Bu yüzden biri ölmeli-” Yoakum’un yüzü düştü, masaya parmağıyla bastırды, sesini yükseltip, “Birileri ölmeli,” dedi.

“Sesini yükseltme.”

“Doğruyu söylüyorum.”

“Bildiğim kadarıyla Kuzey Carolina’da hâlâ ölüm cezası var.”

“Savunma avukatları.” Yoakum bunu pis bir şekilde söylemişti.

Bir müddet sessiz kaldılar. Hunt konuşmaya başladığındaysa sesini kısık tuttu. “Ya Johnny haklıysa? Ya polisin teki Burton Jarvis’le işbirliği yaptıysa? Ya onu koruyup yardım eden bir polis varsa?”

“Olmaz öyle şey.”

“Yedi çocuk...”

“Böyle bir şeyi aklım almıyor.”

“Birisi medyaya bilgi sızdırıyor, John. Eğer kirlili bir polis olsam ve soruşturmayı baltalamak istesem bu iyi bir başlangıç olurdu. Ortalığa dedikodu yayıp suları bulandırır, beni arayan insanların dikkatini dağıttırdım.”

Yoakum arkadaşının söylediklerini düşündü. “Diyelim ki, Jarvis’le bağlantılı, çocuklar konusunda işbirliği yaptığı biri var. Johnny bu kişinin kimliğini tanımlayabilecek mi?” “Belki. Benimle konuşmuyor.”

“Tiffany Shore yapabilir mi?”

“Onun kaçırılmasında ikinci bir kişinin işe karıştığını düşünmek için hiçbir sebep yok ama bir kişi karışmış olabilir. Şu anda uyuşturulmuş durumda. Bir nevi komada sayılır. Ama doktorlar yine de umutlu. Belki yarın.”

“Koruma altında mı?”

“Hayır.”

“Belki de koruma altında olmalı. Eğer işin içinde polis varsa...”

“Belki de.”

Hunt masasına baktı. Alyssa'nın dosyası hâlâ masasının bir köşesinde, Tiffany Shore dosyasının yanında duruyordu. İlk dosyayı açınca Alyssa'nın fotoğrafını, kara gözleri, siyah saçları ve erkek kardeşine tıpatıp benzeyen yüzünü gördü. “Bu mümkün mü? Kendi içimizden biri?”

“Karanlık insan kalbinin kanseridir, Clyde. Buna inandığımı biliyorsun.”

Hunt diğer dosyayı açtı ve Tiffany Shore'un güzel kemik yapısına sahip yüzünü inceledi. Bir fotoğrafa dokundu, sonra da diğerine... “Burada öylece oturamam.”

“Ne?”

“Bu işe bulaşmak zorunda değilsin.”

“Neye bulaşmak zorunda değilim?” diye sordu Yoakum fakat Hunt duymazdan geldi. Ofisten çıkıp binanın arkasına giden dar koridora saptı. İnsanlar baktı, bakanlar ise gözünü kaçırdı. Koridorun sonuna varan Hunt yangın çıkışım açıp basamakları ikişer ikişer indi. Bodrum katının zemini dökme betondan yapılmıştı ve metal kapılar ana girişe açılmıyordu. Depo. Kanıt odası. Arka tarafta, personel dosyalarının koyulduğu ufak bir oda. Polisler. Destek elemanları. Bakım elemanları. Dosyalar kilitli olmayan bir kapının ardındaki kilitli dosya dolaplarında saklanıyordu.

Hızla hareket eden Hunt, duvardaki yangın söndürücüyü yerinden sökmek için durdu, o kadar. Dokuz metre kare olan oda dökme betondan yapılmış ve floresan lambalarla aydınlatılmıştı. Bakmak istediği dolap arka duvara sabitlenmişti. Hunt en üst çekmeceye göz attı. Ucuz bir kilit takılmıştı. Açabilirdi.

Hunt yangın söndürücüyü kaldırmıştı ki Yoakum içeri girince durdu. “Sana bu işe bulaşmamamı söylemiştim.”

“Hayır.” Yoakum kapıyı yavaşça kapattı. “Söylediğin bu değildi.

Hunt kilitli dolaba bir daha baktı. Tereddüt ediyordu.

“Yap hadi,” dedi Yoakum.

Hunt yüzünü biraz çevirdi fakat tek gözü hâlâ arkadaşın-daydı. Yoakum'un yüzüne kan hücum etmişti ve floresan lambalar gözlerinin içinde parlıyordu.

“Yap hadi,” diye tekrarladı Yoakum. “Şefi siktir et. Emir zincirini siktir et.” Hunt yangın söndürücüyü aşağı indirince Yoakum arkadan baskı kurdu. “Bunu Alyssa için yap.”

“Beni gaza mı getiriyorsun?” diye sordu Hunt.

“Johnny için, annesi için yap.”

“Ne yapıyorsun, John?”

Yoakum daha da yaklaştı. “Sana işini yapmakla kişisel meselelerini halletmek arasındaki farkı hatırlatıyorum.”

“Bazen iş kişiselleşir.” Hunt, ortağı geri adım atıncaya dek Yoakum'dan gözünü ayırmadı. “Beni yönlendirmeye çalışma.”

Yoakum cevap veremedi genç bir masa başı memuru içeri girdi, onları görünce de olduğu yerde kaldı. Bakışları Hunt'ın elindeki yangın söndürücüde ve iki adam arasındaki gerginlikteydi. "En iyisi sonra geleyim," dedi ve gitti.

Bu ani sessizlikte Yoakum işaret ve başparmaklarını yarım santim gösterecek kadar yakınlaştırdı. "Bazen işte bu kadar yakındır."

"Ne?"

"Aptalca bir şey yüzünden kovulmak."

Uzun saniyeler boyunca bakiştılar, sonra hâlâ öfkeli olan Hunt hole doğru yürüdü. Yangın söndürücüsünü yerine koydu, arkasına bakınca Yoakum'un beklediğini gördü.

"Güzel olduğum için benden nefret etme,"1 dedi Yoakum. Hunt omuzlarından yük kalkmış gibi rahatladı.

"Johnny neden adamın polis olduğunu düşünüyor?"

"Öyle olduğu için mi?"

"Çocuğun teki birisinin polis olduğunu neden düşünür? On üç yaşındaki bir erkek çocuğun böyle düşünmesine ne sebep olur? Rozet mi? Adamın dediği ya da yaptığı şeyler rai?" Hunt belindeki kelepçeye dokundu. "Kelepçe? Silah?"

"Üniforma?"

Rutubetli beton kokusu içinde durup düşündüler. Johnny garip bir çocuktü fakat iyi içgüdülere sahipti ve oldukça zekiydi. Bu, ender bir karışımdı. Eğer Johnny adamın polis olduğunu düşünüyorsa, bir sebebi olmalıydı. Hunt olayı kafasında canlandırmaya çalıştı: Gecenin bir yarısı, iki kişi izbe bir evde ve Johnny de pencerede...

"Çalıntı plakalarla ilgili raporları okudun mu?" diye sordu Hunt.

"Anlamadım?"

"Çalıntı plakalar diyorum."

"Okudum. Ne olmuş?"

"Johnny'nin Jarvis'in evinde gördüğü kişi, arabasına çalıntı plakalar takıyordu. Üçünü biliyoruz. Bu üç plaka sahibinden birinin nerede ya da nasıl kaybolduğuyla ilgili hiçbir fikri yok. Diğer ikisi ise oldukça emin."

Hunt'ın kafasının içinde bir şeyler yandığını Yoakum anında fark etti.

"Ne oldu?"

"Plakaların ikisi araçlar alışveriş merkezindeyken çalınmış."

"Plaka çalmak için iyi bir yer."

"Havaalanı, hastane ve araçların toplu park ettikleri düzinelerce yer de öyle."

Göz göze geldiler. İkisinin de aklına aynı anda aynı düşünce gelmişti. Kelepçeler. Silahlar.

Üniforma.

Güvenlik görevlisi.

Johnny toprağı kazdı. Eline kıymık battığını hissettiyse de acıyı duymazdan geldi. Bunu bir sebeple yapıyordu. Kendi kendine bunu söylüyor, içinden tekrar ediyordu. Levi Free-mantle yerde öylece oturmuştu. Tek kolu tabutun üzerinde, gözleri Johnny'nin hareketlerinde ve çıkarttığı topraktaydı. Johnny kayaya denk gelince deliğe merakla baktı ve kayayı çıkardı.

“Teşekkür ederim.”

Johnny ucu ucuna duydu fakat önemli değildi. Neredeyse yirmi kere duymuştu zaten. Johnny çalışıkça minnettarlığını sunmaya devam ediyordu. Başıyla onaylayıp kazmaya devam etti. Fırtına bulutları güneyde toplanırken güneş iyice parlıyordu. Johnny Jack'e bakıp küreğı uzattı. “Biraz da sen kazmak ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim. Böyle iyiyim.”

Jack on dakika boyunca silahı o şekilde tutmuştu. Silahı indirdiğindeyse bunu sadece Johnny fark etmişti. Şimdi ise silahı kucağına koymuş taş duvarda oturuyor, sivrisinekleri kovalarken sıkılmış görünüyordu.

Bir şekilde, Johnny Jack'in kazmayı kabul etmemesine seviniyordu. Johnny Levi Freemantle hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Neden orada olduğuyla ya da kızının nasıl öldüğüyle ilgili hiçbir fikri yoktu fakat adamın kaybını Jack'in asla anlayamayacağı bir şekilde anlıyordu.

Böylece kazdı ve canı acıdı. David Wilson'ın köprüde söylediklerini ve buna benzer şeyleri düşündü: O kızı buldum. Kaçırılan kızı. Wilson ona ne demeye çalıştığını tam olarak anlayamadan Johnny bütün gücüyle koşmaya başlamıştı bile. Fakat sonra Freemantle'a denk gelmişti. Johnny elindeki kürek aşağı yukarı hareket ederken koca adama göz attı.

Sonra bu adama denk gelmişti.

Eğer Freemantle, David Wilson'ı hâlâ yaşıyorken bulduysa, belki Wilson kızı nerede bulunduğunu söyleyebilirdi. Belki de Freemantle biliyordu.

Johnny toprak atarken Freemantle başını eğdi.

Belki.

Johnny kazarken bu kelimeyi duydu.

Belki.

Bir saati geçtikten sonra, mezarlığın ortasında duran çınar ağacının alçak dalına iki karga kondu. Freemantle bir süre sabit kaldıktan sonra tabutun üzerine eğildiği için bunu sadece Johnny fark etti. Gözlerindeki korku ve nefretle kara kuşlara baktı. Kuşlardan biri mezar taşına kondu. Başını dikip tabuta baktıktan sonra yağlı gibi duran kanatlarını kaldırıp kendisini temizlemeye başladı. Aniden Freemantle ayağa kalktı, bağıırıp çağırarak kuşa doğru bacağının elverdiği en yüksek hızla koştu. Aniden irkilen Jack ise silahı eline aldı.

Bağıırırken bir şeyler söylemeye çalıştığını fark ettiyse de Johnny ne dediğini anlayamadı. Kuş

ağaç dalına dönünce Freemantle da oturduğu yere geri döndü. Kuşa uzun uzun baktıktan sonra gözlerini kapatıp haç işareti yaptı.

Johnny başını iki yana sallayan, yüzü bembeyaz kesilmiş ve silaha sıkı sıkı sarılan Jack'e baktı.

Ağaca iki karga daha tünedi. Sonra üç tane daha... Johnny işine döndüyse de rüzgar başlayınca dakikalar uzamaya başladı. Toprak yumuşaktı ve kazması kolaydı fakat Johnny'nin iyice derine gitmesi gerekiyordu. Ellerindeki ağrıyı, soyulan avuçlarından akan ter kokulu sıvıyı görmezden geldi. Gözlerine akan teri, sırtındaki ağrıyı ve dikişlerinin gerginliğini önemsemedi. Çocuğunu mezara gömdükten sonra koca adama soracağı soruya cevap alması için önünde koca bir gün vardı.

Johnny Freemantle'a baktı.

Kargalarla dolu ağaçların tepesinde fırtına bulutları toplanırken sıcak, kum gibi olan toprağı kazmaya devam etti.

Johnny delikten yukarı tırmandığında fırtınanın öncü bulutları ardında güneş parlaklığını yitirmişti. Havada ozon kokusu vardı. "Geliyor," dedi Jack.

Çukur, olması gerektiği kadar derin değildi fakat doğru büyüklükte ve doğru şekildeydi. "Elimden gelen bu," dedi Johnny.

"Halatım var," dedi Freemantle tabutu göstererek.

"Tamam."

Tabutu mezarın başına taşıdılar, ipi metal kulplardan geçirip aşağıya sarkıttılar. Kaba, tam olarak açılmamış delikte yürek burkan bir görüntü oluşmuştu. Halatlar sürtünme sesiyle beraber yukarı çekildi. Halatları koca elleriyle yavaşça düzeltmeye koyulan Freemantle, "Bu son kısmı kendim yapmak istiyorum," dedi. "Gitmek isterseniz ahır kurudur." Freemantle basınç oluşturan mor gökyüzüne baktı. "Fırtınalardan hiç hoşlanmamıştır." Geri döndü, küreği kaldırdı. O anda bulutların ortasında sarı bir ışık belirip yok oldu.

"Şimşek çaktı," dedi Johnny.

Fakat koca adam acele etmedi. Mezara bir avuç toprak serpti. Yapraklar rüzgarın etkisiyle savruluyordu. "Yıldırım düşer." Kızının mezarına biraz daha toprak attı. Rüzgar şiddetlendi. Jack bahçe kapısına varmıştı bile fakat Johnny'nin onu takip etmeye niyeti yoktu. Freemantle hareket etmeden durup tabuta bakmaya başladı. "Tanrı'nın sesi babamın sesine benziyor."

"Öyle mi?"

Freemantle başıyla onayladı. "Diğer ses gibi değil."

"Diğer ses mi?"

"Güneşte yumuşayan çikolataya benziyor. Yutması biraz güç." Başını kaldırıp fırtınaya baktı. "Kargalar yaklaşıncaya sesini duyuyorum."

Freemantle yerden aldığı taşı meşe ağacının aşağı dallarında duran kargalara fırlattı. Freemantle yaklaştı, uzun bir süre öylece durdu fakat Johnny adamdan uzaklaşmadı. Freemantle kafayı tamamen sıyırmıştı. Johnny'nin gözleri Jack'i aradı fakat arkadaşı gideli çok oluyordu. "Yıldırımdan

korkarım,” dedi Freemantle. Bakışlarını gökyüzüne çevirip bulutlara baktı. Söylediğinin aksine korkmuş görünmüyordu. “Tanrı artık benimle konuşmayacak.”

Sesinde kaybın getirdiği hüznü vardı.

“Burada. Bekle.” Johnny küreği Freemantle’dan alıp meşe ağacına gitti. Kargalar gakladıkdan sonra bir kısmı havalandı. Johnny küreğin ucunu bıçak gibi kullanarak ağacın kabuğuna bir daire çizdi. “Bunun seni yıldırımdan koruması gerekir. Ama sadece meşe ağacında işe yarıyor. Diğer ağaçlarda bir işe yaramaz.”

Koca adam ayağa kalktı. Vakur ama gergindi. Gören gözü, üzerine işaret çizilmiş ağaç gövdesiyle çocuk arasında gidip geliyordu. “Kara büyü.”

“Hayır değil.”

“Kim demiş?”

“Kelt’ler. Artık aramızda değiller. Çok uzun süre önce öldüler.”

“Bütün Kelt’ler öldüyse bunun işe yarayacağını nereden biliyorsun?”

“Bir yerde okumuştum. Önemli değil.”

Freemantle başını salladı. İşkence görmüş yüzünün her yerinden şüphe akıyordu. “Yıldırım düşer,” diye tekrarladı. “Elinden tek gelen ise Tanrı’ya üzerine düşürmemesi için dua etmektir.” Taze kazılmış toprağa baktı. “Toprak atılırken bir şeyler okunması gerekir.” Geriye dönüp umut dolu gözlerle ve katıksız güvenle Johnny’e baktı. “Yanında İncil var mı?”

“Hayır yok.” Johnny utanmıştı. “Ama birkaç cümle biliyorum.” Johnny burada, sesler duyan, kargalardan ve yıldırımdan korkan bu yabancıнын yanında inancını paylaşmak için bir sebep göremedi. “Senin için okurum.”

Aniden bastıran yağmur ağaç tepelerine çarptı. Johnny adama yaklaşıp da dev cüssesini iyice hissedince Freemantle’m yüzünde mutlu bir ifade belirdi. Yüzündeki yaralar griye dönmüş, yaralı gözü ise çakan yıldırımlarda yanar döner bir hal almıştı. Johnny İncil’i okuyarak geçirdiği geceleri, annesinin heyecanla okuduğu duaları ve tüm olanların anlamını aradığı zamanları düşündü. Bir süre zihni boş kaldı fakat sonra sözler dudaklarından dökülmeye başladı. “Göklerdeki babamız...”

Soğuk yağmur şiddetle yağmaya başladı.

“...adın kutsal kılınsın.”

Levi Freemantle kızını gömerken gözyaşlarını sildi, Johnny ise yağmurun altında dikilip yıldırımın düşmesini bekledi.

1

Keri Hilson’ın “Pretty Girl Rock” adlı parçasından alıntı yapıyor. (Çev. N.)

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Hunt ve Yoakum şehir merkezindeki büyük binanın giriş lobisinde bekledi. Ken Holloway'ın ofisi beşinci kattaydı fakat kırklı yaşlarındaki mahkeme suratlı resepsiyon görevlisi zorluk çıkartıyordu. Dışarıda ise hava her geçen dakika kararıyordu. Rüzgarla karşı kaldırıma sürüklenen çöp önce havaya kalktı, sonra da savrulup gitti. "Randevuya ihtiyacımız yok," dedi Hunt rozetini avucunun içinde tutarak.

Kadın devasa bir masanın ardında duruyordu. Bir köşede duran telefon sisteminin ışıkları yeşil - kırmızı yanıp sönüyordu. Bu bina tamamen Holloway'ın şirketine aitti. Katlarda hangi ofislerin olduğunu gösteren tabelaya bakmak yeterdi. Gayri Menkul, İmar, Ticari İnşaat, Danışmanlık, Emlak Yöneticiliği... Alışveriş merkezi ve iki golf sahası da Holloway'a aitti. Elbette bunlar sadece kasabada olanlardı. Holloway'ın yatırımları bütün eyalete yayılmış durumdaydı.

"Bu soruşturmaya ilgili bir mesele," dedi Hunt. "Yirmi dakika içinde celp ya da arama emriyle gelebilirim."

Telefon çalınca kadın cevap verdi. Telefonu kapattığındaysa yüzüne takındığı soğuk ifadeyle, "Bay Holloway kasabadaki en kibar insandır ve herkes onu nasıl taciz ettiğinizi biliyor. Bugün daha fazlası yaşanırsa aleyhinizde şahitlik yapacak insan sıkıntısı çekmeyiz." Maske düştü ve yerini tebessüm aldı. "Bay Holloway şimdi sizinle görüşecek." Kolunu uzattı. "Asansör sağ tarafta."

Mermer zemini geçip asansöre bindiler. Yoakum tuşa basınca kapılar kapandı. "Enfes bir şey."

"Resepsiyon görevlisi mi?"

"Taş gibi kadın."

Holloway'ın ofisi neredeyse bütün kata yayılmıştı. Hunt konferans salonuyla bir iki ufak ofis gördüyse de kadın geri kalanı boştu. Hunt masanın ardında duruyordu. Sağ tarafında avukatı, solunda ise silahlı bir güvenlik görevlisi duruyordu. Üç tarafı cam duvardan inşa edilmiş bu ofisten, izbe ve ufak görünen polis merkezi dahil kasabanın büyük bir kısmı görünüyordu. Bu yükseklikte fırtına, hızla yaklaşan mor ve siyah bir duvar gibi duruyordu.

"Dedektifler," dedi Holloway.

Hunt el işi kilimin üzerine adımını attı, arabasından daha pahalı olan konferans masasının yanından geçti, masanın önünde durdu. Holloway'ın suratındaki zoraki gülümsemeyi yakından görebiliyordu. Adamın ağırlığını taşıyan parmakları masanın üzerinde bembeyaz kesilmişti. "Avukatımı tanıyorsun zaten. Bu da Bruce." Güvenlik görevlisini ima etmişti.

Hunt Bruce'a uzun uzun baktı. Kırklı yaşlarında, uzun boylu biriydi. Giydiği bakımlı üniformanın omzundaki arma, göğsüne taktığı altın kalkanla aynı şekildeydi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Belindeki kılıftaysa yarı otomatik bir silah vardı. "Taşıma ruhsatın var mı, Bruce?"

"Var," dedi Holloway.

"Kendi kendine cevap veremez mi?"

"Hayır."

"Yetişkin biri."

“Benim için çalıştığı müddetçe değil.”

Hunt Bruce’a bakıp kaşını kaldırdı, başını salladı ve omuz silkti. “Çözmeye çalıştığımız suçla çalışanlarından biri arasındaki bağı araştırıyoruz. Güvenlik görevlilerinizin, özellikle de alışveriş merkezinde çalışanların isimlerine ve personel kayıtlarına ihtiyacımız var.”

“Ne çeşit bir suç?”

“İsimleri almamız gerekiyor.”

Avukat masaya eğildi. “Müvekkilime mahkeme emri olmadan hiçbir soruya cevap vermemesini önerdim.”

Holloway yapabileceği hiçbir şey yokmuş gibi ellerini kaldırıncaya kadar Hunt avukatın bakışlarına karşılık verdi. “Son sözünüz bu mu?”

“Evet,” dedi avukat.

“Müvekkilinize soruşturmamızı baltalamasını mı öneriyorsunuz yani?”

“Elbette.”

“Kimseye bu ziyaretten bahsetmemeli. Soruşturma hâlâ devam ediyor.”

Hunt yüzüne profesyonel gülümseyişini yerleştirdi. “Mahkeme dışında konuşacak hiçbir şeyimiz yok, Dedektif Hunt. Ne çalışanlarımı, ne soruşturmanızı ne de yaptığımız kötü seçimleri... Katherine Merrimon’dan da, o baş belası piçinden de konuşacak değiliz elbette.”

Hunt bir müddet daha baktıktan sonra topuklan üzerinde döndü.

“Ah, ama ilk önce,” dedi Holloway, “sanırım Katherine Merrimon’un beni görmeyi reddettiğini ve artık beni görmek istemediğini bilmeniz gerekir. Kilitleri de değiştirdi. Histerik. Her zamanki gibi.”

Hunt durdu, masanın yanına geri yürüdü. “Bu doğru mu?”

“Bu sabah evi boşaltması için evrakları hazırladık. Otuz gün içinde sokağa atılacak.”

“Başının çaresine bakacaktır,” dedi Hunt.

“Öyle mi dersin?”

Hunt’ın tek gördüğü şey, adamın pis sırtıydı. Birinin, ceketini çektiğini fark etti. “Hadi, Clyde,” dedi Yoakum.

Yoakum geri dönüp gitmeye başladı fakat Hunt kıpırdamamıştı. Bir Bruce’a, bir de Holloway’e bakıyordu. “Bütün güvenlik görevlilerin silah taşıyor mu?” diye sordu.

“Sorularına cevap vermeyeceğim,” dedi Holloway. “Sanırım bunu açıkça belirtmişim. Hunt Bruce’a baktı. “O da size cevap vermeyecek,” dedi.

Bruce’un ağzı kapalı, sırtı ise dikti fakat Holloway ona bakmayı kestiği anda silahının kabzasının üzerine işaret parmağını koydu.

Avukat başıyla işaret yapıp, “Size iyi günler. Resepsi-yondakiler otopark fişinizi onaylamaktan

büyük zevk alacaklardır,” dedi.

Odayı geçtiler. Halıya bastıklarında sessiz attıkları adımları parkeye geldiğinde ses çıkarmaya başladı. Asansörün kapısı da kapandıktan sonra, “Hoş bir ofis,” dedi Yoakum.

Hunt sessiz kaldı. Tırnaklarını avuç içlerine bastırıyordu. “Manzarası da güzel.”

Dik dik baktığı halde önemsemedikleri resepsiyon görevlisinin önünden geçtiler. Kaldırırma çıktıklarında bina tepelerinde karanlık bir şekilde yükseliyordu. Elektrik havayı değiştiriyordu fakat Hunt’ın sesinde de buna benzer bir enerji vardı.

“Sen de gördün mü?”

“Gördüm.”

“Güvenlik görevlisi silah taşıyor.”

“Hepsi taşımıyor.”

“Ama bir tane daha var.”

“Aynen.”

“Biri daha taşıyor.”

Arabaya yürürken rüzgar paçalarını ses çıkartarak uçuruyordu. Üniforma, rozet ve silah. On üç yaşındaki bir çocuk bu kişiyi polis sanabilirdi.

Bu çok kolaydı.

Arabaya vardıklarında Yoakum ellerini aracın tavanına koydu. Hunt diğer taraftaydı ve arkasındaki sokak bomboştu. “Bir şey söylemem gerek,” dedi Yoakum. “Ama kaçamak cevap vermek yok.”

“Neymiş?”

“Çalışanların dosyalarını görmemize gerek yoktu.”

“İşe yarayabilirlerdi.”

“Ama ihtiyacımız yoktu.”

Hunt omuz silkti. “Holloway’ın anlamasını istedim. Aradığım şeyi bilmesini istedim.”

“Bu yeterli bir sebep değil.”

“Muhtemelen haklısın.”

“Öyleyse en başta buraya neden geldik? İhtiyaç yoksa Holloway’i işe neden karıştırdık? Sorularına cevap vermeyeceğini biliyorsun. Senden nefret ediyor.”

Hunt arkadaşına muzipçe bakıp göz kırptı.

“Lanet olsun.”

“Arabaya atla,” dedi Hunt.

Arabaya bindiklerinde rüzgar sesi de kısıldı. “Adamlarını arayacak,” dedi Yoakum. “Her zaman

böyle yapıyor zaten.” Hunt kontağı çevirdi. “Muhtemelen şu anda telefonla görüşüyordun ”

“Belki.” Hunt vitesi attı, yolu kontrol etti, park yerinden ayrıldı.

“Adama tuzak kurdun,” diye konuşmaya devam etti Yoakum. “Adamlarına haber verecek, sen de onu adalete engel olmaktan tutuklayacaksın.”

Hunt ağzını açmadı.

Aracı doğruca alışveriş merkezine sürüyordu.

Alışveriş merkezi beton ve sıvadan oluşan bir ant gibiydi. Dış cephesi plakalarla kaplanan bu kasvetli bina koyu gökyüzüne doğru uzanıyordu. Fırtınayı evlerinde atlatmak isteyen insanlar dışarı çıktıkça, cam kapılarda gri ve mor ışıklar yansıyor. Trafikten kaçınmak isteyen Hunt arka tarafa doğru sürdü. Köşeyi döndüğünde iri yağmur taneleri ön cama düşmeye başladı. Çöp konteynırlarını, mal giriş kapılarını ve eski arabaları geçtiler.

Hunt frene bastığında arka duvarın yarısına gelmişlerdi.

Kapısını açtı ve Yoakum daha, “Ne yapıyorsun?” diye soramadan dışarı çıktı.

Hunt hızla yürümeye devam ediyordu. Hunt en yakın mal indirme peronunun köşesine eğilen altmışlı yaşlarındaki çekici kadına, “Hanımefendi?” diye seslendi. Kadının gümüş beyaz saçları, pahalı elbisesinin yakalarının üzerine düşüyordu. Hunt en iyi gülümsemesini takındı. “Merhaba. Ben dedektif Hunt.” Rozetini gösterdi. “Rahatsız ettiğim için üzgünüm.”

“Yardımcı olabilir miyim?” Kemikleri sayılabilecek kadar ince ve zarif biriydi. Hunt kadının boynundaki elmasın iki karat geleceğini düşündü. Gerçek olduğu da aşıkardı.

“Ton balığı.” Elindeki konserve kutusunu gösterirken utanmıştı. Kapağı açılmış konserve bozulduğu ortadaydı. Yeni açtığı konserveyi bıraktığı platformun köşesini gösterdi. “Burada çok sevimli bir kedi var. Çöp konteynır-larında yemek aramasını görmek içimi acıtıyor.”

“Kedi ton balığından bıktı mı yoksa?” Başıyla bozulmuş konserve kutusunu gösterdi.

“Birkaç gündür kediyi görmedim.”

“Kedi neye benziyordu?” Kadının yüzündeki şaşkınlıkla gelen tereddüt karşısında Hunt en iyi gülümsemesini takdim etti. “Mahsuru yoksa merak ediyorum. Ben de kedi severlerdenim.”

Kadının gözlerinin içi güldü, bir adım yaklaştı. “İki beyaz patisi olan, altın gözlü kahverengi bir tekir.” Kadın iki omzunu da kaldırıp neşeyle gülümsedi. “Hayat dolu işte.”

Hunt mal giriş platformuna adımını attı. “Alışveriş merkezine dükkanınızdan girebilir miyiz?”

“Bilemiyorum-”

“Israr etmek zorundayım.”

Kadın, giyim mağazasının sahibiydi. Hunt ve Yoakum depo alanını, sonra da giyinme kabinlerini geçtiler. Şaşkınlık içinde bakan kadınlara aldırmayan Hunt yürüyen merdivenlere doğru yürümeye devam etti. “Clyde. Yavaşla biraz.”

Fırtınaya rağmen içerisi hâlâ kalabalıktı. Aileler, çocuklar... Tam bir renk ve gürültü kirliliği...

“Clyde!”

Hunt kalabalığın içine daldı. Yoakum takip etmeye çalışıyordu. “Adamımız bu.”

“Adamımız kim dedin? Neden bahsediyorsun?”

“Bu, Johnny’nin evindeki kediydi. İki beyaz patisi olan kahverengi tekir. Adamımız bu.”

“Kim peki?”

“Silah taşıyan güvenlik görevlisi.”

“Johnny’nin polis sandığı kişi.”

Hunt yürüyen merdivenlerden koşarak yemek katına çıktı, insanlara çarparak ilerledi ve üzerinde GÜVENLİK yazan kapıya vardı. Kapı kilitliydi. Hunt zile asıldı.

“Güvenlik, buyurun?”

Hunt sesi tanıdı. “Steve. Ben Dedektif Hunt. Otomatiğe bas.”

“Sorun mu var?”

Hunt avucunun içiyle metal kapıya vurdu. “Aç şu kahrolası kapıyı.”

Kapı açılınca Hunt basamakları ikişer ikişer çıktı. Yoakum ise arkasında dimdik duruyordu. Rampaya çıkınca silahlarını çektiler. Steve onları merdivenlerin başında bekliyordu. “Kenara çekil, Steve.”

“Hey.” Silahı görünce Steve’in elleri yukarı kalktı. Güvenlik odasında şişman görevli ekranların başında oturuyor, diğeri ise yemek katma bakan büyük pencerenin başında ayakta duruyordu. Her ikisi de korkmuştu. Şaşkınlık içindeydiler. Hiçbiri silah taşımıyordu. “Ofis,” dedi Hunt. Arka taraftaki panjurları kapalı duran kapıyı gördü. “Sen.” Ayakta duran görevliyi parmağıyla işaret etti. “Otur.” Güvenlik görevlisi en yakın sandalyeye oturdu. Hunt ofis kapısını gösterince Yoakum kapının yanına ilişti. Steve şaşkınlık içinde etrafa bakıyordu.

“İçeride biri var mı?” diye sordu Hunt.

“Bay Meechum? Onu soruyorsanız ayrıldı.”

“Kim bu Meechum?”

“Patron.”

Hunt Steve’e kapıdan uzaklaşmasını işaret etti, sonra da Yoakum’a bakıp üçten geriye saydı. Kapı kolayca açıldı. İçeri girdiklerinde ofisin boş olduğunu gördüler.

“Size söylüyordum-” Steve açık kapıyı doldurdu. “Bay Meechum az önce ayrıldı.”

“Ne zaman?”

“On dakika önce, sanırım.”

“Adamı tarif edin,” dedi Hunt.

“Bilmiyorum. Bir altmış beş metre boyunda. Zayıf ama güçlü. Seyrek saçları ve kırık bir burnu

var. Pisliğin teki.” “Silah taşıyor mu?” diye sordu Hunt. “Üniforma giyiyor mu?”

“Genellikle kot pantolon ve bir çeşit safari gömleği giyer. Ama kemerinde silah taşır. Burada taşıma izni olan tek kişi o.”

“Ne çeşit?”

“Efendim?”

“Silah diyorum. Kaç kalibre?”

“Kırk beşlik, sanırım.”

Hunt arkadaşıyla göz göze geldi. Her ikisi de anlamıştı. David Wilson’ın aracında bulunan kovanla aynı.

“Kelepçe taşıyor mu?” diye sordu Yoakum.

“Hepimiz taşırız.”

“John.” Hunt ofisteki masaya işaret etti. Eski bir masaydı. Özelliği yoktu. Yüzeyinde alışveriş merkezinin güvenlik kameralarına bağlı bir dizi monitör vardı. Monitörlerden üçü yemek katma tepeden bakıyordu. Her biri aynı şeyi gösteriyordu: Genç kızların oturduğu bir masa. En büyükleri ancak on dört yaşında olabilirdi. Çekimler zoom yapılmış haldeydi. Hunt pantolon askılarını, gamzeleri, hazırda bekleyen kahkahaları ellerin tersiyle arkaya atılan saçları görebiliyordu. “Adamımız bu işte.”

Yoakum öne doğru eğildi. “Orospu çocuğu.”

“Meechum neden ayrıldı?” diye sordu Hunt. Adamın o olduğundan kesinlikle emindi.

Steve tereddüt etmeden cevap verdi. “Bay Hollovvay aradı. Ne konuştular bilmiyorum ama telefonu ben bağladım.”

“Ne zaman?”

“Az önce. Siz içeri girmeden.”

“Steve,” dedi Hunt. “Meechum’un adresine ihtiyacımız var.”

“Adresini bilmiyorum. Ama evine yürüyerek iki dakikada gidebilirsiniz.”

“Bu nasıl olacak?” diye sordu Hunt.

“Alışveriş merkezinin arka tarafında yaşıyor. Birkaç ot, bir iki çukur sonra arka kapısına çıkarsınız.”

“Yolu göster,” dedi Hunt.

“Şimdi mi?”

“Evet, tam olarak şu anda.”

Steve dudaklarını yaladı, odaya gergin bir bakış attı. “Gerçekten mi?”

“Evet.” Hunt adamı omzundan sıkıca kavradı. “Gerçekten.”

Arka tarafa çıkan kapıyı açtığında soğuk yağmur Hunt'ın yüzünü dövdü. Belli bir açıyla yere inen yağmur taneleri asfalta çarpınca parçalanıp sis oluşturuyordu. Işığın kendisi havadan emilip alınmış gibi görüş mesafesi sıfıra düşüyordu. Yanlarından bir araba geçti. Ön camı etrafa yağmur sisi dağıtırken tekerlekleriye etrafa kristal yaylar sıçratıyordu. "Nerede?" Hunt sesini yükseltmişti.

Steve işaret edince ağır kapı kapandı. "Şurada. İlerideki ağaçların arkasında." Hunt araç parkının ardındaki ufak hendeğin kenarlarından çıkan iki çelimsiz sedir ağacını gördü. "Patika var. Çok uzak değil."

"Bana göstermen gerekiyor."

"Hadi ama, adamım." Steve yağmura baktı. "Beni hem ıslatacaksın hem de kovduracaksın."

"Şimdi," dedi Hunt.

Suyla kaplı araç yolunu, park halindeki iki aracı ve pencerelerine koli bandı yapıştırılmış Ford'u geçtiler. Arabaların arkasındaki küçük hendek çoktan suyla dolmuştu. Pis su akarken yemek kaplan, plastik poşet ve sigara kutuları taşıyordu. Ağaçların hemen ardında başlayan patika önce daralıyor, sonra da etrafı otlarla kaplı boş bir alana doğru dümdüz gidiyordu. Yoakum, Hunt'ın omzuna dokundu. "Destek isteyelim mi?" diye sordu elindeki telsizi göstererek.

"Beklemeyeceğiz."

"Güzel." Yoakum telsizi cebine koyup elini silahına götürdü. "Beklemeyi sevmem."

"Hangi ev?"

Steve görebilmek için sedir ağaçlarına doğru eğildi. Otlarla dolu arsada yan yana evler diziliydi. Hunt dar çardaklar, mangalar, bir iki de bisiklet gördü. Steve eliyle işaret etti. "Arka çardağında kırmızı bisiklet olan gri evi gördün mü?"

"Evet."

"Onun solundaki üçüncü ev."

Hunt sola doğru saydı. Boyası pul pul olmuş ufak bir kulübe gördü. Işık yanmıyordu. Hareket eden biri de görünmüyordu. Yoakum'a işaret etti.

"Tek başına mı yaşıyor?" diye sordu Hunt.

"Sanırım öyle."

"Sen burada kal." Hunt Yoakum'a baktı. "Hazır mısın?"

"Yağan yağmur kadar."

Küçük hendeği zıplayarak geçip arazide ilerlemeye başladılar. Belleri eğikti ve ellerindeki silahları ise yere doğrul-tulmuştu. Uzun otlar parmaklarını ıslatıyordu. Gök gürledi. Patika ıslak ve yapış yapıştı.

Meechum'un evini saran çıplak bahçeye çıkmadan ön-çeki köşede, otların arkasında durdular. Nereden geldiği belli olmayan kimyasal bir koku havada asılı duruyordu.

Son otuz metreyi hızlı adımlarla geçip en büyük pencerenin altındaki duvara sırtlarını verdiler.

Çatıdaki su kanalı tıkanıdığı için su aşağıya doğru çarşaf gibi akıyordu. Kimyasal kokusu artık daha kuvvetli gelmeye başlamıştı. Bir şeylerin yandığı kesindi. Hunt cama göz attı. Perdeler kapalı olmasına rağmen aralarından oturma odası görünüyordu. Alçak tavanlı, eski mobilyalar konmuş izbe bir boşluk... Yerde sarı turuncu halı vardı, duvarlar ise ucuz çam lambrilerle kaplanmıştı. Meechum tam da Steve'in tarif ettiği gibiydi. Zayıf ve çarpık bir şekilde bilgisayarına eğilmiş, gömleği terden ıslanmıştı. Şömineye bilgisayar diskleri atılmış, bir kısmı ise tutuşmuştu. "Kanıtları yakıyor," dedi Hunt yerine otururken. Sonra arka kapıyı işaret etti. "Sen ön kapıdan gir. Altmış saniye sonra dalıyoruz."

Yoakum ön kapıya gidip Hunt'ı yalnız bıraktı. Arka pencereden bir kere daha bakma riskine girdi. Meechum'un saçları darmadağındı. Klavyenin tuşlarına hızla bastıktan sonra iki defa art arda bilgisayarın yan tarafına vurdu. Adam eline alana kadar Hunt baltayı görmemişti. Masaya dayanmış ceviz saplı baltanın gümüş renk parlayan keskin kısmı dışındaki her yeri eski püsküydü ve pas içindeydi. Baltayı yüz seviyesinde kaldıran adamın bakışları kilitlendi. Dudaklarını germiş, gözlerini sıkıştı. Sonra balta var gücüyle aşağıya indi, plastiğe çarptı, camı parçaladı.

Bilgisayar.

Kahretsin.

Hunt pencerenin altından kalkıp kapıya fırladı. Kolu denedi. Kilitlenmişti. Kapıya omzuyla vurduğunda ucuz ve dayanıksız olduğunu fark etti. Ağırlığı altında etrafa kıymık saçarak açılan kapıdan mutfığa girdi. Plastik yer kaplaması, çamurlu ayaklarının altından kayıyordu. Oturma odasının kapısında hareket gördüğü anda Hunt silahını doğrultarak içeri girdi. "Polis! Polis, kahrolası herif!"

Bilgisayar masanın üzerine yatırılmış, balta havaya kaldırılmış, Meechum ise üzerine doğrultulan silahı görünce öylece donakalmıştı. Hunt adamın gözlerindeki paniği gördü ve, "Yapma!" dedi. Hunt odanın içine iyice girdi. Atış hattını koruyordu. Oda yanmış plastik kokusuna boğulmuştu.

Meechum başını salladı, dili kertenkele gibi dudaklarını yaladı.

"Baltayı yere koy." Hunt göz ucuyla Yoakum'u aradığı esnada ön kapıdan cam kırılma sesi geldi.

"Baltayı yere koy," dedi Hunt.

Adamın yüzü buruştu. Kara duman yılan gibi kıvrılarak bacadan yukarı giderken göğsü deli gibi hareket etmeye başladı. Hunt adamın yüzünde, verdiği kararı ve arkasından gelen Yoakum'un hareketlerini gördü. Yoakum elinde silahla odanın içine giriyordu.

Meechum'un omurgası eğilirken baltanın yönü de değişti.

Hunt, "Hayır," diye bağırdıysa da artık çok geçti.

Meechum baltayı sallayınca Yoakum adamı kalbinden vurdu.

Adamın cansız vücudu yüzüstü yere düştüğünde iki parmağı hâlâ seğiriyordu. Hunt şömineye gidip yanan disklere tekme attı. Şömine çubuğunu alıp yanan diskleri ayırıp kurtarabildiğini kurtarmaya çalıştı. Beş diske bir şey olmamış, bir düzine kadarı kavrulmuş ve on tanesi kurtarılamayacak hale gelmişti.

Hunt geriye çekildi. Ayakkabıları kararmış, boğazı yanmıştı. Yüzünde sakin bir ifade olan Yoakum'a baktı. "Onu öldürmek zorunda miydin?" diye sordu.

Yoakum cesede baktı. "Sana baltayla saldırdı." "Bilgisayarına saldırmıştı."

Yoakum'un yüzünde ne özür ne de pişmanlık vardı. "Görüş açım kötüydü. Seni net olarak göremiyordum. Elinde silahın olup olmadığını bilmiyordum. Odaya girdiğimde balta aşağıya iniyordu. Sana saldırdığımı düşündüm." "Keşke onu öldürmeseydin."

"Temiz bir atıştı."

Hunt duraksadı. Çok sakindi. "Öyle olmadığını söylemedim."

"Temiz bir atıştı." Odayı kan kokusu doldurmaya başladı. Yoakum'un kara gözlerinde ifade yoktu. Silahını kılıfına koydu, sonra da dönüp gitti.

Beş dakika sonra destek ekipleriyle beraber şef de geldi. Bunu cevaplanması pek de kolay olmayan sorular takip etti. Ev polislerle doldu taşı. Fırtına ise dışarıda devam ediyordu. Güneş batıncaya dek ceset kaldırılmış, diskler ise poşetlenip departmanın en iyi bilgisayar teknikerine gönderilmişti. Şef, Yoakum ile Hunt'ı mutfığa çağırdı. "Son bir kez daha. Bana adamımızın bu olduğunu söyleyin."

"Burton Jarvis ile bağlantısı olduğunu düşünüyoruz." "Neden?"

"Çalıntı plakalar. Alışveriş merkezinden gelen ölü kedi. Johnny Merrimon'un notları-"

"Bana o veledin notlarından bahsetme."

"Tarifi tutuyor," diye ısrar etti Hunt. "Yaşı, boyu, saç rengi. Bunun üzerinden üç defa geçtik."

"Yine geçin bakalım."

Hunt da denileni yapıp her şeyi açıkladı. Şef sözünü kesmedi ve neredeyse gözünü kırpmadan dinledi.

"Disklerin bazılarını kurtardık," diye sözünü tamamladı Hunt. "Hard disk ise zarar görmemiş gibi görünüyor. Bize daha fazla bilgi verecektir."

Şef bir Hunt'a bir de Yoakum'a baktı. "İkinizi de merkezde istiyorum," dedi. "İfadelerinizi istiyorum. Bunun da ötesinde, ifadelerinizi alana kadar bunu kız arkadaşınızla, diğer polislerle hatta kendi aranızda bile konuşmanızı istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

Şef kapıyı gösterdi. "İfadeler. Hemen."

"Bira içesim geldi," dedi Yoakum. "İfadeleri yarına bırakmaya ne dersin?"

Şef eğleniyormuş gibi gözüküyordu. "İfadeler," dedi. "Her ikinizden de. Ayrı ayrı. Sonra da eve gidip uyumanızı istiyorum. Yarın bu pisliği nasıl halledeceğimizi bulmam lazım."

"Bu pisliği," diye tekrar etti Yoakum. Sesinde kinayeli bir ton vardı.

"Buna sen ne demek istersin?" dedi şef geri adım atmayı reddederek.

“Temiz bir atıştı.”

Şef ellerini kalçasına koydu, yuvarlak ve yumuşak çenesini öne çıkardı. “Adamın teki kendi oturma odasında silahla öldürüldü. İyi bir sebebi olsa iyi olur.”

Hunt kendi arabasını sürdü fakat Yoakum’a devriye arabasıyla gitmesi emredildi. “Bu durumdan hoşlanmadım,” dedi Yoakum. Ama ikisi de durumu anlıyordu. Şef arabada giderken ifadelerini tartışmalarını istemiyordu. Hazırlık yapmadan ve durumu gözden geçirmeden yazmalıydılar. Hunt merkeze vardığında Yoakum’u görmedi. Kapıda iç işlerinde çalışan Matthews adlı memur tarafından karşılandı. Bölgeye yeni atanan bu memuru sadece görünüşünden ve hakkında duyduklarından tanıyordu. Kulağına gelenlere göre zekiydi ve iyi bir karakteri vardı. Bitkin gözlerle ve negatif bir ses tonuyla konuşuyordu. Hunt’ı kullanılmayan konferans odalarından birine götürürken hafifçe topallıyordu. Sorular ilk başta silahla vurma durumlarında sorulan türdendi. Daha uzun ve derinlemesine sorulduysa da bu, olayın ölümle son bulmasından kaynaklanıyordu. Hunt kendini işin akışına bıraktı. Bunu daha önce de yaşamıştı. Otuz dakika sonra sorular beklenmedik bir seyre döndü. “Siz ve Dedektif Yoakum arkadaşsınız, bu doğru mu?” “Ortağız.”

“Bu cevap sorumla alakalı değil, dedektif.”

“John Yoakum benim arkadaşımdır.”

“Dedektif Yoakum’un silahını öfkeyle ateşlediğine hiç şahit oldunuz mu?”

“Hayır. Elbette olmadım.”

“Daha önce aşırı şiddet uygulamış mıydı?”

“Ne kadar güç uyguladığınız o anki durumu yargılamanıza bağlıdır. Dedektif Yoakum durumları her zaman kusursuz bir şekilde yargılar.”

“Sizin fikrinize göre mi?”

“Evet.”

“Arkadaşı olarak mı?”

“Cinayet masasının başdedektifi olarak.” Hunt derisinin altından yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. “On yedi yıllık deneyimi olan bir memur olarak. İşimiz bitmedi mi?” “Birkaç sorum kaldı.”

“Sorun o zaman.”

Matthews kaleminin tersiyle masaya birkaç kere vurduktan sonra sandalyesine iyice yayıldı. “Dedektif Yoakum bugün erken saatlerde ofisinize geldi mi?”

“Evet.”

“Ne hakkında konuştunuz?”

Hunt’ın sabrı buhar olup uçtu. “Son zamanlarda tartışacak çok fazla şey var.”

Matthews’m dudakları kıvrıldı fakat tebessümü gözlerine ulaşmadı. “Elbette.” Kalemi vurmaya devam etti. “Tif-fany Shore. Öldürülen çocuklar.” Uyuşturucu satıcısı ya da hız tuzağı hakkında konuşuyordu sanki.

“Size tam olarak bir dakika daha vereceğim,” dedi Hunt. “Sonra buradan gidiyorum.”

Matthews öne doğru eğildi. “Bugün ofisinizdeyken Dedektif Yoakum çocuklara olanlardan dolayı birilerinin ölmesi gerektiğini söyledi mi?”

Hunt hiçbir şey söylemedi.

“Söyledi mi?”

“Sanırım burada işimiz bitti.” Hunt ayağa kalktı.

“Sorumu cevaplamadınız.”

Hunt bağırmeden, sert bir şekilde cevap verdi. “Ofisimde söylenen ya da söylenmeyen şeylerin bugün yaşananlarla hiçbir ilgisi yoktur. Meechum’un elinde balta vardı. Yoakum yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptı.”

“Bundan emin misiniz, dedektif?” Matthew sandalyesinin sırtını duvara doğru eğmişti. Hunt adamın yüzünde eğlendiğine dair bir işaret göremedi. “Bunu bir düşünün isterseniz.”

Hunt merkezden ayrılırken kimseyle konuşmadı. Kapıdan dışarı deli gibi yağın yağmurun altına çıktığında saati yediye gösteriyordu. Hissiz bir şekilde arabasına doğru yürüdü. İçerideki nemli ve kapalı kalmış havayı solurken elleri direksiyonu ve kontağı buldu. Haber araçlarına baktı fakat göremedi. Belki de hava yüzünden ortalarda gözüküyorlardı.

Birisi duymuştu.

Ofisinin kapalı kapısının ardındaki biri Yoakum’un söylediklerini duymuştu.

Hunt direksiyonu iyice sıktı ve Yoakum’un kalbe isabet eden atışını düşündü. Balta havadaydı. Keskin metal aşağıya doğru indiğinde Yoakum odanın içinde dönmeye başlamıştı. Olay aynı görünmesine rağmen farklı hissettiriyordu.

Yoksa yanılıyor muydu?

Birkaç dakika sonra Hunt ev telefonundan oğlunu aradı. Yedi kere çaldıktan sonra arka planda çalan yüksek sesli müziği duydu. Hunt yorgunluğunu ve kararsızlığını saklamaya çalıştı. “Hey, Ailen.”

“Ne var?”

“Akşam yemeği yedin mi?”

“Ot içip pomo izliyorum. Seni ne ilgilendiriyor ki?” Hunt içindeki duyguları bastırdı. “Birazdan evde olurum. Bir şeyler getirmemi ister misin?”

Dışarıda, merkezin kapısından Yoakum çıktı. Hunt’a bakıp parmaklarıyla yaptığı silahı üzerine doğrulttu. Hunt selektör yapınca Yoakum tetiği çekip yağın yağmur eşliğinde arabasına doğru yürümeye başladı.

“Çin yemeği,” diye konuşmaya başladı Ailen. “Ama bir saat sonra gel.”

Yoakum sürücü kapısını açtı, içeri girdikten sonra da kapattı. Araba parkının iki farklı uçundaydı ve birbirlerine bakmaktaydılar.

“Neden bir saat?”

“İşim var da ondan.”

Hunt oğluyula arasındaki duvardan da, bu duvarın sağlamlığından da, her gün büyümesinden de yorulmuştu.

Yoakum koltuğa iyice yerleşti. Motoru çalıştırdığını ise Hunt oturduğu yerden hissetmişti. “Yemekten sonra sinemaya gitmeye ne dersin? Eski günlerdeki gibi.”

“Sanmıyorum.”

“Cevabın bu mu yani?”

“Evet. Öyle bir şey.”

Ailen telefonu kapadığında Yoakum da park yerinden ayrıldı. Telefonunu kapatan Hunt ise arkadaşının gidişini izledi. Konuşmaları gerekiyordu fakat Hunt buna hazır değildi. Henüz değildi. Hatta hazır olmaya yakın olduğu bile söylenemezdi. Şimdi önünde bir saati vardı ve Katherine sadece on dakikalık mesafedeydi. Bu fikri şöyle bir düşündükten sonra motoru çalıştırdı. Yollar cam kadar kaygan olduğundan hız sınırının on kilometre aşağısında seyretti fakat şehir merkezinden uzaklaştıkça aracını daha hızlı sürerken buldu kendini. Katherine’i görmek istediğini fark etti. O an için yağmur asfalta düşüp siyah bir sis oluşturuyordu ve Hunt ise Katherine’i görmeyi her şeyden çok ister olmuştu.

Aracı tepeyi tırmanıp aşağıya inerken ilerideki evlerin ışıklarını görmeye başladı. Ağaçların ardından şöyle böyle seçilebilen renk ve ışık tutamları olacak şekilde aralarında iyice mesafe vardı fakat Katherine’in evi şu anda oldukça farklı görünüyordu. Hafifçe buğulanan ön camdan daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. Evinin önü boştu, aracı hâlâ yerindeydi fakat haber araçları sokağa sıra sıra dizilmişlerdi. Dokuz tane. Hayır, bir düzine.

Hunt her birini teker teker geçti. CNN, FOX, WRAL... ve diğerleri. En yakın haber aracının yanından geçerek evin önüne giden yola sapınca yağın yağmurun şiddetine rağmen kapılar açıldı ve muhabirler dışarı fırladı. Katherine’in bahçesine girmeyecek kadar sağduyuluydular fakat Hunt yağmura adımını atar atmaz sokağın başından bağırarak soru sormaya başladılar.

Johnny’i hâlâ bulamadınız mı?

Çocuğun sizi seri çocuk cinayetlerine yönlendirdiği doğru mu?

Kameralar kötü hava için hazırlanmıştı. Sunucular yağmurluk giydiyse de hemen ıslanıverdiler. Sorular havada

uçuşmaya devam etti. Belli bir düzen yoktu. Terbiyeli davranmıyorlardı. Yağmurda beklerlerken Hunt evin kapısına varmıştı bile.

Dedektif, yedi ceset saydığınız doğru mu?

Bu soruyu soran Kanal Dokuz muhabiriydi. Hunt elemanı tanıyordu.

Ölenler arasında Alyssa Merrimon var mı?

Daha yüksek sesle konuşmaya başladılar.

Dedektif? Dedektif?

Hızla gelen sorular yağmurun sesini güçlkle bastırıyordu. Katherine ikinci çalışta kapıyı açtı. Ufacık, solgun ve çok güzel görünüyordu.

Bayan Merrimon Hunt acele ederek kameralarla Katherine'in arasına girdi. Yüzündeki gülümseme Hunt'ın beklediği kadar da zoraki değildi. "İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Katherine içeri buyur edip kapıyı kapattı. "Johnny?"

"Henüz bir haber yok."

Katherine kenara çekilince Hunt ıslak kabanını çıkarttı. Evin içinde sadece bir ışık yanıyordu. Acılı anne perdeyi aralayıp dışarı göz attı. Kanepenin yanındaki ufak sehpa da bir kupa soğuk kahve duruyordu. "Söyledikleri şey?" Endişeli bir bakış attıktan sonra dışarıya bakmaya devam etti. "Doğru mu?"

"Ne söylüyorlar ki?"

"Toplu bir mezar bulduğunuz. Johnny olmasa asla bulamayacağınızı..."

"Doğru."

"Sormaya yüreğim el vermiyor."

"Alyssa'nın cesedinin orada olduğuna inanmamızı sağlayacak hiçbir şey yok, ama..."

"Ama ne?" Pencereden dönüp Hunt'a baktı. Kırılmalı gözlerle bakarken çenesi titriyordu.

"Bütün cesetleri henüz çıkartmadık. Yağmur yüzünden durmak zorunda kaldık."

"Demek yarın?"

"Yarın hep beraber öğreneceğiz."

Katherine kollarıyla kendine sarıldı. "Kahve ister misin? Ya da çay? Sert bir şeyim yok maalesef."

"Kahve çok iyi olur." Kadının sesi berbat geliyordu fakat Hunt'm umduğundan daha metanetli duruyordu. "Burada birkaç dakikadan fazla kalmayacağım."

"Kahve." Katherine geri dönmüştü bile.

"Teşekkürler, Katherine."

Kupanın içine kahve döküp Hunt'a uzattı. "Demek hiçbir şey bulunmadı öyle mi?"

Johnny hakkında konuşuyordu. "Hayır," dedi Hunt. "Üzgünüm." Katherine pencereye ve ötesindeki fırtınaya baktı. Sonra kanepeye oturunca Hunt da yanına oturuverdi. "Sıkı bir çocuk," dedi Hunt. "Aramaya devam ediyoruz." "Daha fazlasını yapamaz mısınız? Herhangi bir şey? Kehribar Alarmı mesela?"¹

"Kaçırılmayla ilgili kesin kanıt olmadıktan sonra bu asla kullanılmaz ve zaten Johnny'nin kaçırıldığını da düşünmüyoruz. Bütün kanıtlar kendi kendine gittiğini gösteriyor. Eski davranışlarını da göz önüne alırsak..."

Katherine gözlerini kapattı, bacağına yumruğuyla vurdu. "Johnny..." başını salladı. "Kahretsin,

Johnny. Neredesin?” “Zeki bir çocuk, Katherine. Başına bir şey gelmeyecektir. Onu bulacağız.”

Katherine gözlerini açtığında yüzünde hiçbir ifade yoktu ve Hunt kadının konuşmayı devam ettirip ettirmediğini anlayamadı. “Bugün Ken üç kere geldi.”

Hunt bastırın ani endişesini gizledi. “Seni geride bıraktığımı düşünüyordum. En azından böyle söylemişti.”

“Bu Ken Holloway’in yapacağı bir şey değil. Öyle dediyse bile yalan söylemiştir.”

“Tehdit etti mi?” diye sordu Hunt.

“Kapıya vurdu, çirkin birkaç şey söyledi.”

“Tehdit etti mi peki?” diye zorladı Hunt. Holloway’i sözlü tehditle suçlayabilirdi. Bu da adalete engel olmak suçuyla iyi giderdi. Holloway gibi biri için ufak suçlamalardı fakat kısa bir süreliğine de olsa kodese girmesine yeterdi. Katherine’den uzak durmasını sağlardı.

“Sadece oturabilir miyiz lütfen?” diye sordu Katherine. “Sessiz bir şekilde oturabilir miyiz?”

Hunt işin ucunu bıraktı. “Elbette,” dedi ve kahvesi soğurken öylece oturdular. Derken muhabirler pes edip araçlarına geri bindiler. Bir süre sonra Hunt, Katherine’in elinde bir şey tuttuğunu fark etti. Avuçlarını birleştirmişti ve ellerini ise bacakları arasında sıkıştırıyordu.

“Bugün Johnny’nin odasına girdim. Bilirsin...” Katherine dalıp giderken Hunt kadını orada, çocuğun eşyalarına dokunurken, içindeki korku ve şüpheyi bastırmaya çalışırken hayal edebiliyordu.

“Bunları buldum.” Katherine avuçlarını açınca Hunt kendi kartvizitlerinden bir deste gördü. Kırışmış, katlanmış ve ıslanmışlardı. Katherine başını yukarı kaldırıp Hunt’ın gözlerine bakmaya başladı. “On dokuz tane var.”

Kadının yüzünde durumu anladığını belli eden şok edici bir ifade vardı. Hunt’ın içini aniden gelen garip bir utanma duygusu kapladı. “Johnny’nin arayabileceği birisinin olduğunu bilmesini istedim,” dedi Hunt. “İşler kötüye giderse diye.”

Katherine başıyla onayladı. “Bunları bulduktan sonra evi aradım ve bana verdiklerini de buldum. Birçoğunu attığımı biliyorum fakat yine de bir düzine daha buldum.” “İşim bu,” dedi Hunt.

Katherine’in yüzündeki kavrayış asla sarsılmadı. “Öyle mi?” Hunt bakışlarını kaçırdı. “Her zaman yanmazdaydın.” “Herhangi iyi bir polis bunu yapardı.”

“Sanmıyorum.” Omzu bir kez yanındaki adamın omzuna sürtünce Hunt bir elektriklenme hissetti. Mavi bir kıvılcım yanmış ve içine batmıştı. “Teşekkür ederim,” dedi Katherine ve baş başa sessizce oturdular. Katherine, bacaklarını topladı, ellerini kucağına koyup başını yanındaki adamın omzuna yasladı. Kolları birbirine değiyordu. Hunt kadının kolunun dar oluşunu, cildinin ise sıcaklığını hissedebiliyordu. Soğuk yağmur damlaları cama vururken, “Teşekkür ederim,” diye tekrarladı Katherine.

Hunt ise kıpırdamadan öylece durdu.

‘Amber Alert’ yani Kehribar Alarmı, Amerika Birleşik Devletlerinde kaçırılan bir kişinin bulunması amacıyla medya ve otobanlardaki elektronik tabelalar vasıtasıyla halkın durumdan haberdar edilmesi durumu. (Çev. N.)

KIRKINCI BÖLÜM

Fırtına o kadar şiddetliydi ki güneş ufukta batarken Johnny günışığının yok oluşunu göremedi. Yağmur yağarken buzdan iğneler gibi cildine batıyor, hava sıcaklığı da aynı şekilde düşüyordu. Hava griden maviye sonra da siyaha döndüğü halde, hatta yıldırımlar kaya kırıyormuş gibi ses çıkartarak havayı yardıklarında bile yerinden kıpırdamadı. Dizlerine doğru eğilip kamburunu çıkarmıştı. Sırtını duvara yaslamış ve Levi Freemantle'm mezarın üzerine çamur kıvamındaki son toprağı atışını, sonra kürekle toprağın üstünü düzeltişini ve olduğu yere oturuşunu izlemişti. Yağmur suyu koca adama doğru oluk oluk akıyor, ıslak zeminin üzerinde otururken çamura iyice batıyormuş gibi görünüyordu. Bu görüntüdeki hiçbir şey gerçekmiş gibi gelmiyordu. Jack duvardan sarkıp, "Johnny," dediğinde bile korkuyla irkilmemişti. Birkaç saniye geçti. "Beni bırakıp gittin," dedi Johnny. Jack duvarın üzerinden daha bir eğilip yakınlaştı. "Burada kendini öldürteceksin."

"Yıldırım düşer."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Hiçbir şey. Bilmiyorum." Gökyüzü bir an için aydınla-

nınca Johnny yaşlı meşe ağacını gösterdi. "Onları bu ağaçta asmışlardı."

Jack boğum boğum olan ağaca baktı. Devasa dalları etrafa rahatsız bir şekilde uzanıyor, şimşek çaktığında ise kapkara görünüyordu. "Nereden biliyorsun?"

Johnny omuz silkti. "Hissedemiyor musun?"

"Hayır."

"Mezarlık etrafına inşa edilmiş. Hemen yakınında da üç mezar taşı var," Parmağını kaldırdı. "Ne kadar küçük olduklarını ve nasıl kabaca yapıldıklarını görüyor musun?" "Ne saçmaladığının farkında değilsin."

"Oradalar işte."

"Kafayı sıyrırıyorsun, Johnny."

Johnny cevap vermedi.

"Ahırda soba var. Ateşi de yaktım."

Johnny Freemantle'a baktı. "Buradan ayrılamam." "Saatlerdir buradasın. Hem adamın bir yere gideceği de yok. Şuna baksana."

"Bu riske giremem."

"Bunu hiç düşündün mü? Ciddi ciddi ölçüp biçtin mi? Dostum, adam kendi çocuğunu gömüyor ve tabutun haline bakacak olursak bunu ikinci kere yapıyor olmalı. Bu da onu başka bir mezardan kazıp çıkardığı anlamına geliyor. Kızın nasıl öldüğünü biliyor musun? Ya da kimsenin göremeyeceği bu yere gömmek için neden o kadar taşıdığını?"

"Biz görüyoruz."

"Orada yatanın gerçekten kendi çocuğu olup olmadığını bile bilmiyoruz."

Uzaktaki bir bulut etrafı aydınlattı. “Şu adama bir bak.”

İki arkadaş kendi içine kapanmış ve hata kabul etmeyecek kadar gerçek bir acıyla yas tutan Freemantle’a baktılar.

Jack sesini alçalttı. “Kendine adamın neden her yerinde kan olduğunu ve nasıl yaralandığını sordun mu? Ya da önceki gün seni yakalamasının gerçek sebebini?”

“Tanrı öyle yapmasını söylemiş.”

“Dostum, benimle dalga geçme. Bu adam yağmurdan içeri girdiğinde ne yapacağımızı düşünmemiz lazım. Bu konuda düşünen tek kişi olmak istemiyorum.”

“Sadece bir tek sorum var ve burada işi biter bitmez” - Johnny yağmuru, mezarı ve çamuru gösterdi - “Ona soracağım.”

“Peki ya cevap vermezse?”

“Mezarı kazmasına yardım ettim.”

Jack’in sesi yükseldi. “Ya cevap vermezse?”

“Silahı bana ver,” dedi Johnny.

“Onu tehdit edersen bizi öldürür.”

Johnny elini uzattı. Jack önce çamurun içindeki deve baktı, sonra da silahı Johnny’nin kucağına bıraktı. Hava soğuk ve yağmurlu olduğu kadar ağırdı da.

“Bu kadar yaklaştım,” dedi Johnny.

Fakat Jack çoktan gitmişti.

Johnny adamı, yağmuru ve sessizce yükselen çamuru izledi. Bir dakika sonra cebini karıştırdı. Elini çıkardığında beyaz, ufak ve ezilmiş bir tüy tutuyordu. Uzunca bir süre tüyü ve yağın yağmurda ıslanmasını izledi. Tüyü atmayı ciddi ciddi düşündüyse de en nihayetinde parmaklarını kapatıp bekledi. Bir elinde silah, diğer elinde ise sahip olduğu on tüy vardı.

Saatler sonra şimşekler kuzeye doğru kayıp azaldı. Ormandaki yaprakların suyu yere damlamaya başladı. Free-mantle hızla kaçışan bulutlara ve ardındaki ayın silüetine baktı. Kızının mezarının üstünü düzelttiğinden beri ilk defa kıpırdıyordu. Jack yağmurda tekrar gelip yalvarmamıştı ve şimdi ise ortalarda gözüküyordu. Onca zaman boyunca saatler çok yavaş ilerlemişti. Etrafında sadece aniden çakan ışık, gürültü ve soğuk havayı aşağıya indiren fırtına, sırtını yasladığı sert duvar ve otuz metre ileride öylece oturan Fre-emantle vardı. Bu son ikisi hiç değişmemişti.

Johnny tüyü tekrar cebine koyup silahı gömleğinin altına soktu.

Freemantle bedenini ittirerek ayağa kalktı sonra fırtınaya bakmaya başladı. “Yıldırım çarpacağını düşünmüştüm.” Karanlıkta gözleri mürekkep lekesi, ağzı ise hayal kırıklığı ile açılan bir oyuk gibiydi. Gece yarısı olmuş, yorucu bir gün geçirmişlerdi. Freemantle küreği ve çıkarttığı ayakkabısını aldı. Küreği destek olarak kullanıp yürüyerek Johnny’nin yanından geçti. “Önemli değil. İş bitti.”

“Seninle konuşmam gerek.”

“Pilim bitti.”

Beyaz bahçe kapısı sessiz menteşelerden açıldı. Freemantle yavaşça hareket ediyor, Johnny ise adamı takip ediyordu. “Lütfen.”

“Yorgunum.”

Yorgun ve hasta, diye düşündü Johnny. Koca adamdan yayılan enfeksiyon kokusunu alabiliyordu. Ahıra yaklaşırken bir kere tökezledi. Johnny omzunun altına girip tutmaya çalıştı fakat bu devrilen bir ağacı tutmaya benziyordu. Cildi sert ve sıcaktı. Neredeyse yere devriliyordu. “Yorgun,” dedi Freemantle ve ahıra girdi.

Johnny içeride toz, saman, metal alet edevatlar ve zincirlerden asılan iki büyük fener gördü. Kapıdan içeri adımlarını attıkları anda sıcaklık tüm vücutlarını sardı. Uzak köşedeki soba, granit plakaların üzerine kurulmuştu. Yuvarlak hatlara sahip sobanın ızgarasından kor halindeki kömürler görülüyordu. Jack ise ceketini yastık gibi katlamış, saman balyasının üzerinde uyuyordu. Freemantle kapıyı kapattığında sıçrayarak uyandı.

“Sorun yok,” dedi Johnny yakma gelerek. Jack’in gözleri sobada yanan korları yansıtıyordu. “Ağlıyor musun?” diye sordu Johnny.

“Hayır.”

Yalan söylüyordu fakat Johnny konuyu uzatmadı. Ahırın bu kapalı bölmesinde gölgeler iyice uzuyor, Freemantle devasa ve tehlikeli görünüyordu. Johnny silahı gözlerden uzak tutmaya çalıştı. “Adım Johnny, bu da arkadaşım Jack.”

Freemantle öylece baktı. Gözleri sarı renge çalmış, dudakları ise derinlerdeki eti gösterecek kadar çatlamıştı. “Levi.” Gömleğini çıkartıp sobanın yakınındaki çiviye astı. Göğsü ve kolları kasla doluydu. Bıçak yarası gibi görünen kesikler ve bir silahın sebep olabileceği türden de bir buruşukluk vardı. Yan tarafına batan tırtıklı dal ise kapkaraydı.

“Kötü görünüyor,” dedi Johnny.

“Sadece çıkartmaya çalışırsam acıyor.”

Islak ve toprağımsı bir koku yayıldı. Levi’nin durduğu yerde su taşın üzerine damlıyor, koyu bir lekeciğe dönüşüp sobanın sıcaklığı yüzünden buharlaşıyordu. Gözkapakları düştü. “Neredeyse vardık,” dedi.

“Anlamadım?”

Freemantle gözkapaklarını açtı. “Nerede olduğumu unuttum.”

Johnny ağzını açtıysa da ilk konuşan Jack oldu. “Tabutu buraya neden taşıdın?”

Freemantle sarımtırak, ateşli gözlerini Jack’e kilitledi. “Neden mi taşıdım?”

“Sadece soruyorum.”

“Araba süremem. Annem araba sürmenin diğer insanların yapabileceği bir şey olduğunu söylerdi.” Gözleri dönüp kapandı ve vücudu sola meyletti. Düşmekten kurtulmak için son anda adım attı. “Annem dedi ki...”

“Bayım, iyi misin?”

Gözlerini bir anda açtı. “Kim bilmek istiyor?”

“Adım Johnny, hatırladın mı?”

“Johnny adında birini tanımıyorum.”

“Hastaneye gitmen gerek. Doktora ihtiyacınız var.”

Freemantle söylenenleri duymazdan geldikten sonra uzakta duran duvardaki rafa doğru topalladı. Johnny makine yağı, fare zehri, kancayla asılmış metal aletler ve zamanla bozulmuş paçavralar gördü. Freemantle paslı bir maket bıçağı ve örümcek ağlarıyla sarılmış plastik bir şişe aldı. Ateşin başına oturdu, pantolonlarının bacaklarını kesip ateşin yanına attı. Şişenin kapağını açıp içindeki sıvıyı dizlerindeki yaralara döktü.

Jack Johnny’nin yanına geldi. “O şey hayvanlar için,” diye fısıldadı.

“Saçmalık.”

“Sadece veteriner kullanımı için yazıyor.” Şişedeki neyse dökünce çok acıtmıştı.

Johnny en sonunda, “İyi misin?” diye sordu. Freemantle başını evet anlamında salladı, sonra şişeyi yan tarafındaki yaraya döktü. “Antibiyotiğe ihtiyacın var.”

Freemantle duymazdan geldi. Parmağındaki bez parçasını çıkarmaya çalışıyordu fakat parmağı o kadar şişmişti ki kumaş parmağını tel gibi kesiyordu. Bezi kesip çıkarttığına Johnny ısırıldığı yerin yarasını gördü. Freemantle parmağına daha fazla sıvı dökerken Johnny başını çevirdi. Sıvıyı iç kere döktü. Adamın kasları kilitlendikten sonra rahatladı ve taş zeminin üzerine uzandı. “Siz ufaklıklar burada olmamalısınız.”

“Sadece konuşmak istiyorum.”

“Bitkinim,” dedi Freemantle.

“Kızın nasıl öldü?”

“Tanrı aşkına, Jack. Kapa çeneni.” Johnny’nin fısıldaması oldukça şiddetliydi. Onu nihayet bulmuşlardı ve Jack işi berbat edecekti.

“O insanları senin öldürdüğünü söylüyorlar.” Jack’in sesi sert geliyordu. “İyi bir sebebin varsa bizi öldüreceksin diye boş yere kaygılanıp durmam.” Jack yerinden fırlamaya hazırды. Çoktan kapıya dönmüştü bile.

Levi Freemantle yavaşça kalkıp oturdu. Gözleri daha sarı, cildi ise kül gibi duruyordu. “Hangi insanları?”

Johnny adamın yüzünde sorunun cevabını bildiğini gördü. Adamın bakışları ihtiyatlıydı. Omuzlarına yeni bir gerginliğin yükü binmişti. Johnny’nin parmakları gömleğinin altındaki silaha uzandı. Freemantle bu hareketi görünce gözleri birbirine kenetlendi. Adam silahı hatırlamıştı. Johnny Freemantle’in bakışlarında bunu da gördü.

Aniden tüm gerginlik uçup gitti. Freemantle’in omuzları çöktü. “Beni şimdi tutuklayabilirler. İstersen beni vur. Umurumda değil.”

Johnny'nin eli silahtan uzaklaştı. "Kızımı gömdün diye mi?"

"Öldüğü için."

"Nasıl öldü?"

Freemantle pantolonunun cebinden ıslak bir zarf çıkarttı. Buruş buruştu ve o kadar ıslanmıştı ki üzerindeki mürekkep neredeyse tamamen akmıştı. Fakat Johnny Freemantle'm ismini okuyabildi. Adres olarak ıslah evi yazılıydı. Johnny zarfı aldı, içindeki gazete kupürünü çıkarttı. "Birisine bana gönderdi," dedi Freemantle.

"Ne o?" diye sordu Jack.

Johnny okumaya çalışıyordu. Başlık yeterince açıktı. "Küçük Çocuk Aracın İçinde Havasızlıktan Öldü."

"Onlar bize verilen hediyelerdir." Freemantle başım çevirince yaralı gözü ışığı yansıttı. "Nihai gerçek."

"Onu arabada bırakmışlar." Johnny gözlerini kısarak bakıyordu. "Sahildeki barın tekinde içiyorlarmış ve çocuğu da arabada bırakmışlar."

"Eşim," dedi Freemantle, "ve erkek arkadaşı."

"Soruşturma açılmış. Kaza olduğuna hüküm verilmiş."

"Rahip olmadan, ismi cismi belirsiz kişilerle öylece toprağın altına gömmüşler. Eşim haber vermedi. Veda etmek için yanında olamadım." Tekrar duraksadı. Sesi iyice cılız-laşmıştı. "Sofia babası ona veda edemeden toprağın altına girdi."

"Bunu sana kim gönderdi?" diye soru Johnny. Elindeki kupür, kıyı şeridinde satılan bir gazeteden idi.

Fakat Freemantle yine dalıp gitmişti. Gözleri boş bakıyor, elleriyse dizinin üzerinde duruyordu. "Bebeğime bir resim bıraktım. Beni özlemesin diye. Dolabına çizdim, böy-lece beni her gün görebilecek ve babası gitti diye üzülmecekti. Dolabın kenarında oynamaktan hoşlanırdı. Ufacık beyaz ayakkabıları olan oyuncak bebeği vardı." Parmaklarıyla bir santim gösterdi. "Bir gün eve gelirken getirdiğim boya kalemleri vardı. İkimizi o yüzden dolaba çizdim. Çünkü kendini iyi hissedeceğini düşündüm. Orası kızımın oyun yeriydi." Koca adam başını salladı. "Ama bir resim insanlar arasında köprü kuramaz. Bir resim ufacık bir kızı güvende tutamaz."

"Üzuldüm." Johnny bunu içten söylemişti.

"Bu kupürü kim gönderdi?" diye sordu Jack.

Freemantle yüzünü ovaladı. "İki bebeği olan komşu kadın. Eşimden hoşlanmazdı. Ne olduğunu öğrenip hapiste bana göndermiş. Bu yüzden kaçtım. Böylece bebeğimin mezarına gidip işlerin düzgün yapıldığından emin olacaktım. Fakat mezarı toprağın ortasındaki koca bir boşluktu. Çiçekler yoktu. Mezar taşı yoktu. Başına oturup elimi toprağa koydum. İşte o an Tanrı benimle ilk defa konuştu."

"Sana ne söyledi?"

"Bana onları öldürmemi o zaman söyledi."

Çocuklar birbirine baktı. İkisi de aynı şeyi düşünüyordu.

Sıyırılmış.

Kafayı iyice sıyırılmış.

“Tanrı bana bebeğimi buraya getirmemi söyledi.” Free-mantle yukarı bakınca yüzünde yeni bir hayat ışığı belirdi. “Onlar bize verilen hediyelerdir.” Devasa ellerini kavuşturdu. “Nihai gerçek... Tanrı seni tutmamı bu yüzden söyledi.”

“Anlamadım?”

“Hayat bir döngüdür. Sana söylememi istediği şey buydu.”

“Johnny...” Konuşan Jack’i ve sesi fısıltı gibi geliyordu. Hunt tek elini kaldırdı.

“Bunu bana söylemeni Tanrı mı istedi?”

“Şimdi hatırlıyorum.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Johnny...” Jack’in sesinde panik vardı. Johnny bakışlarını Levi Freemantle’dan zorla çevirdi. Arkadaşının yüzü bembeyazdı ve kaskatı kesilmişti. Johnny arkadaşının bakışlarını sobanın yanında duran kirli kumaşlara kadar takip etti. Pantolon parçaları... İltihaplı parmaktan çıkan bez parçası... Jack gösterince Johnny gördü. Freemantle’m bandaj olarak kullandığı kumaşın bir köşesinde bir isim etiketi dikilmişti. Bir isim etiketi. Bir isim...

Alyssa Merrimon.

Kanlı ve kirlenmiş.

Johnny havaya tek parmağıyla bir şekil çizen Freemantle’a baktı.

“Döngü,” dedi adam.

Ve Johnny silahını çekti.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Hunt eve geç kalmıştı. Akşam yemeği poşette soğumuştur fakat Ailen hiçbir şey demedi. Mutfakta sessiz bir şekilde yemeklerini yerlerken aralarındaki gerginlik dalgalar halinde ortaya çıktı. Oğlunun odasının kapısında Hunt özür dileyip, “Sorun sadece dava,” dedi.

“Kesin.”

Hunt oğlunun kir içindeki ayakkabılarını hızla çıkartışı-nı izledi. “Yakında sonuçlanacak.”

“Üç ay sonra kolej başlıyor.” Tişörtünü çıkartıp ayakkabıların yanına fırlattı. Boynundaki boşluğun altında başlayan düzgün göğüs kılları vardı. Hunt oğlunun büyüdüğünü fark etti. Bir çocuğun yetişkinliğe en yakın olduğu ama hâlâ içindeki çocukluğa sıkı sıkı sarıldığı demlerini yaşıyordu. Hunt duraksadı. Söyleyebileceği hiçbir şeyin durumu dü-zeltmeyeceğinin farkındaydı.

“Evlat...”

“Hiç telefon açmıyor.”

“Kim?”

“Annem,” dedi. Yüzünde o an için sadece bir çocuk ifadesi vardı.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Hiçbir şey söyleme.”

Acı, kızgınlık...

“Ailen, ben-”

“Sadece kapıyı kapat.”

Hunt kıpırdayamadı.

“Lütfen,” dedi Ailen. Yüzündeki ifade kamına atılan bir yumruk, kafasına inen bir çekiç darbesi gibiydi. Hunt’ın yüreğine on binlerce başarısız olmuş beklentinin ağırlığını taşıyan bir taş kondu.

“Lütfen,” dedi Ailen. Hunt’ın seçeneği kalmamıştı.

“İyi geceler, evlat.”

Hunt kapıyı kapatıp aşağı kata indi. Karton tabakları ve plastik kaplan çöpe attıktan sonra asla bitirmeyeceğini bildiği halde bir bardak viski koydu. Bütün gün yaşadıkları üzerine bir ağırlık gibi çöktü: Ölüm, namert insanlar, çocukların kısa süren ömürleri ve hâlâ yanıtlanmamış somlar yığını... Bir duş alıp on saat uyumak istiyordu. Parmaklarının altında yüzü, yaşlı birinin yüzü gibi geliyordu. Çalışma odasına gitti, masanın çekmecesinden Alyssa Merrimon’ın dosyasını çıkartıp bir müddet kızın resmine öylece baktı, notların üzerinden geçti, cevapsız sorular üzerine kafa patlattı fakat akli asıl ortağı Yoakum’daydı. Meechum’un ölüm anını, Yoakum’un elini kıpırdatmadan tutuşunu, odayı dolduran barut kokusunu ve arkadaşının gözündeki ifadesiz bakışı düşündü.

Telefon on iki otuzda geldi. “Uyanık mısın?” diye sordu Yoakum.

“Evet.”

“Sarhoş musun?”

Hunt Alyssa’nın dosyasını kapattı. “Hayır.”

“Ben sarhoşum.”

“Sorun ne, John? Aklından ne geçiyor?” Hunt cevabı biliyordu.

“Bu işi ne zamandır yapıyorsun?” diye sordu Yoakum. “Uzun bir süredir.”

“Ortak olarak mı?”

“Ve arkadaş olarak.”

Sessiz kaldılar. Telefonda Yoakum’un nefesinin sesi geliyordu. “Onlara ne anlattın?” diye sordu en sonunda. “Olanları anlattım.”

“Sorduğum şeyin bu olmadığını sen de biliyorsun.” Hunt arkadaşını ufak evindeki oturma odasında elinde bir kadeh içkiyle uzun zaman önce sönen ateşin küllerine bakarken hayal etti. Yoakum altmış üç yaşındaydı. Otuz yılı aşkın süredir bu mesleği yapıyordu ve sahip olduğu tek şey buydu. Hunt soruya cevap vermedi.

“Sen benim dostumsun, Clyde. Elinde bir baltayla sana saldırıyordu. Ne yapmamı bekliyordun?”

“Kalbine ateş etmen için bir sebep var mıydı?” “Elbette.”

“Öfke mi? İntikam mı?”

“Ne için?” Sesinde farklı bir öfke uyanıyordu.

“Ne için olduğunu biliyorsun.”

“Söyle bana, Clyde. Neden olduğunu sen söyle.”

“O çocuklar için. Çamurlu ormanlık alandaki yedi mezar için. Arka bahçemizde yıllardır bu boku yedikleri için.”

“Hayır.”

“Onca zaman geçti, Yoak. Onca zaman geçti ve işini kişiselleştirdiğini görmedim. Bugün mesele kişiseldi.” “Katilin teki ortağıma baltayla saldırdı. Arkadaşıma saldırdı. Bunu kişisel olarak ele alabilirsin ama aynı zamanda profesyonelce olduğunu da düşünebilirsin. Şimdi, onlara ne söyledin?”

Hunt tereddüt etti.

“Onlara temiz bir atış olduğunu söyledin mi?” “Gerçeklere bağlı kaldık. Fikrimi sordular, söylemedim.”

“Ama söyleyeceksin.”

“Yarın,” dedi Hunt. “Yarın söyleyeceğim.”

“Peki ne söyleyeceksin?”

Hunt viski bardağına uzandı. Kısa, kesme kristal bardaktaki sıvıda ufak bir ışık parladı. Olayı kafasında yeniden canlandırdı. Balta aşağıya iniyor, Yoakum da odaya giriyordu. Bakış açısı nasıl

olabilirdi? Öldürmek için ateş etmek zorunda mıydı? Bilgisayar yana doğru kaymıştı ama ne kadar yanda duruyordu? Hunt kendini ortağının yerine koymaya çalıştı. Kafasında canlandırabildiği kadarıyla bilgisayarı görüyor olması gerektiğini düşündü.

Ama Yoakum Hunt'dan önce söze başladı. "Ken Holloway için adalete engel olma suçlamasında bulundun mu?" Meechum'un vurulmasından sonraki hengamede Hunt adamın telefonla aradığını tamamen unutmuştu. "Hayır," dedi.

"Yapacak mısın?"

"Evet, yapacağım."

Can sıkıcı bir sessizlik hakim oldu. Hunt viskiyi bir dikişte devirdi. Bu konuşmanın nereye gidebileceğini biliyor, bir yandan da işin o noktaya varmaması için dua ediyordu.

"Holloway'i bu işe bulaştırmasaydın yaşananların hiçbiri olmayacaktı," dedi Yoakum en sonunda. "Meechum'u alışveriş merkezinde tertemiz yakalayacaktık. Diskler de yanmayacaktı. Şendin, Clyde. Kararı sen verdin. Kişisel olan işte buydu."

Telefon Hunt'm elinde uğulduyormuş gibi geldi. "İyi geceler, Yoakum."

Ağır bir duraksama... "İyi geceler, Clyde."

Hat kesildi.

Hunt bir bardak daha viski doldurdu.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Freemantle silaha bakıyordu. Johnny'nin elleri de sesi gibi titremekteydi. "Alyssa nerede?"

Jack arkadaşına daha da yaklaştı. Paniklemişti. "Johnny, ne yapıyorsun?"

"Kız kardeşim nerede?"

"Kız kardeşini tanımıyorum." Sobanın içindeki kohlardan biri etrafa kıvılcım sıçrattı. "Seni de tanımıyorum." Johnny üzerinde Alyssa'nın adının yazdığı kumaş parçasını alıp öne doğru uzattı. "Bu benim kardeşim. Adı Alyssa Merrimon. Adı bu işte." Freemantle Johnny'nin yüzüne bakmaya devam etti. "Şuna bir bak," dedi Johnny. Freemantle omzunu silkip baktı. "Okuma bilmem."

"Bir yıl önce kaçırıldı. Adı burada yazıyor."

"Bildiğini sanmıyorum," dedi Jack.

"Bilmek zorunda."

"Bilseydim söylerdim."

"Bilmiyor," dedi Jack.

"Bunu nereden aldın?" Johnny kanla kaplı bez parçasını Freemantle'a gösterdi. "Nereden? Ne zaman?"

Dev omuzlarını esnetti. Cildinin altındaki kaslar gergindi. "Kopuk adamdan aldım. Sen beni ısırıldıktan hemen sonra."

"Kimden?"

"Kopuk adam." Bunu bir isimmiş gibi söylüyordu. "Köprüünün oradaki kopuk adam. Bunu onun ellerinden aldım." Silah yavaşça inmeye başladı. "Beni yakaladıktan sonra mı?"

"Tanrı bana neden kaçtığına bakmamı söyledi, ben de öyle yaptım."

"David Wilson," dedi Johnny. "Bulduğunda hayatta mıydı?"

Freemantle'ın başı yana düştü, gözlerini kapattı. Düşünüyordu. "Silahı indir," diye fısıldadı Jack. Johnny tereddüt etti. "Alyssa'yı gerçekten de bu adamın mı kaçırdığını düşünüyorsun? Birilerini öldüreceksin."

Johnny tozlu zemini gösterene kadar namluyu indirdi. "Kopuk adam hayatta mıydı?"

Freemantle'ın gözleri kapalıydı. "Nehirden sesler geliyordu. Fısıltılar. Zor duyulan sesler..."

"Sesler mi?" Johnny kelimenin altını çizdi. "Kopuk adam bir şeyler söyledi mi? Herhangi bir şey?" "Hatırlamıyorum."

"Hatırlamak zorundasın."

Koca adam avucunu kaldırdı. "Kargalar geliyordu. Korkmuştum." Çocukla adamın arasında bir metre vardı. "Yapabilseydim söylerdim." Freemantle sıcak taşa uzandı. "Belki sabaha hatırlarım. Bu bana arada olur." Gözlerini kapattı. "Kız kardeşin için üzgünüm. Şimdi, pilim cidden bitti."

Johnny Freemantle'a baktı. Bacakları uyuşana kadar bakmaya devam etti. Açlık gibi çaresizlik

hissediyordu. Başını çevirdiğindeyse Freemantle çoktan horlamaya başlamıştı.

Johnny silahı rafa koydu. Keskin kenarlı metal aletlere ve diğer şeylere baktı. Göğsünde karanlık bir çukur açılırken çatıya bakmaya başladı. Parçalarına ayrılmış, sonra da içi boşaltılmış gibiydi. Karanlık çukur içinde ne varsa emiyordu.

Sessizliği bozan Jack oldu. “Kargalardan neden korkuyor?”

“Sanırım kargalar yaklaştığında şeytanı duyuyor.”

“Şeytanı mı?”

“Bir ses duyuyor. Duyduğu neden iki ses değil?”

“Ya doğruysa?” Johnny kollarıyla dizini sardı. İleri geri sallanıyor, Johnny’nin gözlerine bakamıyordu. “Ya sahiden de Tanrı’nın sesini duyuyorsa? Ya gerçekten şeyi duyuyorsa... Bilirsin.”

“Duymuyor.”

“Peki ya duyuyorsa?”

“Kimse duymaz.”

Jack dizlerine daha sıkı sarıldı. Toprak yüzüne bulaştı. “Ben de kargalardan hoşlanmıyorum. Küçükülüğümden beri korkarım. Sebebi ya buysa?”

“Hadi, Jack.”

“Karga sürüsünü ne diye çağırırlar biliyor musun?” Sesi alçalmış ve titremeye başlamıştı.

Johnny cevabı biliyordu. “Katil,” dedi. “Katil kargalar. Ruh taşıyanlar.”

“Belki de bu sebeple öyle diyorlardır.” Jack Freemantle’a baktı. “Ya Tanrı onu buraya bir sebeple gönderdiyse?” “Bak, Jack. Bu adam çocuğunu sığınmanın altında arabada bırakarak öldürdükleri için iki kişiyi katletti. Eğer onları öldürmesini Tanrı’nın istediğini düşünmek bu duruma katlanmayı kolaylaştırıyorsa sanırım böyle de düşünmesi gerekir. Kargalar, ses... Bu sadece içini kemirip duran vicdanı olmalı.”

“Öyle mi?”

“Öyle.” Her ikisi öylece baktı. “Ama bir şeyler biliyor.” “Korkuyorum, Johnny.”

Johnny’nin gözleri parıldadı. Ateşin başındaki Freemantle’ı izliyordu. Gece ilerlerken başını salladı.

“Bir şeyler biliyor.”

Rüzgar tahtaların arasından eserken birkaç kez korkunç bir şeyler olduğunu düşünen Jack diken üzerinde uyudu. Ateş zayıflıyordu. Johnny önce öfkeye, sonra hüzne, en sonunda da zorla üzerine çöken uykuya yenik düştü. Johnny rüyasında parçalanmış organların düşüşünü, keskin bakışlı sarı gözleri, içine batan tahta parçalarını ve kız kardeşinin umut dolu gülümsemesini gördü. Alçak bir mahzenin kirliliğinde oturmuştu. Cildi kirlili, elbiseleri ise paçavraya dönmüştü. Tek bir mum yanınca Alyssa yukarı baktı. Şaşırmıştı. Kız kardeşi Sen misin? dediğinde, Johnny dişleri arasında hapsolan koca bir çığlıkla yattığı yerden fırlayarak uyanı.

O anda, nerede olduğunu ya da neler olduğunu bilmiyordu fakat bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Bunu etrafını saran sıcak havada hissetmişti.

Ters giden bir şeyler var.

Levi Freemantle kirli zemine bağdaş kurarak oturmuştu. Aralarında bir metre bile yoktu. Yine tüm vücudu ter içinde kalmış, kara cildine yer yer gri gölgeler düşmüştü. Elleri kucağında birleşmişti. Johnny'nin silahını tutuyor, ucunu sobaya doğrultarak iyice inceliyordu. Parmağı tetiği bulunca, "Silah dolu," dedi Johnny.

Freemantle başını kaldırıp bakınca Johnny adamın hastalığının iyice ilerlediğini ve boş gözlerinde çok az farkın-dalık kaldığını anladı. Silahı çevirip namlunun içine baktı. Zaman uzamış gibi gelince Johnny elini uzattı. "Geri alabilir miyim?"

Freemantle söyleneni duymazdan geldi. Silahın kabzasını kavradı. "Bir keresinde silahla vurulmuştum." Johnny adamı zar zor duyuyordu. Freemantle kamındaki silah yarasına dokundu. "Küçük çocuklar ellerine silah almamalı."

"Seni kim vurdu?"

"Eşim."

"Neden?"

Silaha baktı. "Öylesine."

"Geri alabilir miyim?" Johnny daha da ileriye uzanınca Freemantle silahı geri verdi. Elma ya da bir bardak su verirmiş gibiydi. Johnny silahı aldığı gibi Freemantle'nin suratına doğrulttu. Çocuk hâlâ rüyanın etkisindeydi. "Kız kardeşim nerede?"

Namlu adamın gözlerine yetmiş santim uzaktaydı.

"Nerede?" Daha yüksek sesle sormuştu. Elli santim. Yirmi santim.. Silah bu sefer ölümcül derecede sabit duruyordu fakat Freemantle trene bakan bir öküz kadar ilgisizdi.

"Beni silahla vurduğunda," dedi alçak bir sesle, "aptal olduğum için vurduğunu söyledi."

On santim. Bir eliyle diğerine destek veriyor, parmağı tetiğin üzerinde iyice geriliyordu.

"İnsanlara aptal dememelisin," dedi Freemantle. "İnsanlara lakap takmak kötüdür."

Johnny tereddüt etmeye başladı. Freemantle tekrar yere uzandı. Silah hâlâ sarı renkli, kanlanmış, mezbaha bakışlı gözlerinin olduğu yerdeydi.

Hunt saat beşte huzursuz ve yorgun olarak uyandı. Duş alıp tıraş olduktan sonra ufak evin içinde gezinirken oğlunun odasının önünde durup içeriden gelen derin ve düzenli nefes alışını dinledi. Kötü bir gün geçirecekti. Bunu her kasında, her kemiğinde hissediyordu. Bugünün iyi bitmesi için mucize gerekeceğini düşündü.

Aşağı katta mutfak fazla sıcaktı ve viski kokuyordu. Hunt nadiren içerdi. Şimdiyse akşamdan kalmaydı ve kendi kendini hayal kırıklığına uğratmıştı.

Yoakum'u siktir et.

Telefon görüşmesini siktir et.

Ama bu adil değildi. Ne kadar duymaktan nefret etse de, adam haklıydı. Holloway'in ofisine girerken asansörden adımını attığı anda gidişatı belirlemiş oldu. Meechum'un ölümü kendi suçuydu. Tetiği çekip çekmemesi fark etmezdi.

Hunt perdeyi çekip dışarıya baktı. Yıldızlar parlamıyordu fakat yağmur yağacakmış gibi de durmuyordu. Adli tıp uzmanları bir iki saate olay yerine giderdi. Son cesetleri de bugün çıkartırlardı. İçlerinden biri Alyssa olabilirdi. Bel-

ki de olmazdı. Belki de Johnny ortaya çıkardı. Yine aynı soru...

Neredesin, Johnny?

Hunt camı açıp soğuk havanın ellerine ve parmaklarına dolanmasına izin verdi. Nemli hava yüzünü okşayınca bir an için tamamen uyandı. Islak çimlere, ayna gibi görünen sığ su birikintilerine bir kere daha baktı. Sonra kahve yaptı ve güneşin doğmasını bekledi.

Evden ayrıldığında oğlu hâlâ uyuyordu.

Kara ağaçların arasında ise soluk bir sis toplanıyordu.

Şef toplantıyı saat dokuzaya ayarlamıştı - ki bu polisler için geç bir saatti - fakat Hunt o kadar beklememişti. Ana caddede aracıyla ilerleyip polis merkezine döndüğünde güneş hâlâ adliye sarayının arkasındaydı. Kaldırım kenarı haber araçlarıyla dolmuştu bile. Kameramanlar ekipmanlarını hazırlıyor, spikerler ise makyajlarını kontrol ediyordu. Polisin yakında işe koyulacağını biliyorlardı. Kasabanın dışında, kara ormanın derinliklerindeki çamurlu toprağın içinde bulunan cesetleri çıkarmak için hareket edeceklerdi.

Hikaye iyice büyüyecekti.

Bu, fırsatlarla dolu bir gün olacaktı.

Hunt bloğu dolaşp arka taraftaki ufak otoparka gitti. Saat daha yedi olmamıştı fakat Yoakum orada bekliyordu. Otoparkın güney ucundaki beton bariyerin kenarına oturmuştu. Sırtını tel örgü çite verdiği için teller geriye doğru eğilmişti. Arkasında ise dışarıda çalışmaktan yıpranmış ciltleri olan, baret giymiş adamlar kahve içiyor ve hazır bisküvilerini yiyorlardı. Dozerler ve vinçler ise toprağı donmuş gibi gösteren donuk gri ışık altında boş ve ıslak olarak duruyordu.

Nehir taşabilir, diye düşündü Hunt. Belki de ofis binalarını su basar. Muhtemelen de Holloway'in binasını basar... Gün olur devran döner...

Yoakum bitkin görünüyordu. Tıraş olmamıştı ve ağzının kenarında bir sigara vardı. Hunt yavaş yavaş ısınan havada aralarındaki son otuz metreyi adımlarken Yoakum sigarasından bir nefes daha alıp izmariti çitin diğer tarafına fırlattı.

"Günaydın, John." Hunt tarafsız davranıyordu ve gardı-nı almıştı. Arkadaşlıkları anlayışa dayanıyordu ve aralarındaki bu anlaşmazlık, dokunulmamış topraklardı.

"Clyde." Yoakum paketten bir sigara daha çıkartıp parmakları arasına aldı. Sigarayı hemen yakmadığı gibi Hunt'm yüzüne bakmakta da sıkıntı çekiyordu. Polis merkezinin çatısına baktıktan sonra Meechum'un evine giderken bulaşan çamurun izlerini taşıyan ayakkabılarına baktı.

Hunt bekledi.

“Dün gece dediklerim,” diye söze başladı Yoakum. “Sarhoştum. Haksızlık ettim.”

Hunt yüzünün şeklini değiştirmede. “Bu kadar mı?”

Yoakum sigarayı yaktı. “Kendimde değildim.”

Çelik gibi gözler. Şüphe. Hunt hiçbir şey söylemedi. Konuyu değiştiren Yoakum oldu. “Şunu gördün mü?” Oturduğu bariyerin kenarından gazete tomarı çıkarttı.

“Kötü mü?”

Yoakum omuz silkip gazeteleri uzattı. Hunt hepsine göz gezdirdi. Merak uyandırıcı başlıklar atılmıştı. Adli tıp aracını, derin ve gizli ormanla aynı fotoğraf karesine almışlardı. Açılan geniş çifte kapıdan ufak ceset torbaları araca yükleniyordu. Muhabirler ceset sayısı hakkında spekülasyon yapıyor, polisin beceriksiz olduğunu ima ediyorlardı. İsmi belirsiz bir polis tarafından vurularak öldürülen güvenlik görevlisinden bahsediyor, Tiffany Shore’un kurtuluşunun üzerinden geçip her biri aynı soruyu soruyordu: Johnny Merrimon nerede?

“Her yerde Johnny’i aradığımızı biliyorlar.” Hunt başını iki yana salladı.

“Velet kahrolası bir kahraman.”

Yoakum’un sesinde bir tını vardı. Hunt buna acının mı yoksa akşamdan kalma olmasının mı sebep olduğunu anlayamadı. “Çocuk kayıp.”

“Kötü bir şey kastetmedim.” Yoakum gazeteleri işaret etti. “Bizi aptal gibi gösteriyorlar.”

“Mesleki tehlike.”

“Hadi oradan.”

“Şimdiden yerlerini almışlar. Bir düzine haber aracı. Onları gördün mü?”

“Ellerine ismim henüz geçmedi.” Meechum’u vurmasından bahsediyordu. “Para versen ön kapıdan binaya girmem.”

Hunt onu suçlamıyordu. Hikaye büyüyecekti ve bu süreçte de Yoakum’u çiğneyip atacaklardı. “Yakında ismin ellerine geçer.”

Yoakum başıyla onaylayıp polis merkezinin nemli arka duvarına baktı. “Hadi şu işi bitirelim.”

Otoparkı birlikte geçtiler fakat dün akşam söylenen ya da söylenmeyen şeyler yüzünden aralarında tuhaf bir gerginlik vardı. Kapıya vardıklarında Yoakum durdu. “Dün gece,

Clyde.” Utanmış görünüyordu. “Çok kötü durumdaydım. Anlıyor musun?” Hunt konuşmaya başladığında Yoakum onu susturdu, kapıyı açtı, tek omzunu içeri sokup, “Ne yapman gerekiyorsa onu yap,” dedi ve dönüp yürümeye başladı.

İçerideki hava enerji doluydu. Hunt heyecanlı hareketler gördü. Yürüdükleri yerdeki bakışlar dans ediyordu. Yoakum’a kahraman gibi davranıyorlardı. El sıkıyorlar, sırtını sıvazlıyorlardı. Polisler sübyancılardan nefret ederdi. Meechum’un evinde de bir sürü kanıt bulmuşlardı. En korkutucu olanıysa alışveriş merkezinin güvenlik kameralarıyla çekilmiş koca bir raf dolusu

fotoğraftı. On ile on beş yaş arasındaki çiçeği burnunda kızların yakışık almayan fotoğrafları... Yemek katında ya da asansörde çekilmiş fotoğraflar... Meechum siyah kalemle cesur notlar almıştı: Rachel, Jane, Christine. Bazı isimlerden de emin değildi ve soru işareti koymuştu: Carly? Simone? April?

Bazı fotoğrafların alt köşelerine adresleri yazılmıştı. Ailelerin kaldığı sessiz mahallelerde oturuyorlardı. Diğer fotoğraflarda ise yüzlerin altında isimlerle beraber yaşları da yazılmıştı. Rachel, 12, Christine, 11. Bunlar Meechum'un masasındaki kilitli çekmeceden çıkmıştı ve bunları görünce Hunt'ın midesi bulanmış ve çok öfkelenmişti. Daha da önemlisi, gördüğü bu manzara cinayeti haklı sebeple olduğuna inanmasını sağlamıştı. Doğru ya da yanlış, o piç kurusunu öldürmek iyi bir şeydi. Burton Jarvis sokakta yarı çıplak bir halde son kurbanı tarafından yalvarırken öldürülmüştü. Meechum kendi evinde, bölümdeki en kıdemli dedektiflerden biri tarafından kalbinden vurularak öldürülmüştü.

Güzellik.

Adalet.

Polislerin çoğu gülümsüyordu fakat şef onlardan biri değildi. Etili yanaklarının ortasında kırmızılık peyda olan yüzü bembeyaz kesilmişti. Ofisinin kapısında durmuş dışarıya bakıyordu. Sabah saat yedi on beşi fakat terden sıırılsıklam olmuştu bile. Arkasında gölgeler kıpırdadı. Hunt şefin odasında iki kişi görmüştü. Koyu renk takım elbise içindeki bu kişiler polis gibi görünüyorlardı.

“Beş dakika,” dedi şef, sonra kapıyı kapattı.

“Erken giriyoruz,” dedi Hunt.

Yoakum omuz silkti. “Gidip bir sigara yakacağım.” Dedektif Cross Yoakum'un kalabalık odadan ayrılışını izledikten sonra masasından kalkıp Hunt'm yanına geldi. “Seninle özel olarak konuşabilir miyim?”

Hunt Cross'a ofisine kadar eşlik edip kapıyı kapattı. Cross perişan bir durumdaydı. Buruşuk gömleğinde kahve lekeleri vardı. Tıraş olmamıştı. Hunt adamın sakallarının çoğunun beyaz çıktığını fark etti.

“Merrimonların çocuğundan haber var mı?” “Umudumuz var.”

“Ama henüz haber yok.”

“Bir sorun mu var?” diye sordu Hunt.

“Oğlum, Jack. Ortalarda yok.”

“Ortalarda yok da ne demek?”

Cross kalın parmaklarını saçlarının arasına sokup geriye ittirdi. “Tartıştık. O da evden çekip gitti.”

“Ne zaman?”

“Geçen gece.” Duraksadı. Belki de iki gece önce.”

“Belki mi?”

“İlk geceden emin değilim. Belki o zaman gitti, belki de sonraki sabah. Evden erken çıktım ve onu

görmedim. Gazetelerde yazan şeylerden sonra, bilirsin, eşim endişelendi. Hiç bu kadar endişelenmemişti. Endişeyle pek iyi baş edemiyor.”

“O endişeli ama sen değilsin.”

Cross yerinde duramıyordu ve endişelenmeyi uzun zaman önce geride bıraktığı ortadaydı. Bariz bir şekilde korkudan ödü patlıyordu. “Karımı tanıyor musun, dedektif?” “Birkaç yıl önce tanıştık.”

Cross başını oynattı. “Değişti. Son birkaç yılda...” Duraksadı. Kendi kendisiyle mücadele ediyordu. “Çok dindar oldu. Geçen otuz saatin büyük bir kısmını kilisede geçirdi. Gerçekten bir şey yemeden, uyumadan çoğunlukla Jack için sürekli dua edip durdu. Merrimonların çocuğuyla birlikte diye endişeli. Eğer onunla olmadığını söyleyebilirimsem-” uBu yüzden mi endişeli? Neden Johnny?”

Cross odaya endişeli bir bakış attı. Sesini alçalttı. “Johnny’nin karanlık bir ruha sahip olduğunu iddia ediyor. Lekeli bir ruh.” Bunu söyler söylemez özür diler bir şekilde korkuyla sindi. “Biliyorum. Biliyorum ama öyle düşünüyor işte. Johnny’nin Jack için kötü olduğunu düşünüyor. Şu anda en çok bunun için endişeleniyor. İyi değil, anlıyor musun?” Başını eğip salladı. “Bocalıyor.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.” Hunt duraksadı. “Jack için sen endişeli misin peki?”

“Ah, bu tür şeyleri önceden de yaptı. Sıradan ergen saçmalığı. Ama iki gece... Eğer iki geceyse... Bu normal değil.”

“Neden tartıştınız?”

“Jack Merrimonların çocuğuna tapıyor. Gerçekten. Kardeş gibi. Aziz gibi. Oğlumu çocuktan koparamıyorum.” “Johnny iyi bir çocuk ama tüm bu olanlar onu mahvetti.” “Tamamen. Berbat bir durumda.”

“Çocuk travma geçiriyor.”

“Ben de öyle söyledim.”

Hunt öfkesini sindirdi. Herkes Johnny’i onun gördüğü gibi görmüyordu. “Senin için ne yapabilirim, Cross? Tüm devriyelere Jack’in isminin de gitmesini mi istiyorsun?” “Hayır. Tanrım, hayır. Bir şey öğrenirsen bana haber ver yeter. Annesi çok üzgün. Beni suçluyor. Jack’in iyi olduğunu ne kadar erken söylersem...”

“Anladım.”

“Teşekkürler, Hunt. Sana borçlandım.”

Cross odadan çıktı. Hunt kapıda dururken Yoakum’un içeri girdiğini gördü. Yüzünden öfkesinin azalmadığı belli oluyordu. Şefin odasının kapısı açıldığında içeri yeni girmişti. “Hunt. Yoakum.”

Şef onları içeri aldı. Masasına gitti fakat oturmadı. İçeri ilk giren Hunt sağ tarafta duran iki yabancıya baktı. Her ikisi de ellili yaşlardaydı ve köşeli, taviz vermeyecek yüze sahipti. Biri gümüş, diğeri kahverengi saçlıydı. Fazla kiloları yoktu. Nasırlı koca elleri vardı. Kemerlerinde silahlan ve rozetleri asılıydı. Hunt odada biraz daha yürüyüp rozetlerine baktı. Eyalet Soruşturma Bürosu. Duruşlarından Biiro’da kıdemli oldukları anlaşılıyordu. Profesyoneller. Sert adamlar.

Hunt'm ardından Yoakum girip sağa, ortağıyla yabancı adamların arasına geçti. Ofis uzun zamandır havalandırılmamış gibi sıcaktı. Beşi de büyük adamlardı. Beşi de yanlış giden bir şeyler olduğunu biliyordu. Asıl sorun, bazılarının diğerlerinden daha çok şey bilmesiydi.

Şef gelenleri tanıştırdı. "Dedektif Hunt, Yoakum. Bunlar da Ajan Barfield ve Oliver-"
"Özel ajanlar," diye düzeltti Oliver.

Kimse el sıkışmadı. Masanın üzerinde Hunt'ın Meec-hum'un ölümü hakkında verdiği ifade vardı. Yoakum'un ifadesi de hemen yanındaydı. "Özel ajanlar Barfield ve Oliver, Raleigh ofisinden geliyorlar. Bu sabah erkenden gelecek kadar kibarlar."

"Bu sabah," dedi Barfield. Gülümseliyordu. "Kulağa komik geliyor."

"Komik olan neymiş?" diye sordu Hunt soğuk bir şekilde.

"Geldiğimizde bu sabahtan ziyade geçen geceye daha yakındı," dedi Barfield.

Hunt şefe baktı. Eğer Raleigh'den geliyorlarsa önceki gün şafaktan beri yolda olmaları gerekiyordu. "Neden Eyalet Soruşturma Bürosu ile konuşuyoruz?"

"Rahat olun," dedi şef. "Hepiniz. Bu işi doğru dürüst halledeceğiz." Dedektiflere baktı. Hunt tedbirli, Yoakum ise sıkılmış görünüyordu. "Silahlarınıza ihtiyacım var."

Kelimeler sessizdi fakat odanın ortasına el bombası gibi düşmüştü. İnsanın üzerine ikincil zararlar yağdırabilecek, hayatları yok edecek güce sahip üç kelime. Kimse kıpırdamadı. Bu durum Yoakum sessizliği bozana kadar devam etti. "Affedersiniz?"

"Silahlarınıza ihtiyacım var." Şef parmağını masaya koydu. "Hemen şimdi."

"Bu saçmalık." Yoakum ilgisizliğini daha fazla sürdürmedi.

"Denileni yap." Hunt beylik tabancasını masaya bırakırken gözlerini şeften ayırmamıştı. Gözlerinden gazez fişkırان Yoakum da aynısını yaptı, ifadesizce bakan ajanlara gözlerini dikti. "Şimdi sırada ne var?"

Şef kendi tarafındaki duvara gidip silahları rafa koydu. Durumu belli eden bir andı. Silahları ellerinden alınmıştı. Şef geriye döndüğünde bariz bir şekilde mutsuzdu. "İfadelerinizi gözden geçirdik," dedi. "Her biri kitaba uygundu. Ama gerçekten bilmem gerek. Bu temiz bir atış mıydı?" Doğrudan Hunt'ın gözlerinin içine bakıyordu. "Bunu da senin söylemeni bekliyorum."

Hunt üzerinde Yoakum'un ani ilgisini hissetti. Oda sessizdi. "Tüm bunlar oldukça sıra dışı." Hunt bakışlarını eyalet polislerinden çevirip şefe dikti. "Bu iş böyle yapılmaz."

"Lütfen." Şefin sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

Hunt temiz bir şekilde düşünmeye, silahın ateşlendiği anı kafasında iyice canlandırmaya çalıştı: Nasıl oldu? Neden oldu? Ama akıma tek gelen John Yoakum hakkındaki hisleriydi. Çalışmaya adanmış otuz yıl. Yan yana geçirdikleri dört yıl. Ortaklardı, arkadaşlardı ve meslektaşlardı.

Ve Meechum ölmeyi hak etti.

Yoakum duvarda belirli bir noktaya aralıksız bakarken şef donuk suratıyla çaresizce bekledi. "Temiz bir atıştı," dedi Hunt.

Yoakum'un katı duruşu biraz yumuşadı, dudaklarının kenarına ufak bir gülümseme dokundu.

“Emin misin?” diye sordu şef. “Hiç sorgulamıyor musun?” “Yoakum'un durduğu açıdan Meechum bana baltayla saldırıyormuş gibi görünüyordu. Saliselik bir karar verdi. Verdiği karar da doğrudu.”

Özel Ajan Barfield, “Yine de bunu yapmak zorundayız,” dedi.

“Neden bahsediyor?” diye sordu Hunt.

Şef başını salladı, gözleri neredeyse kapanacaktı. Ajan neden bahsediyorsa, Hunt şefin de aynı fikirde olduğunu görebiliyordu. “Dedektif Yoakum, sizden bu memurlarla gitmenizi isteyeceğim.”

“Ne?” Yoakum sinirle patladı.

“Raleigh'e. Sana soracakları sorular var. Orada sormalarının daha uygun olacağı sorular.”

Yoakum bir adım geri çekildi. “Raleigh'e gitmiyorum.” Barfield elini uzatıp parmaklarını açtı. “Bunu sessiz bir şekilde yapmamamız için bir neden yok. Gizlice halledelim.” “Neden kıcımlı gizlemiyorsun?” dedi Yoakum. “Biri bana neler döndüğünü söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum.” Şef, “Bunlar bu departmanla bağlantısı olmayanların sorması gerektiği türden sorular. ESB'yi ben davet ettim.” “Falso kontrolü,” dedi Hunt nefretle.

Şef başını salladı. Barfield Yoakum'un omzuna tek elini koydu. Tehdit edici türden agresif bir hareket değildi. Yoakum omzundaki eli silkti. “Bana dokunma.”

“Kimse seni tutuklamıyor.”

“Beni tutuklamak mı?! Sen neden bahse-”

“Sakin ol, John.”

“Siktir git, Clyde. Ne sorularımı bunlar?”

Barfield yine aynı eliyle uzandı ama dokunmadan durdu. Vücutuyla kapıyı gösterdi. Yoakum adamın elini iterek uzaklaştırdı. “Bu soruların ne ile alakalı olduğunu öğrenmeden olmaz.”

Barfield kolunu indirdi. “Senin görev dışında kullandığın silahın 45 kalibrelik Colt.” Bu bir soru değildi.

“Ne olmuş?”

“Silahın şimdi nerede?” -

“Bu sizi ilgilendirmez.”

“Dedektif Hunt, David Wilson'ın aracında 45 kalibrelik bir kovan buldu.”

“Eee?”

Hunt şefe bakma riskine girdi. Yüzündeki ifadeyi gördüğündeysen midesinde koca bir delik açıldı sanki.

Barfield'in suratında herhangi bir ifade yoktu. “Üzerinde parmak izi var. Bu konuda konuşmak istiyorduk. Bar-field kolunu kaldırıp Yoakum'a yolu göstererek, “Bu işi sessizce halledebiliriz,” dedi. Fakat Yoakum ajanın kolunu tüm gücüyle vurup uzaklaştırdı. Sonra her şey hareket etmeye

başladı. İki ajan birlikte Yoakum'un üzerine yürüdü, yakaladı ve masanın üzerine zorla yatırıp sağ elini geriye kıvrırdı. Hunt ileri atılıp Oliver'in ceketinin kumaşına uzandı. Yaptığı hareket salt içgüdü sonucuydu.

"Bu işe karışma, Hunt." Yüksek, emreden bir ses...

Hunt şefe bakınca donup kaldı. Yüzündeki öfkeyi his-sedebilmişti. Barfield kolunu kıvrırıyordu. Derken kelepçeler ortaya çıktı. Oliver bütün ağırlığını Yoakum'un omzuna vermişti. Barfield bileğine kelepçeyi geçirdiğinde Yoakum buna engel olmaya çalıştı. Üst dudağında kan vardı.

"Şef."

"Kapa çeneni, Hunt." Sonra ESB ajanlarına dönüp, "Bu gerekli mi?" dedi.

"Eyalet polisine saldırdı."

Kelepçeyi taktıktan sonra Yoakum'u çekerek ayağa kaldırdılar. Hunt kapıyla aralarına girdi. "Her ne olursa elbette bir açıklaması vardır. Yoakum'u bu şekilde dışarı çıkarmayın. Dışarıda meslektaşları var. Sokak muhabir dolu."

"Kenara çekil, dedektif." Barfield'm yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Oliver ise ilgisizliğin resmiydi. "Sadece işimizi yapıyoruz. Kendi şefin bizi çağırıyor."

Yoakum iki ajanın arasında duruyordu. Gömleği kemerinin üzerine çıkmıştı. Düğmelerinden biri kopmuştu ve hiddeti her halinden belli oluyordu. "Ellerinizi çeksenize üzerimden," dedi.

Hunt şefe bakıp, "Onu bu şekilde kelepçelerle sürükleyip götürmelerine izin mi vereceksin?"

"Bundan daha azı için Ken Holloway'i tutukladın."

"O farklıydı."

"Öyle mi?" Şef yardım etmeyecekti.

Oliver, "İki kişilik yerimiz var," dedi. Tehdit gayet açıktı.

Yoakum, "Bu çok saçma, Clyde," dedi.

"Kenara çekilin, dedektif. Bunu bir daha istemeyeceğim."

"Şef. Kahretsin."

"Onların da bizim gibi yapacakları işleri var."

Hunt yerinden kıpırdamadı. "Buna izin vermeyeceğim."

"Kenara çekil, Hunt," dedi şef. "Yoksa Tanrı'ya yemin ederim seni de tutuklamalarını isterim."

"Yapamazsın."

"Kahrolası yoldan çekil."

Hunt saçları dağılan ve yere pembe tükürük akıtan arkadaşına baktı. "Endişelenme, Clyde." Hunt hareket etmeyi reddediyordu. "Hadi, kenara çekil."

"John-"

“Arabayla gezmek için hoş bir gün,” dedi Yoakum ve Hunt kendini sola çekilirken buldu. Kapı açıldı ve ortağım kelepçeler içinde karga tulumba götürdüler.

Çalışma masalarının yanından geçtiler.

Ve ön kapıdan dışarı çıktılar.

Johnny tavan arası kapısından güneşin yükselişini izledi. Bacakları çamur ve ezilmiş çimen kokan yerin karanlığına doğru sarkıyordu. Susamıştı ve tüm vücudu ağrıyordu. Diğerleri uyuyordu ve ateş söneli çok olmuştu. Güneş önce pembe bir çizgi, sonra da ağaçların üzerinde sarımtırak bir hat olarak görünmeye başladı. Johnny öne eğilip aşağıya baktı.

“Sakın atlama,” dedi Jack arkasından yaklaşarak.

Johnny geriye döndü. “Ha ha.”

Jack tavan arasını geçip arkadaşının yanına oturdu. Saçında saman vardı. Topuklarıyla tahtaya vurduktan sonra o da Johnny gibi aşağıya eğildi. “Hayatını kurtardım. Borçlusun.”

“Dur borcumu ödeyeyim.” Johnny arkadaşının omzuna yumruk attı.

“Pislik.” Jack aşağıdaki açıklıkta dümdüz edilmiş otlara baktı. Ağaçların altında hava hâlâ karanlıktı. Ani gelen soğuk esintiyle birlikte bataklık sesi de yükseldi. “Acıktım.”

“Açlıktan ölüyorum.”

“Eve gitmeliyiz.”

Johnny zemindeki tavan arası kapısına ve aşağısındaki merdivene baktı. “Hâlâ Tanrı’yla konuştuğunu düşünüyor musun?”

“Öldüğünü düşünüyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Gerçekten.”

Johnny ayağa kalkıp elleriyle pantolonundaki tozları silkeledi. “Onunla konuşmalıyım.”

Jack de ayağa kalktı. “Adam çok kötü kokuyor.” Haklıydı. Freemantle yan tarafına yatıp dizlerini kendine çekmişti ve ölüm gibi kokuyordu. Yaralı kolu yana doğru açılmıştı ve Johnny dokunduğunda cildi çok sıcak ve kağıt kadar kuruydu. Johnny şişen parmağındaki yaraya baktı. Parmağındaki deri basınçla iki tarafa ayrılmıştı. “Tek yaptığım ısırma.”

“İnsan ağızı iğrenç bir yer.”

“Şu yüzünü hatırlayamadığım kızı öptün ama.”

“O farklı. Ayrıca kemiğine kadar ısırдың ve aradan günler geçti. Ormanda bir ceset taşıyordu. Ayrıca yaraya da hayvan ilacı döktü. Bu aptalca bir hareketti.”

“Aptalca olduğunu düşünmüyorum.”

“Düşünmüyor musun?”

“Bu doğru kelime değil.”

Jack derin bir nefes verdi. “Bu adam uyanıp bizi öldürmeden çekip gitmemiz gerek.”

Freemantle sanki söyleneni duymuş gibi iri ve karanlık gözlerini aniden açtı. Tek eliyle uzanıp Jack’i boynundan yakaladı. Sesi çatlak çıkıyordu ve Jack’i kendine çekmişti. “Tanrı biliyor.” Johnny söylediği cümlenin gücünü hissetmişti. Hemen atılıp adamın koluna asıldı fakat adamın cildi ateşle yanıyor, parmaklarını ise Jack’in boynunun yumuşak kısımlarına bastırıyordu “Tanrı biliyor,” diye tekrarlayıp elini gevşetince Jack sendeleyerek ileri atıldı.

“Şunu uzak tutun,” diye bağırdı Jack. “Tanrı aşkına. Şu manyağı bana yaklaştırma.”

Johnny donup kalmıştı. Çılgınlık Freemantle’m yüzünü terk edinceye dek öylece baktı. “Ne oldu?” Freemantle aklı karışmış gibi bakıyordu. Gözlerinde şaşkınlık ve korku vardı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Yaralı kolunu kaldırıp daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Kolunu kucığına koydu, yana döndü ve çocuklara aldırmadan dizlerini iyice kendine doğru çekerken, “Neredeyim ben?” diye tekrarladı.

Johnny geriye döndüğünde Jack çoktan ahının uzak köşesine kaçmış, sırtını duvara vermiş, küçük eliyle boynunu tutarken diğer eliyle de haç çıkarmaya başlamıştı. Dudakları kıpkırmızı kesilmişti ve gözleri de parlıyordu.

“Gitmeliyiz. Hemen gitmeliyiz.”

“Jack, iyi misin?”

Fakat Jack bitkin görünüyordu. Durmadan gözlerini kırıyor, sesi boğazında takılıp kalıyordu. Ağzını açtı, sonra bir şey diyemeden kapadı. İki arkadaş da soğuk taş zeminde titreyerek yatan ve ağladığı için gözlerini sımsıkı kapatan Freemantle’a baktı. Dudakları anlamsızca hareket ediyor, aralarından boş ve kuru sesler çıkıyordu.

Jack yeniden haç çıkardı.

Boğazında kırmızı parmak izleri kalmıştı.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Hunt şefin ofisine girdiğinde içi öyle ham öfkeyle doluydu ki kendini kontrol edebileceğinden emin değildi. Muhabirlerin taşkınlıkları, Yoakum'un göz bile kırpmayı reddetmesi ya da başına üşüşüklerinde eğilmemesi hâlâ gözlerinin önündeydi. Hunt kapıyı ittirdi, kapandığını duydu fakat görünüşe göre şefin öfkeye karşı olan sabrı çok azdı. Koltuğuna çöktü, uzanıp Hunt'ın beylik tabancasını alıp masaya koyup ileri ittirdi. "Durum daha iyi bitebilirdi."

Hunt silahına baktı. "Şunu alıp seni vurmalyım." "Melodramatik davranma, Hunt. Burası senin ofisin olsaydı sen de aynı şeyi yapardın."

Hunt silahını alıp kılıfına koydu. "Pusu kurulmuştu. Basit ve uluorta."

Şef elini uzattı. "İşin içine bir polis memurunun tekinin dahil olma ihtimalini ortaya atan şendin."

"Neye dahil olması ihtimalini?"

"Jarvis. Meechum."

Hunt kapıyı gösterdi. "Böyle mi düşünüyorlar? Bu konu hakkında mı konuşacaklar?"

"Kendimizi korumak zorundayız. Soruşturmayı ve departmanımızın saygınlığını korumalıyız. Bunun için, bizden olmayan, uzak ve tarafsız birilerini çağırmanız gerekir. Bu iş böyle halledilir."

"Kimi ikna etmeye çalışıyorsun? Beni mi yoksa kendini mi?"

"Bana bunlarla gelip timsah gözyaşları dökme. Eğer işin içine medyayı karıştırmasaydın bunların hiçbiri olmazdı. Adamlarını konuşurmamalıydım."

"Adamlarımın hiçbiri konuşmadı."

"Sen sorumlu dedektifsin, Hunt. Davaya dahil olan herkes senin sorumluluğundadır."

"Bu saçmalık."

"Tüm bu süreç boyunca Burton Jarvis ile bir polisin ilişkisi olduğunu iddia eden sen değil misin? Veledin gördüğü buydu, haksız mıyım? Notlarında da bu yazıyordu. Burton Jarvis'in evinde bir polis görmüş."

"Güvenlik görevlisi görmüş. Polis değil. Dün, Meechum'u yakaladığımızda bunu çözdük."

"Sen mi?"

"Ben mi ne?"

"Jarvis'in evindeki güvenlik görevlisi olduğunu sen mi düşünüp buldun?"

"Elbette."

Şef koltuğuna geri yaslandı. "Alışveriş merkezine gitmek kimin fikriydi?"

"Yoakum'un."

"Güvenlik görevlisini polisle karıştırabileceği kimin fikriydi?"

"Yoakum'un. Her ikimizin."

Şef parmaklarını masanın çizik yüzeyine vurdu. “Katherine Merrimon evinin önüne arabanın tekinin park ettiğini gördü. Birinin evi izlediğini ve bu aracın polis arabası olabileceğini düşündü.”

“Bu Meechum olmalı. Sedan araba kullanıyor.”

“Ama polis değil. Polis arabasını kullanan Yoakum.” “Kadın öyle bir izlenim edinmiş, hepsi bu.”

Şef koltuğunda öne eğildi. Gözlerini sıkımişti ve göz kenarları ise kırışmıştı. “Yoakum’un tündengelim mantık yürütmesi olmasa Meechum’u asla yakalayamazdın. Haksız mıyım? Seni alışveriş merkezine götüren Yoakum oldu.” “Madalya almalı.”

“Tabii bu mantık yürütme değilse işler değişir. Ya önceden biliyorsa?”

“Neyi biliyorsa?”

“Ya en başından beri Jarvis ve Meechum ile işbirliği içindeyse? İki değil de üç kişi çalışıyorlarsa?”

“Bu çok saçma,” dedi Hunt.

“Sürekli bunu söylüyorsun.”

“Johnny Merrimon’u bulmamız gerek. Bu pisliği hemen temizleyebilir.”

“Eğer seninle konuşursa.”

“Konuşacak,” dedi Hunt. “Bu sefer konuşacak.” “Öyleyse çocuğu bulunca beni ara. Ortaya çıktığı an ara. Jarvis’in evindeki kişinin Yoakum olmadığını söylediği an ESB’yi ararım. Bu arada, namlunun ucunda Yoakum var.” Hunt başını salladı. “Hâlâ yanlış geliyor.”

“Bir an için dur ve düşün. Burton Jarvis öldü. Meechum da Ken Hollovvay onu arayıp haber verdiği için yakasında olduğumuzu biliyordu. Korkuyordu. Meechum hayatta olsaydı konuşacaktı. Kirli bir polisi ele vermesi savcının gözünde puan kazanmasını sağlardı. Yoakum da bunu biliyordu ve Meechum’un bu yüzden ölmesini istedi.” Şef en sonunda ayağa kalktı. “Şimdi sana tekrar soruyorum. Temiz bir atış mıydı?”

“Yoakum’u tanıyorum.”

“İşi kişiselleştirmemen hakkında sana ne söylemiştim?” “John Yoakum’u tanıyorum.”

“Öyle mi? Gerçekten mi?” Şef bir süre bekledi. “Hafta sonları ne yapar? Tatillerde nereye gider?”

Hunt kabul etmek zorundaydı. “Bilmiyorum. Bu konularda konuşmazdı.”

“Hiç evlenmemiş. Neden acaba?”

“Konuyla alakalı mı?”

“Biliyorsun,” dedi şef. “Lanet olsun, hepimiz biliyoruz. Bunu yeterince sık söyledi zaten.”

Hunt kelimeleri biliyordu. Yoakum her zaman suç ne kadar acımasızca ihanet de o derece korkunç olur derdi. Karanlık insan kalbinin kanseridir.

Şef omuz silkti. “Belki de kendisi hakkında konuşuyordu.”

Çalışma alanı Hunt şefin ofisinden hışımla çıktığı anda kesilen kısık seslerle yankılanıyordu. Kapı öyle sert çarptı ki resim duvardaki yerinden kayd. Hunt bakışları ve spekülasyonları hissetti. Ağır bir hava hakimdi. Kimse konuşmadı, bir şey soran olmadı bu yüzden de Hunt bu görevi üstlendi. Odanın ortasında durdu, iki elini de kaldırdı. “Az önce olan, saçmalığın daniskasıdır. Medya, aileniz, kim ama kim sorarsa sorsun, bunu söyleyeceksiniz.” Etrafında dönüp yüksek bir sesle tekrarladı. “Saçmalığın daniskası.”

Bu iki kelime havada asılı kaldı. Cross dışında kimse göz teması kuramıyordu, o da sadece başını sallamakla yetiniyordu. Hunt içindeki öfke dolu sözleri yuttu. Yoakum burada arkadaş aramamıştı. Bunun için efor da sarf etmemişti. Tek başına yaşardı. Bir profesyoneldi. Ne olmuş? Bunda ne sorun vardı ki? İşini yaptı. Hayatını yaşadı.

Hunt arka kapıdan ayrıldı.

Nem asfalttan buharlamaya başlamıştı bile. Yalnız ağaçların yapraklarından yere damlalar düşüyordu. Tel örgünün öbür tarafında ağır ekipman titreyerek çalıştı ve duman attı. Park yeri mazot, çamur ve sıcak metal kokuyordu. Hunt aracına bindi, motoru çalıştırdı ve klimayı yüksek hızda açtı. Direksiyonu kavradığında soğuk hava yüzündeki tere çarpıp onu serinletirken Yoakum’un kelepçelerle dışarıya çıkartılmasını düşündü. Sonra Johnny’i ve Johnny’nin annesini düşündü. Cesetler çıkartılırken nehrin orada, ormanın içinde Yoakum’un nasıl durduğunu hatırladı. Ne kadar kızgın olduğunu, ne kadar iğrendiğini...

Yoakum ’un bu işle ilgisi olması imkansız.

Kesinlikle imkansız.

Vitesi geriye aldı, park yerinden çıkıp vitesi yine sürüş moduna getirdi. David Wilson’ın hurdaya dönen Land Cru-iser’mda Yoakum’un parmak izi olan kovanın bulunmasının mantıklı bir açıklaması olmalı. Eğer bu açıklama bir yerlerde varsa, Yoakum’un evinde olmalıydı. Hunt madalyonun öbür tarafını düşünmemeye çalıştı: Eğer Yoakum bir şekilde kayıp çocuklarla bağlantılıysa kanıt muhtemelen yine orada olacaktı. Hunt’ın anahtarı da arama izni de yoktu. Ama bunu kafaya takmıyordu. Ön pencereye atılacak bir taş iş görürdü. Ya da kapıyı levyeyle zorlamak... Bunun polis olmakla bir alakası yoktu. Bu arkadaşlıkla ilgiliydi. İnanç, güven ve şefin ihanetinin ardında kalan sıcak ve keskin yanıkla ilgiliydi. Davada ilerleme kaydedilmesine rağmen departmanı temiz ve iyi göstermek için Yoakum’u satmıştı. “Saçmalığın daniskası.” Hunt bıyık altından böyle fısıldıyordu.

Ama parmak izi...

Kafasını salladı.

Parmak izi kuvvetli bir delil.

Hunt trafiği yardı ve kasabanın diğer tarafına giden dört şeritli yola saptı. Yoakum’un mahallesi oldukça eskiydi. Yan yana dizili küçük evler, özenle düzenlenmiş bahçeler, beton kaldırımlar, insan kolu büyüklüğünde ağaç kökleri... Mahalle sık kullanılan bir güzergahta olmasına rağmen bakımlı, gölgeli ve sessizdi.

Hunt levyeyi kullanmaya karar verdi.

Önce sola, üç blok sonra da sağa döndü. Yoakum’un evi tek katlı, sivri çatılı ve eskimekten

gümüşe çalmış sedir rengi kiremit döşeliydi. Çiçek yataklarında parlak renkler parlıyordu. Çalılar geriye doğru kesilmiş, ağaçlar ise bakım görmüştü.

Evin önünde mavi bir kamyonet duruyordu. Üzerinde beyaz renkle iri iri üç harf yazılmıştı.

ESB.

Hunt yarım blok ötede aracını kenara çekti. Komşular bahçelerine çıkmıştı: Parlak sabahlık içinde yaşlı bir kadın, yaşlı erkekler ve daha iyi şeyler yapması gereken uzun saçlı birkaç çocuk... Her birinin yüzünde aynı ifade vardı: Şaşkınlık ve endişe. Yoakum'un evinin ön kapısından sırtında üç harf basılmış yağmurluk giyen adamların biri giriyor, diğeri çıkıyordu. Hunt Oliver'ı da, Barfield'ı da göremedi. Zaten fark eden bir şey de olmazdı.

ESB Yoakum'un evindeydi.

Ellerinde ise arama izni vardı.

“Beni öldürmeye çalıştı,” dedi Jack. “Sen de gördün. Tanrı aşkına. Şu koca pislik beni öldürmeye çalıştı.”

“Eğer öldürmek istese şimdiye ölmüş olurdu.” Johnny Freemantle'ın yanına çömeldi. “Kız gibi davranma.” “Dokunma şuna, Johnny. Ne yapıyorsun?” “Dokunmuyorum. Sakinleş.” Johnny Freemantle'a daha da yaklaştı. “Sadece hasta.” Freemantle'ın dudakları kıpırdıyordu. Johnny seçilebilir kelimeler çıktığını düşündü. Daha da öne eğildi.

“...Ev yanıyor... Anneciğim yanıyor...”

Johnny şimdi duymuştu.

“...Ev yanıyor... Anneciğim yanıyor...”

Kelimeler sönüp gitti. Johnny yukarı bakıp, “Duydun mu?” diye sordu.

“Hayır.”

“Hadi bana yardım et.”

“Boş versene.”

“İlacı ya da hastaneye ihtiyacı var.”

“Peki,” dedi Jack. “Eve gidip ambulansı arayalım. Bırak onlar ilgilensin.”

“Eğer ambulansı ararsak polise haber verirler ve ben de ne bildiğini öğrenemem.”

“Bırak da polisler sorsun. Onların işi bu.”

“Polisler onu cinayetten arıyor. Ayrıca Alyssa'nın öldüğünü düşünüyorlar. Soru falan sormazlar. En azından yeterince hızlı sormazlar.” Johnny Freemantle'm omzunu itti fakat koca adam kıpırdamadı.

“Peki ne yapmak istiyorsun?”

“Bilmiyorum tamam mı? Elimden geldiğince bunu gizli tutacağım. Sadece tek bir şansa daha ihtiyacım var. Biraz zaman, o kadar. Lanet olsun Jack, yardım et artık.”

“Peki. Ne yapmamı istiyorsun?”

“Ona göz kulak ol. Gidip aracı getireceğim.”

“Bu yirmi dakika sürer.”

Fakat Johnny çoktan gitmişti. Jack Freemantle'm çatlamış dudaklarına, kağıt kadar kalmış gözkapakları ardındaki gözlerine baktı. “Bu berbat bir durum,” dedi. Silahı aldı, Levi Freemantle'a doğrulttu ve yere oturdu.

Levi kara ateşler içinde yanıyordu. Yandığını biliyordu çünkü daha önce de alevler arasında kalmıştı. Yanan bir evin içerisindeydi ve saçları meşale gibi alev almış, annesi ise kollarındaydı. Evin neden yandığını ya da neden hâlâ içeride olduğunu bilmiyordu. Bu olay çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyordu.

Ama yanıyordu.

Cildinin altındaki acı çok fazlaydı.

Çok uzaktan sesler duydu ve onlara durumu anlatmaya çalıştı.

...Ev yanıyor... Anneciğim yanıyor...

Ama onu duymadılar. Kimse yardıma gelmedi.

Kimse gelmedi.

Cildi çok sıcaktı.

Yanıyordu...

Johnny bütün yolu koştu. Araca vardığında deli gibi nefes alıyordu. İçeri girip kapıyı kapattı. Anahtar parmakları arasından kayıyordu fakat motoru çalıştırmayı başardı. Durağan havayı mavi duman kapladı. Radyoda Incil'den metinler okunuyordu. Johnny ahıra sürdü, motoru çalışır bıraktı. Johnny ise kapıda durmuştu ve sefil bir haldeydi.

“Onu ayağa nasıl kaldıracaksın?”

Johnny cevap vermedi. Araçtan kamyonetten aşağı atladı, ahıra koşup Freemantle'ın yanında diz çöktü. İsmiyle seslendikten sonra koluna dokunup yukarı baktı. “Ateşler içinde yanıyor.”

“Hadi canım.”

“Hayır. Daha da kötüleşmiş. Alev alev yanıyor.” “...Anneciğim yanıyor... Ev yanıyor...”

“Ne diyor?” Jack daha da yakına eğildi. “Şunu duydun mu?”

Johnny yanan evi işaret etti. “Sanırım annesi şu yangında ölmüş.” Johnny adamın omzunu son bir kere daha itirdi, iyice sarstı. Dizleri sallandı o kadar. “Onu kamyonete tek başımıza bindirenleyiz.”

“Bir kere kendine geldi.”

“Yüzüne su atmalıyız.”

“Bu sadece filmlerde işe yarar.”

“Kahretsin,” dedi Johnny.

“Burada bırakıp defolup gidelim derim.”

Johnny başını iki yana salladı. “Beklemeliyiz.”

“Yeter artık, Johnny.”

“Aracı ben çaldım. Karan ben veririm.”

Böylece beklediler. Mavi duman havaya karışıyor, radyoda İncil’den metinler okunuyordu.

Hunt, Yoakum’un mahallesinden iki kere geçti. Her seferinde ESB’nin aracını görünce de denemekten vazgeçti. Jarvis’in yerinde neler olup bittiğini kontrol etmek için Cross’u aradı. Dört kere çaldıktan sonra telefon açıldı. “Evet. Adli tıp burada. İlk ceset bir saat içinde çıkartılmış olur. Bugün hepsini çıkartacağımızı düşünüyor. Belki öğleden sonra biter ama akşama iş kesin halledilmiş olur.” “Medyadan ne haber?”

“Olmasını umduğun gibi işte. Geliyor musun?” “Görülecek bir şey var mı?”

Cross duraksadı. Arka planda sesler duyuluyordu. “Henüz yok.”

“Olursa beni ara.”

Hunt telefonu kapattı. Kasabanın en fakir mahallesindeki bir dört yol ağzındaydı. Evler eskiydi ve duvarlarında çatlaklar vardı. Çamaşır iplerine gri atletler asılmıştı. Paslı, yağ tankerleri ve toprağın içinden çıkan granit blok temelleri gördü. En yakın evin altı, yıllardır dolan toprakla kapanmıştı. Hunt burada köpeklerin girip çıktığı ufak bir delik gördü. Yüz yıldır kasabanın bu tarafında kirasını mahsulleriyle ödeyen başarısız çiftçiler oturuyordu ve bu durum görünüşe de yansımıştı. Hunt geçmişte ortalıkta dolaşan adaletsizliğin gölgesi olan, fakirlik ve umutsuzlukla çevrelenen özgürlüğüne kavuşan kölelerin mezarlığından bir buçuk kilometre uzaktaydı.

Işık yeşile döndü.

Hunt hareket etmedi.

Zihninin gerisinde bir şeyler harekete geçmişti. Arkasındaki araba komaya basınca karşıya geçip hemen kaldırımın oraya park etti. Arkasındaki aracın sürücüsü gaza basıp motorunu patlatarak geçip gitti. Hunt aracın altında neon ışıklar, tekerleklerde dönen jantlar gördü. Arka cam ise çete renkleriyle süslenmişti. Kendini koruyan bir yüzde güven taşımayan bakışlar gördü. Hoparlörlerden bas ağırlıklı müzik yükseliyordu. Tüm bunlara rağmen Hunt görüntüyü zihninin derinliklerinden geri getirmeye çalıştı. Aklı geçmişe gitmişti.

Toprak kirasını hasatla ödeyen çiftçiler. Islak kıyafetler.

Gölgelikteki melesin pembe dili...

Aklından geçenleri iyice tarttı.

En sonunda da aradığını buldu.

Yoakum’u aramak için elini telefona uzattı fakat ortağının eyalet aracının arka koltuğunda Raleigh yolunu yarıladığını hatırladı. Onun yerine Katherine Merrimon’u aradı. Kadın telefona cevap verdi. Sesi umut dolu ama bitkin geliyordu. “Evdeysen seni görmem gerekiyor,” dedi Hunt.

Katherine’in sesine aniden canlılık geldi. “Johnny?”

“Henüz değil. Yanma geliyorum.”

Varması trafik yüzünden yirmi üç dakika sürmüştü. Katherine kısa kesilmiş, soluk bir kot, omuzlarından düşen kırışık bir gömlek ve sandalet giyiyordu. “Yorgun görünüyorsun dedi,” dedi Hunt. Öyle de görünüyordu. Gözleri iyice içeri çökmüştü. Cildi normalden daha açıktı.

“Ken sabahın üçünde geliverdi. Sonra da uyuyamadım.” “Buraya mı geldi?”

“İçeri falan almadım. Kapıya vurup birkaç çirkin söz söyledi. Sarhoştı. Havlamaya ihtiyacı vardı.”

Hunt’ın gözlerinin arkasına öfkeli bir dinginlik çöktü. Taciz edilen kadınların yalan söylerken nasıl göründüklerini bilirdi. “Onun için bahane üreteyim deme sakın.” “Ken’le başa çıkabilirim.”

Hunt sakinleşmeye çalıştı. Kadın savunmacı davranıyordu ve bununla baş etmenin daha iyi yolları vardı. “Johnny’nin odasına girmem gerek.”

“Tamam.” Katherine odaya kadar eşlik etti. Hunt ışığı yakıp Johnny’nin yatağına baktı. Aradığı şeyi bulamayınca da raflara bakmaya başladı. Kitap sırtlarını inceliyordu. “Burada değil.”

“Burada olmayan ne?”

“Johnny’nin elinde Raven Kasabası tarihi hakkında bir kitap vardı.” Elleriyle kitabın büyüklüğünü gösterdi. “Birkaç gün önce yatağın üzerindeydi. Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Hayır, yok. Önemli miydi?”

“Bilmiyorum. Belki.” Yürümeye başladı.

“Gidiyor musun?”

“Haberleşiriz.”

Kapıya vardıklarında Katherine adamın omzuna elini koydu. “Dinle. Ken hakkında söyleyeceklerim var... Korumacı olmanı takdir ediyorum. Eğer agresif olursa ya da tehdit etmeye kalkışırsa seni ararım. Tamam mı?” Omzunu hafifçe sıktı. “Ararım.”

“Öyle de yap,” dedi Hunt fakat zihninin içinde çarklar dönmeye başlamıştı bile. Katherine kapıda bekledi ve Hunt’ın arabası yola çıkana kadar da içeri girmedi. Hunt Polis Memuru Tyler’ı telefonla aradığında dikiz aynasından evi hâlâ görebiliyordu. “Katherine Merrimon’un evindeyim,” dedi.

“Neden şaşırmadım acaba?”

“Bir iyilik isteyeceğim.”

“Hakların tükeniyor ama.”

“Sorun Ken Holloway. Ofisini ve evini kontrol et. Onu bulup tutuklamayı istiyorum.”

Sessizlik oldu. Hunt kadının söylenenleri zihniyle tekrarladığını, olası dava hakkında düşündüğünü, bunun sonucunda muhasebe odasında doldurulacak evrakların içinde isminin nasıl geçemeyeceğini düşündüğünü biliyordu. “Sebebi var mı peki?”

“Adalete engel olmak. Meechum’a sorgulamak için geldiğimizi haber verdi. Gerekli evrakları

öğleden sonra dolduracağım ama onun hemen şimdi kodese tıklanmasını istiyorum. Sorun olursa üstlenmeye hazırım. Önemli olan o piçin içeri tıklanması.”

“Tutuklama kanunlara uygun mu?”

“Bir hafta önce böyle bir soruyu asla sormazdın.”

“Bir hafta önce bu soruyu sormam için hiçbir neden yoktu. “Yap işte.”

Hunt telefonu kapatıp merkezi aradı ve Raven Kasabası Halk Kütüphanesi’nin telefonunu aldı. Operatör numarayı söyledikten sonra bağladı. “Raven Kütüphanesi.” Ses bir adama aitti. Hunt ne istediğini söyledi ve telefonun diğer ucundan klavye sesleri geldi. “O kitap birine ödünç verilmiş.”

“Onu biliyorum. Elinizde başka kopya var mı?”

“Kontrol ediyorum. Evet bir kopya daha var.”

“Benim için ayırın,” dedi Hunt. “Adınız neydi?”

Hunt telefonu kapatıp kütüphaneye doğru yola koyuldu. Yoakum yakınlarında değildi. Jarvis’in yeri ise kontrol altındaydı. Geriye sadece Johnny kalıyordu. Çalıntı silahla evden kaçan darmadağın bir çocuk...

Özgürleştirilen köleler.

Freemantle.

Hunt bu ismi biliyordu çünkü Johnny’nin kitabında görmüştü. Sadece bir anlığına görmüştü ama şimdi mantığını anlıyordu: “John Pendleton Merrimon, Askeri Doktor ve Köle Karşıtı.” Yan sayfada başka bir paragraf vardı. Daha önce hatırlamıyordu ama şimdi aklına gelmişti.

Isaac Freemantle.

Ve bir de harita vardı.

Hunt gaza bastı. Sırtı sıcak deri koltuğa iyice yapıştı. Johnny Freemantle’ı nerede bulacağını biliyordu ve Freemantle kaçak bir suçlu, bir katildi.

Hunt sirenleri çalıştırdı ve ana caddeden yüz yirmi kilometre hızla gitmeye başladı. Kütüphanenin park yerine girince durdu, motorları kapatmadan dışarı fırladı. İki dakika sonra kitapla birlikte geri geldi. Başparmağıyla sayfaları tarayınca aradığı sayfayı buldu. John Pendleton Merrimon’un fotoğrafını inceledi: Geniş alın, ağır ve kaslı bir vücut. Ağır siyah bir takım giyiyordu ve siyah gözleri dışında Johnny’e benziyordu.

Özgürlüğü temsil etmesi için Freemantle soyadını alan Isaac hakkında yazılanları okudu. Onun da bir resmi vardı. Kaba elbiseler içinde, kovboy şapkası takan iri yarı bir adam. Devasa elleri ve yer yer ak düşmüş seyrek sakalları vardı. Johnny Hunt’a Freemantle’ın yerli soyadı olduğunu söylemişti. Şimdi fotoğrafa bakınca Flunt Isaac Freemantle’da çok az da olsa yerli izleri görebiliyordu. Muhtemelen gözlerle ilgili bir şeydi. Ya da yanaklarındaki çıkıntı...

Yan sayfanın tamamına harita çizilmişti. Nehir, bataklık ve üç tarafı su olan bir kara girintisi vardı.

Gizli Gölgecik.

Hunt haritayı torpido gözündeki haritayla karşılaştırdı. Gizli Gölge, her neyse artık, kasabanın en ücra köşe-sindeydi. Orada orman, bataklık ve nehirden başka bir şey yoktu. Freemantle'ın telefon, elektrik ya da su kaydı olmadığı için bu bilgi anlamsız olabilirdi. Ne de olsa bir buçuk yüz yıl öncesine dayanıyordu. Fakat Hunt'm çocuğa ihtiyacı vardı.

Hunt aracı vitese taktı.

Gizli Gölge için önce kuzeye gidip sonra da batıya dönecekti.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Memur Taylor ilk önce Ken Holloway’ın ofisine gitti. Şehir merkezinden geçip Hollovvay’ın ofis binasının önündeki büyük araç parkına girdi. Yavaşça hareket edip üzerinde altın harfler olan Escalade’i aradı, bulamadı. Polis arabasını binanın önüne park eden Taylor kemerini kontrol edip büyük cam kapıdan içeri girdi. Kemerin kalçasındaki duruşundan hoşlanıyordu. Ciddi metal... Ağır iş görecektir ekipmanlar. Taylor polis olmayı da, rozetle gelen otoriteyi de seviyordu. Asla buruşmayan mavi üniforma... Hızlı araç sürmekten de, kötü insanları tutuklamaktan da hoşlanıyordu.

Ayakkabıları cilalanmış mermer zeminde ufak gıcırtilar çıkartıyordu.

Resepsiyon masasının öteki tarafında bir kadın oturuyordu ve Taylor kapıdan geçip de büyük boşluk boyunca yürürken bakışlarını üzerinde hissetti. Zengin kıyafetler içindeki genç kadının yargılayıcı bakışları ve kendini üstün gören bir konuşma şekli vardı. “Evet?” dediği anda Taylor kadından nefret etti.

“Buraya Ken Holloway’le görüşmek için geldim.” Söylediğimi bir daha tekrar ettirme havası taşıyan polis tonlamasıyla konuşmuştu.

Resepsiyon görevlisi tek kaşını kaldırdı. “Hangi konuyla alakalı olarak?”

“Onu görmek istememle alakalı olarak.”

“Anlıyorum.” Dudaklarını ısırıldı. “Bay Holloway bugün burada değil.”

Taylor not defterini çıkartıp yazmaya başladı. “İsminiz?” İnsanlar not defteri ve kalemden nefret ederdi. Polis tarafından kayıt altına alınmaktan hoşlanmazlardı. Görevli isteksiz bir şekilde ismini söyleyince Taylor notunu düşü. “Bay Hollovvay’ın içeride olmadığını mı söylüyorsunuz?”

“Evet. Yani, hayır. Burada değil.”

Görevli boyun eğmişse de Taylor otoritesini kullanırken gülümsemedi. Çok az konuştu ve yüzüne hiçbir ifade takınmadı. “Bay Holloway’i en son ne zaman gördünüz?”

“Dün bir ara çıktı ve bir daha da gelmedi.”

“Binadaki diğerleri bu dediklerinizi doğrulayacaklar mıdır?”

“Öyle inanıyorum.”

Taylor girişi dikkatle inceledi: Sanat eserleri, tabelalar, asansör. Masaya bir kart bıraktı. “Bay Holloway geldiğinde lütfen bu numarayı aramasını sağlayın.”

“Peki, hanımefendi.”

Taylor göz temasını sürdürdü, sonra tek eli vinil kemerde yavaş ve düzenli adımlarla girdiği yerden dışarı çıktı. Arabaya bindiğinde bilgisayardan Ken Holloway adına kayıtlı araçların listesini aldı. Escalade’e ek olarak Porsche 911, Land Cruiser ve bir de Harley Davidson vardı. Taylor otoparka bir kere daha göz attı ama bunların hiçbirini göremedi. Resepsiyon görevlisinin isminin yanına bir not düşü: Muhtemelen doğruyu söylüyor.

Holloway’ın evi kasabanın zengin kısmındaki büyük golf sahasının içindeydi. Buraya özel bir yoldan gidiliyor, taş ve sarmaşıktan yapılmış saray gibi bir kulüp evinin etrafından dolanmak

gerekiyordu. Bu sokaktaki evlerin hiçbiri iki milyon dolardan ucuz değildi ve Holloway'inki en büyük evdi; dört dönümlük bir arazinin ortasındaydı. Evin önündeki yolun üzerinde, elinde fener tutan ve cömertçe gülümseyen özel kıyafetler giymiş kulüp üyesi bir erkek heykelinin yanından geçti.

Taylor aracından inip uzun merdivenli geniş verandaya doğru yürüdü. Giriş kapısı açıktı. İlk başta sessizlik içinde öten kuşları duydu fakat sonra uzaklardan bir ağlama sesi geldi.

Bir kadın.

İçeride.

Taylor'ın eli silahının kabzasına indi. Deri kilidi açıp bir adımını attı. Girişte, piyanodan arta kalanların yanında yerde duran bir balta gördü. Kesici kısmı kıymık içindeydi. Darbeler klavyeyi parçalamış, fildişi tuşlardan biri halının üzerine kadar fırlamıştı. Geri kalan her şey mükemmel görünüyordu.

Taylor telsizin tuşuna bastı, bulunduğu yeri söyleyip destek istedi. Sonra silahını çekti, kendini tanıttı ve eşikten içeri girdi. Likör kokusu aldı. Sehpanın üzerinde açık şişeler duruyordu. Biri boşalmış, diğeryse yarıya kadar gelmişti.

Ağlama sesi evin derinliklerinden geliyordu. Ağlayan kişi muhtemelen mutfaktaydı. Ya da yatak odasında. Taylor kemer biçimli kapıdan geçip oturma odasına girdi.

Sağa dönünce kanepenin üzerinde bir ayna gördü. Kokain gibi görünen beyaz bir madde düzenli sıralar haline sokulmuştu.

Piyanonun merkezindeki kablolar etrafa saçılmıştı. Kadını oturma odasının öteki tarafındaki kısa holde buldu. Muhtemelen on dokuz yaşında, esmer tenli, yapay sarı saçlı ve mükemmel cilde sahip genç bir kızdı. Dişleri çarpık fakat bembeyaz, elleri kaba ve kırmızıydı. Yere oturmuş ağlıyordu. Taylor kızın gözlerinin masmavi olduğunu gördü. "O hiçbir şey yapmadı. Bir şeyim yok." Kızın aşağı doğru aksam vardı. Taylor fakir kum tepelerinde büyümüşü ve onun gibi düzinelerce kız tanımişti. Eğitimsiz, güzel ve daha iyi bir yer bulmak için çaresizce çırpınan...

"Ayağa kalkabilir misin?" Taylor elini uzattı. Kız hizmetçi üniforması giyiyordu. Sağ omzu yırtılmış ve gömleğinin düğmeleri kopmuştu. Tek yanağı kıpkırmızı kesilmişti ve kolunun yumuşak kısmında öfkeli parmaklardan kalan izler vardı. "Tek başına mısın?"

Kız cevap vermedi.

"Bunu sana Ken Holloway mi yaptı?"

Kız başını evet anlamında salladı. "Bana Katherine dedi. Benim adım bu değil."

"Adın ne peki?"

"Janee. İki 'E' ile yazılıyor."

"Tamam, Janee. İyi olacaksın ama bana burada neler olduğunu anlatman gerekiyor." Taylor yırtılan elbiseye, kopan düğmelere baktı. Sesi kibar çıkıyordu. "Sana tecavüz mü etti?"

"Hayır."

Bunu söyleyiş şeklinde garip bir tını vardı. Tereddüt. Kurnazlık. "Bay Holloway ile ilişkin var

mi?”

“Ne demek istediniz?”

Taylor cevap vermeyince Janee başıyla onayladı. “Bazen. Çok kibar olabiliyor, bilirsiniz. O, şey, çok zengin.” “Onunla cinsel ilişkiye girdin mi?”

Başını evet anlamında sallayıp tekrar ağlamaya başladı. “Sana saldırdı mı?”

“Sonrasında saldırdı,” dedi kız.

“Devam et.”

“Bazen bana hoş şeyler veriyordu. Çok hoş şeyler de söylüyordu.” Burnunu çekti. “Ne demek istediğimi anladınız mı? Bir centilmen gibi.” Başını sallayıp tek gözünü sildi. “Bana başkasının ismiyle seslendiğini ona söyleme-meliydim. Bana inanmadığını söyledi ama onu o şekilde yakalamamdan hoşlanmamıştı. Bilmemi istemiyordu.” “Sana Katherine dedi. Soyadı kullandı mı peki?” “Duyduğum kadarıyla kullanmadı. Piyanoyu gördünüz mü?”

“Evet.”

“O kadar çılgına döndü işte. İsmi duyunca şalteri attı. Birisine söylersem sıradakinin ben olacağımı söyledi.” Dudaklarını sıktı ve boyanmış sarı saçları gözlerinin önüne düştü. “Bir keresinde bana iPod vermişti.”

“Janee...”

“O çok kötü birisi.”

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Levi yanıyordu. Ön kapıya koşarken anneciğinin tutuşan saçları yüzünü ateşten pençelerle tırmalıyordu. Camı yanıyordu. Çılgılık atarak ön kapıdan dışarı fırladı ve verandaya düştü. Ev arkalarında yıkılırken etrafını saran zifiri karanlık haricinde kalan her şey alevler içerisindeydi. Levi cehennemde yanıyor olabileceğini düşündü. Kötü bir şeyler yaptığını biliyordu fakat bunu daha sonra yapacaktı, öyle değil mi? Şimdi yapmamıştı. Anneciği alevler içinde yanarken yapmamıştı. Kafası karışmıştı ve korkuyordu.

Cehennem kadar sıcaktı.

Sonsuza kadar sürecek kadar da büyüktü.

Ama ev şimdi yanıyordu ve Levi buranın neresi olduğunu biliyordu. Bulunduğu tek yer... Hayatı boyunca burada yaşamıştı ve hiç ayrılmamıştı. Anneciği dışarıda acıdan başka bir şey olmadığını söylemişti. Dışarıyı Levi gibilere göre bir yer değildi. O yüzden de kalmıştı. Ve işte buradaydı. Bahçesinde yandığı yuvasında...

...ve ölüyordu.

Etrafta karga olup olmadığını görmek için gözlerini açtı.

Ahırın içini günışığı doldurmuştu.

“Kendine geliyor.” Johnny Freemantle’ın yüzüne eğilince adam gözlerini kırparak açtı. Gözlerinde şaşkınlık ve korku vardı. “Sorun yok,” dedi Johnny. “Seni kamyonete götürmem gerekli. Ayağa kalkabilir misin?”

Freemantle gözlerini kırptı. Yaralı yüzündeki büyük yaranın içinde çamur vardı. Önce çatıya sonra da kapıya baktı. “Sorun yok,” dedi Johnny. Freemantle’ın sağlam koluna girip ayağa kalkmasına yardımcı olmaya çalıştı.

Kelimeler birbirine karışıyor, hiçbir anlam ifade etmiyordu fakat beyaz çocuğun siyah ve derin gözlerinde iyilik vardı. Levi o gözlerle baktı ve kendini neden iyi hissettirdiklerini merak etti. Daha önceden görmüş gibi, güvenmeliymiş gibi geliyordu. Doğrulunca acı da ateş gibi tünelin içinde üzerine akmış gibi hissetti. Kafası hâlâ karışık ve korkusu da geçmemişti. Derken, yüksekteki dondurucu bir yerden akın akın soğuk hava esmeye başladı. O anda tekrar duydu.

O sesi.

Tanrı’nın sesini.

O kadar net ve güçlüydü ki az daha ağlayacaktı.

“Neden böyle gülümsüyor?” Freemantle’m gözleri sımsıkı kapanmıştı ve öyle geniş gülümsüyordu ki neredeyse dudaklarındaki çatlaklardan kan gelmeye başlayacaktı. Jack geriye adım attı.

“Belki de İncil’den okunan metinlerden hoşlanıyordur. Kim bilir? Onu kamyonete bindirelim yeter.” Jack uzak dururken Johnny ayağa kalkmasına yardım etti. Johnny bagaj kapısını yukarı doğru açınca Freemantle oturup geriye gitti. “İyice içeri gir,” dedi Johnny.

“İyice içeri gir.” Fısıltı gibi bir ses çıktı.

“Bu gülüşte ters giden bir şeyler var,” dedi Jack.

Freemantle sırtını yaslamış, dizlerini kendine çekmiş ve kollarını göğsünde birleştirmişti. Geniş ve neşeyle gülümsüyordu. Masum. Kelime Johnny'nin zihninde belirdi. Saf “Kamyonete bin,” dedi. Jack araca binince kapıyı kapattı ve sırtını kapı koluna verdi. Böylelikle arka pencereden Freemantle'ı görebilecekti. Johnny direksiyonun başına geçti.

“Dudakları kıpırdıyor,” dedi Jack.

“Ne söylüyor?”

Jack arka pencerenin kilidini açıp araladı. Freemantle'ın sesini duyabilmek için radyoyu da kapattı.

“Karga yok.”

“Pencereyi kapat,” dedi Johnny ama hâlâ sesini duyabiliyorlardı.

“Karga yok.”

ELLİNCİ BÖLÜM

Cross aradığında Hunt iyice kuzeye gitmişti. İkinci çalışta cevap verdi. “Elinde ne var?”

Telefonda bir an sessizlik oldu, parazit duyuldu, sonra da Cross konuşmaya başladı. “Buraya gelsen iyi olur.” Bir sessizlik daha oldu. Sesler arka planda belirsizleşmeye başladı. “Ne var?” diye sordu Hunt.

“İlk ceset az önce çıkartıldı.”

“Alyssa’nın cesedi değil.” Hunt içindeki gerginliğin yayıldığını hissetti.

“Alyssa değil.”

“O zaman-”

“Alyssa’nın babasının.” Bir nefes aldı. “Johnny’nin babasının.”

Hunt yolun kenarına çekti. Tekerlekleri mıcırın üzerine gelince araç sallandı. “Emin misin?”

Cross cevap vermedi. Arka planda Hunt yükselen sesler duydu. Bağırانlar arasında Cross da vardı. “Muhabir giremez. Muhabir giremez. Şunu buradan çıkarın. Şimdi. Çıkarın dedim.”

“Cross?”

Cross telefona geri döndü. “Duydun mu?”

“Evet.”

“Buraya gelsen iyi edersin.”

Hunt dar yola baktı. Yol ileride ısıdan eğilip bükülüyor ve uzakta eski püskü bir kamyonet yan yoldan ana yola çıkıyordu. Üst tarafı sabit dururken alt tarafı sıcaklık yüzünden dalgalanıyormuş gibi geliyordu.

“Dedektif Hunt...”

Johnny’nin babası.

“Dedektif?”

“Bekleyin,” dedi Hunt. “Yoldayım.”

Direksiyonu iyice kırıp yola geri çıktı. Az önce söylenen şey bir anlam ifade etmiyordu.

Spencer Merrimon ölmüştü.

Katherine ’in kocası.

Ölmüştü.

Hunt güneşin altında göz kırptı. Bu hiçbir anlam ifade etmiyor diye düşünürken bir anda kafasındaki taşlar yerine oturdu. Hunt durumu anladığı anda boğazını acıma ve keder doldurdu. Başını iki yana salladı. Arkasındaysa asfalt metal gibi bulanıklaşırken kamyonetin teki bu bulanıklığın içinde yok oluyordu.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Freemantle hâlâ konuşuyor, sesi motor ve rüzgar sesine rağmen duyuluyordu. Aynı kelimeleri durmaksızın tekrarlıyordu. “Bu adam ödümü koparıyor.” Jack radyoyu açıp tuşlara var gücüyle basmaya başladı. Bulduğu bütün kanallarda ya İncil’den parçalar okunuyor ya da vaaz veriliyordu. Arkadaşı kanal ararken Johnny Freemantle’ın nefes verişleri arasında, “...kapa çeneni, kapa çeneni...” dediğini duyabiliyordu. Bunu da çılgın gibi, korkmuş gibi söylüyordu. Jack kanal tuşlarını bir uçtan diğer uca denedi. “Bir bok yok.” Radyoyu kapattı, arkasına yaslandı. Johnny anayola doğru sürüyordu. İleride Jack metal kapıyı açtı, araç geçince de kapattı. Tek gözüyle Freemantle’a bakıyordu fakat adam artık sabit duruyordu ve konuşmayı da kesmişti. “Yine bayıldı.”

Johnny arkaya bir kere bakıp vitesi attı. Tekrar asfalta çıktı. Yol önlerinde sırtında san çizgiler olan bir yılan gibi uzanıyordu. İleride, yolun yan tarafına bir araç park etmişti. Araç geri dönüp geldiği yöne doğru hızla ilerlemeye başlamasa Johnny sıcaklıktan bulanıklaşan yolda belki de göremeyecekti. “Seni bir yerde bırakmamı ister misin?”

Bunun düşüncesi bile Jack’i baştan çıkarmıştı. Bu yüzden Johnny arkadaşının değişen yüzünü ve sağ eliyle kapı koluna sertçe vurarak tuttuğu ritmi fark etmemiş gibi yapmaya çalıştı. Eğer çıkmak istiyorsa, çıkmalıydı da. Fakat Jack cevap verdi. Konuşarak omuz silkinişti sanki. “Hâlâ erken.”

İşte olay buydu.

Jack hâlâ bu işin içindeydi.

Boş arazilerden geçip tekrar kasabaya döndüler, eski malikaneleri ve golf sahalarını geçtiler, sonra da Johnny’ının evinin arka taraflarına çıkan boş arazilere doğru sürmeye başladılar. Johnny uzun çam ağaçları arasındaki dar boşluğu buldu ve toprak yola girdi. Jack başka bir bahçe kapısı açıp kapattıktan sonra terk edilmiş tütün çiftliğine doğru yol aldılar. Sıra sıra cılız ağaçları geçip yol ayrımına vardılar. Yol önce aşağı inip sonra yukarı çıktı. Tütün ambarı önlerine çıkmıştı. Johnny dönüp kapıya yaklaştı ve kamyoneti durdurdu.

Çatıda tek bir karga duruyordu. Ağzını açınca yanına iki karga daha kondu. Johnny yanındaki arkadaşının gerildiğini hissetti. Jack tişörtü altında duran gümüş haça dokunuyordu. “Rahatla.” Jack yukarı bakabilmek için ön cama doğru eğildi. Çatıya beşinci bir kuş daha kondu. “Tarlalarda kendi kendine yetişen darılar var,” dedi Johnny. “Yaban mersini de var. Bu kargalar bir anlam ifade etmiyor.”

“Önceden şunları gördün mü hiç? Burada öylece dururken?”

Johnny kuşları inceledi. Kargaları bunun gibi ambarın üzerinde hiç görmemişti. Öylece duruyorlardı. Bilye gibi duran gözlerini kamyonete dikmişlerdi ve tüyleri siyah çim gibi parlıyordu. “Sadece kuşlar,” dedi ve kapıyı açtı. Yerden aldığı taşı çatıya atıp kuşların birkaç metre ötesini vurdu. Kuşlar birkaç saniye daha bakmaya devam etti. Johnny yerden bir taş daha aldığındaysa toplu olarak kalkıp uzaktaki bir ağaca kondular. “Gördün mü?”

Jack araçtan indi. Bagaj kapağını açıp Freemantle’ı dışarı çıkarttılar. Adamı ambarın zeminine yatırmaları birkaç dakikalarını aldı. “Daha da kötü kokuyor,” dedi Jack. “Ateşi hâlâ yükseliyor.”

“Şimdi ne yapacağız?”

Dışarı çıktılar. Etraftaki ağaçlar rüzgarda sallanıyordu ve iki gece önce ateşyaktıkları yerde siyah bir iz vardı. “Bizim ev şu iki ağacın arasındaki büyük kayanın arkasında. Dereyi geçtiğinde karşına çıkar.”

Ambarın içinden Freemantle’ın sesi duyuldu. “Dereyi geçtiğinde karşına çıkar...”

Çocuklar beklediye de Freemantle başka bir şey demedi. Ambarın karanlığında sessizce uzanıyordu. “Annenle mi konuşacaksın?”

Johnny Freemantle’a baktı. “Yapacak başka bir şey aklıma gelmiyor. Belki o da Dedektif Hunt’la konuşur. Bilmiyorum, dostum. Annem orada değilse temiz su ve yiyecek getiririm. Bulabilirsem ilaçları da unutmam. Freemantle ile konuşmak için sadece bir dakikaya ihtiyacım var.”

“Bu düzgün bir plan değil, Johnny.”

Omuz silkti. “Eğer kısa zamanda bir şey yapamazsam ambulansı, polisi, neyse işte, herkesi ararız.”

Jack spor ayakkabısının burnunu hâlâ nemli olan toprağa soktu. “Ya ölürse? Bu büyük bir olay, dostum.”

Johnny ambarın içine baktı fakat bir şey söylemedi.

“Ya ben?” dedi Jack. “Ne yapacağım?”

“Birinin burada kalması gerek.”

“Seninle gelmek istiyorum.”

“Hayır.”

“Nasıl olsa uyuyor, Johnny. Ya başına bir şey gelirse? Sana yardım edecek kimse olmayacak.”

Jack mantıklı konuşuyordu fakat Johnny aslında arkadaşının korktuğunu biliyordu. Kamyonetten silahı alıp Jack’e uzattı. “Sana ulaşamayacağı mesafede dur yeter,” dedi.

Silahı alan Jack ambarın içine baktı ve zorla yutkundu. “Bana borçlandın,” dedi. “Bunu hatırlamanı istiyorum.” Ama Johnny yürümeye başlamıştı bile. Jack arkadaşının ağaçların arasında kayboluşunu izledi, sonra ambara döndü ve içeri girmek için tüm iradesini kullandı.

İki dakika sonra karganın teki çatıya kondu.

Sonra yanına bir tane daha geldi.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Hunt ciddi bir olay yaşamadan muhabirlerin yanından geçti. Belki de yüzünün aldığı şekil bu kolaylığı sağlamıştı. Belki de mavi üniformalı polislerden oluşan duvar dikkatlerini dağıttığı için rahat geçmişti. Muhabirin teki bir kere bu hattı geçmişti. Eğer bu bir kere daha yaşanırsa birileri soru sorulmadan işten atılacaktı. Hunt bununla bizzat ilgilenecekti.

Hâlâ nemli ve süngerimsi duran ormanın zeminine çok az güneş değiyordu. Hava oldukça nemliydi. Hunt yokuşu hızla indi.

Olay yerinin yanında durduğunda havadaki farklılığı hissedebiliyordu. Yetişkin bir ceset bulmak beklenmedik bir dunundu ve kimse ne yapacağını bilmiyordu. Johnny'nin babası olayı bir sonraki seviyeye taşımıştı.

İnsanlar işlerine devam ediyordu.

Hunt, Chapel Hill'den gelen iki adli tıp uzmanının yeni bir mezar üzerinde çalışmaya başladığını gördü. Bir sonraki cesetle ilgileniyorlardı. Hunt onlarla pek haşır neşir olmadı. Sağ tarafta ayakta duran gergin insanların hemen yanında, yokuşun etkisiyle hafif yan duran iki buçuk metre uzunluğunda portatif bir masa gördü. C'ross. Şef. Raven Kasabası adli tıp uzmanı olan Trenton Moore. Üçü de Hunt'a bakıyor, yanlarına gelmesini bekliyordu.

Yerdeki ceset torbası diğerlerinden daha uzun duruyordu.

Ve daha da doluydu.

Hunt ileri yürüdü, ceset torbasına bir buçuk metre kala durdu ve dizlerinin üzerine eğildi. Spencer Merrimon'u, eşi için nasıl dik durduğunu, suçluluk duygusuyla mahvoluşu-nu ve bu durum onu içten içe öldürmüyormuş gibi yapışını hatırlıyordu. Bir eli daima oğlunun omzundaydı ve kızını eve getirmek için çalışanlara usulca teşekkür ederdi. Hunt adamdan hoşlanmıştı. Hatta belki de saygı duymuştu. "Bu o mu?"

Bütün gözler torbaya döndü. "Öyle olduğunu düşünüyoruz."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Buraya baksana," dedi şef.

Hunt ayağa kalkınca hep beraber portatif masanın başına geldiler. Ortasında destek ayağı olan parlak metalden bir masaydı. Üzerine alet edevatlar konmuştu: Laptoplar, fotoğraf makinesi çantası ve tripod, bir iki not defteri, lateks eldiven kutusu. Birkaç eşya plastik kanıt poşetine konmuştu. Şef kirli cüzdanı gösterdi. "Bu, cebinden çıktı. Cırt cırtlı ve naylondan yapılmış. Bu sayede içindekileri iyi muhafaza etmiş." Cüzdanın hemen yanında içindekiler duruyordu ve her biri kendi kanıt çantasına konmuştu. Ehliyet. Kredi kartı. Kirlenmiş faturalar ve kağıt paralar. Temizlikçinin verdiği kağıt. Eskiden katlı durduğu halde şimdi açılmış birkaç kağıt. Hunt Katherine'in ve çocukların bir fotoğrafını gördü. Bu da kirliydi fakat yüzler tanınabiliyordu. Johnny utangaç görünüyordu fakat Katherine ışık saçıyordu. Aly-ssa da öyleydi. "Yüce Tanrım," dedi Hunt.

"Adli tıp uzmanlarına dış kayıtlarını inceleteceğiz ama cesedin ona ait olduğundan şüphe etmemizi sağlayacak bir sebep göremiyorum."

“Doktor?” Hunt Trenton Moore’a bakıyordu.

“Ceset erkek ve uygun yaşta.”

Hunt geriye kalan bayraklara baktı. Adamlar kayıp bir ruha ait yarı açılmış mezarın başındaydı. Bu mezarların birinin Alyssa Merrimon’a ait olması artık daha büyük bir olasılıktı. Masaya geri dönüp cüzdanda bulunanları incelemeye başladı. Faturalara baktı - önemsizlerdi - sonra da iki ufak kağıda baktı. Bunlar o kadar fazla katlanmışlardı ki kenarları artık yıpranmıştı. İlkinde çocuk çizimi vardı. Çöp adam, ufak bir çocuğun elini tutuyordu. Eğri büğrü bir yazıyla, “Babişkomu seviyorum,” yazılıydı. Alt köşesinde ise, “Alyssa, altı yaşında,” yazıyordu.

Hunt diğer kağıda baktı.

“Adresler,” dedi Cross. “Merkeze gittiğimizde kontrol edeceğiz.”

Hunt dokuz adres gördü. El yazısı kötüydü fakat okunabiliyordu. İsim ya da telefon numarası yoktu. Adresler... Hunt Spencer Merrimon hakkında düşüncelerinde haklı olduğunu söyleyen soğuk bir ürperti hissetti. Cesedi neden buradaydı? Nasıl olduğu bir şekilde öğrenilirdi ama neden öldürülmüştü? Hunt bu adresleri biliyordu. Yanlarında yazan isimleri de biliyordu.

Kayıtlı cinsel saldırı suçluları.

Kötü olanlar.

Cross ceset torbasına baktı. Tıraş olmamıştı ve dudaklarını aşağı bükmişti. “Bu Merrimon soyadlı elemanın kaçtığını düşünüyordum.”

“Hayır.” Hunt kağıdı masaya koydu.

“Eşi onu ölesiye suçlayınca kasabadan çekip gittiğini düşünüyordum.”

Hunt sığ mezarlarla dolu alana yeniden baktı. Çocuğun çizdiği resmi eline aldı. Kırmızı pastel boyayla yapılmıştı. Boşluklarda şekilsiz kalpler asılı duruyordu. “Hayır,” diye tekrarladı. “Bu adam yanlış kapıyı çalmış.” Etrafa salt sessizlik hakim olurken Hunt’ın kalbi saygıyla doldu. “Bu adam kızını ararken öldü.”

ELLI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Johnny ormana adımını atar atmaz aniden tükendiğini hissetti. İlk başta kararlıydı ve odaklanmıştı. Derken Jack de ambarla birlikte gözden kaybolunca kendini aç, bitkin ve garip bir şekilde dikkati dağılmış bir halde buldu. Beklemediği yerlerde viraj yapan patikadan gitti, düz olması gereken yokuşlardan çıktı. Doğru patikayı takip ediyordu fakat yanlış yerden gidiyormuş gibi geliyordu. Önce sıcak bastı sonra da üşüdü. Ağaç dalları etrafta sallanırken dere hızla akıyordu. Çamurda iki kere kaydı, suyun kenarına gelince eğildi, avuçlarına aldığı suyu yüzüne çarptı.

Eğildiğinde daha iyi hissediyordu.

Ağaçların ardında evinin kirli boyası göz kırpmaktaydı.

Dedektif Hunt telefonu çaldığında yokuşun yarısını tırmanmıştı. Arayan Memur Taylor'dı. Yürürken konuşmaya başladılar. Memur, Ken Holloway'i anlattı: Piyanoya verdiği hasarı, temizlikçi kızı fiziksel taciz edişini. "O, Johnny'nin taşla vurduğu piyano, haksız mıyım?"

"Evet."

"Şey, artık harap olmuş durumda."

Hunt zor nefes alıyordu. Basık ve nemli hava ciğerlerine baskı yapıyordu. "Temizlikçi kızın durumu nasıl? Ağır yaralanmış mı?"

"Hayır," Dedektif Taylor. "Bu bir mucize. Burayı görmelisin."

"Kötü mü?"

"Adam sınırı iyice aşmış. Alkol ve muhtemelen kokain. Temizlikçi kıza Katherine demiş."

"Ve?"

"Kızın adı bu değil."

"Ah, kahretsin."

"Aynen."

"Saldırı suçlaması yapıp derhal telsizle tüm birimlere haber ver. Başkasına zarar vermeden yakalayalım. Ve bana bir iyilik yap. Katherine Merrimon'u arayıp evden ayrılmasını söyle. Merkeze gitsin. Onunla orada buluşurum. Konuşmam gerektiğini ve çok önemli olduğunu söyle."

"Bir de o var."

"Ne?"

"Çoktan denedim."

Hunt kötü haberin geldiğini hissetti.

"Ev telefonuna cevap veren yok."

Johnny ağaçların arasından sıyrılıp arka bahçede duran teneke çatı kaplamasının üzerine atladı. Ayağının altında sallanan metal o kadar sıcaktı ki Johnny'nin ayakkabılarının kauçuk tabanından bile hissedilebiliyordu. Toprağa adım attığında metal çatı ses çıkarttı. Evin arka kısmına yaklaşan Johnny

pencereleri kontrol etti. Odası boştu, camı kilitliydi. Annesinin odası da aynı durumdaydı. Karanlık ve yatak karışık çarşaf yağmı gibi duruyordu. Açık kapıdan gölgeler içinde eskimiş alçı panel holü gördü. Evin köşesinden dönüp ön tarafa geçti.

Ken'in Escalade'i bahçede duruyordu. Bahçe yolunda değil, tam olarak bahçenin ortasında duruyordu. Sıra halinde duran çalılar ezip bahçedeki tek ağaca bindirmişti. Ön çamurluk hasar görmüştü ve aracın yan tarafında yarım metrelik derin bir çizik vardı. Sürücü kapısı ardına kadar açıktı ve sağ tekerlek verandanın ilk basamağına dokunuyordu. Johnny elini kaputa koydu. Hâlâ sıcaktı.

Ev tamamıyla kapalıydı fakat yine de ıgıgı yeterince net bir şekilde duydu.

Annesi.

Johnny basamakları ikişer ikişer çıktı.

Jack'in sağlam eli kabzada, ufak eli ise namludaydı. Yerde yatan, uykusunda yer değiştiren ve ciğerleri inip kalkarken her nefes alışında mırıldanan Freemantle'a bakıyordu. Durağan sıcak havada koyu bir yağındı.

Kargalardan korkan bir katil.

Rüyasında konuşan bir deli.

Tanrı biliyor.

Rüyasında bile bunu söylemeyi kesmemişti.

Jack sıcak çeliği yanağına bastırdı. Johnny neredeydi? Neden geri gelmemişti?

Tanrı biliyor.

Bunu söylemeyi bir türlü kesmiyordu.

Johnny kapı koluna dokunduğu anda kapı içeriden hızla açıldı. Güç beklenmedik ve çok fazlaydı. Johnny ister istemez içeri adım alıp eve girmiş bulundu. Annesi yerdeydi ve elleri arkasından telle bağlanmıştı. Annesi adını haykırdığında Hollovvay Johnny'nin boğazına yapıştı. Adamın büyük elleri ve iri parmakları vardı. Johnny nefes alamıyor, konuşamıyordu.

Hollovvay tekme atarak kapıyı kapattıktan sonra Johnny'i sürüyerek odanın ortasına getirdi. Johnny parmaklarla boğuşurken yüzüne sıcaklık bastı ve gözlerinde basınç oluştu. Annesi yine ismini haykırdı. Adam onu yukarı kaldırıncaya Johnny yüzündeki nefreti gördü. "Şimdi seni yakaladım ufak pislik."

Koca eli geriye çekilip Johnny'e vurunca çocuğun dünyası karardı. Görüşü yerine geldiğinde Hollovvay çocuğu yere bıraktı. Johnny yerde bir tur dönünce halıyı ve adamın parlayan tertemiz ayakkabılarını gördü.

Annesi tekrar ıgık attı.

Levi nehrin kıyısında duruyordu. Anneciği yeni yanmıştı, mezarının toprağı hâlâ tırnaklarının ve avuç içindeki derin izlerin arasındaydı. Terden sıırılsıklam kalmıştı. Kazmaktan ve kederden sıcaklamıştı... yüzündeki sargı bezlerinin altındaki yanıklardan sıcaklamıştı... Bir önceki gün

kasabaya yürümüş ve mezarının başına dikeceği taşın siparişini vermişti.

Creola Freemantle, yazacaktı.

Tanrı Ruhundaki Güzelliği Biliyor.

Levi ellerindeki toprağı inceledi. Bu, Tanrı 'nın toprağıydı. Kara ve zengin... Gizli Gölgeğin toprağı. Aile toprağı. Ellerini ovuşturup suya adımını attı. Su önce dizlerine, sonra da göğsüne yükseldi.

“Tanrı biliyor, ” dedi.

Sonra su onu iyice içine çekti.

Levi ahırın içinde doğruldu. Suratına çevrili silahı tutan çocuk çok korkmuştu. Ufaklık tanıdık geliyordu fakat Levi iyi göremiyordu. Dünya bulanıktı ve yamuk yumuktu.

Levi nerede olduğunu bilmiyordu fakat değişimin geldiğinin farkındaydı. Üzerinde havanın toplandığını ve serinliğin aşağıya bastırıldığını hissedebiliyordu. Derken ses tüm zihnini doldurdu. Tek bir şey daha, dediği anda Levi'nin dişleri karanlığın içinde parıldadı.

Tamamen ayağa kalktı. Acı artık ona pek uzaktı.

Acı bir anıya dönüşmüştü.

Jack ayağını yerde sürüye sürüye sırtı duvara değene kadar geri gitti. Adamın gözlerinde çılgın bir ışık yanmıştı ve Jack'in düşündüğü tek şey Freemantle'in iki kişiyi öldürdüğüydü. Kanın boya gibi her yerde olduğunu söylemişti Johnny.

Boya gibi.

Jack silahı düz tutuyor fakat titremesine engel olamıyordu. Elinde değildi. Artık kendi duasını etmeye başlamıştı: Onu öldürmeme sebep olma, onu öldürmeme sebep olma...

Ama Freemantle onu incitecek hiçbir hareket yapmadı. “Şu iki ağacın arasındaki büyük kayanın arkasında.” Kelimeler ağır ve yavaş çıkıyordu. “Dereyi geçtiğinde karşına çıkar.” Kırmızıya dönen fil dişi rengi gözlerini açtı, topallayarak dışarı çıkmadan önce kapıya sırtını verip Jack'e döndü ve son bir şey daha söyledi.

Jack dakikalar boyunca kıpırdıyamadı. Doğru düzgün düşünemeyecek kadar korkmuştu. Dışarı çıkabildiğinde Freemantle ormanlık alana varmıştı bile. Yaralıydı, yalpalayarak yürüyordu ve gömlek ya da ayakkabı giymiyordu. Kan ve pislikle kaplı derisinin altındaki kaslar seğiriyordu. Tek eli mahvolacak seviyede şişmişti ve yanındaki yaradan on beş santim uzunluğunda siyah renk tahta parçası çıkıyordu. Fakat Freemantle bu duruma aldırılmıyordu. Geriye dönüp başını kaldırdı. İyi gözü doğrudan yukarı bakıyordu. Jack adamın bakışlarını izleyince donakaldı.

Güneş kusursuz bir şekilde gökyüzünde parlıyordu.

Ambarın çatısı ise kara kargalarla doluydu.

Yağlı deri vücuduna çarptığında annesinin sesi hâlâ Johnny'nin kulaklarında çınılıyordu. Holloway'in ayağını önce kuyruk sokumunda, sonra da kolunda hissetti. Johnny top gibi kıvrılıp kendini korumaya çalıştı fakat adam tekme atmaya devam ediyor, bir yandan da konuşuyordu:

“Kimse Ken Holloway’le uğraşamaz.”

Johnny’i saçından yakaladı.

“Bir yere ayırlayım deme.”

Johnny’i yere attı, sonra da koridordan kaybolarak Johnny’nin odasına girdi. Ağır bir şeyin yerde sürünme sesi duyuldu. Geri geldiğinde Johnny’nin yatağın altında sakladığı kurşun boruyu elinde tutuyordu.

“Bunu bilmediğimi mi sanıyordun? Burası benim evim.” Kurşun boruyla Johnny’nin bacağının etli kısmına vurdu. “Benim evim,” diye tekrarladı. “Kimse benim evimde bana rahatsızlık veremez.”

Ken doğruldu, Johnny ise sadece izledi. Adam odayı geçti, gümüş koli bandını eline aldı, yirmi beş santim koparttı. Johnny’nin annesini saçından yakaladı. Bandı ağzına takarken kadın karşı koymaya çalışmıştı. “Bunu bir hafta önce yapmalıydım,” dedi. Sonra kadını görmezden geldi. Ayna televizyonun üzerine konulmuştu. Ken rulo yaptığı kağıt parayı eline aldı, burun deliğine soktu ve aynanın üzerindeki iki çizgiyi içine çekti. Geri döndüğünde gözleri kocaman açılmıştı ve simsiyahtı.

“Şimdi baban nerede?”

Holloway elinde boruyu tutarak odayı geçerken Johnny önce kaval kemiğine sonra da diz kapağına tekme attı.

Ken boruyu kaldırdığında annesi çırpınmaya başladı.

Johnny çığlık attı.

Ve o anda kapı patladı. Geriye çarpan kapının menteşeleri çıktı ve Freemantle kapıyı tamamen doldurdu. Sarı gözleri kıpkırmızı kesilmişti, zor nefes alıyordu ve omuzları öyle genişti ki kapının iki tarafına da sürüyordu. Havada duran boruya baktı ve eşikten içeri adımını attı. Holloway gölgeler içinde küçüldü, geriye adım attı ve mükemmel ayakkabısı Johnny’nin kaburgasına dokundu.

Freemantle içeri girince kokusu odayı doldurdu. Adımlarında tereddüt de yoktu topallama da. “Ufaklıklar bize verilen hediyelerdir,” dedi ve dev adam üzerine gelirken Holloway boruyu salladı. Ama Ken ne kadar uzun boylu olursa olsun Freemantle’ın yanında çocuk kadar kalıyordu.

Tıpkı ufak bir çocuk gibi...

Freemantle tek eliyle boruyu kaptı, eliyle çevirdi, elinin tersiyle getirip dört kiloluk kurşunu Holloway’in boğazına indirdi. Holloway bir kere sendeledikten sonra Johnny’nin yanında dizleri üzerine düştü. Elleri boğazındaydı ve yere düştüğünde gözleri Johnny’nin gözlerinden birkaç santim uzaktaydı. Johnny adamın güçlkle nefes aldığını görebiliyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. Holloway’in gözlerinde farkındalığın, kesinliğin ve dehşetin yükselişini izledi. Holloway mahvolan boğazını tırmaladı. Topuklarını duvara ve yere vurdu, sonra da hareketsiz kaldı. Gözlerinden son ışık da çekildiğinde geriye bir gölge, bir kıpırdama, birbirine çarpan kanat seslerinin yankısı kaldı.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hunt frene bastı, direksiyonu sağa kırdı. Aracının kış attığını hissetti. Ağır olan arabası tekerlekleri kilitlendiği halde hâlâ hızlı ilerliyordu. Çakıl taşları üzerinde kaydı, bahçenin toprağına gelince aniden durdu. Escalade'in hasarlı olduğunu, evin ön kapısının ise ardına kadar açık olduğunu gördü. Kapının ardında sadece karanlık vardı. Aracı stop ettirdi, bahçeyi koşarak aştı. Silahı elindeydi ve ateş etmeye de hazırды. Kapıya üç metre kala yüzünü sıcak bir rüzgar yaladı. Zemin üzerinde gölgeler oynaşyordu.

Hunt yatık duran kapıyı kırdığı anda yerde bağlı duran Katilerine'i gördü. Ağzı gümüş renkte bantla kaplıydı ve burnundan zar zor nefes alabiliyordu. Yerde yatan Johnny ise kirliydi, ancak teni bembeyazdı. O da, yara bere içindeydi ve gözlerinde saf dehşet vardı. Holloway ise hemen yanında kemik yığını halinde yatmaktaydı. Ya ölmüştü ya da ölmek üzereydi. Freemantle onların tepesinde duruyordu ve elinde yarım metrelik metal bir boru vardı. Yaralı, kanlı ve öfkeliydi. Çaresizce duruyordu. Aynı zamanda bir katil gibi görünüyordu. Hunt için hesaplaması kolay bir durumdu.

Kurşun boru. Kerpiç.

Bunlar aynı şeydi.

Silah sağ tarafa doğru döndü.

“Yapma,” dedi Johnny.

Fakat Hunt ateş etti. Yukarıya ve sağ tarafa isabet eden bir atış yaptı. Öldürmek için vurmamıştı. Hunt adamın aşağı inmesini fakat canlı kalmasını istiyordu.

Atış Freemantle'ı sarstı. Geriye sendelediyse de düşmedi. Hunt daha da yaklaştı, silahını hazırda bekletti fakat adam agresif bir harekette bulunmadı. Freemantle'ın yüzünden garip bir duygu peyda oldu. Şaşkınlık, sonra da neşe - ya da, böyle bir şey mümkünse gün ışığı - gibi bir şey geçti. Elini kaldırdı, parmaklarını ayırdı. Hunt'ın arkasındaki berrak gökyüzüne ve sarı güneşe bakıyordu. Tek bir kelime söyleyecek kadar ayakta kaldı.

“Sofie.”

Sonra dizleri üzerine düştü. Yere çarpmadan çoktan ölmüştü.

Hunt telsizle durumu haber verdiğinde bunu kimseye duyurmamanın yolu yoktu. Polislere, sağlık görevlilerine ve adli tıp uzmanlarına ihtiyacı vardı. Haber hızla yayılan bir yangın gibi duyuldu ve bütün muhabirler yeni olay yerine doğru topluca göç ettiler. Kaçak bir suçlu ve kasabanın en zengin insanı ölmüştü. Cesetler Johnny Merrimon'un evinde bulunmuştu.

Johnny Merrimon.

Yeniden.

Hunt sokağı kordon altına almak zorunda kaldı. Evin dört tarafından da üç yüzer metrelik boşluk bırakarak kordon çektirirken sokağın başlarına ise ekip arabası koydurdu. Barikat istediğinde o da geldi. Bunlar olurken gün ikindiye döndü.

Hunt gerekli birkaç soru sorduktan sonra Katherine ve Johnny'i sağlık görevlilerine teslim etti.

İkisi de harap bir haldeydi. Johnny zar zor ayakta duruyordu fakat sağlık görevlileri ciddi bir şeyinin olmadığını söyledi. Uzun süre ağrı çekecekti fakat iyi olacaktı. Hunt kendi duygularını bastırdı: Kaygısını, iç rahatlamasını ve henüz başa çıkmak için hazır olmadığı diğer güçlü duyguları... Güvenlik kordonunu kontrol ettikten sonra eve girdi.

Holloway ölmüştü.

Freemantle da ölmüştü.

Yoakum'u düşününce Johnny'e Jarvis'in evinde gördüğü adamın o olup olmadığını sormak istedi. Fakat yanında Yoakum'un fotoğrafı yoktu. Ayrıca çocuk hâlâ şok içindeydi, bu yüzden de Hunt işi sonraya bıraktı. Fotoğrafçıları, olay yeri inceleme ekiplerini koordine etti ve hayatında ilk defa bunalmış hissetti. Ronda Jeffries, Clinton Rhodes, Da-vid Wilson. Jarvis'in evinin arkasında gömülen çocuklar. Jarvis'in kendisi. Meechum. Şimdiyse Freemantle ve Hol-loway. Pek çok ölü, cevaplanmayı bekleyen onlarca soru vardı. Şef geldiğinde ilk başta kanlı gözlerini irice açan Holloway'e baktı, Sonra öldüğünde bile devasa ve durdurulamaz gözükten Freemantle'a...

“Başka bir ölümcül atış,” dedi şef.

“O kadar kötü vurmadım. Ölmemeliydi.”

“Ama öldü.”

“Beni kov o zaman.”

Şef bir dakika boyunca öylece durdu. “Ölü bir mahkum daha.”

“Holloway'den ne haber?”

Şef adamın şişen yüz hatlarına baktı. “Çocuğu mu dövüyordu?”

“Annesini de.”

Hüzün ve hayal kırıklığı şefin yüzünden okunuyordu. “Belki de Yoakum haklıydı.”

“Hangi konuda?”

“Belki karanlık gerçekten de insan kalbinin kanseridir.”

“Her zaman değil,” dedi Hunt. “Ve herkes için de geçerli değil.”

“Belki de haklısın.” Şef geriye döndü. “Ya da değilsin.”

Bir saat sonra Hunt Johnny'nin babası hakkındaki haberi verdi. İlk önce doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıp Katherine'e söyledi. Oğlunun bu haberi atlatmasına yardım edebilmesi için önce bu haberi sindirmesi gerekiyordu. Çocuğunun yanında olmalıydı. Katherine'e bahçede, polis ve sağlık ekiplerinden uzakta söyledi. Kadın haberi iyi karşıladı. Beş dakika süren sessizliğin ardından bir soru sordu. Sesi çok zor duyuluyordu.

“Nikah yüzüğünü takıyor muydu?”

Hunt bunu bilmiyordu. Katherine oğluyla ilgilenirken hâlâ ambulansın arkasında yol alan adli tıp uzmanını aradı. Hunt geri döndüğünde Katherine başını kaldırıp baktı. Cam kadar narin görünüyordu.

“Evet,” dedi Hunt ve kadının öne doğru eğilişini izledi.

Johnny müsait olduğunda evin arka tarafında gözlerden uzak bir köşeye gittiler. Hunt Johnny'e Jarvis'in evinin arkasındaki gizli mezarlıkta buldukları şeyi anlatırken Katherine oğlunun yanında çimlerin üzerine oturmuş, ellerini tutuyordu.

“Alyssa'yı arıyordu,” dedi Hunt. Sonra anlam dolu bir an miktarınca duraksadı. “Tıpkı senin gibi.”

Johnny cevap vermedi. İri gözleri siyah ve hareketsizdi.

“Cesur bir adamdı,” dedi Hunt.

“Onu Jarvis mi öldürmüş?”

“Öyle sanıyoruz.” Hunt bir anneye bir de oğluna baktı. “Eğer yapabileceğim bir şey varsa...”

“Bizi biraz yalnız bırakır mısın?” dedi Katherine.

Hunt, “Elbette,” diye cevap verdi ve yanlarından ayrıldı.

Hunt'ın evin köşesinden kayboluşunu izledikten sonra Katherine oğluna daha bir sokuldu. Johnny evin arkasındaki boş bir noktaya bakıyordu. Katherine çocuğunun saçlarını düzeltti. Annesinin ağladığını anlaması Johnny'nin birkaç dakikasını almıştı. Neden ağladığını anladığını düşündü fakat yanılıyordu.

“Bizi terk etmemiş,” diye fısıldadı.

Katherine gözlerini sildi, söylediğini tekrarladı. O anda Johnny annesinin ağlama sebebini anladı.

Bizi terk etmemiş.

Aralarında geniş ve konuşulmayan bir şey geçti. Ayak sesleri duyup da Jack patikadan çıkıp gelene kadar sessizlik sürdü. Jack dereye düşmüş gibi çamurluydu. Çok küçük görünüyordu ve gölgede oturan anne ve oğlu görmeden bir eve, bir de gökyüzüne baktı. Yürürken tökezledi ve önlerinde bir buçuk metre kala durdu. Johnny ağzını açınca Jack elini öne uzatarak arkadaşını susturdu.

“Nerede olduğunu biliyorum,” dedi.

Kimse kıpırdamadı ve Jack iyice yutkundu.

“Nerede olduğunu biliyorum.”

Hunt şüphe içindeydi fakat Jack kararlıydı. “Freemantle'in söylediği son şey bu.”

“Tekrar anlat.” Hunt kollarını kovuşturdu. Hâlâ arka bahçede, ormanın yakınında gözlerden uzaktaydılar. Katilerine şok içinde, Johnny ise kilitlenmiş kasları ve kıpkırmızı yüzüyle öylece oturuyorlardı.

“Ambarın içinde uyuyordu. Uyanıp da dışarı yürüdüğünde onu takip ettim.” Jack Johnny'e bakıp hızla gözünü kaçırdı. “Takip ettim.”

“Ama eve kadar etmedin,” dedi Hunt.

“Korkmuştum.” Jack kuşlar hakkında konuşmadı. Ambarın çatısını nasıl kapladıklarından, hareket etmeden öylece durup nasıl baktıklarından bahsetmedi. Kargalardan öyle çok korkuyordu ki, mesele

artık şahsileşmişti.

Hunt başını iki yana salladı. “Herhangi bir şey hakkında konuşuyor olabilir.”

Katherine oğluna iyice sarılınca Johnny omzunu silkip kurtuldu. “Onu bulduğumuzda kardeşimin isim etiketi üzerindeydi. Kaybolduğu zaman giydiği gömlekten koparılmıştı. İsmi de üzerinde yazıyordu.”

“Sen hikayeni bana anlattın,” dedi Hunt. “Şu anda Jack ile konuşuyorum.” Çocuğa işaret etti. “Alyssa’dan ismen bahsetti mi?”

“Hayır.”

“Bana tam olarak ne dediğini söyle.”

Jack Hunt’dan gözlerini ayırıp Johnny’e baktı, sonra geri Hunt’a döndü. “North Crozet Maden Kuyusu. Bunu söyledi.” “Kelimesi kelimesine ne dediğini duymak istiyorum.” Jack bir kere kekeleyerek, “O kız North Crozet Maden Kuyusu’nda,” diye tekrarladı.

“Sen de kesin olarak-”

“Alyssa hakkında konuşuyordu,” diye söze girdi Johnny. “Ona önceden sormuştuk. İşte bunu kastetti. Bunu kastetmiş olmalı.”

Hunt tek kaşını kaldırdı. “Önceden Tanrı’nın sesini duyduğunu da söylemiştin. Kafam neden karışık anlıyor musun?” “Denemek zorundayız.”

Hunt North Crozet Maden Kuyusu’nu biliyordu. Raven Kasabası’nda çalışan en son ve en zengin altın madeniydi. 1800’lerin başında Jean Crozet adında bir Fransız tarafından kazılmaya başlanmış olan bu maden kuyusu altın damarını takip edecek şekilde dallara ayrılmadan önce aşağıya doğru iki yüz on beş metre iniyordu. Kasabanın kuzey ucunda yer yer ağaç olan çorak topraklarda yer alıyordu. Hunt bir keresinde alanı turlamıştı ve uzun ağaçları, granit çıkıntıları, tepenin kenarlarına inşa edilmiş dinamit odalarını ve pek çok kuyu gördüğünü hatırlıyordu. Bütün kuyuların içinde - ki düzinelerce vardı - North Crozet en derin ve en çok kata sahip olan maden kuyusuydu. İki yıl boyunca işlediği süre zarfında dört kişiyi öldürmüş ve Kuzey Caro-lina topraklarından kazılarak çıkartılan en büyük servete ev sahipliği yapmıştı. Jean Crozet yerel bir efsaneydi. Adını caddelere ve kütüphanenin bir kanadına vermişlerdi.

Burası tarihi gezi alanı olarak halka açıldı fakat üç yıl önce kuyular çökmeye başlayınca ve Chapel Hill’den gelen bir jeolog güvenli olmadığını ilan edince eyalet tarafından kapatılmıştı. North Crozet Maden Kuyusu, David Wilson’ın cesedinin bulunduğu yerden uzak değildi. Aşağı yukarı yirmi beş kilometre mesafedeydi. Hunt gökyüzüne baktı. Güneş saatler sonra batacağı. “Geç oldu,” diye söze başladı.

Ama Katherine elini Hunt’m koluna koydu. “Lütfen.” Hunt tereddüt etti.

“Lütfen.”

Hunt kadının gözlerindeki çaresizliği görmemek için uzağa baktı. Adli tıp uzmanının evden çıktığını gördü ve, “Burada bekleyin,” dedi. Trenton Moore’u evin köşesine çarpan güneş ışığının altında yakaladı. “David Wilson,” diye söze başladı. “Dağ tırmanıcısı olduğunu söylemiştin.” Moore

gözlerini kısarak baktı. Bir davadan diğerine vites atıyordu. “Bütün bulgular bu duruma uygundu.”

“Peki aynı fiziksel özellikler mağaracılık yaparak da kazanılabilir mi? Parmak uçları? Kas yapısı?”

“Mağaraları keşfe çıkmak mı? Elbette. Pek çok dağcı mağaracılık da yapar. Farklı dünyalar, farklı meydan okumalar demek.” Omuz silkti. “Dağcılar yukarı gider, mağaracılar ise aşağı. Hepsi nihayetinde tırmanır.”

Hunt ağaçların yakınındaki ufak gergin gruba geri döndü. Önce gökyüzüne sonra da saatine baktı. Katherine’in yalvarmamak için kendini zor tuttuğunun farkındaydı.

Johnny ise hayır dediğinde ormana doğru koşacak gibi görünüyordu. “Çabucak bakıp çıkacağız,” dedi. “Ancak buna söz verebilirim.”

“Ben ne yapacağım?” diye sordu Jack.”

“Babam aradım. Şimdi yoldadır.”

“Babamı görmek istemiyorum.”

“Seni suçlayamam,” dedi Hunt. “Çok öfkeli. Annen çılgına dönmüş.”

“Anlamıyorsun,” dedi Jack.

“Mecbur kalırsam seni polis aracının tekine tıklarım. Bunu yapmalı mıyım dersin?”

Jack artık korkmuş gibi değil, küskün görünüyordu. “Hayır.”

“O zaman burada kal.”

Köpekle konuşuyormuş gibi söylemişti.

Jack gidişlerini izledi. Johnny bir kere arkasına bakıp elini kaldırmıştı. Jack de aynı şeyi yaptı. Sonra Hunt onları arabasının arkasına oturttu, öne eğilip bir şey söyledi. Jack, Johnny’nin ve annesinin aşağı doğru eğildiğini gördü. Bunu muhtemelen muhabirlerden kurtulmak için yapmışlardı. Araçlarının kuzeydeki barikatı aşip gözden kaybolduğunu gördü. Güneydeyse ikinci bir barikat açıldı ve Jack’in babası aracıyla içeri girdi. Araba yavaşça hareket ediyor, güneş ise boyasından yansıyor. Jack camın ardından babasını görür gibi oldu, sonra da ormana girip gözden kayboldu.

Kendisini neyin beklediğini biliyordu ve bununla başa çıkamayacaktı.

Şu anda yapamayacaktı.

Kendine hakim olamıyordu.

Johnny annesiyle aracın arkasında gidiyordu. Annesi sırtını dimdik tutuyordu. Elllerinde sanki kan kalmamıştı. Hunt kuzeye sürdü. Havalandırmadan soğuk hava geliyordu ve yapabildiğinde aynadan Katherine’i izliyordu. Gözlerinde umut vardı ama pek fazla sayılmazdı. Jack ya yanılıyordu ya da yanılmıyordu. Her iki şekilde de maden kuyusu iki yüz on beş metre boyunca doğrudan aşağıya iniyordu. Derin kısımları ise soğuk ve siyah suyla kaplıydı.

Bu hikayede mutlu son şansı pek fazla yoktu.

David Wilson'ın öldürüldüğü köprüyü geçerken yavaşladı. Johnny dışında aşağıya bakan olmadı. Nehir mavi gökyüzünü yansıtıyordu. Kıyıları ise çamurluydu ve gür bitki örtüsüyle kaplıydı. Bir buçuk kilometre sonra yol yükselmeye başladı. Nehirden uzağa kıvrılıp tarlaların ayrıldığı ve sık ağaçların geçilmez ormanlara dönüştüğü kısa tepelere doğru gitmeye başladı. Kasabanın bu tarafında çok fazla çam ağacı yoktu. Bu orman kayalık zeminde büyümüş kısa ve içi boş kütüklerden oluşuyordu. Sevimli olmasına sevimliydi fakat su katmanları granitin çok altında kalıyordu ve kuyu açmak da pahalıydı. Yine de az sayıda insan buralarda yaşıyordu. Birkaç evi ve bir iki römork karavanı geride bıraktılar fakat onlar da iyice seyrekleşmeye başlamıştı.

Hunt dar eyalet yoluna sapıp ufak bir derenin üzerinden geçen tek araçlık köprüden geçti. Ormanın derinliklerinde gökyüzü dar bir şeride dönüştü. Saat neredeyse beş olacaktı. Güneş ise saat sekizde batıyordu.

“Neredeyse vardık,” dedi.

Katherine oğluna sarıldı.

Harap olmuş bir tabelanın yanından geçtiler: RAVEN KASABASI MADENİ, TARİHİ GEZİ ALANI, ÜÇ KİLOMETRE. Birisi spreylenmiş boyayla tabelaya boydan boya ‘Kapalı’ yazmıştı. Yüzey ise kurşun delikleriyle doluydu.

Bir köprüden daha geçip toprak yola girdiler. Sağ tarafta mahvolmuş bir römork karavan taşların üzerinde duruyordu. Önünde eski bir kamyonet duran tek katlı taşınabilir bir ev gibiydi. Römorkun önüne propan tüpü konulmuştu. Derenin yakınında düz sandalyeler vardı. Yirmilerinde, tıraş olmamış, vücudu güneş yanığı kaplı genç bir adam gördüler. Tek elinde bira kutusu tutuyordu ve karavanın altı boş kutularla dolmuştu. Geçerlerken Johnny elini kaldırıncaya genç adam da kaldırdı. Kısıp gözlerle fakat dostane bir şekilde bakıyordu. Adamın arkasına kaba suratlı, şişman, genç bir kadın geldi. Johnny ona da el kaldırdı fakat bunu görmezden gelen kadın araçlarıyla virajı dönüp gözden kaybolana kadar onlara baktı.

“Bazıları yabancıları sevmez,” dedi Hunt. “Buraya çok az insan gelir. Kafaya takma.”

Bir buçuk kilometre sonra terk edilmiş park alanına geldiler. Çakıl taşları arasında otlar büyümüşü. Üstü kapalı bir alanda büyük bir harita vardı ve Johnny doğrudan ona doğru gitti. “Maden kuyusunun nerede olduğunu biliyorum,” dedi Hunt. “Ana patika doğrudan ona gidiyor.”

Yer önlerinde öylece aşağı doğru yarılmadan önce yavaşça yirmi dakika yürüyüp birçok uyarı levhasının önünden geçtiler. Maden kuyusu yirmi metre önlerindedeydi. Terk edilmiş yol, ormanın içinde kayboluyordu. Raylar paslanmıştı, üzerleri otlarla kaplıydı ve hâlâ katran ruhu ve yağ kokan bağlantı tahtalarına bağlıydı.

Johnny kuyunun kenarına iyice yaklaştı. Çemberin etrafındaki toprak, yer yer çökmüştü. Zemin ise çakıl taşlıydı ve ayak altından kayıyordu.

“Yapma.”

Öne uzanan annesine baktı. Yüzüne vuran hava soğuk ve nemliydi. Kayaların karanlığa düştüğünü gördü. “Buraya okulla gelmiştik,” dedi. “Burada o zamanlar çocukları uzak tutmak için halatlar vardı.”

Kazıklar hâlâ buradaydı, betonun içinden çıkıyorlardı fakat halatlar ya çürümüştü ya da çalınmıştı. Johnny o günü hatırladı. Kasvetli, serin bir hava. Öğretmen el ele tutuşmalarını söylemişti fakat kızların hiçbiri Jack'in elini tutmak istememişti. Johnny bunu görebiliyordu. Çocuklar ipe doğru eğiliyor, öğretmenin arkasını dönmesini bekliyor sonra da deliğe taş atıyordu.

Jack işte şurada duruyordu.

“Johnny.” Katherine'in sesi endişeli çıkmıştı.

Johnny geriye adım atıp Jack'in eskiden durup reddedildiği yere baktı. Neredeyse ormanın sınırındaydı ve diğer çocuklardan da uzaktı. Sırtını sınıfa vermişti ve kaya dilimine perçinlenen paslı kare metal plakaya bakıyordu. Jack tabelaya bakıyor, ağlamıyormuş gibi yapıyordu.

Hunt köşeye daha da yaklaştı, Johnny ise tabelaya doğru gitti. Orijinal bir tabelaydı ve madenin işlediği tarihlere kadar dayanıyordu. Metale harfler dövülmüştü. Jack bunları ufak parmaklarının tekiyle takip ediyordu. Johnny arkadaşı elini çektiğinde parmak uçlarının pastan kıpkırmızı olduğunu hatırlıyordu.

“Dağcılıkta kullanılan metal mıhları görebiliyorum.”

Hunt öne eğilince Johnny de bunları gördüğünü hatırladı. On metre aşağıda, çekiç darbeleri sebebiyle metal hâlâ parlaktı. Ama bu bilgi de Hunt'm sesi gibi uzaktan geliyordu.

Johnny işaret levhasına baktı. Harflerin metale kazındığını, pası, Jack'in şekilsiz parmağını ve ucunun nasıl boyandığını... Sırtında rüzgarı hissetti. Hunt telefonda konuşuyordu.

“İşte bu,” dedi Johnny ama kimse onu duymadı.

Tabelaya baktı ve kendi parmaklarıyla dokundu. Harfler tabelayı, tabela ise maden kuyusunu işaretlemişti.

“Alyssa burada.”

Maden kuyusunun adı kısaltılarak yazılıydı ve Johnny harfleri tek tek takip etti.

No. Croz.

Parmağı kırmızıya boyandı.

No Crows¹

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Hunt birkaç kişiden iyilik istedi ve bunu gizli tutmaları konusunda onları uyardı. Bir saat içinde izinde olan iki itfaiye eri ekipmanlarıyla birlikte kendi özel araçlarıyla olay yerine geldi. Trenton Moore da kendi arabasıyla gelmişti. Hunt otoparka gidip yolu kapatan kalın teli arabasından aldığı tel makasıyla kesti. İlk itfaiye eri koyu lacivert bir Dod-ge Ram kullanıyordu. Aracı patikada sürdü, otlar yüzünden boyası çiziliyordu. Kuyunun başına gelince döndü ve geri geri kuyunun ağzına iyice yaklaştı. Diğer itfaiye eri ise cip kullanıyordu. Adli tıp uzmanı aracının boyasını kurtaracak kadar uzağa park ettiğinde iki itfaiye eri araçlarından halatlarını indiriyorlardı. Hunt adli tıp uzmanının Katherine’i nasıl etkileyeceğini görmek için baktıysa da kadın endişeli görünmüyordu. Katherine iri cüsseli itfaiye erlerinin ağ yeleklerini giyişlerini ve maden kuyusunun ağzından yılan kalınlığındaki halatlarını sarkıtışlarını izledi.

Hunt itfaiye erleriyle kuyunun başında buluştu. Genç ve güçlüydüler fakat ışığı hızla kaybediyorlardı. “Aşağı inip hemen geri çıkın. Bunun ne olduğunu bilmiyoruz o yüzden kahraman saçmalıklarına kapılmayın.”

Yaşça büyük itfaiye eri otuzlardıydı. Yeleğine son bir düğüm daha attı. Kaskında lamba vardı, ayrıca yedek el feneri yeleğinde asılı duruyordu. Halatları Dodge’un arkasına bağlıydı. Sağlam olduklarını denemek için iki ipe de asıldı. “Parkta yürüyüş gibi, dedektif.”

“Kuyu iki yüz on beş metre derinliğinde.”

“Anladım.”

“Dibi suyla dolu.”

İtfaiye eri başıyla onayladı. “Ufak bir yürüyüş.”

Hunt geriye çekilince kuyuya indiler. Aşağı inerken bir-birleriyle konuşuyorlardı. Sesler önce azaldı sonra da yok oldu. Hunt öne eğilip maden kuyusu ikisini de yutana kadar ışıkların yavaş yavaş kayboluşunu izledi.

Hunt Johnny’ye baktı. Oturduğu yerde ileri geri sallanıyordu. Dalgın gözlerle etrafa bakıyor annesi ise ağlıyordu. Aşağıdakiler iple işlerini hallederken Hunt, anne çocuğu izledi. Çok fazla beklemeleri de gerekmemişti.

Hunt’ın telsizi cızırdadı. Tuşa basıp arkasını döndü. “Devam et.”

“Burada bir şey bulduk.”

Konuşan yaşlı itfaiye eriydi. Hunt Katherine’e göz attı. “Konuş benimle.”

“Cesede benziyor.”

Hunt başlarına dikilip üzerinde toplanan karamsarlıkla itfaiye erlerinin aşağıda ne bulduklarını anlatırken Johnny bir bulutu izliyordu. Bulut denizaltı şeklindeydi ve alt kısımları portakal rengindeydi. Portakal rengi kırmızıya döndü. Rüzgar da denizaltını şekilsiz bir buluta çevirdi.

“Johnny?”

Konuşan Hunt’tı fakat Johnny adama bakamadı. Kafasını sallayınca dedektif konuşmaya devam

etti. Johnny bulutu izlemeyi sürdürüyordu. Kuyunun otuz beş metre aşağıda çöktüğüyle, boğulma noktalan ve yer değiştiren kayalarla ilgili bir şeyler duydu. Aşağıda durum dengesizdi. Bu kadanni anlamıştı. Hunt bu daralan kısımda ceset bulduklarını söylediğinde Johnny başını oynattı. Cesedi yukarı taşıyorlardı.

Ama bu Alyssa olamazdı. Onun sonu da babasınınki gibi olmamalıydı. Böyle sonlanmaması gerekiyordu. Sonra Hunt'ın, "Henüz kimliğini teşhis edemeyiz," dediğini duydu.

Bu iyiydi. Bu, kulağa hâlâ umut varmış gibi geliyordu.

Ama Johnny biliyordu.

Tıpkı annesi gibi...

Bakışlarını buluttan çevirip yumruklarını sıktı. Ayağa kalktı. İpi izledi. Aşağıda derinlerde bir yerden bir ağırlık çekiyordu. Kamyonette bir vinç vardı ve içindeki küçük elektrik motoru yavaş yavaş dönüyordu. Hunt arabada beklemeleri ve başkasının onları eve götürmesi için ikna etmeye çalıştı. Eli Johnny'nin kolunun üzerinde şaşırtıcı derecede sıcaktı fakat Johnny kıpırdamayı reddediyordu. Vincin yavaşça dönerken çıkardığı sesi dinledi. Hunt'ın sesi bir motor sesi gibi, mekanik bir homurtu gibi geliyordu. Annesi de aynı şekilde duyuyor olmalıydı çünkü o da kıpırdamıyordu.

İkisi de.

Birlikte.

Gün ışığı yüksek ağaçların tepesini aydınlatırken ceset dışarı çıktı. İnsan bedenini taşıyor olamayacak kadar boş görünen siyah plastikten bir ceset torbası içindeydi. Hunt yaklaşımlarına izin verdi fakat aracın arkasına konulurken bile torbayla aralarında kaldı. Etkileyici bakışları olan ufak bir adam onlardan tarafa bir kere bakıp bagaj kapağını kapattı ve içeriye serin tutmak için motoru çalıştırdı.

Johnny'nin başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Gölgeler uzadı. Annesi kardeşinin başka bir arabaya konulmasına izin vermişti ve Johnny o an için annesinin kendisiyle ilgilenemeyeceğini biliyordu. Kadın nefes almak için çabalıyordu.

Ama Johnny böyle değildi. Johnny hissizleşmişti. Ağır halat geri inerken kuyuya baktı. Vinçten geri salındı ve sonra durdu. Bisiklet yukarı çıktığında Hunt arabada Katherine'le birlikte oturuyordu. Yukarı çıkan şey paslanmış ve eğilmişti fakat Johnny hemen tanıdı. Rengi sarıydı ve ince uzun selesi vardı. Yakından bakarsa üç vitesi olduğunu görecekti. Ama Johnny'nin bakmaya ihtiyacı yoktu. Bisikleti tanıyordu.

Jack'in bisikleti.

Şu çalman bisiklet.

1

Karga yok. (Çev. N.)

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Johnny'nin bedeni iflas ediyordu. Vücudu hareket etmeyi unutmuş gibiydi ve görüşü arlık bulanıklaşmalı. Bisiklete bakıp Jack'i üzerinde gördüğü tüm o zamanları hatırladı. Sadece üç vitesi olmasına rağmen onunla nasıl övündüğünü, küçük kolunu telafi etmek için seleye nasıl kurulduğunu hatırladı. Ona renginden dolayı sidiklet diyordu. Ama yine de seviyordu.

Hunt diğerlerinin yanına gitti. Kimse bakmıyordu, o yüzden de Johnny bisiklete dokundu. Ufak ve sarıydı. Pasa, soğuk metale ve çürüyerek çatlayan kauçuk tekerleklere dokundu.

Bisiklet gerçektir.

Johnny geri dönüp çalılarının içine kustu.

Tüm bu olanlar gerçektir.

İlunl itfaiye erlerinden birini dinliyordu. "Önce bisiklet düşmüş ve boğazda sıkışmış. Cesedi sonra atmışlar gibi duruyor. Bisiklet olmasaydı, ceset en dibe kadar inebilirdi. 180 metre daha düşüp suyun dibini boylardı." Adam başını salladı. "Onu asla bulamazdık."

"Alyssa mı?" Hunt adli tıp uzmanına baktı.

"Kız," dedi Moore. "O yaşlarda. Bu gece ilk iş, dış kayıtlarını inceleyeceğim."

"Öğrendiğinde arar mısınız?"

"Evet."

Hunt başıyla onayladı. Johnny'e bakındı. İlk başlarda göremediyse bile sonradan çalılıkların önünde diz çöktüğünü fark etti

"Ah, olamaz."

Hunt Johnny'i temizleyip arabaya bindirdi. Adli tıp uzmanını cesetle beraber önden gönderdi ve itfaiye erlerine de bisikleti muşambaya sardırıp bagajına koydurttu. Artık bu hale gelmişti: Araba sert bir kayaya geldiğinde duydukları bir gürültü... Hunt'm zihninin gerisindeki bir soru... Aracını sürerken başını iki yana salladı.

"Sizin gelmenize izin vermemeliydim," dedi ama kimse cevap vermedi. Hunt onları buraya getirmesinin nedenlerini biliyordu ama yine de bu bir hataydı. Kendini onlara çok yakın hissediyordu. Duygusal olarak bağlanmıştı her ikisine de. Başını yine iki yana salladı. "Buraya gelmenize izin vermemeliydim."

Johnny konuşabildiğinde yolu yarılamışlardı. Rüzgarı ve tekerleğin düzgün asfalt üzerinde çıkarttığı sesi dinledi. "O Jack'in," dedi.

Hunt aracı sürerken geriye döndü. Johnny ve Katherine aracın arkasında siyah figürlere dönmüşlerdi. Yol bomboştu. "Ne söyledin, Johnny?"

Johnny pencereden dışarı baktı. Ufak, sönük yıldızların

önünde ufak bir tepe vardı. Çimler kıpırdamıyordu ve sanki morumsu bir renk almışlardı. Hiçbir şey anlam ifade etmiyordu. "Bisiklet .lack'in."

Hunt aracı yolun kenarına çekti. Ve motoru durdurdu. Johnny'yi kapı koluna uzandı fakat kapı kolu yoktu. "Kapıyı aç," dedikten sonra tekrar fenalaştı. Ama midesinde bir şey kalmamıştı. Boşalmıştı... İçi her anlamda kurumuştu. Hunt Johnny'yi dışarı çıkartıp yolun kenarında yürüttü. "Nefes al," dedi Huni. "Sadece nefes al."

Bir dakika sonra Johnny dik durabildi.

"İyi olacaksın," dedi Hunt. Sesi rahatlatıcıydı. Johnny'yi yol boyunca yürüttü. Bir eli kolunda, diğer eli ise ensesin-deydi. "İyisin. Tamam mı? Bir şeyin yok."

Johnny hâlâ titriyordu fakat başıyla onayladı. "Bir şeyim yok." Arabaya bindiklerinde Hunt Johnny için klimayı açtı. Johnny ise yüzünü havalandırma deliğinin yanına yaklaştırdı.

"Daha iyisin değil mi?"

"Evet, efendim."

"Bana bisikleti anlat."

Johnny tepe lambasının altında oturuyordu ve Hunt'ın yüzüne düşen gölgelere baktı. Işık parlaktı fakat küçüktü bu yüzden gölgelerde keskin kenarlar vardı. "O bisiklet uzun zamandır Jack'in. Kullanıp eskitti. Alyssa kayb olduğu zamanlarda bisikleti de gözükmeye başladı. Bana çalındığını söyledi. Yani, zamanlama hakkında düşünmedim bile. Demek istediğim..."

"Bunun Jack'in bisikleti olduğuna emin misin?"

"Evet," dedi Johnny. "Eminim."

Hunt bakışlarını Johnny'den Katherine'e kaydırdı. "Alyssa'mın araca zorla bindirildiğini gören kişi Jack. Kaçırılmanın tek şahidi. Şimdi de elimizde bisikleti var..."

"Ne söylüyorsun?" Katherine kopma noktasına kadar gerilmişti. Johnny annesinin koluna dokununca vücudundaki sıcaklığı hissetti.

"Belki de olay kaçırma değildi."

Açık pencereden içeri rüzgar giriyordu.

"Jack yalan söylemiş olabilir."

Hunt tepe lambasını kapattı, aracı çalıştırdı ve yola çıktı. Camını yukarı kaldırınca elektrikli vincin çıkarttığı sese benzer bir ses çıkarttı. Hunt telefonu çaldığında ekrana uzun uzun baktı. Ayağı gazda sabitti. "Arayan Dedektif Cross," dedi ve telefonu indirip dikiz aynasından arkaya baktı. "Jack'in babası."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Katherine.

Araba sessiz bir şekilde yol alıyordu. "İşimi."

Hunt telefona cevap verdi. Birkaç saniye dinledi. "Hayır. Bazı ufak tefek işleri halletmeye çalışıyorum. Önemli bir şey yok."

Johnny aynada Hunt'ın gözlerini gördü. Yola bakıyordu ve oldukça sakindi.

"Hayır," dedi Hunt. "Bu konuda bana bilgi gelmedi. Hayır. En son gördüğümde Merrimonlarm

evindeydi.”

Duraksadı. Johnny telefonda Cross’un sesini duyabiliyordu. Belli belirsizdi. Başka bir homurtu daha.

“Evet,” dedi Hunt. “Sana kesinlikle bilgi veririm.” Hunt güle güle dedikten sonra telefonu kapattı. Gözleri aynadaydı. Yüzünün bir tarafı ön farların ışığıyla aydınlanıyordu.

Johnny ile göz göze geldi. “Jack’i arıyor,” dedi Hunt. “Arkadaşın kayıplara karışmış gibi görünüyor.”

Johnny’nin annesi başını kaldırıp ön koltuğu koluyla tuttu. “Bu ne anlama geliyor? Anlamıyorum.”

“Ben de bilmiyorum ama öğreneceğim.”

Katherine arkasına yaslandı ve uzun bir süre sessizce yol aldılar. Johnny bu yeni fikre alışmaya çalışıyordu. Jack ona yalan söylemiş ve bildiği bir şeyleri saklamış olabilirdi. Johnny ihanete uğramış gibi hissetti. Önce öfke, sonra da şüphe hissetti. Jack son zamanlarda ödleğ gibi davranmış, Freemantle’den ve Johnny’nin son zamanlardaki davranışlarından ödü patlamış, kargalar ise onu sebepsiz yere korkutur olmuştu. Ama Jack Jack’ti işte. Yağlı saç ve çalıntı sigara onunla bütünleşmiş şeylerdi. Johnny’nin arkadaşıydı, ona tamamen sadıktı, yeri gelmiş canı yanmıştı, utandıracak sırlar paylaşmışlardı ama arkadaş olmanın ne demek olduğunu bilen bir arkadaştı. Johnny’nin Alyssa’yı aramasına onlarca kere yardım etmişti. Okulu asmıştı. Gece geç saatte dışarı kaçmıştı. Bu, gerçek olamazdı.

Ama bisiklet...

Tanrım, bisiklet.

Johnny Hunt’m yüzünün yan tarafını inceledi. İyi biriydi fakat polisti işte. Johnny de iyi bir arkadaşın nasıl olması gerektiğini bilirdi. Bu yüzden tütün ambarından da önünde duran çalıntı araçtan da bahsetmedi. Johnny’nin ilk önce Jack’le konuşması gerekiyordu.

Hunt kasabaya girdi. Yol kenarlarında sokak lambaları artarken yıldızlar birer birer sönüyordu. Trafik yoğunlaştı. “Evimiz diğer tarafta,” dedi Johnny.

“Orası artık olay yeri. Mühürlendi.”

Yol genişleyince Hunt kasabanın kenarından kıvrılan dört şeritli yola saptı. Ucuz motel zincirlerinin tekinin otoparkına girdiğinde Johnny annesinin steysin arabasını gördü. Ön tarafa park edilmişti. “Aracın zaptını kaldırttım,” dedi Hunt. “Anahtarlar resepsiyonda. Odanın parasını polis departmanı ödüyor.” Aracı kemer altındaki cam kapıya doğru sürdü. Kırmızı neon lambada BOŞ ODA yazıyordu. “Evinizi birkaç gün içinde geri alırsınız.”

“Oraya geri dönmek istemiyorum. Bir kere bile. Asla.” “Bir şeyler düşünürüz,” dedi Hunt.

“Sosyal Hizmetler’e ne diyeceğiz?” Sesi kasvetli çıkıyordu.

Hunt aracını park edip motoru kapattı. Kırmızı ışık camda parlak görünüyordu ve arabanın içi oldukça sessizdi. Koltuğunda geriye dönüp Johnny’nin annesine baktı. “Bunu da yarın düşünelim.”

Kadın, başıyla onayladı.

“Siz iyi olacak mısınız?” Hunt birinden diğere baktı ve Johnny adama karşı sevgi hissettiğini fark edip şaşırdı. Hunt’ın gitmesini istemiyordu. Pis bir motelde kalmak istemiyordu. Yuvasına gitmek istiyordu. Ken’in evine değil. Yuvasına. Hunt’m bir kere daha her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Johnny.

“Henüz emin değilim. Yarın geleceğim. O zaman daha fazla şey öğrenmiş olurum.”

“Peki.” Johnny kapıya uzandı.

Hunt çocuğu durdurdu. “Silahı almam gerek, Johnny.”

“Ne silahı?” Buna verdiği cevap içgüdüseli.

Hunt yumuşak bir şekilde konuştu. “Amcanın silahı. Kamyonetinden aldığın. Yanında değil yoksa senden daha önce isterdim. İşleme konması gerekiyor.”

Johnny neredeyse yalan söylüyordu fakat yapmadı. “Silah Jack’te.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Bu kötü olmuş.”

“Aptalca bir şey yapmaz.”

Hunt başını evet anlamında salladı fakat bu seferki iyi bir baş sallama değildi. “İyi geceler, Johnny. İyi geceler, Katilerine.”

Arabadan inip neon ışığı altında tek başlarına kaldılar.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Hunt geldiğinde polis merkezi neredeyse boştu. Gece dev-riyeleri sokaktaydı. Ofis çalışanı en az sayıdaydı. Nöbetçi meymır Shields adında enerjisi tükenmiş yaşlı biriydi. Başka birinin soracağı soruları Hunt'a sormadı. Bugün olanlarla ilgilenmiyordu. Hunt telefon kayıtlarını isteyince Shields kağıtları uzattı.

Hunt kayıtları yarım saat incelediği halde aradığı şeyi bulamadı. Yoakum içeri girdiğinde ofisinden çıkmak üzereydi. Adam bitkin bir haldeydi ve hâlâ tutuklandığı zamanki kıyafetlerini giyiyordu. “Kimleri görüyorum,” dedi Hunt.

Yoakum Hunt'ın karşısına oturup elindeki kutu Pepsi'yi açtı. “Saldırı suçlamasını geri çektiler.”

“Bu iyi olmuş.”

“Yine de saçmalığın dik alasıydı.”

“Evini aradılar,” dedi Hunt. “Koca bir ekip göndermişler. En az altı kişilerdi.”

“İşleri bitince etrafi toparlamışlar mıdır acaba?”

“Öyle olduğunu umalım.”

Yoakum omuz silkti. “Evimde görülecek pek fazla şey yok zaten.”

Hunt Yoakum'un can sıkıcı duruma düştüğü o günü düşündü. Kelepçeyle dışarı sürüklenmesini ve sorgulanmasını... Arkadaşıydı. Bir polisti. “Sonrası nasıl geçti?”

Yoakum acele etmeden bir yudum aldı. “Raleigh cennet gibi bir yer.”

“Oraya daha sık gitmeliyim desene.”

“Güzel kızlar da var.”

“Bahse girerim vardır.”

“Evet,” dedi Yoakum. “Ne kaçırdım?”

“Pek bir şey kaçırmadın.”

Yoakum yalanı anladı. “Gerçekten mi?”

“Senin parmak izin olan kovanın David Wilson'm aracına nasıl girdiğini bildiğimi sanıyorum.”

“Sanıyor musun?”

“Bir teorim var diyelim.”

“Teorinin tam da vakti.”

“Aynen.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Hunt ayağa kalktı. “Hadi etrafi şöyle bir Pırlayalım.” Yoakum da ayağa kalktı. “Böyle söylediğinde tüylerim diken diken oluyor.”

Motel odasındaki her şey eskiydi: Çarşafklar, perdeler, cama takılan havalandırma ünitesi... Kilim

kirden siyahlaşmıştı, lekeliydi ve üzerine başka insanların kokusu sinmişti. Odaya giriş yaptıktan sonra birbirleriyle konuşmadılar. Konuşacak çok fazla şey varken aynı zamanda hiçbir şey yoktu. Katherine, Johnny’i alnından öpüp kendini banyoya kilitledi.

Rahat bir duş almaya ihtiyacı vardı.

Araba anahtarları ise masanın üzerinde duruyordu.

Johnny perdelerin arasından giren kırmızı ışığın altında ayağa kalktı. Anahtarlara bakıp Jack’i, birlikte paylaştıkları şeyleri ve o bisikleti düşündü. Soğuk metal ve pas. İyice çürümüş kauçuk teker.

Johnny dışarı baktı. Berrak gökyüzünde dolunay vardı. Kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı. Babası Johnny’nin yerinde olsaydı ne yapardı? Peki Hunt olsaydı?

Jack’i nerede bulacaklarını bilselerdi ne yaparlardı?

Bir arkadaşı.

Bir yalancı.

Johnny banyodan gelen duş seslerini dinledi. Annesine not yazdı, dışarı çıkıp kapıyı kilitledi.

Arabanın anahtarları avucunun içindeydi.

Hunt arabasını sürerken bir yandan da konuşuyordu. Madenlere doğru giderlerken kasaba arkalarında ufaldı. Yoakum’a her şeyi anlattı, Yoakum da duyduklarını sindirmeye çalıştı. Johnny’nin evinde olanlar. Maden kuyusundaki ceset. Jack’in bisikleti. Her şeyi anlattıktan sonra teorisini sundu. Konuşmayı bitirdiğinde Yoakum, “Anlattıklarının içinde boşluklar var,” dedi.

“Çok fazla yok.”

“Tamamen spekülasyon yapıyorsun.”

“Ama kontrol etmesi kolay.” Aynı nehri ve aynı köprüyü geçtiler. “Bundan yorulduğum.”

Yoakum kaşını kaldırdı. “Cross bir polis. Bunu kabul edemem.”

Hunt sessizce sürdü. “David Wilson’m arabası bulunduğu beni Levi Freemantle’a yönlendiren Cross’tu. Köprünün altında durup harita üzerinde tam olarak görmem gereken şeyleri gösterdi. Bütün bunlarla bir ilgisi olmayan kaçak bir mahkumun peşine düştüm.”

“Freemantle’ın bunlarla bir ilgisi olmadığına emin misin? Cross’un çocuğuna cesedi nerede bulacağını söyleyen o değil mi? Jack’e maden kuyusundan bahsetti.”

Hunt yan tarafa baktı. “Öyle mi? O ikisi arasında neler geçti bilmiyoruz.”

“Demek, Jack zaten biliyordu.”

Tekerlekler asfalttaki bir çukura girdi. “Bisikleti...” dedi Hunt. “Önceden bildiğini tahmin ediyorum.”

“İyi de neden söylesin? Kendini açığa çıkarttı.”

Hunt’ın verecek cevabı yoktu.

“Cross’un David Wilson’ı öldürdüğünü mü düşünüyorsun?” diye sordu Yoakum. “Cross’un onu

köprüye götürüp, arabadan indirip boğazına çöktüğünü mü düşünüyorsun? Bu çok büyük bir suçlama, C'lyde. Taammüden cinayete girer. Cross en sevdiğim adam değil ama yine de bir polis.”

“Wilson’ın tırmanma ekipmanı ve arazi aracı var. Sanırım boş vakitlerini farklı madenleri keşfederek geçiriyordu. En büyük, en derin maden kuyusunu sona bıraktığını düşünüyorum. Bence Alyssa’nın cesedini buldu ve bu yüzden de öldürüldü.”

“Çok zayıf bir ihtimal, Clyde.”

“Wilson’ın Land Cruiser’ını kim buldu?”

“Cross.”

“Aynen. Orada sarhoşun teki telefon açtı dedi. Ankesör-lü telefonda aramış ve Cross’a ulaşmış. Arayan kişinin numarası görünmüyor. Halka açık bir telefon. Duruma uygun, sen ne düşünüyorsun?”

“Polislerin şansı yaver gider. İşlerin yarısını bu şekilde hallederiz. Senin başına geldiğinde böyle söylendiğini hatırlamıyorum.”

“Cross’u atış poligonunda görüyor muydun?”

“Elbette.”

“Poligonda kişisel silahınla ateş ettin mi hiç?”

“Ah, kahretsin.”

“Kovanlarından birini almış olabilir mi?”

Yoakum’un verecek kolay bir cevabı yoktu. Poligonu gözünde canlandırmaya çalıştı: Kulak koruyucuları, güvenlik gözlükleri, belirli bir alana odaklanma, hedef... Başka bir şey yoktu.

Hunt devam etti. Sesi keskin geliyordu. “İşe karışan bir polis aradığım haberi etrafa yayıldı. Bu yüzden de Cross bana bir polis verdi. Bana David Wilson’ın arabasını ve üzerinde parmak izi olan bir kovan verdi. Seni altın tepsi içinde sundu.”

Yoakum bir şey söylemedi.

“Yaklaştık.”

Yoakum camdan dışarı baktı. “Görüşeceğimiz bu insanlar hakkında ne biliyorsun?”

Hunt sağa dönünce yol küçüldü. İlerideki tabelanın üzerine spreyle boyayla ‘Kapalı’ yazılmıştı. “Buraya gelirken önlerinden geçtik. Bir kadın ve bir erkek. Adam bira seviyor, kadın da oldukça çirkin. Madenlerin girişine yakın bir yerde kötü durumdaki bir römork karavanda kalıyorlar. Önceden geldiğinde de buradaydılar. Bildiğim kadarıyla madenlerin yakınında bir tek onlar yaşıyor. Bunun dışında,” dedi Hunt, “hiçbir şey bilmiyorum.”

“Hiçbir şey mi?”

“İsimlerini bile bilmiyorum.”

“O zaman neden buradayız?”

“Coğrafya.” Hunt dar bir derenin üzerindeki tek şeritli köprüden geçti. “Mantıklı olan bir tek bu.”

Topraklı yoldan gidiyorlardı. Ufak taşlar arabanın altına çarpıyordu. “Geldik,” dedi Hunt.

“Silahım hâlâ şefte.”

“Torpidoyu aç.”

Yoakum torpidoyu açıp Hunt’ın kişisel silahını aldı. Hazneyi açıp dolu olup olmadığını kontrol etti. “Güzel.” “Bu sefer kimseyi öldürmemeye çalış yeter.”

Hunt eski karavanı ve boş bira kutularını gördü. Kirli pencerelerin ardında ışık yandı. Karavanın içinde birileri hareket etti, ışıkları söndürdü. Karavandan gözünü ayırmadan araçlarının plakasını sisteme girdi. “Patricia Defries adına kayıtlı. Bazı ufak suçlardan içeri girmiş. Halka açık yerde işemek. Sarhoş olup taşkınlık çıkarmak.”

“Sevimli.”

“İki cürmü sayılıyor.”

“Ne türde?”

“Sahte çek hazırlama ve dolandırıcılık. Bir suç daha işlerse içeri fena girer. Üç atış hakkı varmış. Bu durum kirli bir şey yaparken yakalandıysa Cross’un eline güçlü bir koz vermiş olur.”

“Bu işi nasıl halledeceğiz?”

“Kolay.” Hunt kapısını açtı. “Yalan söyleyeceğiz.”

Ufak verandaya girdiklerinde Yoakum silahını sakladı. Pencereden bakınca alçak ve uzun bir kanepede oturan adamı gördüler. Hunt’a aynı görünmüştü. Derbeder ve tıraşsız. Kirli. İnik göğsü, zayıf bacakları vardı. Elindeki bira, saatler önce elinde duran kutu olabilirdi. Televizyon yüzüne mavi bir ışık yansıtıyordu. Kadın da tam olarak hatırladığı gibiydi. Kısa etek. Kaba bir surat. Duruşuna bakılırsa bir şeye kızmıştı. Elleri belinde konuşup duruyordu. Televizyonun önüne adımını atınca adam sola eğildi. “Halkın refahı,” dedi Yoakum.

Hunt kapıyı çalınca televizyonun görüntüsü gidip geldi. Kapıya doğru yürüyen kadının ağır adımları ucuz yapıyı titretiyordu. Yüzü ufak pencereyi doldurdu. Kötü bir cilt, kahverengi dişler...

“Rahatla kalbim,” diye kendi kendine fısıldadı Yoakum.

Hunt polis rozetini cama dayadı. İçerideki kilitler açılınca kadın yırtık sinekliğin arkasında belirdi. “Şunu tekrar tut bakalım,” dedi.

Hunt rozetini gösterdi. “Bizi Dedektif Cross gönderdi.”

Kadın sigarasını yakıp dumanı üfledi. Bakışları bir Hunt’a bir Yoakum’a kayıyordu. “Yine ne istiyor?”

“İçeri girebilir miyiz?”

Dedektiflere bir iki kez baktı, sigarasından bir nefes daha çekti. “Ayaklarınızı silin.”

Tütün ambarının önünde kamyonet de Jack de yoktu. Arabanın çalışan tek farının ışığı altında bir renk parlıyordu. Johnny’nin mavi sırt çantası. Kirliydi ve alt kısmı lekeliydi. Jack çantayı ambarın kapısına özenle yerleştirmişti. Johnny araçtan indi ama motoru çalışır vaziyette bıraktı. Devasa ay

oldukça alçaktaydı ve gümüş beyazı parlıyordu. Hava benzin ve yanmış yağ kokuyordu.

Johnny boşmuş gibi hafif olan çantayı aldı. Açınca yüzüne ölü kuşun kokusu çarptı. Çantanın dibinde üzerinde Steve Amca'nın adı yazan bir fatura vardı. Arkasına not düşülmüştü. Jack'in el yazısı...

Benimle o yerde buluş.

Son birkaç yılda pek çok yerleri olmuştu fakat Johnny arkadaşının nereden bahsettiğini biliyordu. Her şeyden kaçıp, bira içip hikaye anlattıkları yeri ima ediyordu. David Wilson'ın hayatını kaybettiği yerden bahsediyordu. Her şeyin başladığı yerden...

Çalıları geçip arabaya döndü.

Johnny nehre gidiyordu.

Birkaç araba geçti. Gece geç olmuştu. Ön cama büyük böcekler çarptı ve görüşü bir kereden fazla bulanıklaştı. Öyle bitkin düşmüştü ki ana yoldan dönmeyi neredeyse unutuyordu. Patika hâlâ otlar ve çalılarla doluydu fakat hepsi de David Wilson için gelen polisler tarafından ezilmişti. Nehre doğru yokuş artıyor ve köprü sağ tarafında kalıyordu. Selin açtığı çukurlara girince direksiyon elinden kaydı ve araç patikadan biraz ayrıldı. Kamyonet on beş metre ileride, çalılarının arasında saklanan bir hayalet gibiydi. Sürücü kabini boştu ve karanlıktı. Johnny farı kapatıp arabadan indi. Kamyoneti geçip nehre doğru baktı. Ay ışığı sudan uzaklaşmıştı ve kayalar gümüş gri damlalar gibi duruyordu. Köprü'nün altında karanlık toplanmıştı.

Johnny nehre doğru indi, ayağı kumun üzerinde kaydıktan sonra düz kayaların üzerine atladı. Hareket eden suyun üzerinden karanlık bir şey geçti. Söğüt ağacı sağ, köprü ise sol tarafındaydı. Jack ortalarda görünmüyordu.

“Bu taraftayım, Johnny.”

Ses köprü'nün altından gelmişti. Jack'in sesi kulağa sarhoşmuş gibi geliyordu. Köprü'nün altındaki arkadaşını ilk başta göremedi. Suyun hemen kıyısına oturmuştu. Köprü'nün ayağı bu noktada ufak bir raf oluşturuyordu. Jack burada oturmuş, ayaklarını sığ suya sokmuştu. Johnny altı metre kala durdu. Jack bulanık bir şekilde görünen yüzden ibaretti. Şişeyi kaldırıncaya Johnny likörün çıkardığı sesi duydu. “Biraz ister misin?”

“Neler oluyor böyle, Jack?” Johnny sakin kalmaya çalışıyordu fakat sınırları çoktan tepesine binmeye başlamıştı. Alyssa ölüydü ve Jack ise oturmuş içki içiyordu. Jack betonun üzerinden aşağı kaydı, sığ suyun içine indi. Su diz seviyesine geliyordu. “Seni görebileceğim yere gel.” Johnny köprü'nün altından dışarı çıktı. Bir yanı konuşmak istiyordu. Diğer yanı ise arkadaşının yüzüne yumruk atmak istiyordu.

“Üzgünüm, dostum.” Yarım yamalak çıkan kelimeleri Johnny ucu ucuna anlıyordu. “Johnny, dostum.” Jack ay ışığının altına çıktı. Johnny'den ödünç aldığı ceketini giyiyordu. Pantolonu beline kadar ıslaktı. Bir kere daha sendeleyince şişe elinden düşüp kayaların üzerinde kırıldı. Etrafı likör kokusu sardı. Jack kırılan şişenin hemen yanına oturdu. “Çok ama çok üzgünüm.”

“Ne için üzgünsün?” dedi Johnny. “Bana neden üzgün olduğunu söyle.”

Jack başını iki yana salladı, yüzünü ellerinin arasına aldı. “Korkaklık günahdır.”

Johnny sesi sarhoş gibi çıkan arkadaşına baktı.

“Biri sorsa benim için iyi şeyler söyler misin?” Jack bir koluna burnunu sildi. “Öylesine soruyorum, Johnny. Biri sorsa ne dersin? İyi bir arkadaş olduğumu söyler misin? Denedim, biliyorsun. Seninle dışarıda geçen bütün geceler. Aramakla geçen bütün geceler... Senin arkanı kolladım çünkü işin peşini bırakmayacağını biliyordum. Seni kötü evlerden, gerçekten kötü olan evlerden uzak tutmak istedim. Başına bir şey gelse ölürdüm. Suçluluk duygusu beni öldürürdü, Johnny. Beni oracıkta öldürürdü.”

“Suçluluğun devamına ne demeli, Jack? Alyssa’ya ne demeli? Nerede olduğunu biliyor muydun? Onca zaman boyunca biliyor muydun?”

“Yalanlar ve zayıflık. Bunlar da günah.”

“Jack.”

“Tanrı küçük günahları affeder.”

“Onca zaman boyunca...”

“Seni güvende tutmayı denedim.” Jack kayanın üzerinde oturmuş ileri geri sallanıyordu. “O ölmüştü.” Başını iki yana salladı. “Çoktan ölmüştü.”

“Kız kardeşime ne oldu?” Johnny Jack’in tepesine yaklaşmış ve ellerini yumruk yapmıştı. Kontrolünü kaybetme-

ye başlamıştı. Yakında tamamen kaybedecekti. “Neler oldu, Jack?”

Jack zorla derin bir nefes aldı. Gözleri akan sudaydı. “Ona bisikletimi ödünç verdim. Tüm yaptığım buydu. Yardım etmeye çalışıyordum. Buna inanmak zorundasın.” “Bana gerisini de anlat.”

“Birkaç kişiyle beraber kütüphanedeydik. Yapmak zorunda olduğumuz projeyi hatırlıyor musun?” Johnny cevap vermeyince Jack devam etti. “Alyssa ile aynı gruptaydık. Volkanlar. Volkanlar hakkında rapor hazırlıyorduk. Geç olmuş, hava kararmıştı. Bilirsin. Herkes gitme vaktinin geldiğini söyledi.” Bir an için duraksadı. “Baban gelip almayı unuttuğu için ona bisikletimi ödünç verdim. Baban unutmuştu ve geç oluyordu. Gerald’ın yeni bir kamyonu vardı. Sürmek için her bahaneye atlıyordu. Bu yüzden kardeşime bisikletimi verdim, ağabeyimi aradım. Tek yaptığım buydu, Johnny. Anlıyor musun? Kötü bir şey olmaması gerekirdi. İyi olmaya çalışıyordum. Bu da bir şeydir, değil mi? Bu da bir şeydir.” Jack gözlerini kapattı. Ufak eli, normal eli... Her ikisi de yüzündeydi ve sarsılıyordu. “Kardeşini korkutmak istediğini söyledi.”

“Kim?”

“Bunun bir şaka olması gerekirdi.”

“Gerald mı?” diye sordu Johnny.

“Var gücüyle pedalları çeviriyordu.”

“Ah, hayır.”

“Kaldırımın hemen kenarındaydı.” Duraksadı. “Onu sadece korkutmak istemişti.”

“Ne oldu, Jack?”

“Alkol alıyordu.”

Johnny Jack’i gömleğinden yakaladı. Öyle güçlü çaktı ki gömlek yırtıldı. “Sana ne oldu diye sordum!”

“Alyssa geriye dönüp baktı. Farlar ya da yakın oluşumuz olmalı. Bilmiyorum. Kontrolü kaybetti. Yere düştü. Kamyonetin altına girdi. Gerald kafayı yedi. Babamı aradı.” Jack ağlıyordu. “Ölmüştü, Johnny.”

“Anlamıyorum.

“Ölmüştü. İşi bitmişti. Herkese anlatmak istedim ama profesyonel lige çıkmak için gözler Gerald’ın üzerindeydi.” “Bunun konuyla ne ilgisi var?”

“Babam olay duyulursa kariyerine veda edeceğini söyledi.” “Gerald’ın beyzbol kariyeri için yalan söyledin.” Johnny bağılıyor, Jack ise başını iki yana sallıyordu. “Neden yalan söyledin peki?” diye sordu Johnny. “Neden?”

“Sana söylemek istedim.”

“Ama söylemedin.”

Jack artık yavaşça ağlıyordu. “Johnny.”

“Onca zaman boyunca...”

Jack ayağa kalkıp sendeledi. Elini öne uzatınca Johnny savuşturdu. “Denedim.”

“Nasıl denedin?”

“Gerald’ın kolumu kırdığını söyledim. Hatırlıyor musun?” Jack titriyor, bakışlarıyla yalvarıyordu. “Babam yapmıştı, Johnny. Ona gelip sana anlatacağımı söylediğimde kolumu kırdı. Kolumu dört yerden kırdı. Yere yatırıp yemin ettirdi.” Jack tek elini Johnny’nin koluna koydu. “Yemin ettirdi.”

“Gerald’ın kariyeri yüzünden mi?”

“Gerald’la babamın tüm konuştukları buydu.”

Johnny midesinin kasıldığını hissetti. Öne doğru eğilip arkasını döndü. El yordamıyla ot bulup üzerine eğildi. “Kardeşimin nerede olduğunu Levi Freemantle’ın bildiğini söyledin.”

“Başka bir yalan.”

“İyi de neden şimdi, Jack. Neden şimdi söylüyorsun?”

“Çünkü Freemantle buraya bir sebeple gönderildi.”

“Ne sebebi?”

Jack’in ödü patlıyordu. “Tanrı biliyor.”

Karga yok, diye düşündü Johnny. Tanrı biliyor.

“Bunu söyleyip durdu. Uyurken bile söylüyordu. Karga yok. Tanrı biliyor. Maden kuyusunun ismini biliyorsun, Johnny. Okunuşları neredeyse aynı. Bunları kafamdan atamadım, Johnny. Tanrı biliyor, anlamıyor musun? Tanrı ne yaptığımı biliyor.” Jack sustu. “Freemantle’m bana söylediği son

şey... Söylediği son söz... Ah, lanet olsun.”

“Ne?”

Jack kayaya geri oturdu. “Tanrı o kızın ruhundaki güzelliği biliyor.” Jack küçük elini kaldırdı. “Cehennemde yanacağım, Johnny.” Eli aşağıya inince Jack yalvarmaya başladı. “Birileri sorsa, hakkımda iyi şeyler söyler misin?”

Ağlıyordu.

“Johnny?”

Johnny geriye dönüp nehir bendini tırmanmaya başladı. Jack’in sesi de gittikçe küçülerek arkasından geliyordu.

“Johnny?”

Hiçbir şey... Rüzgarla dans eden çimenler...

“Johnny?”

ALTIYİZİNÇİ BÖLÜM

Hunt arabasını hızla sürüyor, arkadaki ekip arabasının mavi ışığı yanıp sönüyordu. Yoakum ise hemen yanındaydı ve yüzü mahkeme duvarı gibiydi. Konsoldaki saate göre biri on geçiyordu. Hunt bölge savcısı ve yargıçla acil toplantı ayarlamıştı. İkna etmesi bir saatini almıştı fakat şu anda cebinde tutuklama emri duruyordu. Arkadaki arabada ise bizzat seçtiği iki polis memuru vardı. Durumu başka kimse bilmiyordu. Şefin de diğer polislerin de haberi yoktu. Cross'un başka bir arkadaşı olma ihtimaline karşı işleri gizlice hallediyorlardı. "Beş dakika," dedi Hunt.

Yoakum ödünç aldığı silahın dolu olup olmadığını üçüncü defa kontrol etti.

Hunt'ın telefonu çaldı. Arayanın kim olduğuna baktıktan sonra cevap verdi. Görüşme kısa sürdü. Telefonu kapattığında Yoakum'a bakmadı. "Adli tıp aradı," dedi. "Diş kayıtları eşleşmiş. Bulduğumuz Alyssa'nın cesediymiş."

Sessizlik... Asfalt üzerinde hareket eden tekerleğin sesi...

"Üzgünüm, Clyde."

"Dört dakika."

Otuz dakika sonra telefonu yeniden çaldı. Hunt numarayı tanımadığı halde cevap verip dinledi. "Neredesin, Johnny? Sakinleş. Buradayım. Hayır. Hayır. Rahat rahat anlat."

Hunt hiçbir şey söylemeden bir dakika boyunca dinledi. Johnny sustuğunda her şey yerli yerine oturmuş, Hunt'm zihninde bütün resim berraklaşmıştı. Her şey birbiriyle mükemmel uyumluydu. "Tamam, Johnny. Durum kontrolüm altında. İlgileniyorum. Hayır, bu gece halledeceğim. Şimdi yoldayım. Sen neredesin?" Bir duraksama. "Hayır. Lobide bekleme. Odada olman gerek. Şimdi. Yarın konuşuruz."

Hunt telefonu kapatınca Yoakum on saniye dayanabildi. "Ne olmuş?"

Hunt kısa ve sert bir cümleyle tüm olanları anlattı. Alyssa'nın nasıl öldüğünü... Maden kuyusuna nasıl düştüğünü...

Yoakum durumu sindirmek için bir dakika sustu. "Kazada mı ölmüş?"

"Gerald sarhoşmuş. Cross çocuğunu korumak için cesedi saklamış. Kuyuya atmış. Tek başına." Derin bir nefes çekti. "Tanrım."

"İyi misin?"

"Gerald'ı da içeri alıyoruz."

"Gerald için tutuklama emrimiz yok."

"Adam öldürme şüphesi soru sormamız için yeterli olur."

"Şu Johnny sıkı çocukmuş," dedi Yoakum.

"Evet."

"Cross fena batacak."

"Bir dakika."

Hunt Cross'un mahallesine saptı.

Johnny motel odasını anahtarla açtı. İki lamba yanıyordu. Annesi en yakın yatağın kenarına oturmuştu. Süzülmüştü fakat gözlerinde uykudan eser yoktu.

“Hunt'ı arayamadım,” dedi annesi ayağa kalkarken. “Seni yeniden kollarıma almama asla izin vermezdi.” Johnny içeri girip annesine yaklaştı.

“Beni bırakıp gittin,” dedi Katherine. Johnny annesinin dik durmak için nasıl zorlandığını fark etti.

“Bunu bir daha asla yapmayacağım.”

“Sana nasıl inanabilirim ki?”

“Söz veriyorum.”

Katherine odayı geçip oğluna sarıldı. “Tekrar söz ver.” Johnny sabun ve temiz saç kokusunu ciğerlerine çekti. “Söz veriyorum.”

Katherine oğluna daha sıkı sarıldı. Geriye çekildiğinde Johnny bildiklerini anlattı. Bu kolay olmadı ve biraz uzun sürdü. Alyssa ölmüştü fakat bu bir kazaydı. İki kere anlattı. Kelimeler ağzında yuvarlanıyordu.

Bir kaza.

Ondan sonra uzunca bir süre sessiz kaldılar.

Susuyorlardı fakat birlikteydiler.

İki blok ötedeyken telsizden insanların polise ihbar yaptıklarını duydu. “Komşular olay yerinde silah gördüklerini söylüyor.”

“Kahretsin.”

Hunt sireni çalıştırınca arkadaki devriye aracı da aynısını yaptı. İki kere sağa döndüklerinde Cross'un evi sağ taraflarında kaldı. Sokak lambaları, bahçenin kenarlarındaki spot ışıklar ve yürüyüş yolu boyunca konulan ışık çubukları yanıyordu. Kamyonet evin dibine kadar girmişti. Arkasındaki çimler kazınmış, çit şeklinde budanan çalılarının bir kısmı ise dümdüz olmuştu. Kamyonetin arka stop lambalarından biri yanıp sönüyordu. Kırmızı. Kırmızı. Kırmızı. Dedektif Cross bahçedeydi. Karısı ve oğlu Gerald da bahçeye çıkmıştı. Cross bağıırıyordu. Karısı ise dizlerinin üzerine çökmüş, eline İncil almış dua ediyordu.

Jack'in elinde tabanca vardı.

Babasına doğrultulmuş bir tabanca.

Hunt ve Yoakum üniformalı polislerle aynı anda arabadan indi. Silahlar ellerindeki yerlerini aldı. “Ateş etmeyin,” dedi Hunt. “Çocuğu tanıyorum. Zarar görsün istemiyorum.”

Diğer polisler Hunt'ı duydu fakat silahları hâlâ havada asılı duruyordu. Hunt kendi silahını kılıfından çekmemişti. Ellerini iki yana açıp çimlere bastı. Jack'in yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve titriyordu. Yüzü ağlamaktan kirlenmişti. Cross sert babayı oynuyordu. “Jack, bana o silahı veriyorsun. Hemen şimdi! Şu anda! Ciddiyim!” Cross, Hunt'ın geldiğini görünce bir elini uzattı. “Ben

hallederim,” dedi. “Durum kontrol altında.” Oğluna geri döndü. “Jack, görüyor musun? Birileri polisi aramış. Buna bir son vermenin zamanı geldi. Silahı bana ver.”

Arkasında Jack’in annesi dizleri üzerinde ileri geri sallanıyordu. Jack ona bakınca diğer eliyle boynundaki gümüş haça dokundu. Annesinin sesi yükseldi ve dini içerikli anlaşılmayan sözler sarf etmeye başladı. “Yapma, anne.” Jack’in yüzü buruştu. “Sus artık.” Boynundaki haçı koparıp annesine fırlattı.

“Silahı ver, Jack.”

Jack bakışlarını annesinden çevirdi. Babası artık daha da yakındı. Üç metre. İki metre. “Hepsi senin hatan.”

“Evlat.”

Silahı iyice babasına doğrulttu. “Cehenneme gideceğim ve hepsi de senin suçun.”

Annesi inlerken Jack ileriye adım attı. Cross ellerini kaldırdı. “Evlat...”

“Tanrı küçük günahları affeder.”

Hunt silahın horozunun hareket ettiğini gördü fakat çok uzaktaydı. “Jack, yapma!” Jack’e doğru koştu, Horoz önce kalktı, sonra da düştü. Kuru bir klik sesi çıkarken Cross çığlık attı. Jack tetiği yine çekti ama hiçbir şey olmadı.

Hunt çocuğu yere serdi.

Silah elinden uçup gidince Cross silaha uzandı. “Ona dokunma sakın,” dedi Hunt. Yerde boylu boyunca uzanmıştı. Jack ise altında kıpırdamıyordu. “Dokunma ve olduğun yerde kal.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hiçbiriniz kıpırdamayın.” Hunt Jack’i havaya kaldırıp Yoakum’a teslim etti. “Nazik ol,” dedi. Yoakum ağlayıp burnunu çeken çocuğu uzaklaştırdı.

“Johnny ile konuşmak istiyorum.” Jack aracın kapısında mücadele etti. Etrafa tekme atıp bağırmaya başladı. “Johnny ile konuşmak istiyorum.” Yoakum çocuğun kafasını eğdi. “Johnny! Johnny ile konuşmak istiyorum!”

Kapı kapanıp dış dünya ile ilişkisi kesilince kafasını dört kere aracın camına vurdu. Hunt silahı eline alıp silindire baktı. Boştu. Silahı kabanının cebine koydu. Cross elleri açık bir şekilde öne adım atma riskine girdi. “Sarhoş. Sorunları var. Yardım almasını sağlayacağız.”

“Bizimle gelmen gerekiyor,” dedi Hunt. “Polis merkezine.”

“O benim oğlum, Hunt. Suç duyurusunda bulunacak değilim.” Cross yanaklarına zayıf bir gülümseme kondurmaya çalıştı.

Hunt’ın yüzündeki ifadesizliği devam ettirmesi işe yaradı. “Sen ve Gerald,” dedi Hunt. Elini kılıfındaki silahına yakın tutuyordu. “Sormakla lütufta bulunuyorum.” Pek çok insanın durup izlediği komşu bahçeleri gösterdi. Hunt öne adım attı ama sesini düşürmedi. “Hikayeyi Jack’ten dinledim. Alyssa’ya olanları. Gerald’m olaya nasıl dahil olduğunu. Her şeyi.” Hunt bir kalp atışı kadar sustu. “Cesedini birkaç saat önce bulduk.”

Cross oğluna baktı. Karısı hâlâ ağlıyordu.

“Hadi Őu iŐi dođru dűrűst yapalım,” dedi Hunt.

Cross geriye baktı. Maskesi dűŐműŐtű. Yűzűnden bir sűrű hesaplama yaptđđı okunuyordu. “Neden bahsettiđini bilmiyorum.”

“David Wilson Alyssa’nm cesedini buldu. İlk baŐta polis merkezini arayıp tamamen Őans eseri seninle konuŐtuđunu dűŐűndűm ama telefon kayıtlarında bu yoktu ve kimse bu kadar Őanslı olamazdı.”

“Yanlıyorsun.”

“Nefesini boşa harcama. Patricia Defries ile konuŐtum.

Bana her Őeyi anlattı.” Kadın baŐka bir Őek dolandırıcılıđından yakalanmıŐtı. Bu űçűncű suŐuydu. Eđer suŐlanırsa en az yirmi yıl hűkűm giyerdi. O yűzden Cross isteđini aŐık bir dille beyan edebilmiŐti. Madenlere kim yaklaŐırsa yaklaŐsın ona haber verecekti. Kim olduđu ya da saatin kaŐ olduđu műhim deđildi. Cross’un madenle neden bu kadar ilgilendiđini bilmediđini sűylediđinde Hunt ona inanmıŐtı. Bunu ona sűylememiŐti tabii. Kadının konuŐmasını istiyordu. Korkması hoŐuna gitmiŐti.

Hunt konuŐmaya baŐladı. “Ona cinayete yardım etmenin Őek dolandırıcılıđından Őok daha bűyűk cezası olduđunu sűyledim. Bu iŐin ciddi olduđunu, seninle birlikte pisliđin iŐine dűŐeĒeđini sűyledim. KonuŐtu ve tanıklık da yapacak. Seni aradıktan sonra nasıl ortaya ıktđđını, beŐ dakika sonra Wilson’m arazi motoruyla kaŐarken senin onu nasıl takip ettiđini anlatacak. Saati de bir kenara yazmıŐ. Johnny Merri-mon adamı tam on beŐ dakika sonra kűprűnűn orada gűrdű.” “O kadın keŐ ve ayyaŐ. Tanık falan olmaz ondan.”

Hunt araŐ yolunda dizilen arabalara baktı. “Senin Őahsi aracın nerede?” diye sordu. “Dodge Charger deđil miydi? Onu bulmadan kaŐ yedek parŐa dűkkanını aramak zorundayım? Bu civarda olmayacak, orası malum. Ama Wilming-ton belki? Raleigh? Bűyűk Őehirlerin biri diye dűŐűnűyorum. Ama bulacađız. Őn tamponu hasarlı. Boya kűprűde bulduđumuz boyayla uyumlu...”

“Avukat istiyorum.”

Hunt űniformalı memurlara iŐaret etti. “David Wilson’ı űldűrmekten tutuklusun. Sessiz kalma hakkına sahipsin-” “Haklarımı biliyorum.”

“SűyleyeĒeđin her Őey aleyhinde delil olarak kullanılacaktır.”

“Bir dakika bekle. Bir dakika bekle.” Cross dudaklarını yaladı. “Seninle konuŐmanı gerek. Sadece konuŐacađını. Bir dakika.” Hunt tereddűt etti. “İŐleri dođru dűzgűn yapmak istiyorsun, űyle mi? Hep bűyleydin zaten. Lanet olası izci ocuk.” Hunt elini kaldırıncaya űniformalılar kenara çekildi. “Ne yaptđđını dűŐűnmen gerekiyor. Bunu ciddi ciddi dűŐűnmelisin.”

“DűŐűnmeme gerek yok. Elimde tutuklama emri var.” Cross űne eđildi. Gűzleri Hunt’ın arkasındaki űniformalılardaydı. Fıslıdadıđında nefesinin sıcaklıđı havayı doldurdu. “Ođlun da arabadaydı.”

Hunt geriye çekildi. “Hayır değildi.”

“Alyssa tekerlerin altında ezilirken űn koltukta oturuyordu.”

“Sana inanmıyorum.”

“Son bir yıldır nasıl davranıyor? Eskisi gibi mi? Tanıdığın çocuk gibi mi? Dur bir taluninde bulunayım. Sinirleri gergin mi? Somurtkan mı? Senden uzaklaştı, değil mi? Doğru olan şeyi yap, Hunt. Erkek için ailesinden daha önemli bir şey yoktur. Her şey bunun etrafında döner.” Hunt bahçeye şöyle bir baktı. Jack polis arabasının arkasında kırmızı bir yuvarlaktı. Gerald gözyaşlarına boğulmuştu. Cross’un karısı dizleri üzerinde sallanıp, dua edip bağırarak yalvarırken gözleri sımsıkı kapalıydı. “Senin ailenin de pek iyi durumda olduğunu sanmıyorum, Cross.” “O senin tek çocuğun, haksız mıyım?”

Hunt bakışını üç saniye sürdürdü.

“Doğru olan şeyi yap,” dedi Cross.

Hunt geri adım atıp üniformalı memurlara işaret etti. “Avukat tutma hakkına sahipsin.”

Kelepçeler bağlandı.

Cross karşı koymaya devam ediyordu. Araca bindirilirken terliklerinden biri bahçede kalmıştı.

Hunt polis merkezinden ayrıldığında saat altıyı geçiyordu. Cross konuşmayı reddetmişti fakat Gerald bülbül gibi ötüyordu. Basit ve katışıksız suçluluk duygusu...

Çocuk içten içe yenilmiş durumdaydı.

Sokaklar yavaş yavaş uyanırken güneş belli belirsiz görünmeye başladı fakat Hunt’ın evinde karanlık hakimdi. İçeri girip sessizce mutfakta bekledi. Buzdolabının motor sesi duyuluyordu. Sokağın aşağısında bir yerlerde garaj kapısının teki açıldı.

Hunt silahını ve rozetini masaya koydu. Basamaklar ayaklarının altında ezildi. Oğlunun kapısını açtığına yüzüne sıcak bir hava esti. Oğlu battaniye tomarı, san saçlar ve kaybolmuş masumiyetten ibaretti.

Geçmiş. '

İyi olan pek çok şey.

Hunt yatağın yanına sandalye çekip oturdu. Parmaklarını gözlerine bastırıp renkli kıvılcımlar gördü. Bunun bir son olması gerekmiyordu. Seçim yapmanın kendi gücü vardı. Hunt buna inanıyordu. Doğru olan şeyi yapmak için asla geç sayılmazdı.

Dudakları sessizce kıpırdadı.

Asla geç sayılmaz.

Hunt oğlunu uyurken izledi. Sonra dudakları bir kere daha kıpırdadı.

Tekrar etti.

Bu kendisine ait bir duaydı.

Allen’ı uyandırmak yirmi dakikasını aldı. Hayalının en uzun yirmi dakikasıydı. İki kere uyandı fakat yine iki kere uykuya daldı. Pembe ve solgun güneş ışıkları yüzüne vurana kadar böyle devam etli. Açıldığında gözleri çok masum göründü. “Hey, baba. Neler oluyor?” Yüzünü ovalayıp sırtını

yastığına verdi.

“Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?”

“Evet. Elbette. Ne-”

“Başın belaya girse gücüm dahilindeki her şeyi yaparım. Bunu da biliyorsun. İşler ne kadar kötüleşirse kötüleşsin, ben senin babanı. Sana yardım ederim. Bunu biliyorsun, değil mi. Ailen?”

“Tabii. Elbette.”

Hunt sakın kalmaya çalıştı. “Başın belada mı evlat?”

“Ne? Hayır.”

Hunt öne eğildi. “Bana söylemen gereken bir şey var mı? Herhangi bir şey. Ben senin tarafındayım. Sen ve ben. Tamam mı?”

“Hayır, baba. Hiçbir şey yok. Neler oluyor?”

Hunt içten içe ölüyordu. Oğlunun koluna elini koydu. “Bir müddet uzanacağım.” Ayağa kalkıp aşağı baktı. “Bugün önemli bir gün, Ailen.”

“Ne demek istiyorsun?”

Kapıda durdu. “Bana ihtiyacın olursa uyanığım.”

Hunt koridoru geçip kendi yatağına uzandı. Bir an için oda kendi etrafında dönmeye başladı ama Hunt bununla savaştı.

Oğlu, Hunt’ın ummayı göze alabildiğinden daha önce kapısını çalmaya başladı.

ALTIYI BİRİNCİ BÖLÜM

Johnny yedi saat uyudu, bir şeyler atıştırmak için uyandıktan sonra tekrar yatağa girdi. Bir keresinde annesini Hunt'la konuşurken duydu fakat rüya gibi geliyordu. Öfkeli sesler ve kırılan bir şeylerin gürültüsünü duydu. Alyssa ve Hunt'ın oğlu hakkında konuşuyorlardı.

“Ne diyebileceğimi bilemiyorum, Katherine.”

Konuşan Hunt'tı.

Uzun bir sessizlik... “Yürümem gerek”.

“Katherine...”

“Johnny ile kalır mısın?”

Kapı kapandığında Johnny uyandı. Hunt hâlâ pencerede Katherine'in gidişini izliyordu. Johnny uyanınca rüya netleşmeye başladı. “Ailen gerçekten de Gerald ile arabanın içinde miymiş?”

“Duydun mu?”

“Bu doğru mu?”

“Ailen direksiyon başında değilmiş.”

“Ama neler olduğunu bildiği halde söylemedi.”

“Gerald'm babası bir polisti ve Ailen de oldukça korkmuştu. Oğlum için bahane uydurmaya çalışmıyorum, Johnny. Hatalıydı.” Duraksadı. “Gönüllü olarak teslim oldu. Şu anda tutuklu. Ceza alacak. Jack de öyle.”

“Ceza mı alacak? Nasıl?”

“Bu, çocuk mahkemesine kalmış. Ama bir müddet buralardan gidebilirler.”

“Hapse mi?”

“Öyle değil.”

Johnny yataktan çıktı. “Duş alacağım,” dedi.

“Peki, Johnny.”

Su zayıf akıyordu fakat sıcaktı. İki kere yıkandı, dikişlerini kontrol etti. Cildi kırmızı ve pürüzlüydü. Yara izi geçmeyecekti. Saçını annesinin tarağıyla taradı. Johnny çıktığında Hunt hâlâ içerideydi.

“Daha iyisin ya?” diye sordu Hunt.

“Hâlâ gelmedi mi?”

“Benden nefret edip etmediğine karar vermeye çalışıyor.”

Johnny başıyla onayladı. Hunt'ın söylediği yetişkinlerle konuşulacak bir konuydu. “Bir sorum var,” dedi Johnny.

“Evet.”

Hunt yatağın diğer kenarına oturdu. Johnny'nin parmakları uzun süre duşta kalmaktan buruşmuştu. Avuç içinde su toplayan yer patladığı için kızarıklık vardı. "Jack her şeyin bir sebepten ötürü olduğuna inanıyor."

"Bana Alyssa'yı mı soruyorsun?"

Johnny neyi kastettiğinden pek emin değildi, bu yüzden de omuz silkti. Hunt'ın gerildiğini sonra da sanki bir karara varmış gibi sakinleştiğini hissetti.

"Jarvis'in evinin arkasında yedi ceset bulduk. Çocuk cesetleri. Bunu biliyor muydun?"

"Annem söyledi."

Hunt bir kere daha tereddüt ettikten sonra kabammın cebinden bir fotoğraf çıkarttı. Meechum'un otopsi fotoğrafıydı. Metal bir masada, göğsünün üstünden çekilmişti. "Jarvis'in evinde gördüğün kişi bu mu?"

Yüzüne ölüm çökmüştü ve neredeyse hiç rengi yoktu fakat Johnny adamı tanıyıp başını evet anlamında salladı.

"Onu neden polis sandın?"

"Kemerine silah ve kelepçe takmıştı. Bu polislerin yaptığı bir şey."

Hunt fotoğrafı uzaklaştırdı. "Alışveriş merkezinde güvenlik görevlisiymiş. O ve Jarvis Vietnam'da birlikte görev yapmışlar. İkisi de aynı anda onursuz davranışları nedeniyle ordudan atılmış. Bazı söylentiler varmış-"

"Ne tür söylentiler?"

"Kötü türden."

Johnny omuz silkti. Nasıl olsa bir şekilde öyküyü duyacaktı.

"Dışarıda kötü adamlar var, Johnny. Yollarına çıkmasan şeytani amaçları için çok ama çok kötü şeyler yapmaya devam edeceklerdi."

"Tiffany'i ben kurtarmadım. Bunu daha önce söylemiştim."

Hunt pencereden aşağıya baktı. "Jarvis sokakta seninle meşgul olmasa Tiffany dışarı çıkamazdı. Çıksa bile yakalanıp öldürülürdü. Diğerleriyle birlikte ormanda yatıyor olurdu. Jarvis ve Meechum öldürmeye devam ederlerdi. O gün o saatte sokakta olduğun için onları durdurabildik. Bildiğim tek şey bu."

Johnny Hunt'ın bakışlarını üstünde hissetti fakat başını kaldırmadı.

"Alyssa ölmeseydi sokakta olmayacaktın." Hunt tek elini Johnny'nin omzuna koydu. "Belki de sebebi budur, Johnny. Belki de diğer çocuklar ölmesin diye Alyssa'nın ölmesi gerekiyordu."

"Jack, Freemantle'ı Tanrı'nın gönderdiğine inanıyordu." "Jack'in sorunları var. Bir çocuğu aşabilecek sorunlar." "Tanrı'nın onu korkutmak için kargaları, yaptığı şeyle yüzleşmesi için de Freemantle'ı gönderdiğine inanıyor." "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum, Johnny."

"En son dua ettiğimde Tanrı'datı üç şey istedim. Annemin uyuşturucu kullanmayı bırakmasını,

ailemizin evimizde yeniden bir araya gelmesini istedim. Bunlar kabul oldu.”

“İki şey saydın.”

Johnny yukarı baktı. Yüzü mermer gibiydi. “Ken HolloNvay’ın ölmesi için dua ettim. Yavaş ve korkunç bir şekilde ölmesi için dua ettim.” Duraksadı. Siyah gözleri parlıyordu. “Korku içinde ölmesi için dua ettim.”

Hunt ağzını açtı ama bir şey diyemeden Johnny söze girdi. Ken Halloway’ın gözlerini ve içindeki ışığın sönişünü hatırladı. Gözlerindeki karanlığın içinde karga gölgelerinin yükselip kanat çırdığını hatırladı. “Levi Freemantle bana bunu bahsetti,” dedi Johnny. “Bence Tanrı onu bu yüzden gönderdi.”

Hunt oğlunun avukatıyla geç saatte buluşacaktı. Bu yüzden mahkeme binasının yakınında, koca bir blok içerisine inşa edilen nahoş yapılı hapishanenin önünde buldu kendini. Ailen içeride bir yerlerdeydi. Oğlu bu durumla iyi başa çıkmıştı. Babasına olanları anlatırken utanç, pişmanlık ve suçluluktan akan gözyaşları, sonrasında birlikte polis merkezine giderken gösterdiği cesaret... Hunt’ın oğlunun yüzünü hatırladığı en son hatırası, aralarına demir parmaklıklar kapalıırkenki görüntülerdi.

Motoru durdurup hapishanenin ana kapısına yürüdü. Silahını teslim edip içeri girdi. O gardiyanları, gardiyanlar da onu tanıyordu. Sırtını sıvazladılar, acısını paylaştılar. Sadece bir kişi soğuk bakış atmıştı. “Onu görmem gerek.”

Masanın arkasındaki gardiyan sert yüz hatlarına sahipti fakat yumuşak bir şekilde konuştu. “Buna izin veremeyeceğimi biliyorsun.”

Hunt biliyordu. “Ona bir mesaj iletir misin?”

“Elbette.”

“Burada olduğumu söyler misin?”

Gardiyan geriye yaslandı. “Mesajı almasıyla şahsen ilgileneceğim.”

“Ona şimdi söyle,” dedi Hunt. “Bir ara buraya geldiğimi değil, şu anda burada olduğumu söyle.”

“Bu önemli mi?”

“Arada fark var,” dedi Hunt. “Bekleyeceğim.”

Hunt hapishaneden ayrılıp iki blok ötedeki banka oturdu. Gökyüzünde yıldız yoktu. Ev boş bir kabuk gibiydi. Birkaç dakika sonra telefonu çaldı. Arayan Trenton Moore’du. “Uyandırmadım umarım?” diye sordu.

“Bu konuda pek şansım yok.”

Duraksadı. “Oğlunun başına gelenleri duydum. Üzgünüm.” “Teşekkürler, doktor. Sağ ol. Beni başka bir sebeple mi aramıştın?”

“Aslında, evet.” Boğazını temizledi ve garip bir şekilde isteksiz görünüyordu. “Eee... Bir dakikan var mı?”

Adli tıp uzmanı hastanenin bodrum katında çalışıyordu. Hunt oraya gitmekten hoşlanmıyordu. Özellikle de geceleri. İçeri giren uzun koridorda tek tük ışık vardı. Beton terlemiş gibi duruyordu.

Hunt görüşme odasını, dondurucu bölmeyi, sessiz odaları ve ölüm sessizliğini geçti. Ofisinin kapısını çaldığında Dr. Moore içeride ses kayıt cihazına kayıt yapıyordu. Doktor yukarı bakınca yüzündeki heyecan gözlerden kaçmadı. “Hadi, gir içeri,” dedi. Ufak kasetli ses kaydedicisini masaya koydu, arkasındaki rafta duran kahve demliğine uzandı.

“Kahve ister misin?”

“Elbette. Sade olsun. Teşekkür ederim.”

Kahveyi küçük bardaklara koyup Hunt’a uzattı. “Her şeyden önce,” dedi Moore, “Sana bunları vermeliyim.” Çekmeceden plastik kanıt poşetini alıp masanın üzerine attı. Masaya çarpan şey ağırdı ve poşetin içindeki metal parlıyordu.

Hunt poşeti alınca adli tıp uzmanı tarafından mühürlenip, tarih atılıp imzalandığını gördü. Poşeti avucunda çevirince paslanmaz çelik kovanları olan altı kurşun saydı. “Dur tahmin edeyim, 32 kalibre mi?”

“Bay Freemantle’ın sağ ön cebinden çıktı. Kıyafeti dışında üzerinde sadece bu vardı.”

“Bu bir soruya cevap veriyor.”

“Hangi soruya?”

“Eski bir polisin neden hâlâ nefes aldığı ve daha da önemlisi on üç yaşındaki bir çocuğun neden cinayetten yargılanmadığı sorusuna.” Hunt kanıt poşedini montunun cebine koydu. “Teşekkür ederim.”

“Lafi bile olmaz.” Kahvelerini yudumladıktan sonra sessizlik bozuldu. “Sorulardan bahsetmişken.” Moore sandalyesini ayağa kalkmadan ileri doğru itirdi. O kadar ufak tefek ve o kadar enerji doluydu ki yerinde zar zor oturuyordu. “Yaptığım işte çok az gizem vardır, dedektif. Cevaplanmamış sorular? Evet, her zaman. Ama gizem olmaz. Maalesef insan bedeni çok tahmin edilebilir bir mekanizmadır. Bir hasarı takip ederseniz sizi bir yerlere, sonuçlara ve sebep sonuç ilişkisine yönlendirir.” Heyecan ve enerji Moore’un gözlerinde yeniden alevlendi. “Şu ana kadar kaç tane otopsi yaptığımdan haberin var mı?”

“Hayır.”

“Benim de yok, ama çok fazla. Yüzlerce. Belki daha fazla. Bir gün oturup ciddi ciddi hepsini saymalıyım.”

Hunt kahvesinden bir yudum daha aldı. Normalde durumdan rahatsız olurdu ama şu anda gideceği bir yer yoktu.

Moore masasının üzerine parmaklarıyla vurdu. “Gizemlere inanır mısın, dedektif?” Hunt ağızını açtı ama Moore elini sallayarak susturdu. “Her gün başa çıktığın türden gizemler değil.” Masaya doğru eğilip elleriyle ufak bir dünya tutuyormuş gibi yaptı. “Büyük gizemler, dedektif. Gerçek olanlar.”

“Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim.”

“Sana bir şey göstermek istiyorum.” Moore bir dosya alıp kaldırdı. Odanın diğer tarafına geçip röntgen panosunun tuşuna bastı. Floresan ışıklar göz kırptıktan sonra sabit yanmaya başladılar. “Rapordaki ufak bir notun dışında bundan bahsetmedim.” Gergin bir kahkaha attı. “Sonuçta korumam

gereken bir şöhretim var.” Moore çektiği röntgenlerden birini alıp panoya taktı. Hunt insan gövdesinin yapısını tanıdı. Kemikler parlıyor gibi duruyordu. Organlar biçimsiz şekiller halinde görülüyordu. “Levi Freemantle,” dedi Moore. “Yetişkin erkek. Kırk üç yaşında. Aşırı derecede kaslı. Ağır enfeksiyon geçirmiş. Belli belirsiz yetersiz beslenme. Şunu gördün mü?” Resme dokundu. “Onu buradan vurdun. Kurşun buradan girmiş. Çıkış yarası da bu, gördün mü?” “Onu öldürmek istememiştim.”

“Öldürmedin zaten.”

“Ne demek istiyorsun?”

Moore soruyu duymazdan geldi. “Bu...” Serçe parmağıyla beyaz kaba bir çizginin üzerinden geçti. “Bu bir ağaç dalı. Türünü bilmiyorum. Meşe, akça ağaç... Benim alanım değil. Kurban bir şekilde kendini yaralamış. Dal gevrekmiş ama çürümemiş. Çentikliymiş. Şu keskin köşeleri görüyor musun? Burada ve burada. Sadece resme bakıp söylemek zor ama işaret parmağının iki katı. Başparmağından büyük. Buradan, sağ taraftaki en aşağı kaburganın altından girmiş, sonra aç yapıp karaciğeri boydan boya iki yerden delmiş. Birden fazla organa hasar vermiş ve kalın bağırsakta üç santim kadar yarık açmış.”

“Anlamıyorum.”

“Bu büyük bir travma, dedektif.”

“Peki.”

Moore önce geriye sonra yine ileriye adım attı. İki elini de havaya kaldırıncaya Hunt adamın hayal kırıklığını hissetti. “Bu ölümcül bir yara. Derhal ameliyat olmazsa ölümcül. Onu vurmandan günler önce ölmesi gerekirdi.” Moore ellerini tekrar kaldırdı. “Bunu açıklayamıyorum.”

Hunt’ın sırtı ürperdi. Hastane üzerine üzerine gelmeye başladı. Moore’un istekli bakışlarını ve gizemlerle ilgili sorularını düşündü. “Bunun bir mucize olduğunu mu söylüyorsun?”

Moore röntgene bakınca ışık yüzünde soğuk bir şekilde parladı. Freemantle’ın yan tarafından giren iki uçlu tahta parçasının üzerine üç parmağını koydu. “Sadece açıklayamadığımı söylüyorum.”

Ertesi gün Sosyal Hizmetler Johnny için geldi. Arabanın açık kapısının yanında iki görevli beklerken Johnny annesinin elinden tuttu. Park alanından sıcaklık yükseliyordu. İlerideki dört şeritli yolda arabalar hızla ilerliyordu. “Parmaklarımı acıtıyorsun,” diye fısıldadı Johnny.

Annesi elini gevşetip Hunt’la konuştu. “Başka yol yok mu?”

Hunt da aynı derecede üzgündü. “Tüm olanlardan sonra... Şiddet, medya... Başka şansları yoktu.” Durup Johnny’nin gözlerine baktı. “Bu bir süre devam edecek. Annene vekaleten ben konuşacağım. Bu işi yoluna sokacağız.”

“Söz mü?”

“Evet.”

Johnny arabaya bakınca kadınlardan biri gülümsedi. Johnny annesine sarıldı. “İyi olacağım,” dedi. “Kendimize zaman ayırıyormuşuz gibi düşün.”

Arabaya bindi. Sonraki bir ay boyunca da durum buydu. Kendilerine zaman ayırdılar. Johnny’i yanlarına verdikleri aile kibar ama ilgisizdi. Sert bir kelime onu kırabilirmiş gibi davranıyorlar, yine de sıra dışı bir şey yaşanmamış gibi hareket ediyorlardı. Her zaman nazik davranıyorlardı ama onları geceleri haberleri izleyip gazete okurken yakalamıştı. Kafalarını iki yana sallayıp birbirlerine, “Böyle bir şey ufak bir çocuğa kim bilir neler yapmıştır?” diye sormuşlardı. Johnny kapılarını kilitleyip uyuyor olabileceklerini düşünüyordu. Gecenin bir vakti kapı kollarıyla oynasa suratlarının alacağı hali merak ediyordu.

Mahkeme Johnny’nin psikologa gitmesini emretti. Gittiği doktor lam bir aptaldı. Jolıny ona duymak istediği şeyleri söyledi. Gece boyunca uyduğunu söyleyip kendi uydurduğu masum rüyaları anlattı. Görünmeyen varlıkların güçlerine, totemlere, büyüye, ölümlerin ruhlarını çalan siyah kuşlara artık inanmadığına yemin etli. Kimseye ateş etme isteği yoktu. Kendisine ya da başkalarına zarar vermeyecekti. Babası ve kız kardeşinin ölümüyle ilgili dürüst davrandı. Bu kederdi, kaldırılması zor bir kayıptı. Annesini sevdiğini söyledi. Bu da gerçektir. Johnny deli doktorunun başını sallayıp not tutmasını izledi. Sonra bir daha gitmek zorunda kalmadı.

Bu kadar basitti.

Annesini haftada bir gün gözetim altında görmesine izin verdiler. Parka gidip gölgede oturuyorlardı. Her hafta Jack’ın mektuplarını getiriyordu. Her gün en az bir tane, bazen de günde iki tane yazıyordu. Hayatının ıslah evinde nasıl olduğunu yazmıyordu. Jack sadece pişmanlıktan, utançtan ve Johnny’nin hayalindeki tek iyi şey olduğundan bahsediyordu. Yaptıkları şeylerden ve gelecekle ilgili ortak planlarından bahsediyordu. Ve atfetmesi için yalvarıyordu. Bütün mektuplarını bu şekilde bitiriyordu.

Johnny, lütfen.

Hâlâ arkadaş olduğumuzu söyle.

Johnny her mektubu okuyor, fakat hiç cevap vermiyordu. Geçici evindeki yatağın altına koyduğu ayakkabı kutusunu dolduruyordu.

“Ona cevap yazmalısın,” demişti annesi bir keresinde. “Olanlardan, yaptığı şeyden sonra mı?”

“O senin en iyi arkadaşın. Babası kolunu kırmış. Bunu bir düşün.”

Johnny başını iki yana salladı. “Bana milyonlarca kere milyonlarca değişik yolla söyleyebilirdi.”

“O çok genç, Johnny. İkiniz de çok gençsiniz.”

Bu fikir zihninde dönüp dururken mahkemenin ayarladığı gözlem memuru onlara doğru yaklaşıyordu. “Dedektif Hunt’ın oğlunu affettin mi?”

Katherine oğlunun bakışlarını takip etti. Gözlem memuru yakındaki bir masaya oturdu. Bu mevsim için fazla kalın görünen mavi bir elbise giyiyordu. “Hunt’ın oğlu mu?” diye sordu. Sesi uzaktan geliyordu. “O da çok gençmiş gibi görünüyor.”

“Dedektif Hunt’la görüşüyor musun?”

“Babanın yarın cenazesi var, Johnny. Biriyle nasıl görüşebilirim?”

“Bence iyi olurdu.”

Annesi Johnny'nin kolunu sıkıp ayağa kalktı. "Zamanı geldi." Gözlem memuru yaklaşıyordu. "Takım elbiseyi aldın mı?" diye sordu annesi. "Kravatı?"

"Evet."

"Hoşlandın mı?"

"Evet."

Birkaç saniyeleri kalmıştı. Bir dahaki görüşmelerinde en sevdikleri kişileri gömeceklerdi. Memur birkaç metre ötelerinde durdu. Saatini gösterirken yüzünde pişman gibi bir ifade vardı.

Johnny'nin annesi geriye döndü. Gözleri parlıyordu. "Yarın seni erkenden alırım."

Johnny annesinin elini avuçlarının arasına alıp sıktı. "Hazır olacağım."

Cenaze iki kişi için yapılıyordu. Baba ve kızı yan yanalar-dı. Hunt doğru yerlere rica edince ailenin mahremiyetinin korunması için kilisenin etrafı kordon altına alındı. Böy-lece basını ve meraklı gözleri uzak tutmuş oldular. Rahip, Johnny'nin, evleri gizlice izlerken zayıf ışık altında gördüğünü hatırladığı şişman, kırmızı suratlı rahip değildi. Bembeyaz cübbe içinde parlayan sırım gibi zayıf ve ciddi bir rahipti. Seçimlerimiz ve Tanrı'nın sevgisinin gücü hakkında konuşuyordu.

Güç.

Rahip koluyla güç işareti yapınca Johnny başıyla onayladı.

Tanrı'nın sevgisinin gücü.

Johnny başıyla onayladı fakat gözleri tabutlarda ve berrak mavi gökyüzündeydi.

Berrak ve bomboş gökyüzünde...

Cenazeden iki hafta sonra Katherine iyi bakılmış iki yatak odalı evin bahçesindeydi. Etrafı çevrili ön verandaya, iki banyoya ve bulabileceği en geniş ve en yeşil bahçeye sahipti. Mutfak yeniden tasarlanmıştı. Sokağın aşağısında, son bir yılı ve birkaç ayı saymazsak Johnny'nin bütün hayatı boyunca yaşadığı ev vardı. Bir gün o evi de satın almak istiyordu fakat ölen kocasının hayat sigortası, hayatına nasıl yön vereceğini kestirene kadar idare etmeliydi. Kendisi ve oğlu için nasıl para kazanacaktı, bunu düşünmeliydi.

Sokağın aşağısına bakıp peşini bıraktı. Burada bir ağaç evi ve arka bahçeden geçen bir de deresi vardı.

Yeterli olacaktı.

Hunt evden çıktığında gömleği terden sırılsıklamdı. Kafasının arkasından yalıtım maddesi sarkıyordu. Geriye dönüp eve baktı. "Sağlam," dedi. "Hoş bir yer."

"Johnny hoşlanacak mı dersin?"

"Bence beğenir."

Katherine başını yana yatırdı. "Johnny yarın geliyor. Bilirsin, biraz zamana ihtiyacımız var. Baş başa kalmamız gerek. Kendimize uyum sağlayabilmek için."

"Elbette."

“Ama bir iki ay sonra bence akşam yemeğine gelmelisin.” “Bu da çok hoş olur.”

Katherine başıyla onayladı. Gergin, korkmuş ve kararsızdı. Dönüp eve baktı. “Gerçekten de güzel, değil mi?” Hunt bakışlarını Katherine’in yüzünden ayırmadı.

“Mükemmel.”

SON SÖZ

Johnny ve annesi Sessiz Gölge'ye doğru giderken yaz sıcakları gittikçe unutulmuş bir hatıra gibiydi. Cumartesi öğleden sonraydı. Katherine aracı sürerken ağaçlar gölge ediyordu. İleride güneş yere kadar iniyor, granit sütunları gözler önüne seriyordu. "Buraya öylece geldiğine inanamıyorum."

"Sakin ol, anne."

"Başına her şey gelebilirdi."

Johnny parmağıyla işaret etti. "Mezarlık şu tarafta." Mümkün olduğu kadar ileriye sürüp arabadan indiler. Johnny ağaçlar arasındaki boşluktan yolu gösterdi. "Dedektif Hunt onu geçen hafta buraya gömdüklerini söylüyor. Annesinin arkadaşlarından biri parasını ödemiş." Daha da ileri yürüdüler. Kapıdaki boya hâlâ beyazdı. Otlar uzamış, tohuma kaçmıştı. "Bir ara gelip otları temizlemeliyim."

"Lütfen, yapma," dedi ama Johnny çoktan kafasında bunu kurgulamaya başlamıştı bile.

Levi Freemantle'in gömüldüğü yere yürüdüler. Toprak daha tazeydi. Kızı hemen yanında yatıyordu ve onun da yeni bir mezar taşı vardı. "Sofla," dedi Johnny. "İsmi buydu." Freemantle'in mezar taşına baktılar. Doğum ve ölüm tarihleri vardı. Sade bir yazı yazılmıştı.

Levi Freemantle.

Isaac 'in son çocuğu.

"Mezar taşlarını saydım," dedi Johnny. "Burada geçirdiğim o gece. Üç ianesi asılan kişilere ait." Johnny meşe ağacının yanındaki üç kaba mezar taşını gösterdi. "Ve Isaac Freemantle'm soyundan gelen kırk üç kişi. Şimdi kırk beş oldu." Hava şartlarının eskittiği mezar taşlarına baktılar. "Eğer Isaac de diğerleri gibi asılsaydı, bunların hiçbiri yaşamaz ya da ölmezdi."

"Senin büyük büyük büyükbaban fevkalade biriydi." Bir an durdu. "Baban da öyleydi." Johnny başıyla onayladı. Konuşamamıştı. Annesi devam etti. "Ken Ilollovay'i o günkü kadar kötü görmemişim. Piyano tellerinin bileklerinde iz bıraktığı derin yara izlerine dokundu. "Levi Freemantle olmasaydı ölmüş olurduk."

Sessizlik... Taze kesilmiş mermerin üzerindeki gün ışığı...

"Bana hayatın bir döngü olduğunu söyledi."

Annesi ağaçlara ve sıra sıra mezar taşlarına baktı. Johnny'nin omzuna kolunu koydu.

"Belki de öyledir."

O gece Johnny Jack'e mektup yazdı. O gittikten sonraki aylarda olan biten her şeyi anlattı. Bunları yazması on sayfa sürmüştü.

Mektuba, "Sevgili Arkadaşım Jack Cross," diye başlamıştı.

Table of Contents

JOHN HART

BİRİNCİ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ON ALTINCI BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

YİRMİ DOKUZUNCU

OTUZUNCU BÖLÜM

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

KIRKINCI BÖLÜM

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

ELLİNCİ BÖLÜM

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM